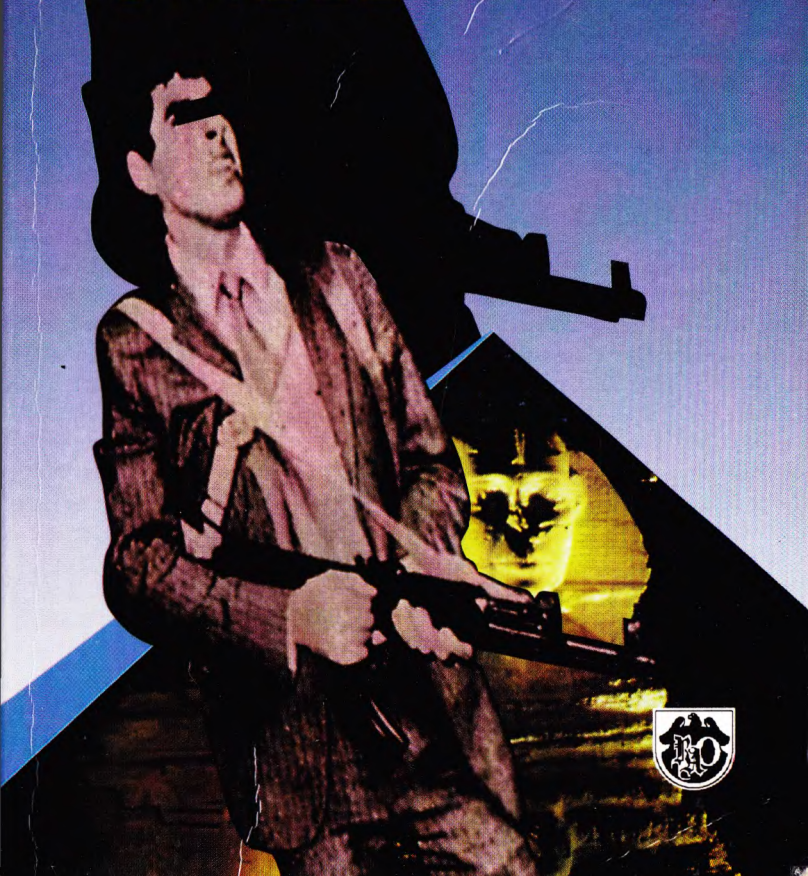

DANIEL EASTERMAN NUMELE FIAREI

„Pe placa de aur fusese gravată o încâlcitură de linii, cercuri, ovale și paralelograme care, în cele din urmă, se contopeau într-o contorsiune de membre și fețe, ca reprezentarea unei orgii. Dar nu era asta. Michael interpretase totul greșit. Ceea ce el luase drept uitare de sine era agonia morții.“

DANIEL
EASTERMAN
NUMELE FIAREI

Editura RAO

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA

DANIEL EASTERMAN
Name of the Beast
© Daniel Easterman 1992

Traducere din limba engleză
ANA GOLBAN
MIHAELA GOLBAN

Coperta
DONE STAN

Ediția I

© Editura RAO București 1998
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Octombrie 1998

ISBN 973-98761-3-7

Pentru Beth, firește...

MULȚUMIRI

Doresc să mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat să duc la bun sfârșit această carte, cu sfaturi, sugestii și informații. Soția mea Beth mi-a susținut moralul sub formă de comentarii, îmbrățișări afectuoase și râsete nestăpinite ori de câte ori m-am pierdut. Editorii mei din Londra și New York, Patricia Parkin și Karen Solem, au dat viață primei ediții cu cea mai mare limpezime și tact. Jeffrey Simmons m-a călăuzit în direcția cea bună.

De asemenea, mulțumesc lui Roderick Richards de la Linia de Urmărire, lui Dave Miller, director al Serviciilor Vamale pentru Intercity North-East, lui Geoff Bowder, Paul Starkey, John Dore și Jamie Robertson-McIsaac, tuturor celor care au contribuit cu multe detalii la realizarea produsului finit (dar care nu sînt răspunzători pentru ceea ce am făcut cu informațiile lor).

„... și voi face judecată asupra tuturor
dumnezeilor Egiptului.“

Ieșirea, 12:12

PROLOG

Muzeul Egiptean

Cairo

3 ianuarie 1999

În acel an se așternuse peste Egipt o iarnă ciudată. Nu cea mai rea dintre ele, ci sumbră și lungă. Piramidele erau învăluite de pîclă, fapt nemaiauzit. În valea mormintelor, odăile regilor demult morți musteau de atîta ploaie. Felucile zăceau întepenite pe Nil, tăcute, cu fusurile cîrmelor afundate în noroiul cleios.

Pe cîmpiile întunecate, femeii cu brațe firave și copii treziți în orele reci, de dinainte de răsărit, însămînțau orzul cu mîinile înghețate. Era ploaie acolo unde nu plouase niciodată, ger unde nu fusese niciodată, păianjenii invadaseră casele victimelor neștiutoare, iar ușile celor care se sinucisese erau deja țesute cu pînzele lor. Era ca și cînd minunile sau supliciile erau ceva obișnuit.

În moschei, preoții propovăduiau sfîrșitul lumii. În Cairo, Shaykh Kishk profetea din amvonul său venirea lui Dajjal. Anticristul cu un singur ochi. Spunea că pașii lui fuseseră auziți chiar pe o alee îngustă din orașul vechi. În Alexandria, un măcelar tăiase un vițel cu două capete. În Tanta, o evreică cu părul roșu născuse un monstru. În deșertul de lîngă Wadi Natrun, căzuse grindină cît oul de porumbel. Într-un coridor pustiu, în

Sayyda Zaynab, copilași cu mâini bătrânicioase se jucau cu tigva fără ochi a unei capre albe.

Bandajele se desfăceau ca fișiile de mătase putrezită. Mișca scalpul cu precizie, aproape cu bucurie, deschizând un singur strat o dată, fiecare tăietură – un pic de moarte. Măreața moarte, tăcută ca o seară de iulie, parfumată și imobilă trona pe masa înaltă cu grile. Apuca și tăia, apuca și tăia. Fișiile de bandaj antic erau îndepărtate cu finețe, netezite și măsurate. Fiecare își avea locul ei peste barele metalice care înconjurau masa.

Vîrfurile bisturiului se lovi de prima amuletă. A'isha o scoase ușurel, cu respect. Era un sceptru de bronz, unul dintre simbolurile puterii. Lîngă el era așezat un ochi de faianță albastră și o grămadă de alte amulete fără o ordine simbolică: trei figurine reprezentîndu-i pe Maat, Horus și Ra șezînd, trei scarabei obișnuiți, unul în formă de inimă din nefrit montat în ramă de aur, un alt sceptru, două centuri și un papirus.

De acum era sigură că mumia mai fusese desfăcută și refăcută. De obicei, amuletele aveau o ordine precisă: scarabeul în formă de inimă pe sau alături de locul inimii, pe corp; ochiul pe incizia dreaptă prin care se scosese viscerele; scepstrele pe abdomen și pe piept. Acestea erau amestecate și prost amplasate, semn sigur că, într-un anumit stadiu, fuseseră folosite la desfacearea învelitorilor. Nu era ceva neobișnuit: jefuitorii de morminte activau în Egipt încă din vremea Regatului Vechi. Foarte rar se găsea un loc intact. Arheologii se considerau norocoși să dea peste rămășițele lăsate de hoți sau peste mumii reînfașurate în grabă. Ea se considera la fel.

– Este cu certitudine reînfașurată, spuse.

Profesorul Megdi aprobă, înclinînd din cap.

– Atunci nu e vorba de un alt Tutankamon.

– Mă îndoiesc că ar fi, zîmbi ea.

Putea să vadă muzeul prin geamul biroului, dacă se ostenea s-o facă. Putea chiar să vadă fluviul, ca o bandă de lumină orbitoare și, ceva mai în spate, Turnul din Cairo, obeliscul de

590 de picioare, care țîșnea nebunește deasupra insulei Gezira. Nu venise aici nici să viziteze muzee, nici să navigheze pe râuri și nici să escaladeze turnuri, să admire priveliști. Era un tip practic, un om care nu avea timp de pierdut.

Își scoase haina de stofă și o puse pe spătarul unui scaun. Pe podea zăcea o cutie de lemn, deschisă. Bărbatul se aplecă, smulse hîrtia cerată, maronie, de deasupra și ridică un obiect greoi, învelit într-o pungă de plastic negru. Îl așază pe masă și începu să-l despacheteze.

Știuseră de la început că mormîntul fusese violat. Sigiliile originale de la intrarea principală în necropolă erau distruse. Un preot al Templului lui Amon din Karnak aplicase altele noi pe vechile locuri, dar și acelea fuseseră rupte. A'isha se aștepta să găsească foarte puțin înăuntru: un sicriu violat, cîteva fișii de bandaje putrede, vreo mînă sau vreun picior dislocate și abandonate în grabă. Cam toate mormintele erau pustii și dezolante; valea păstra izul curții unui antreprenor de pompe funebre. Era neliniștită. Neliniștită și se temea.

Pe măsură ce mînuia bisturiul, își amintea de ultima cale de acces în mormînt, de zgomotul hîrșit al lespezii de piatră cînd fusese dată la o parte. În piatră erau tăiate trepte abrupte, pereții tunelului erau pictați în culori surprinzător de strălucitoare la lumina lămpii. Flacăra trezise o lume adormită. Își amintea primele chipuri, zei palizi și tăcuți, pe partea stîngă a unui coridor lung, în pantă, îndreptat spre o ușă sfărîmată.

Termină de despachetat arma. O variantă mai scurtă a puștii-mitralieră MPK, o armă de mare putere, de fabricație germană, apărută prin 1963, încă foarte populară. O ridică cu grijă, legănînd-o în brațe, și simți cum i se acopereau degetele cu o peliculă fină de vaselină.

Pe masa din fața lui stăteau patru serviete. Negre, impersonale, identice; erau așezate una peste alta, dreptunghiular. O ridică pe cea de deasupra și o puse pe tăblia mesei. Părea foarte grea. Formă cifrul încuietorii cu degetele lui lungi, experimen-

tate. Capacul fișii dînd la iveală un suport cu creștături speciale în care fuseseră așezate mostre de echipament minier, bucăți din metal solid aduse tocmai din Anglia, în speranța deschiderii unei noi piețe de desfacere cu ajutorul Corporației Miniere a Statului Egiptean.

Megdi privea netulburat felul în care ea punea, cu ajutorul pensetei, resturi de insecte în plicurile mici de plastic. Un gândac mic, *Necrobia rufipes*, pătrunsese adînc în bandaje, mai erau pupe și larve ale altor paraziți neidentificabili; fiecare probă era etichetată, numerotată și pusă separat pentru o analiză microscopică viitoare.

Bandajele erau impregnate cu foarte puțin bitum, fapt îmbucurător pentru ea. Alții avuseseră nevoie de fierăstrău cu lanț pentru a putea îndepărta carcasele de pe mumiile ale căror învelișuri se solidificaseră ca betonul. Aceste proceduri erau lipsite de eleganță, implicînd un risc mare și, cu atît de puține mumii rămase, trebuia evitate pe cît posibil.

Cei de la muzeu se împotriviseră cu înverșunare executării acestei desfășări. Începînd cu dezvelirea mumiilor regale găsite la Dair al-Bahri și în Valea Regilor, consiliul de administrație al Muzeului Egiptean nu permisesese efectuarea de cercetări pe corpuri din patrimoniul lor. Ultima acțiune de acest fel avusese loc în Anglia, la Muzeul Bristol, în 1981, cînd mumia lui Horemkenesi, un preot lipsit de importanță din vremea lui Ramses al II-lea, fusese curățată de bandaje pentru a putea fi oprită deteriorarea cauzată de săruri alcaloide.

A'isha își susținuse cazul cu argumente asemănătoare. Găsiseră opt corpuri în mormînt și nici unul nu se prezenta prea bine. Feșile fuseseră date la o parte în frenezia căutării de aur și bijuterii. La un moment dat, umezeala pătrunsese adînc și provocase stricăciuni mari. Mumia de pe masă, pentru care nu aveau un nume, doar un număr de cod, j3, avea urme de putregai. Era limpede că bandajele fuseseră deranjate, însă interiorul, verificat cu raze X, părea a fi intact. Razele X și folosirea unui intensificator de imagine revelaseră scheletul unui bărbat în jur de

cincizeci și cinci de ani, înalt de cinci picioare, fără fracturi sau urme de boli ale sistemului osos. Un specimen excelent pentru investigare care, lăsat în magazinele din subsolul muzeului, ar fi putrezit, pur și simplu. Membrii consiliului de administrație consimțiseră.

Deși arma nu era încărcată, nu riscă. Mută selectorul în poziția „D” și lăasă percutorul în jos; apoi, ținând corpul armei într-o mână, apăsă pe arcu opritor care bloca cuiul de legătură. Cuiul ieși cu ușurință, permițind detașarea mînerului și a țevii de corpul armei.

Ea găsisse mormîntul; nu din greșeală, ci în urma unei sortări minuțioase de date, a unei insistențe asidue pe o pistă nesigură. Existase o posibilitate – nu mare, dar incitantă – aceea că se legase de lipsa rămășițelor cîtorva faraoni, din ascunzătorile descoperite înainte. În perioadele mai recente, era ceva obișnuit ca preoții, găsind morminte regale deschise și jefuite, să transfere corpurile zbîrcite ale regilor și ale reginelor în locuri de odihnă mai sărăcăcioase, dar mai sigure în fața hoților. Numai descoperirea, singură, îi putea aduce consacrarea.

Făcu încă o incizie. În spatele ei, Butrus, asistentul ei, îndreptă camera video în direcția mesei, înregistrînd fiecare etapă a investigației. În 1975, în Anglia, doctorul Rosalie David desfășurase o mumie în vîzul lumii, în fața camerelor de televiziune. Ideea fusese analizată și respinsă de către autoritățile muzeului pe considerentul că Guvernul nu ar aproba. Musulmanii drept-credincioși s-au opus întotdeauna diseecției de cadavre. Acum existau temeri și din cauza climatului. Examinarea și deschiderea publică a unei ființe umane, oricît de antică, oricît de degradată, putea să stîrnească încălcări ale legii, nedorite. Consiliul de administrație nu putea să uite că, în 1981, președintele Sadat închisese camera mumiilor din muzeu, ca musulmanii să nu aibă motiv de nemulțumire. Cîteva luni mai tîrziu, nu multe, era mort, ciuruit de gloanțele unui asasin.

La capătul unei feși era o inscripție hieroglifică lungă, un pasaj din Cartea morților: „El stă deasupra pilaștrilor lui Shu, ridicat la cer de Ra. El este cel care împarte anii, gura lui este ascunsă, gura lui este mută, cuvintele vorbite de el sînt secrete, împlinește eternitatea și are viață veșnică asemenea lui Hetep.“

Peste puțin timp, doar peste puțin timp, îi va putea privi fața. Dintre toate popoarele antice, numai egiptenii și-au conservat cadavrele, ca generațiile viitoare să le poată vedea fețele. Nimeni, niciodată, nu va putea să uite fața lui Cezar sau a lui Constantin. Dar ea stătuse cîndva într-o cameră, în tăcere, rece ca piatra și tremurînd, singură. Într-o seară încremenită, cu ochii pe trăsăturile lui Usima're-setpenre', Ramses cel Mare. Alexandru era țărînă, Saladin, țărînă, Napoleon, de asemenea, însă ea, într-un moment de amărăciune, văzuse fața adormită a lui Tuthmosis al II-lea, învingătorul de la Megiddo. Față în față, vii și morți, fragilitatea oaselor și fluiditatea singelui.

Cu grijă, scoase percutorul, apoi demontă țeava, ținînd corpul armei ferm în timp ce presă închizătorul cu un deget. Deșurubînd piulița de la capătul țevii, o scoase din funcțiune.

Ea îndepărtă primul strat de bandaje de la gît și de la cap. El stătea asemenea unui amant pe care îl dezbrăca. Membrele lui primeau mîngîierile ei în tăcere, cu răbdarea morții.

– Ce vrei să fii cînd vei crește? O întrebase maică-sa cînd împlinise nouă ani. O întrebare ciudată pentru o fetiță egipteană. Ce speranțe puteau să-și pună majoritatea fetelor dintr-o lume ca aceea? Căsătorie și familie. Mîngîierile șovăielnice ale unor bărbați cu mult mai în vîrstă decît ele.

Părinții A'ishei erau oameni educați și progresiști, exponenți înverșunați ai panarabismului lui Nasser, beneficiari ai politicii *iftitah* a lui Sadat. Răspunsese la întrebarea mamei sale fără să se gîndească:

– *Athariyya* – arheolog.

Femeie arheolog, mai precis din punct de vedere lingvistic.

De la patru ani, în fiecare an, ea și părinții ei participaseră la festivalul de primăvară Shamm al-Nasim lângă piramidele de la Giza. La acele picnicuri mîncase ouă colorate, pește sărat și se jucase singură la umbra monumentului lui Khufu. Privise în sus, de fiecare dată, la construcția masivă din piatră, intimidată și înfricoșată de prezența implacabilă, curioasă să afle ce se ascunde în interior, ce întunecimi, ce lumini, ce umbre. Era ca și cînd îi stîrnea amintiri sumbre, pe care un copil nu era posibil să le aibă.

Cu ocazia celei de-a a noua aniversări intrase prima oară în Muzeul Egiptului, pe sub portalul înalt, susținut de cei doi stîlpi albi. Mama ei o condusese direct la etajul întîi, în aripa de nord-est, în sălile unde erau expuse comorile lui Tutankamon. Într-o cameră prelungă, din dreapta casei scărilor, era expusă masca mortuară de aur a tînarului rege, într-o vitrină de sticlă. Era cel mai frumos lucru pe care A'isha îl văzuse vreodată. Zăbovise privind geamul de sticlă, neputîndu-și dezlipi ochii. Figura aceea, cu buze aurite, avea ochi negri de obsidian în a căror luciu și adîncime își vedea oglindită propria imagine.

Se plimbaseră ore întregi prin sălile înalte, vrăjite parcă, îmbibate de aroma trecutului. Peste tot erau măști de aur, cutii de fildeș, lămpi de alabastru încrustat și vase din lapislazuli. Pe măsură ce înainta, copilăria părea să cadă de pe ea ca o haină, greutatea piramidelor se ridica de pe sufletul ei mic și se transforma în funigei. Aurul secular și picturile care-i reprezentau pe zei treziseră în ea ceva care urma să nu mai adoarmă niciodată.

Acum se transformase în chirurg și folosea un bisturiu cu care tăia timpul pentru a putea să ajungă în miezul lucrurilor. Era la ultimul strat. Era sigură. Feșele erau lejere și se desprindeau la o simplă atingere. Urma să-i aparțină curînd; era ca un act de seducție în care el era mireasa ei. Ar fi vrut să se aplece să-i sărute buzele ascunse, să-l readucă la viață cu o singură suflare. Cu o mișcare precisă și atentă tăie cu vîrful bisturiului de-a lun-

gul brațului, de la umărul stîng pînă la încheietura mîinii. Dorea ca fața să rămînă la urmă.

Scoase o piesă din servietă și o puse pe birou, lîngă arma demontată. Piesa se desfăcu în două jumătăți precise. În interior, metalul fusese modelat într-o formă care se potrivea cu mecanismul de declanșare a puștii-mitralieră Walther. Montă mecanismul de declanșare, apoi puse la loc cealaltă jumătate a piesei. Făcu aceasta cu fiecare piesă de metal, pe rînd, apoi le duse pe un banc pe care se afla un echipament de sudură. Cele două jumătăți ale pieselor urma să fie sudate laolaltă, apoi piliate pînă arătau ca noi.

La destinație, întregul procedeu urma să fie inversat. Încărcătoarele urma să fie expediate separat. Merită efortul, se gîndi el. Merită orice efort.

În dreptul încheieturii, lama bisturiului scrișni peste un metal, o brățară care fusese observată la analiza cu raze X. Prin incizia îngustă aurul luci o clipă. Poziția acestei brățări, fiind neobișnuită, crease deja discuții aprinse. Bijuteriile ornamentale pe mumii erau ceva comun, indiferent dacă era vorba de femei sau bărbați, dar foarte rar se întîmpla ca piesele să se descopere pe corp direct, nu în afară, deasupra bandajelor.

Puse bisturiul deoparte și începu să juipoaie țesătura de lînă care arăta ca o coajă subțire. Își mișca degetele rapid, metodic, dovedind că era obișnuită cu această operațiune. Pe măsură ce pătrundea mai adînc, începu să-și dea seama că ceva era greșit, că lucrurile nu stăteau cum ar fi trebuit. Bandajele se desfăceau, lărgindu-se, pe măsură ce trăgea de ele. Dedesubt, în loc de piele veștejită era țesătură, țesătura groasă a unei mîneci. Urzeala și aspectul erau în neregulă, complet în neregulă.

Simți că inima începe să-i bată nebunește. Avea senzația că-i sare din piept. Degetele îi deveniseră neîndemînatice, lucruri greoaie care acționau independent de voința ei. Le privea cum desprindeau bandajele putrede și cum ieșea la iveală țesătura întunecată. Simțea, ațintiți asupra ei, ochii lui Megdi, îi simțea

confuzia. Ea însăși depășise perplexitatea și trecuse spre altceva complet diferit, spre frică, spre refuz, spre negare.

Brățara de aur de pe mîna prințului ei mort, galbenă pe oasele albe, deveni vizibilă. Ea apucă ușor brațul și îl întinse un pic într-o parte. Camera începuse să se învîrtă cu ea și-și auzea inima bătînd undeva, departe.

– A'isha, strigă cineva, A'isha, te simți bine?

Ea zîmbi, se încruntă și-și scutură capul. Se sprijini de marginea mesei cu o mîna. În cealaltă ținea încheietura moartă, nefirească și indestructibilă ca un păcat. Îl auzi pe Butrus inspirînd adînc și zgomotul camerei video scăpate din mîna.

În mîna ei, pe o încheietură de oase, arătînd ora cinci și un sfert, un Rolex reflecta lumina albă a becului din tavan.

În anul acela, peste Egipt se așternuse o iarnă ciudată.

I

„Al doilea «vai» a trecut; al treilea «vai», iată,
vine degrabă.“

Apocalipsa Sf. Ioan, 11:14

CAPITOLUL UNU

Londra

3 septembrie 1999

Apelul fu recepționat la cinci și douăzeci și trei de minute după-amiaza. Durase exact șapte secunde și nu fusese urmărit. În ziua aceea se înregistraseră deja douăzeci și șase de apeluri, toate false, însă acesta era cel așteptat. În primul rînd, vorbitorul folosisese un cuvînt de cod, INLA, actualizat „Carryduff“. În al doilea rînd, cunoștea diferența dintre Poliția Britanică de Transport și perechea ei de la Ministerul de Interne și avea numărul de telefon al camerei de control al B.T.P. Oricum, avuseseră deja loc două explozii la două dintre gările principale în săptămîna care trecuse. Nimeni nu era dispus să riște.

Primele bombe explodaseră la Euston, luni, și ucisese trei gură-cască, rănind grav alți patruzeci și doi; la Paddington, marți, mutilînd o polițistă care asigura ordinea într-o intersecție aglomerată. Miercuri și joi se resimțise panica în toată capitala și în cîteva gări provinciale pe traseul Newcastle-Portsmouth. Societatea de cale ferată engleză făcea tot posibilul să țină în

mișcare transporturile în toată țara. Starea din ce în ce mai proastă a autostrăzilor, îmbinată cu ceața groasă, constituia un imperativ în menținerea în funcțiune a întregii rețele de căi ferate.

Toate apelurile telefonice avuseseră o notă bizară. Anunțurile pentru bombe de la Euston și Paddington conținuseră cuvinte de cod autentice, foarte cunoscute brigăzii antiteroriste a Scotland Yardului. Codurile respective, însă, aparțineau unor organizații complet diferite: primul, Frontului Popular de Eliberare a Palestinei; cel de-al doilea, unui grup de ghērîlă americană fondată în Beirut în 1975. Nici una nu avea motive evidente de a „planta” bombe în locurile publice din Londra. INLA avea.

În jurul orei cinci și douăzeci și opt de minute, șeful gării King's Cross fusese anunțat că una sau mai multe bombe urma să fie plasate în zonă. Polițiștii erau deja la datorie în și în afara gării, atît cei de la B.T.P., cît și cei șase oameni „împrumutați” temporar de la Met. Aceștia, împreună cu personalul gării, deși toată săptămîna exersaseră din greu la eliberat platforme, magazine și bufete, avuseseră nevoie de patru minute pentru a reuși să scoată din gară ultimul civil.

Era ora cea mai de vîrf a zilei de vineri și nimeni nu era fericit. Se făcuseră deja cozi imense la trenul 1800 pentru Edinburgh, un tren care ducea o mulțime de navetiști care se îndreptau spre nord-estul Angliei și în Scoția, după o săptămînă de muncă grea în marele oraș. Îi așteptau acasă soțiile și copiii. Cei care făceau naveta pe distanțe mai scurte, Cambridge și Ely, ar fi devenit și mai iritați dacă erau amînați pentru o cursă mai tîrzie. Era cea mai rea zi posibilă, la ora cea mai proastă.

În timp ce ultimii pasageri își croiau drum, obosiți, afară, în ploaia măruntă și cenușie, se auziră primele sirene cum se apropiau pe șoseaua Euston prin St. Pancras. Participanții la traficul de pe șoselele Pentonvile, Caledonian și Gray's Inn

cooperau. Lumina intermitentă a girofarurilor cădea pe fețele singuraticilor rămași în ploaie. Echipele de intervenție începuseră să sosească, formînd o aglomerație de mașini de poliție și altele tip Sierra, fără sigle.

Primii veniți fuseseră membrii brigăzilor antiteroriste și de geniu, urmați la cincisprezece minute de brigada specială și experții geniști ai Ministerului de Interne. Armata era încă pe drum. Din mașini coborîră bărbați cu fețe crîncene, îmbrăcați în haine obișnuite. Li se alăturară rapid ofițeri superiori de poliție, într-un consiliu rapid asupra tacticii de acțiune.

Abia acum începea partea cea mai rea: scotocirea, scrupuloasă și lentă, țol cu țol, a uriașei construcții, în contratimp cu un ceas care, cu fiecare ticăit, se apropia mai mult de ora următoarei explozii. Dacă exista cu adevărat vreo bombă.

King's Cross nu prea era un loc potrivit pentru plasarea bombelor. Cele cîteva cafenele și chioșcurile unde se vînd sandvișuri, din jurul gării, sînt de calitate inferioară, cu clientela formată din pungași, codoși și prostituate. Nu era vorba de magazine, cu atît mai mult, cu cît la acea oră a după-amiezii de vineri toate erau închise. Hotelurile ieftine și pensiunile, care erau în capătul opus al șoselei Euston, nu ofereau decît posibilitatea unui ceai și a unei farfurii cu biscuiți.

Nu rămăsese nici o altă modalitate de ieșire, în afara mersului pe jos. Intrările tunelurilor subterane fuseseră închise în cele cîteva minute care au urmat avertismentului. Autobuzele și autoturismele erau prinse în coloane care se prelungeau la nesfîrșit. În fond, nu era nici un punct de referință în socotirea cozilor. Toți cei strînși pe străzile din zona gării erau acolo dintr-un singur motiv: să plece la sfîrșit de săptămînă, week-end care se scurta cu fiecare minut ce trecea.

În incintă, echipa de dezamorsare aștepta să primească ordinul de începere. Erau patruofițeri experți în tehnica munițiilor, dotați cu echipament de protecție EOD, seturi de

sonde Allen, detectoare cu prelungitoare, oglinzi, magneti și dispozitive pentru încuietori. Nu păreau a fi nici calmi, nici nerăbdători. În caz că exista vreo bombă, ei erau aceia care urma să se ocupe de ea, dacă era posibil. În acel moment nu conta cui aparținea bomba sau de ce fusese „plantată”. Important era dacă exista, cât de mare și de urâtă era. Pluralul constituia o altă posibilitate.

Conform unui regulament aplicat în 1991, cu ocazia altor „plantări” de bombe în gări, din King’s Cross fuseseră eliminate locurile de depozitare posibile pentru dispozitive explozibile, cum ar fi containere pentru hîrtii, cutii poștale, cutii pentru colete de binefacere. Compartimentul pentru obiecte pierdute era închis de zile întregi. Cercetarea holului principal al gării și a platformei era o chestiune de rutină. Magazinele și cafenelele prezentau un grad mai mare de dificultate. Trebuia să fie siguri. Situat deasupra panoului de afișare a mersului trenurilor, acum orb, ceasul își mișca arătătoarele neîndurător. Căutătorii se deplasau în tăcere, acompaniați doar de propriile lor bătăi de inimă.

Responsabilul cu supravegherea urma să fie obiectul unui rechizitoriu neconcludent. În final „țapul ispășitor” va fi împins atît de jos în linia administrativă, încît va fi pierdut din vedere pentru totdeauna.

De-a lungul trotuarelor din jurul gării primăria amplasase, cu chibzuință, cîte un coș pentru hîrtii, sub fiecare stîlp de iluminare, în scop igienic; mîndrie civică. Erau douăzeci și șapte de asemenea coșuri, fiecare adînc de trei picioare, și erau golite în fiecare zi.

În seara aceasta, coșurile respective erau înconjurate de o mulțime de navetiști deprimați. Bărbați și femei se sprijineau de ele, își puseseră bagajele sub ele, gențile deasupra lor, scuturau scrumul țigărilor în ele, fără să se gîndească. Ploaia măruntă cădea pe ele și pe conținutul lor, ca un soi de somnolență.

Explodară. Nu concomitent, ci la intervale de zece secunde, timp suficient pentru a crea panică, dar insuficient ca cineva să apuce să fugă. Dacă ar fi știut în ce direcție să se îndrepte, dacă mai exista vreo direcție care să merite să fugă spre ea.

Auziră exploziile în gară, una după alta, bubuind în aerul serii pînă cînd li se păru că nu se vor mai opri niciodată, ca un coșmar care se repetă, ale cărui reluări nu conțin speranța trezirii. Abia apoi, într-un sfîrșit, se așternu liniștea groasă, vîscoasă, înăbușind străzile. Cîteva clipe mai tîrziu, conștientizară urletul. Un urllet pe care nu-l va uita nimeni cît va trăi.

CAPITOLUL DOI

Tom Holly întârziase. Era unul dintre acei nenorocoși care izbuteau să nu fie punctuali în nici o ocazie, căruia soarta îi destinase un loc codaș în linie. La școală, petrecuse multe ceasuri însoțite în suferința reținerii după cursuri, scriind la nesfârșit scuze pentru diferite întârzieri. Ca adult, întârziase la propria sa nuntă, la nașterea ambelor fiice și chiar la înmormântarea mamei sale. La cinematograful, teatru, biserică, își atrăgea singur injuriile, foșnind prin întuneric în căutarea unui loc, în timp ce alții urmăreau acțiunea sau stăteau în picioare cântînd psalmi.

Azi nu conta. Azi toți întârziaseră, toți erau agitați. Exploziile din King's Cross aruncaseră capitala într-o dezordine dureroasă. Fiecare gară a unei linii principale fusese evacuată; împreună cu străzile înconjurătoare. Stațiile de metrou fuseseră închise rapid. Cordoane de polițiști supravegheau toate intersecțiile. Nu puteai să ieși nici un taxi, iar cei care se consideraseră norocoși să urce într-unul erau acum invidioși pe trecătorii pătrunși de ploaie, pe măsură ce traficul se bloca în intersecțiile importante.

Tom auzise despre explozia bombelor cu puțin înainte să părăsească Vauxhall House. Un moment se gîndise că vor fi consemnați cu toții în cazul în care atentatul se dovedea a fi lucrătura vreunui grup din Orientul Mijlociu. Se vorbea deja că ar fi mînă irlandeză. Tot departamentul răsufă cu o ușurare

umbrită de veștile triste care completau dimensiunile masacru-lui. Oprindu-se doar s-o sune pe Linda, sfătuind-o să nu iasă din casă, Holly își încuie biroul – era șeful Biroului din Egipt, din cadrul Serviciului Secret Britanic – și își croi drum afară în burnița neîntreruptă. Era ora optsprezece și patruzeci și cinci de minute.

Vauxhall House era amplasată la sud de Lambeth, nu prea departe de Century House, acum dărăpănată, clădire care servise drept cartier general al S.I.S. pînă cu cîțiva ani în urmă. Construcția cea nouă avea vedere peste Tamisa, spre Tate Gallery și spre acoperișurile Catedralei Westminster. Holly traversase flu-viul pe Vauxhall Bridge și își continua drumul pe partea de est a Palatului Buckingham, luînd-o pe o scurtătură. La un moment dat, auzise, pierdut în depărtare, sunetul sirenelor. Cei care asigu-rau paza la palat erau vizibil agitați.

Clubul, al cărui membru Tom era de mai bine de douăzeci de ani, era „Royal Overseas League“ din Park Place. Îi satisfăcea exigențele: nici prea pretențios, nici din cale-afară de rigid, era ieftin, un factor important pentru un salariat al S.I.S., fără un venit suplimentar, dar suficient de elegant pentru întîlnirile care nu necesitau protocol, cu prieteni și parteneri. Era plasat cam la jumătatea distanței dintre Ministerul de Externe, Ambasada Egiptului și Ambasada Statelor Unite. Erau admiși și bărbați, și femei, fără discriminare. Nu era un loc unde lumea vîna celebrități; în caz că le recunoștea, acest lucru nu era comentat.

Întîlnirea din seara aceea urma să fie puțin diferită de cele obișnuite. Tom n-ar fi dorit să fie văzut de cine nu trebuia; n-ar fi vrut să-i fie puse întrebări. O stradă lăturalnică ar fi fost de preferat, dar se hotărîse că nu. Dacă era urmărit – în ultima vreme presupunerile în acest sens se transformaseră în certitu-dine – o evidentă întîlnire secretă cu Michael Hunt și Ronnie Perrone n-ar fi fost menită decît să atragă atenția mai mult. Întîlnindu-se toți trei la R.O.L., n-ar fi decît trei vechi prieteni care deapănă amintiri și beau împreună într-o seară. Nu părea un alibi solid, însă nu era în postura de a lăsa să-i scape ocazia.

Michael îl aștepta în foaier. Purta un trenchi învechit, șifonat, scos de la naftalină special pentru această excursie la Londra, pantofi mult prea subțiri pentru vremea de afară, iar acolo unde Tom își amintea un păr negru ca pana corbului apăruseră urme argintii. Se ridică în picioare și zîmbi cu stîngăcie cînd îl văzu pe Tom intrînd.

– Michael, te rog să mă ierți. Ar fi trebuit să sun de undeva. Am fost nevoit să vin pe jos. S-a încurcat totul în oraș. Își privi ceasul. Era aproape de ora douăzeci. Dumnezeuule, nu mi-am imaginat că e așa de tîrziu. Mulțumesc că ai stat atît.

– N-am avut unde să mă duc în altă parte, răspunse Michael.

– Ei bine, ai fi putut încerca la Ritz. E după colț.

– Nu e genul meu de local. După cum bine știi.

Își dădură mîinile cu nervozitate. Trecuseră trei ani. Aproape patru. De pe fața lui Tom, zîmbetul se șterse după ce-și trase mîna din cea a prietenului său.

– Michael, îmi pare rău. De tatăl tău.

Acesta dădu din cap. Sosise de la Cairo în aceeași după-amiază. În ziua următoare trebuia să fie la Oxford, să participe la înmormîntarea tatălui său.

– E mîine dimineată la ora unsprezece. Ai să fii acolo?

Holly încuviință din cap.

– Mi-ar face plăcere, da. Dacă Paul n-o să obiecteze în legătură cu prezența mea.

Paul, fratele lui Michael, preot catolic, nu era de acord cu Tom și ateismul manifestat ocazional de acesta. El urma să officieze slujba de înmormîntare.

– Nu-l va deranja. Tu ești un prieten vechi. Tatei i-ai plăcut, ceea ce nu se poate spune despre multă lume. Oricum, mîine nu va fi aglomerație în cimitir.

– Nu. Presupun că nu. Uite ce e, Michael, spuse Tom în timp ce-și scotea haina din care picura apă. De ce nu intrăm? La început putem bea ceva, după care putem hotărî dacă și mîncăm. Sau ești flămînd? Michael zîmbi și dădu negativ din cap. Scuză-mă o secundă, Michael.

Tom se răsuci, își depuse haina la garderobă, primi un tichet și îl întrebă pe portar:

– M-a căutat un domn cu numele de Perrone?

Acesta îi răspunse cu o mișcare a capului.

– Mă tem că nu, domnule Holly. Nimeni în afara domnului cu care tocmai ați vorbit.

– Înțeleg. Se prea poate să fi fost reținut. Când apare, te rog să-l îndrumi sus. Știe drumul. Vom fi la bar.

– Prea bine, sir.

Holly dădu să plece, dar se întoarse imediat.

– John, care e ultima noutate de la King's Cross? E ceva?

Fața portarului se încrîncenă.

– Am auzit că sînt optzeci și trei de cadavre, sir. Ar putea fi peste o sută cînd se va termina. A fost ca o clipită, ca blițul, numai că asta seamănă a război. E vorba de sînge rece. E viciu. Mai rău decît viciu. Ar trebui să-i alunge pe toți irlandezii acasă la ei.

– Da, John, este ceva mai rău decît viciul. Cu mult mai rău.

Holly inspiră adînc și se întoarse spre prietenul său. Cît de puține cunoștințe avea publicul în legătură cu viciul real.

– Vine și Ronnie Perrone?

– Da. Îmi pare rău, ar fi trebuit să-ți spun.

– Sper că nu vine să mă compătimescă.

Holly infirmă, scuturîndu-și capul. Părul lui stufos și roșcat începuse să se rarească.

– Nu. Asta putem să facem mîine. Seara aceasta este mai mult ...

– Un caz în care se profită de șederea mea în oraș.

– Da. Dacă-ți convine. Hai să urcăm, aici nu putem vorbi.

Barul unde se serveau cocteiluri era la capătul unui rînd scurt de trepte, spre stînga. Era aproape gol. Nu era o seară în care să ieși în oraș și să pierzi timpul după muncă. Lumina care cădea pe sticlele roșii, verzi și galbene împrumuta încăperii o notă de vioiciune forțată. În colțul de lîngă geamul prin care se vedea grădina și cărarea din spatele ei, o femeie de vîrstă mijlocie, îmbrăcată în haine de tweed, mîngîia un pahar de coniac. Întunericul umplea grădina cea mică, asemeni unui bogat vâl

destrămat. Barmanul se ridică din scaunul lui și zîmbi nesigur în direcția lui Holly.

– Mă bucur să vă văd, domnule Holly. Face bine să mai pice cîte-o față prietenoasă pe-aici.

– Puțin cam prea liniște în seara asta.

– Da, sir. Nu este o seară prea bună.

– Nu. Holly făcu o pauză. Să vedem... eu o să iau un Glenfiddich cu un strop de ghimbir.

– American, sir?

– Nu, felul obișnuit.

– Bineînțeles, sir.

Tom se întoarse ușor.

– Michael, tu?

– Ce? Oh, pentru mine un Campari cu sifon. Fără gheață.

– În amestec cu lămîie?

– Da, de ce nu?

Cu băuturile în mînă se retraseră la o masă atît de îndepărtată de a femeii, cît o cerea politețea. Tom observă că mîna prietenului său tremură puțin cînd își puse paharul pe masă. Efectele supărării... sau altceva?

Și-l aminti pe Michael la M.E.C.A.S., Centrul Britanic din Orientul Mijlociu pentru Studii Arabe. Asta se întîmpla în zilele de demult, cînd școala era în satul Shemlan din Liban, în munții Shouf, în partea din sudul Beirutului. Zilele în care se îndopau cu gramatica arabă, imperativul blînd al lui *yaiya* și imperativul lui *itta'ada*, nopțile petrecute cu fetele din oraș în cafeneaua strîmtă a lui Mukhtar, cocoțată pe marginea falezei abrupte, frînturi de amintiri de sărutări amestecate cu parfum de Bougainvillaea. *Cîntece de iubire și ură* la pick-up la miezul nopții, pe Michael agitîndu-se pentru dragoste și eliberare. Îi veneau în minte confidențele, revelațiile, distanțele rezervate pe care și le impuseseră, cochilii făurite de fiecare în parte, începutul unei vieți care nu era viață, în vreme ce văile din jur erau năpădite de o întunecime apăsătoare, pătată, tensionată și transformate în piață de tranzacții ale măcelului.

– Bea, Michael. În anul care vine, la Cairo, nu vei putea să bei așa ceva.

Michael luă o înghițitură din băutura amară și ridică o sprinceană.

– Tom, tu știi mai bine decît mine. Eu nu mai am acces la informațiile din interior.

– Nu spune asta, Michael. Tu trăiești acolo și știi ce se întîmplă. N-ai nevoie de informații din interior.

Michael mișcă încet din cap. Era un tip înalt, cu extremități flexibile, asamblate parcă cu foarte mare grijă. Avea trăsături egiptene pe care le moștenise de la mama lui, o creștină coptă din Asyut cu care se căsătorise tatăl său în 1952, două zile după ce o brigadă teroristă incendiasse Hotelul Shepherd's din Cairo. Această căsătorie păruse a fi o prostie. Străinii: grecii, armenii, evreii și englezii împachetau și părăseau Egiptul. Revoluția lui Nasser avusese loc șase luni mai tîrziu. Acest mariaj fusese unul incomod. Proaspăt-căsătoriții rămăseseră acolo. Tatăl lui Michael nu avusese de ales. Ca ofițer de transmisiuni al Escadronului D de cavalerie, era unul dintre ultimii soldați britanici care urma să părăsească pămîntul egiptean. Michael se născuse în 1953, la Spitalul Copt din Cairo, iar Paul, în anul următor. În mai puțin de doi ani după aceea, în martie 1956, Escadronul D fusese îmbarcat pe un vas în Port Said, împreună cu Batalionul 2 de grenadieri, și privise cum se depărtează Egiptul pentru totdeauna.

Michael crescuse la Oxford; un puști englez cu ochi și piele de egiptean. La internat fusese poreclit de cîțiva băieți „Gippo” pînă cînd le dăduse motive să se gîndească mai bine. De la cinci ani, aproape anual, maică-sa îl luase la Cairo, la rude. Învățase să vorbească araba egipteană ca un băstinaș ce era, de fapt, pe jumătate. Urmase cîteva clase la École des Frères unde își făcuse mulți prieteni. Tatăl său nu-l însoțise niciodată, căci nu voia să mai revină într-o țară de care se simțea trădat și respins. Maiorul Ronald Hunt – mai tîrziu colonel – iubise o egipteancă, dar urîse Egiptul.

De fapt, nu era adevărat întru totul. Iubise piramidele în răsăritul soarelui, felucile de pe Nil, aromele din bazarul aglomerat și cursele de cămile de la Clubul Gezira. Cu toate acestea, cu excepția soției sale, desconsiderase în sinea lui poporul egiptean. Făcuse ceea ce-i ceruseră să facă clasa lui socială și Imperiul destrămat: un permanent test de loialitate. Pe toți egiptenii, grecii, armenii, turcii și evreii îi numea negri. În ochii lui erau din același aluat și nu se deosebeau cu nimic. Modul în care o egipteancă trezise pasiunea unui astfel de om generase multe ipoteze, însă mama lui Michael era foarte frumoasă, iar familia ei, foarte bogată.

– Știi doar ce vād și ce aud. Habar n-am ce se petrece în spatele scenei. Dacă m-ai adus aici în speranța că vei afla informații privilegiate, îți pierzi timpul.

– De ce ești așa irascibil, Michael? Am spus ceva ce știe toată lumea. E o chestiune de câteva luni, maximum un an, pînă cînd fundamentalistii devin stăpîni în Egipt.

– N-aș spune că e sigur.

– Ba da, Michael, este. Lucrurile se precipită. Ahmad Badri a avut convorbiri cu Yusuf Othman.

– Othman? Conducătorul Frăției Musulmane? Holly încuviință din cap. Ziarele n-au scris nimic, spuse Michael. Nici chiar *al-Itissam*.

Tom negă din cap și-și turnă puțin sirop de ghimbir în whisky.

– Asta nu este chiar pentru marele public. Mă așteptam să-ți dai seama că, atunci cînd doi vechi dușmani fundamentalisti îngroapă securea, poți să pariezi că se aliază. Zvonurile zic că ar fi o coaliție suficient de puternică să răstoarne guvernul înainte de sfîrșitul anului.

– Tom, de ce-mi spui toate astea? Probabil, sînt informații secrete. Holly ridică din umeri doar. Se petrece ceva, nu-i așa? insistă Michael. Vrei să mă implici. Asta e, nu-i așa? Puse paharul pe masă și se ridică încet în picioare. Orice ar fi, Tom, poți să nu mă iei în calcul. Vorbesc serios. Am părăsit acum cinci ani M.I.6, pas al vieții mele pe care nu-l voi regreta. Dacă ai

nevoie de ajutor și ai nevoie de informații, pur și simplu, va trebui să găsești pe altcineva.

Tom Holly își duse degetul la buze,

– Tacă-ți gura, Michael. Uite-l pe Ronnie Perrone că se apropie. Sigur, va dori să afle ceva despre tatăl tău.

CAPITOLUL TREI

Perrone comandă Aqua Libra „cu o urmă de gheață, dragă”. Se întoarse la masă, bătîndu-se ușor peste stomac.

– Trebuie să am grijă de siluetă, se vâită el. E o perioadă grea din viață. Burta se poate umfla dacă o lași. Se comportă ca și cînd ar fi independentă.

Nimeni n-ar fi ghicit. Ronnie Perrone avea treizeci și șapte de ani, dar avea fața unuia de douăzeci și patru, iar fizicul superb al unui atlet în stare excelentă. Făcea gimnastică doar arareori, nu avea nevoie. O făcea metabolismul lui pentru el. Obişnuia să spună că băutura era singurul lui viciu. Ei bine, în cercurile corespunzătoare recunoștea: băutura și băieții. Nicio-dată însă ambele la un loc, era prea riscant.

– Ronnie, m-am gîndit că te-ai îmbătat crișă. Tocmai îi explicam lui Michael, aici de față, felul în care par că evoluează lucrurile acasă.

Perrone devenise șeful bazei engleze din Cairo după ce Michael demisionase. Pe fața lui plăcută se citea o expresie sumbră. Privi o singură dată spre femeia din colț, apoi în gol.

– Dragul meu, nu-mi suride ideea de a mă gîndi la asta. Se înfioră. E ca exilul la Jedda sau Teheran, însă cu amintiri ale unor zile mai bune, care-ți apar la fiecare colț de stradă. Trebuie

să fiu mai atent cu băieții. Nu prea se înnebunesc după chestii de-astea – nu vorbesc de băieți, ci de flăcăii cu bărbi.

– Ronnie, eu tocmai plecam, se scuza Michael, ridicându-se în picioare.

– Dar... dragul meu Michael...

– Lui Michael i-a murit tatăl, explică Holly pe un ton plat, lipsit de inflexiune, ca și când moartea unui tată nu contează prea mult.

– Dumnezeu mare, spuse Ronnie, regret enorm, Michael. Am pălăvrăgit ca o moară hodorogită. Habar n-am avut. Nu mi-a trecut prin cap.

– Normal că nu. N-aveai cum. A murit alaltăieri. Atac de cord; a fost foarte rapid. Nici măcar noi n-am știut că este bolnav. Doar mama știa, firește, dar nu ne-a spus, să nu ne alarmăm. Știi și tu cum e.

– Trebuie că sînteți îngrozitor de afectați.

– Da, sîntem. Mama nu-și revine, deși știa. Cel puțin, așa mi-a spus Paul.

– Te duci?

– Da, înmormîntarea e miine. Plec diseară la Oxford, am închiriat o mașină.

– Atunci, rămii să mai trîncănim puțin. Nu e cazul să fugi. Nu ne-am mai întîlnit de ani de zile, iar bătrînul Tom, de față, îmi imaginez că nu te-a văzut de ani de zile. Așa-i Tom?

– Așa e. De ani de zile.

– Ei bine, atunci e hotărît. Las și eu cursa mea singuratică cu camioneta pe altă dată și beau cîteva pahare cu pioasă aducere aminte. Vulturului bătrîn i-ar fi plăcut...

– L-ai întîlnit o dată sau de două ori, nu-i așa, Ronnie?

– Întîlnit? Bineînțeles că da. Nu se poate să fi uitat îngrozitoarea petrecere pe care ați dat-o tu și Carol cînd locuiati în mizerabila aceea de garsonieră în al-Azbakiyya. Erai încă la firma veche, bineînțeles.

Ronnie era studentul lui Michael pe-atunci. Se întîlneau sporadic, participînd la diverse petreceri și recepții și frecîndu-se unul de altul la seminariile Universității Americane unde

Michael preda științele politice. Ronnie Perrone era plăcut cu felul lui teribil de a fi, chiar dacă prezența lui aducea din trecut amintirile unor vremuri și oameni de mult uitați.

– De fapt, tatăl tău era un bătrîn decent, cam obtuz, continuă Ronnie, făcînd semn barmanului. Nu cred, totuși, că mă privea cu ochi buni.

– Nu, presupun că nu. Era „armată“ pînă în măduva oaselor. Era profund suspicios cu cei care lucrau la Informații. Nu m-a iertat niciodată că am trecut de partea cealaltă.

Michael petrecuse doi ani ca atașat cu grad de căpitan la Statul Major al Serviciului Militar de Informații de la Ashford, pînă cînd cineva îi sugerase că fizicul și fluenta în araba egipteană l-ar face mult mai necesar în S.I.S. Tatăl său considerase că retragerea lui Michael era rudă cu dezertarea.

Serviciul de Informații era considerat o alegere proastă din start – „panseluțe care se odihnesc pe lauri“, obișnuia el să-i numească, făcînd aluzie la insignele lor gravate cu trandafirul și cununa de laur – dar să se amestece cu civilii practicanți ai acestor arte negre era în afara concepțiilor și înțelegerii lui.

– Mă gîndesc că mă dezaproba din alte motive, spuse Ronnie și se răsuci cînd barmanul se apropie de el. M-am răzgîndit, îl anunță, ia urina asta de iepure și adu-mi un G&T tare.

– Cu gheață, domnule?

– Pune ce vrei tu în el, dar ai grijă ca ginul să înece tonicul și nu invers.

Barmanul zîmbi, luă Aqua Libra ca pe ceva aproape obscen și se retrase.

– Cred că tata n-avea nici cea mai vagă idee despre faptul că ești homosexual.

– Mă dezamăgești. Eu sînt atrăgător.

– Nu e un adevăr general valabil. Să-i captezi atenția ar fi trebuit să fii regina cea mai vestită a lumii. A fost un tip fără prihană. Mai mult decît ar fi fost bine pentru el. Concepția lui asupra lumii a fost îngrozitor de neagră și albă. Pur și simplu, n-a existat loc în ea pentru ambiguități morale.

Ma etichetezi ambiguitate morală?

Pentru tata, da, ai fi fost. Să-ți spun drept, pînă acum cîțiva ani, nu cred că pentru el era reală noțiunea de homosexual. Considera că e doar o fabulație sinistră, inventată pentru a-i păzi pe subalternii mai tineri de ceea ce obișnuia să numească „comportare de fătălăi”. A avut un șoc cînd voi ăștia ați început să ieșiți din camere.

– Bietul om, trebuie că i-a fost tare greu, spuse Ronnie cu ușoară ironie.

– Într-un fel, da, cred că i-a fost, explică Michael, privind cu sobrietate spre prietenul lui. Uneori noi uităm ce a avut de îndurat generația lui. S-au născut cu atîtea iluzii despre lumea asta. Și să li se ia totul...

Barmanul puse pe masă un gin tonic mare. Ronnie gustă, încuviință și se relaxă. Ridică paharul. Femeia din colț privi spre ei. Citea o carte, un roman subțirel de Anita Brookner, de care nu părea că era captivată.

– Pentru tatăl tău, Michael, murmură Ronnie. Să aibă parte de o eternitate fără prihană. Într-un paradis heterosexual.

– Fără egipteni, evrei sau femei încrezute, adăugă Michael, ridicînd și el paharul.

– Nu ești puțin cam aspru? îl întrebă Tom, uitîndu-se la el.

– Regret. Încă nu m-am obișnuit cu ideea. Cu nimic. Îmi pare rău că am fost cam repezit adineauri.

– Nu-i nevoie să te scuzi. Dacă vrei să știi adevărul, ai avut dreptate în mare măsură. N-am aranjat să ne vedem aici doar de dragul de a te compătimi. Regret dispariția tatălui tău, dar este... am văzut o ocazie. De asta l-am convocat și pe Ronnie. A venit aici cu un avion care a aterizat imediat după al tău.

– Mi-am imaginat că trebuie să fi fost cam așa. Ar fi fost mult mai mult decît o coincidență faptul ca el să fie tocmai acum în oraș, comentă Michael, așezîndu-se mai comod în fotoliu. Presupun că-mi vei spune la ce-ți poate folosi cineva ca mine. Nu am acces la nici o informație pe care tu să n-o poți avea în o sută de feluri, mai simplă și mai completă. Nu am urechea cuiva foarte important. Îl ai pe Ronnie, propriii tăi agenți, sursele tale

și o mulțime de funcționari civili compromiși. Nu ai nevoie de mine.

Tom privi în direcția lui Ronnie Perrone.

– De ce nu-i spui tu, Ronnie?

Acesta lăsă din mână G&T-ul pe măsută, scoase cu degetele felia de lămâie din pahar, o supse cu zgomot și puse coaja pe tăviță. Era un vechi obicei care încă îi strepezea dinții lui Michael.

– Nu avem agenți. Nu există nici o rețea.

– Nu există rețea? Ce naiba vrei să spunei? Eu am pus bazele ei. Pentru numele lui Dumnezeu, a fost cea mai bună rețea din Orientul Mijlociu.

– Acum două săptămîni, continuă Perrone, făcînd abstracție de intervenția lui Michael, cineva a început să scoată rețeaua din acțiune.

– Cum?

– Morți sau în pușcărie. Nu s-a întîmplat peste noapte, dar pe la sîrșitul săptămîinii trecute am rămas cu un singur operator radio și o „cîrțiță“ la Securitatea Statului. Cine știe, poate pînă mă întorc se duc și ăia.

– Cum s-a putut întîmpla una ca asta? întrebă Michael, privind de la unul la celălalt.

– Dacă am ști, crezi că am discuta cu tine? zise Tom, aplecîndu-se puțin. Michael, sistemul de securitate a fost bun. Cel mai bun. L-am folosit pe cel desfășurat de tine pe cînd lucreai la contraspionaj; aproape fără schimbări. Chiar dacă a fost o breșă, două, n-ar fi putut să ducă la mai mult de doi agenți. Ronnie n-a ținut o listă. Rețeaua era fie în capul lui, fie în computerul central din Vauxhall. Înțelege ce-ți spun?

– Vrei să zici că ori Ronnie și-a aruncat pe apa sîmbetei propria rețea, ori cineva din Vauxhall a fost cumpărat pentru treaba asta.

– Da, ești pe-aproape de realitate.

– Ce părere are C.I.A.? MOSSAD-ul? Nu le-ai solicitat ajutorul?

Tom ridică din sprîncene întrebător.

- Vrei sa dau buzna în Grosvenor, să-i strâng mîna lui Bob Grossman și să-i zic: „Hei, Bob, cineva din Vauxhall tocmai ne-a spulberat operațiunea din Egipt. Ce-ai zice să ne dai o mîna de ajutor?“ Parcă îi văd reacția. Ei n-au încredere în noi. MOSSAD-ul a încetat mai mult sau mai puțin comunicarea cu noi. Ai fost afară din circulație prea mult timp. Mai scutește-mă.

- Bănuiți cam cine din Vauxhall ar putea să fie?

- Nu, spuse Tom, clătînd din cap. Deja se gîndise serios la această problemă. Trebuie să fie cineva de foarte sus. Cel puțin un șef de birou, poate mai de sus. Numai cu o asemenea poziție putea să aibă acces la dosare.

- Ești sigur?

- Bineînțeles că nu. Securitatea a fost bună ani la rînd pînă acum. Percy Haviland a ordonat o verificare completă cînd a ajuns D.G.

- Să fie una dintre celelalte unități de informații? Ministerul Apărării, de pildă.

- Trebuie că glumești, Michael. Ce motive anume ar putea avea?

- Ce motiv ar putea avea cineva?

Tom negă cu o mișcare a capului.

- Ronnie?

Acesta ridică din umeri și, de asemenea, dădu din cap în semn de negație.

- S-a mai întîmplat și în altă parte? întrebă Michael.

- Din cîte știm noi, nu, răspunse Holly.

- Ați încercat să aflați? Ați întrebat?

- Discret, foarte discret. Pentru numele lui Dumnezeu, asta nu e o informație care să fie scoasă la iveală.

- Vrei să spui că n-ai spus nimănui încă? Tom dădu din nou din cap că nu, fața lui căpătînd o mină posacă. Tom, trebuie să informezi pe cineva.

- Ronnie face rapoarte false. Ei bine, nu chiar false: reactualizează materiale mai vechi.

- Dar, dar nu se mai poate s-o țină așa la infinit. Așa-i, Ronnie?

Acesta dădu din cap o singură dată, scurt. Michael își mută privirea de la unul la celălalt.

– Nu văd cum aş putea să vă ajut. N-am relații în Vauxhall și nu e nimeni căruia să mă pot adresa. De ce nu vă duceți direct la Percy să-i cereți să facă o anchetă?

– În final așa voi face dacă nu voi avea încotro. Pentru asta am nevoie de dovezi foarte convingătoare. Ronnie zice că intuiește cam despre ce e vorba și este nevoie de cineva să-l acopere. Are nevoie de unul care știe ce face. Un profesionist.

– Eu sînt un ex-profesionist.

– Ești mai bun decît cei mai mulți pe care-i avem încă în teren, o știi prea bine, Michael. N-avem timpul necesar să antrenăm pe altcineva.

– Sînt în afară, Tom. Am ieșit din motive serioase. Știi asta mai bine decît oricine. N-ar trebui să-ți explic tocmai ție.

– Da, Michael, le cunosc, le respect și nu ți-am stat în cale pînă acum. Acum, am nevoie de tine. Se petrece ceva important, sînt sigur.

– Important?

– Ronnie, cred că e mai bine să-i explici tu.

Perrone luă o înghițitură strașnică din pahar. La bar, un om în vîrstă comandă bere. De afară, peste liniștea din parcul St. James, sunetul sirenelor tulbura noaptea cu îndărătnicie.

– Am avut o sursă în Alexandria, începu el, se numea Barnabas. Acesta era un *mukhabarat*, funcționar de rang superior. Nu era ofițer, însă știa să obțină informații bune. Frînturi mai mici sau mai mari, toate de înaltă calitate. Ceea ce era mai bun. Cam acum o lună, Barnabas mi-a spus ceva mai interesant decît de obicei. Un ofițer *mukhabarat*, care răspundea de supravegherea grupurilor fundamentaliste, descoperise dovezi că între o anumită celulă Jama'at și o organizație teroristă germană exista o legătură. Curios era că avusese loc și o întîlnire între reprezentanții celor două grupuri. Nicidecum în Germania, ci chiar aici, la Londra.

– Ronie mi-a trimis o copie a raportului prin fax, interveni Holly, și am controlat toate dosarele mai vechi în legătură cu

chestiunea. Am verificat și cu biroul german, dar n-am găsit absolut nimic. Mi s-a părut foarte greu de crezut. Dacă egiptenii știau de această întâlnire, nemții și noi înșine am fi prins ceva de veste. Am făcut un sondaj discret la Bundesamt für Verfassungsschutz. Bineînțeles, ei știau totul și erau convinși că noi sîntem la curent. A fost momentul în care am început să devin suspicios.

– Am discutat cu Tom și am decis să tăcem o vreme, spuse Ronnie, privind agitat spre Michael. Putea să fie o simplă greșală, dar, dacă nu era, nu doream să alertăm persoane care nu trebuia. Mi-am pus rețeaua în funcțiune și am așteptat să văd dacă apare ceva.

– Și?

– Nu mare lucru, încuviință Perrone, dar suficient. S-a petrecut la Alexandria. Au fost citeva întruniri și la Cairo. Unele au fost cu nemți, unele cu francezi, unele cu irlandezi. De fiecare dată cu alte grupări fundamentaliste. Aparent, nu există nici o legătură. Am aflat apoi un nume. Abu' Abd Allah al-Qurtubi. Ai auzit vreodată de el?

Michael dădu din cap în semn de negație.

– Nu, ar fi trebuit?

– Nu neapărat. Nici eu nu știu prea bine cine este. Pare a fi lumina călăuzitoare a unui grup radical a cărui denumire n-am reușit s-o aflu. E ceva... Ezită, încruntîndu-se. Femeia citea în colțul ei. Bătrînul sorbi din bere. Pe scări se auzeau oameni urcînd. E ceva necurat cu al-Qurtubi, continuă Ronnie. Sursa mea principală din *mukhabarat* a amușit imediat ce am menționat acest nume. A zis că habar n-are, dar mințea. Am început să întreb pe ici, pe colo. Tot atunci au început asasinatele.

– Are legături aici, în țara asta, Michael, interveni din nou Holly. Cred că are și un prieten în Vauxhall. Poate are și în alte părți. Nu mă întreba de ce sau cum trebuie să aflu. Am nevoie de tine, Michael. Am nevoie de tine în Egipt.

Michael își termină băutura. Mîna de pe pahar îi tremura ușor. Îi reveniseră prea multe amintiri. Tocmai de asta se ferea. Nu regretase nici o clipă că plecase din serviciu.

– Ronnie, Tom, îmi pare rău. Nu-mi pot permite să mă las implicat din nou. Știți de ce am renunțat. Nu mai pot trece încă o dată prin toate.

– Nu-ți cer. Încercam doar ...

– Nu merge, Tom. Regret cu adevărat, dar asta ar trebui să fie răspunsul meu.

În momentele următoare Tom nu mai spuse nimic. Se uită la Ronnie care-și bea ginul și părea cufundat în gînduri. Acesta își ridică ochii din pahar și spuse cu expresia feței complet schimbată:

– Michael, ei încearcă să dea puterea fundamentalistilor. Știi la fel de bine ca și mine ce poate însemna asta. E ceea ce de ani de zile încercăm să împiedicăm. Dacă se întîmplă... Făcu o pauză. Te rog, Michael... mai gîndește-te. Fă măcar atît pentru mine, vrei?

Scurta pledoarie a lui Ronnie îi sugeră lui Michael ceva foarte serios, dar pe care nu-l înțelegea. Era ca și cînd, o clipă, Ronnie își dăduse masca jos. Ce văzuse oare? Deși nu putea fi sigur, lui Michael i se păru că văzuse un om foarte speriat. Speriat de ce?

– Cred că ar trebui să plec, zise Michael. Ezită, apoi se adresă lui Perrone. Am să reflectez, nu vreau să te las baltă, însă trebuie să mă gîndesc bine. Mă înțelegi, nu-i așa?

– Da, înțeleg. Dar fă-o, te rog.

Tom Holly îl apucă pe Michael de braț.

– Crezi că vei avea posibilitatea să te întorci în oraș mîine seară?

– Dacă discutăm pe aceeași temă, mai bine nu. Trebuie să rezolv problema înmormîntării, abia apoi să încep să mă gîndesc.

– Nu te grăbi, Michael, îl sfătui Holly. Poți să te gîndești cît de profund vrei, însă aș dori să te văd mîine dacă reușești să vii.

E foarte important și e legat de cu totul altă chestiune. Aș vrea să-ți prezint pe cineva.

– Nu-ți pot promite. Nu poți amîna pentru duminică?

– Mă tem că nu. Mîine seară e ultima șansă. Dacă nu se întîmpla să fie aici, nu mi-ar fi trecut prin cap. E o recepție la Școala de Studii Orientale și Africane. În bibliotecă. La ora șapte fix. Te rog, Michael, încearcă să fii acolo.

– Fac tot ce pot, Tom. Sincer, însă fără promisiuni.

Se ridicară toți. Tom semnă pentru băuturi în contul lui și plecară. Afară ploua încă. În bar, femeia goli paharul și puse romanul deoparte. Își deschise poșeta și își retușă machiajul cu grijă. Închise oglinjoara, scoase un telefon portabil și apăsă ușor tastele, formînd un număr din Vauxhall Cross.

CAPITOLUL PATRU

În ziua înmormîntării ploua mărunt fără oprire. Copacii din cimitir erau aproape desfrunziți. Picăturile de ploaie se scurgeau pe crengile lor, ca niște mugurași firavi, dînd impresia anacronică de primăvară în plină toamnă. Lumina cenușie cădea opacă peste monumentele funerare din granit și marmură, peste capacele urnelor, părăind că rămîne agățată de literele aurii ale numelor morților și de aripile frînte ale îngerilor de piatră. Prin petalele inerte ale florilor uscate și zdrențuite foșnea vîntul. Potecile din cimitir erau mărginite de buruieni și pline cu băltoace de diferite forme și mărimi. Michael înainta spre groapă ca un pelerin a cărui căutare luase sfîrșit, dar pentru care împlinirea era la fel de departe ca oricînd.

Sosise în Oxford în noaptea care trecuse. Simplul fapt de a părăsi Londra fusese un coșmar. Uitase cum e să conducă în Anglia. Pe magistrala M 40 fuseseră numai blocaje. Înainte să se culce, petrecuse foarte puțin timp cu mama lui. Ea îi vorbise încet în arabă, simțind că frazele și cuvintele aparținînd trecutului ei îi aduc alinarea, vârsînd peste Michael un șuvoi de amintiri ale unui timp la fel de mort ca și bărbatul a cărui soție fusese. Cei de aici își manifestau atît de diferit durerea, spunea ea, încît o lăsaseră fără cuvinte, fără lacrimi, zdrobită. La înmormîntare nu urma să participe nici o rudă din familia ei, deși primise tele-

foane și telegrame de la unii pe care aproape că-i uitase. Era o străină într-o țară străină și niciodată pînă atunci exilul n-o copleșise cu atîta duritate și cînoșenie.

Așa cum prevăzuse Tom Holly, fu puțină lume la înmormîntare. Ronald Hunt nu fusese un individ tocmai popular. Nu fuseră nici flori suficiente să acopere sicriul, la picioarele căruia era o coroană, compusă din trandafiri și garoafe albe, o imitație a insignei regimentului din care făcuse parte. Doar cîțiva foști tovarăși de arme asistară la înmormîntarea propriu-zisă. În afara lor, cîteva rude. Carol era și ea.

Nu stătea în firea lui Carol să scape o asemenea ocazie, gîndi Michael. Dar ocazie pentru ce, nu putea spune. Să facă vreun rău, presupuse. Să adauge mîhnirii lui necazurile ei imaginare, să disprețuiască tot ce considera el că realizase de cînd se despărțiseră.

Arăta bine, nu se lăsase să „cadă“ după ce divorțaseră. Nu era stilul ei, bineînțeles. Avea părul blond strîns bine la spate cu o panglică neagră, purta o haină de cașmir, fără podoabe, iar pantofii Bruno Magli erau impecabili chiar după scurta plimbare pînă la groapă. Venise aici neînsoțită. Trăia încă singură sau, cel puțin, așa pretindea; abaterile de la standard n-o aranjau. Carol era o maestră a vieții duble. Pe toată lungă durată a căsniciei lor, Michael nu ghicise niciodată dimensiunile infidelității ei și nu suspectase ușurința cu care-și realiza duplicitatea. Veniseră la înmormîntare în aceeași mașină, prin grija expresă a lui Paul.

Așa cum fusese plănuit, Paul oficiă slujba funebră. Înalt, cu o sutană neagră, lucioasă din cauza ploii, stătea lîngă mormîntul deschis al tatălui său ca lîngă al oricărui alt mort, mai mult preot decît fiu.

Vocea lui perfect modulată se ridica, fără ezitare, printre morminte. Îi tremură o singură dată, cînd pronunță numele tatălui său. Nu dădea semne vizibile de mîhnire nici pe față, nici în atitudine. Cu toate acestea, Michael știa că Paul era cel mai sfîșiat de durere și cel mai părăsit.

Ei doi avuseseră foarte puțin ocazia să vorbească în seara anterioară. De aproape un an stătea și Paul în Cairo și se mai

vedeau din cînd în cînd. Nu erau foarte apropiați, dar nu se dușmăneau. Între ei era o distanță, o separație pe care amîndoi o regretau și pe care nici unul nu știa cum s-o reducă sau cum s-o recupereze. Veniseră cu același avion la Heathrow. Paul plecase direct la Oxford, în timp ce Michael rămăsese la Londra pentru întîlnirea cu Tom Holly. Cînd menționase în avion numele acestuia, Paul tăcuse, dar Michael simțise că-l dezaprobă; și mai simțise ceva. Ceva ce semăna puțin a frică sau neliniște.

Michael o ținu pe mama sa de braț tot timpul serviciului funerar. Acum era bătrînă și firavă, iar el se gîndea că-l va urma curînd pe tatăl lui. Ce mai rămăsese pentru ea, fără el, în locul acesta rece și neprimitor, în această Anglie care nu mai era la fel cu cea în care fusese adusă cu atîția ani în urmă?

O clipă se gîndi să-i sugereze să se întoarcă cu el și Paul la Cairo, unde mai avea familie și putea să-și ducă zilele în pace, pînă la sfîrșit. Se împăcase cu soarta, cu ani în urmă, cînd alesese să se rupă complet de țara care n-o reținuse cu adevărat niciodată. Și dacă Tom Holly avea dreptate și fundamentalistii luau puterea în Egipt, era și mai puțin probabil ca o creștină în vîrstă să moară liniștită. Era deja aranjat să stea cu sora lor Anna și cu soțul acesteia.

Se întoarseră la mașini împreună, Michael și Paul încadrînd-o pe mama lor, fiecare ținînd-o de cîte un braț. Între ei, era atît de subțirică, iar părul grizonat îi ieșea rebel de sub pălărie. În spatele lor veneau Carol și Anna, păstrînd distanța. Pe măsură ce se îndepărtau, puteau auzi ropotul sacadat și constant al picăturilor de ploaie pe capacul de lemn al coșciugului.

– Tatălui vostru nu i-a plăcut niciodată ploaia, le spuse mama lor. Obișnuia să spună că din această cauză ar fi trebuit să se mute înapoi în Egipt. Acum nu mai e cazul.

– Știi bine că nu s-ar fi dus, oricum, mamă, vorbi Michael. Îi cunoșteai sentimentele pentru locul acela.

– Era singur, șopti ea, încuviințînd din cap, foarte singur. Nu venea nimeni să-l viziteze. Aproape nimeni.

Drumul spre casă avu loc în liniște. Carol privea prin geam, gînditoare. Din cînd în cînd, întorcea capul spre Michael, care o

evita. Știa că încerca să-l facă să se simtă vinovat pentru că o părăsise, pentru că se ținea departe de ea, pentru că nu-i trecuse cu vederea infidelitățile. Limuzina parcurse solemn drumul spre micuța casă din Headington. Existau atât de multe feluri de moarte, atât de multe feluri de înmormântări.

O dată intrați, Paul îl trase pe Michael deoparte.

– Michael, te rog foarte mult, este jenant s-o ignori la nesfârșit pe Carol. A făcut efortul de a fi aici azi. Gîndește-te la mama, cel puțin.

– Nu-i chiar așa de ușor, nici simplu. Tu știi asta.

– Știu doar că ai o problemă de rezolvat și nu dai impresia că încerci să-i cauți o soluție.

– Ție ți-e ușor să vorbești. Nu știi nimic despre căsătorie.

Paul se înroși și-și plecă privirea. De undeva din spatele lui, din sufragerie, se auzeau voci încordate. Fiecare încerca cu disperare să fie politicos, să se comporte bine, să ocolească subiectele spinoase pe care le aveau în minte.

– Nu e nevoie să-mi amintești, Michael. Este un subiect pe care preoții încearcă să-l ocolească. Eu sînt preot, iar tu ești fratele meu, așa că trebuie să încerc. Cîndva ai iubit-o pe Carol, știu asta mai bine decît oricine. Nu oboseai să-mi povestești despre ea, despre cît de minunată este. Ați fost soț și soție cincisprezece ani, un timp suficient pentru un cuplu să învețe să suporte greșelile reciproce. Știu că ea poate fi dificilă, însă, cu siguranță...

– Paul, am încetat s-o iubesc încă din primul an. În momentul despărțirii o uram de atîta vreme, încît nici nu-mi mai aminteam cum era cînd o iubeam. Dacă aș fi găsit pe altcineva, numai Dumnezeu știe, aș fi părăsit-o mai devreme.

Paul se crispă.

– Știi că nu comentez asta, Michael.

E greu să vorbești cu propriul frate cînd acesta este preot. Lui Michael nu-i fusese ușor niciodată să i se adreseze fratelui său mai tînăr cu „părinte“ sau să-l considere altceva decît copilul pe care-l știa, ca și cînd nu îmbătrîniseră și nu se îndepărtaseră. Timpul trece. Dumnezeu introduce spații în viața celor

cunoscuți. Sau le introducem noi înșine din cauza plictiselii, din cauza unei speranțe a lunecării spre sinucidere. Michael se înfioră.

– Nu poți comenta ca preot? Sau ca frate?

– Te rog, Michael, nu începe din nou. Știi bine că nu duce la nimic.

– Atunci, ca frate. Nu am nevoie de binecuvîntare, ci de înțelegere.

Paul ridică din sprîncene. Moștenise mai multe din trăsăturile tatălui său decît fratele lui. Cu toate că era mai mic, părea cel mai în vîrstă dintre ei. Avea părul șaten deschis, aproape blond, ochii reci, lipsiți de intensitatea celor ai lui Michael, înconjurați de riduri mici care coborau pe obraji și urcau spre frunte. Nu erau linii ale rîsului, ci tributul plătit anilor de studiu și rugă asiduă, cărări făcute în pielea lui de cunoaștere și credință, cicatrice ale unor răni mult mai adînci. Paul Hunt era, în primul rînd, iezuit prin formație și, în al doilea rînd, bărbat.

– Înțelegerea mea? Vrei să spui că nu dragostea mea?

Michael îl privi în tăcere.

– Da, spuse apoi. Presupun că dragostea ta.

Paul păru că tocmai luase o decizie. Făcu un pas înainte și-l cuprinse pe Michael în brațe, apoi, tulburat, începu să plîngă. Acesta răspunse îmbrățișării, simțind că frățiorul lui parcă se transformase într-un bărbat neîndemînat, în haine negre, ca într-un joc de travesti în care solemnitatea sobră devenise lacrimi adevărate, iar mîhnirea depășea cu mult barierele acestora.

Încetul cu încetul, lacrimile lui Paul făcură loc suspinelor. Se retrase ușor din brațele fratelui său, fără să-l privească, jenat că-și dăduse la iveală latura vulnerabilă.

Michael gîndi că, uneori, fratele său își purta sutana ca o platoșă, așa ca unii medici halatul alb și unii soldați insigne ale regimentului din care făceau parte. Paul era un iezuit, un preot al gîndirii, cu înaltă pregătire și înaltă valoare morală. Înainte de a fi trimis la Cairo, petrecuse cîțiva ani buni la Vatican, unde lucrase la Secretariatul de Stat. Oricare i-ar fi fost slăbiciunile, reușise de foarte multă vreme să le țină foarte bine ascunse.

– Regret, murmură într-un sfârșit.

– N-ai pentru ce să te scuzi, șopti Michael. Mi-aș dori să simt și eu așa. Întrucît Paul tăcea, continuă: Să mergem în grădină. Simt nevoia de aer și cred că ploaia s-a oprit de-acum.

Cînd trecură prin bucătărie, auziră o frîntură de știre de la radioul pe care îl deschisese unul din copiii Annei. Bilanțul morților de la King's Cross ajunsese la o sută nouăsprezece și continua să crească serios în următoarele săptămîni, în urma decesului celor foarte grav răniți. Paul ezită, ascultînd, înainte să iasă pe ușă. Păru să manifeste un interes deosebit pentru transmisiune.

Cînd amîndoi erau mici, grădina era pentru ei un adevărat tărîm de posibilități neexplorate. Se schimbase puțin de atunci. Bătrîna magazie de vară încă se sprijinea pe grinzile putrezite, copacul bătrîn era încă aplecat deasupra ei, iar ghivecele din ceramică erau înșirate de-a lungul serei, cum fuseseră întotdeauna. Schimbările vor începe abia de-acum? se întreba Michael după moartea tatei. Acest eveniment, care cu treizeci de ani în urmă ar fi fost un cataclism, va smulge frunzele, va dezrădăcina plantele, aducînd grădina în paragină și ruină, în sfârșit?

Sau poate schimbările reale începuseră în ei în adolescență, cînd își dirijaseră energiile de la peluză, de la tufe veșnic verzi spre întreaga lume? Grădina era acum cu mult mai mică și cu mult mai îngustă. Se îndreptară spre magazie și intrară în ea, ca niște școlari chiulangii. Azi însă era totul mort, nu mai era nici o școală de care să se ascundă.

Paul vorbi despre tatăl lor, iar Michael ascultă un torent de amintiri și regrete. Erau unele întîmplări pe care și le amintea, altele din care fusese exclus sau se autoexcluse. Pe scurt, în magazia umedă, plină de mirosul frunzelor putrede, tatăl lor fusese readus la viață.

– Nu l-ai cunoscut cu adevărat niciodată, așa-i, Michael? Acesta tăcu, și Paul continuă: Ai încercat, totuși, nu-i așa? Eu cred că ai încercat din greu. Înrolându-te în armată, servindu-ți țara, toate acestea. Încearcă să fii ca el.

– Cred că da. Sau am încercat să-l fac să mă placă. N-a mers. M-am înrolat în regimentul care nu trebuia, am optat pentru informații, m-am înrolat în S.I.S. Nimic nu l-a mulțumit niciodată.

– Cred că l-ai mulțumit mai mult decît ți-ai dat seama, Michael. Te invidia puțin; știi?

Michael îi aruncă o privire nedumerită.

– Nu-mi pot imagina.

– Totuși, este adevărat. Ai avut minte, ai obținut toate posturile pe care le-ai vrut, ai fost un ofițer cunoscut.

– Totdeauna am crezut că detestă soldații cu minte.

– Asta era doar fațada pe care o arbora, rîse Paul. Cred că faptul că n-ai înțeles ce hoț bătrîn era a avut mult de-a face cu ceea ce n-a mers între voi. L-ai luat prea în serios. Se juca cu tine, și tu te ridikai să înghiți momeala lui, ca un pește sinucigaș. Nu, a admirat ceea ce ai făcut. Obişnuia să mi te laude. Paul ezită. N-a prea înțeles de ce ai părăsit serviciul de informații atît de curînd după ce ți-ai luat postul din Londra în primire. Nici unul dintre noi n-a înțeles.

Michael se uită în ochii fratelui său.

– Nici tu?

– N-ai explicat niciodată.

– Nu. Presupun că n-am făcut-o. N-ar fi fost prea ușor și nu foarte simplu. În realitate, nu-i mult de zis. Am fost nevoit să trădez pe cineva foarte apropiat.

– O femeie?

– Nu, un bărbat. Un alt agent. Un israelian. Se opri brusc. Nu-ți pot da detalii. Am avut de ales între a-l da pe mîna egiptenilor și a lăsa să moară o mulțime de oameni. A fost cu mult mai

greu decît îţi poţi imagina. Îi cunoşteam foarte bine soţia şi copiii. Pe deasupra, mai era şi situaţia mea cu Carol. Cred că aveam nevoie de o pauză, de un început nou, de o viaţă nouă, presupun.

– Ai găsit-o?

– Nu tocmai. Poţi să-ţi schimbi hainele şi casa, chiar şi preferinţele muzicale, dar pe dinăuntru rămîi acelaşi. Nu mai întreba nimic despre asta, Paul. Nu acum. Zîmbi. Nu cîtă vreme eşti îmbrăcat în hainele astea.

– Sînt bucuros că am vorbit.

– Da, şi eu.

– Michael... Paul ezită. Ascultă, nu ştiu ce vrea Tom Holly să faci şi ştiu că nu-i treaba mea, oricum, dar... Încearcă să te gîndeşti de două ori, despre orice-ar fi vorba. Lasă lucrurile să rămîină aşa cum sînt. E mai bine.

– Cum de ştii atît de multe despre Tom Holly, aşa dintr-o dată?

– Nu ne petrecem chiar toată vremea în rugăciuni. Vaticanul este un loc de decantare pentru tot felul de informaţii.

– Ce faci tu acolo, Paul, mai exact?

Paul zîmbi, strînse mîna lui Michael şi, fără să răspundă la întrebare, se ridică în picioare.

– Trebuie să merg înăuntru. Mama s-o fi întrebat ce e cu noi. Vii şi tu?

– Mai rămîn aici un pic, Paul, dacă nu te deranjează. Trebuie să mă gîndesc bine la ceva. Mai vorbim. Dacă nu aici, cînd ne vom întîlni la Cairo.

Paul încuviinţă şi părăsi baraca. Michael rămase să-l privească cum se îndepărta pe alee, un bărbat a cărui manifestare a durerii umane era doar în confesor şi poate nici acolo. Pentru întîia oară, Michael îşi dădea seama că lumea căreia aparţinea fratele său era mai secretă decît cea în care fusese el însuşi pînă

cu câțiva ani în urmă și de care se simțea atras, împotriva voinței sale.

Știa că trebuie să fie în casă, vorbind cu rudele, depănînd amintiri despre tatăl său, cu ochii în fotografii vechi și tăind felii de tort pentru oaspeți. În acest moment avea nevoie să fie aici singur. Magazia era mai mult decît un memorial pentru el. Copil și adolescent fiind, venea adesea aici să analizeze profund cîte o idee. Primele temeri, primele dileme morale, tentațiile tinereții. Privi spre pînzele de păianjeni, la pereții nevâruiți și încercă să vadă mai departe de implicațiile despre care îi vorbise Tom Holly. Se lăsa întunericul.

– M-am gîndit că s-ar putea să te găsesc aici, auzi o voce în spatele lui.

Cînd se răsuci spre direcția din care venea vocea, o văzu pe Carol în ușă, zîmbindu-i.

CAPITOLUL CINCI

– M-ai ignorat toată ziua, Michael. Nici măcar un contact vizual.

– Contact vizual. Presupuse că făcea vreun curs de consilier sau ceva asemănător. Carol avusese întotdeauna capacitatea inepuizabilă de a participa la tot soiul de programe prin care se autoperfecționa. Nu avem de discutat despre nimic, Carol, îi spuse. Am tot vorbit înainte. De zeci de ori. Acum e prea târziu.

– Niciodată nu e prea târziu să încerci să comunici cu cineva, Michael. Noi doi nu avem de ales. Sîntem căsătoriți încă. Sînt încă soția ta chiar dacă refuzi să mai ai de-a face cu mine. Tre-cuse de ușă și stătea acum în picioare lîngă scaunul pe care Paul îl lăsase liber. Nu te deranjează dacă mă așez, nu-i așa, Michael?

– Fă-te comodă, zise el. Locul îți aparține, eu tocmai plecam.

– N-ai s-o poți ține tot într-o fugă. Nu poți pleca, pur și simplu, din fața oricărei mici dileme. Eu, serviciul... ezită o clipă... tatăl tău.

– Nu consider că acum e cel mai potrivit moment să discutăm problemele dintre mine și tatăl meu.

– De ce nu? Nu ești tocmai mut de durere. Sau, poate, ești? Punctul tău forte n-au fost emoțiile, nu-i așa, Michael? Mă tem că abia acum te lupți cu multe dintre ele. N-am nici un gînd să

stau deoparte. Voi sta lipită de tine ca cleiul, iar dacă va fi necesar, voi veni cu tine la Cairo.

– Îți irosești suflul, Carol. Să ne vedem de viața noastră fiecare, separat. Calea asta este cea mai bună.

– Crezi? Poate pentru tine, dar nu pentru mine. M-ai lăsat în pragul iadului. Ești catolic, deci nu vei fi de acord să divorțăm, nu vei fi de acord să mă căsătoresc cu altcineva. Am discutat cu Paul despre o anulare, însă mi-a spus că nu este posibil. Pentru numele lui Dumnezeu, Michael, nu putem continua în felul ăsta. Nu e normal.

– Ce vrei să fac? Mă vrei înapoi? Despre asta este vorba?

– Nu fi atât de prost, Michael. Acesta este ultimul lucru pe care fiecare din noi l-ar dori, știi prea bine.

– Atunci, ce? Ce anume dorești? Dacă e vorba de bani, nu am. Nu câștig nici măcar cât aveam când lucram pentru Serviciul de Informații.

– Sînt însărcinată.

Lăsa bomba să cadă aproape fără premeditare, ca și când starea ei apăruse ca un gînd întîrziat. Amîndoi depuseseră eforturi permanente timp de cincisprezece ani să facă un copil. Acest fapt se transformase în țelul căsătoriei lor, depășise chiar lipsa de dragoste dintre ei, îi aruncase pe amîndoi iarăși și iarăși în goana după fertilitate.

– Imposibil, spuse el.

– De ce? Din cauză că vina nu ți-a aparținut niciodată? Vrei să mă faci să vomit, Michael?

Cumva, o crezu.

– Cu cine? A fost cineva pe care-l cunosc?

– N-aș lăsa pe nici unul dintre prietenii tăi să se apropie de mine, nici la o milă. Dacă trebuie să știi, numele lui este Simon și are un restaurant în Hampstead... Și n-ai de ce să-mi arunci privirea asta.

– Care, Carol? Cum mă uit la tine?

– Nu știu. Cu căutătura asta care spune cam așa: „Hai s-o punem la locul ei și să-i arătăm cine e șeful.“ Ei bine, nu se poate să ignori chiar tot, supraomule. Micuța Carol trebuie să-și

trăiască propria ei viață. Vreau să divorțez, Michael, și ai să fii al naibii de acord cu el.

– Nu este nevoie să înjuri. Făcu o pauză. N-ai putut folosi anticoncepționale?

– Tu ai fost întotdeauna un mic rahat ipocrit, nu-i așa? „Sînt catolic, nu pot divorța“, dar acum ai schimbat placa: „N-ai putut folosi anticoncepționale?“ Ce ghimpe obositor ești.

El închise ochii. Scena îi era dezgustător de familiară.

– Ce fel de restaurant este?

– Ce?

– Ce restaurant? Nu sună a fi nici italianesc, nici chinezesc. E ceva scump nu-i așa? Cu coloane de marmură falsă și luminăție subtilă? Cu clientela formată din directori de reclamă și soțiile lor lacome?

– Ce legătura dracului are asta cu restul?

– Potolește-te, Carol. Vreau să știu și eu cîte ceva despre acest minunat bărbat fecund, despre această ultimă achiziție. Acest om care a reușit ceea ce n-au putut mulți dintre noi. E înșurat? Divorțat? Are și alți copii? Cîteva duzini, îmi imaginez.

– Da, spuse ea, inspirînd adînc și reprimîndu-și furia, e divorțat. Are doi copii, un băiat și o fată. Nevastă-sa l-a părăsit pentru unul dintre bucătarii lor.

– Fără îndoială că dorea bucătărie personală de înaltă calitate.

– Uite ce e, n-am venit aici să te determin să faci remarci răutăcioase despre Simon. El nu intră în asta.

– Mai degrabă gîndesc că tocmai a făcut-o. Cred că a intrat mai mult decît o dată... Sau a fost o chestie de o singură noapte și tu acum îți ceri drepturile ...

Îl lovi, o lovitură grea și puternică peste obraz. El nici măcar nu clipi, ca și cînd prevăzuse și îi anticipase venirea. Îl ustura însă numai pe dinafară. Storsese din el simțul durerii cu multă vreme înainte. Și dragostea. Toată.

– Nu te obosi cu scuzele, spuse el.

– Michael am nevoie de divorțul ăsta. Numai așa mă pot mărita cu Simon. O datorăm copilului. Și celorlalți copii ai lui. Gîndește-te la copil, cel puțin.

– La copil mă și gîndesc. Totdeauna mă voi gîndi la copil. Dacă vrei să divorțezi, de ce nu depui actele?

– Nu-i chiar așa de simplu, știi și tu. Am nevoie de consimțămîntul tău. Ne-am separat de peste doi ani. Dacă nu te opui, putem să rezolvăm lucrurile fără probleme.

– Peste încă doi ani nu vei mai avea nevoie de acordul meu, așa că de ce nu poți să aștepti? Bebelușul nu va ști diferența.

– Dar vor ști alții. Vom fi de rîsul lumii.

– Deci asta e. Asta te roade pe tine. Ți-e teamă că lumea va rîde de tine și de iubițelul tău.

– Michael, de ce ești așa? Se mînie din nou. Nici măcar nu crezi în Dumnezeu! Ce importanță poate avea pentru tine?

– Nu pot să divorțez fiindcă asta ar ucide-o pe mama. Tata e mort și e scutit de toate astea, slavă Domnului. Trebuie să mă gîndesc la familie.

– La familia ta? Vrei să spui la nenorocitul de frate al tău, popa? A fost favoritul lui tăticu', și tu a trebuit să te dai peste cap ca să dovedești că faci parte din clan. S-ar putea să nu crezi în Dumnezeu, dar ești un bun catolic. Asta lași tu să se vadă din afară, nu-i așa?

– Ajunge, Carol...

– Ba nu. Motivele tale nu sînt fondate, Michael. Poate nu sînt o sfîntă, dar, cel puțin, am o bază. Nu-ți face griji, nu te voi pune într-o situație jenantă. Îmi voi lua „la revedere“ de la scumpa ta mamă și voi pleca. Nu știu dacă ai de gînd să rămîi foarte mult la Londra. Dacă rămîi și te decizi să discutăm asta cum trebuie, ca o persoană civilizată, ai numărul meu de telefon. Și nu te teme că va trebui să stai de vorbă cu Simon, căci petrece cel mai mult timp la blestematul lui de restaurant.

Se răsuci brusc și ieși. Parfumul ei rămase o clipă, distingîndu-se de mirosurile din magazia umedă. Michael recunoscuse marca Guerlain, Jicky sau Jardin de Bagatelle. Era ca și cînd primăvara venise peste grădini și întorsese totul pe dos.

Mirosul puternic îi trezise amintiri pe care prefera să le țină bine ascunse.

Ieși și el din magazie. După-amiaza, ca și el, devenise întunecată încetul cu încetul. Ar fi vrut să fie înapoi la Cairo, unde toamna nu-ți sfișia inima cu atîta forță. Privi la ceas. Era încă suficient timp să ajungă la Londra.

CAPITOLUL ȘASE

Trecuseră câțiva ani buni de la ultima vizită a lui Michael la Școala de Studii Orientale Arabe. Dacă-și amintea bine, fusese să audieze discursul lui Pierre Cachia pe tema literaturii arabe moderne. În decursul anului petrecut la Vauxhall House venise cu regularitate la Bloomsbury, să participe la cursuri, seminarii și să uzeze de excelentele facilități ale bibliotecii.

Din această cauză, când deschise ușa unde avea loc recepția, se simți copleșit. Recunoscu pe câțiva de la Ministerul de Externe, doi diplomați de la ambasadele arabe, printre care câțiva egipteni. Pe lângă aceștia mișuna o mulțime diversă de academicieni, aduși din Europa și din Orientul Mijlociu, în care se deosebeau evident și câțiva americani invitați acolo pentru a întregi decorul. Așa cum se informase în foaiier, tema seminarului era „Monumentele funerare de la Huya și Meryre II“, un subiect despre care el nu știa absolut nimic.

În timp ce încerca să se servească cu un pahar de vin prost, bulgăresc, de la bufet, fu agățat de un profesor japonez chel care tocmai „terminase“ doi danezi, un italian și un absolvent american de la Milwaukee. Ochelarii cu rame de baga păreau să fi fost furnizați de o firmă specializată în costume din recuzita Celui de

al Doilea Război Mondial. Michael își simți brațul prins în strînsoarea fermă a unei mîini.

– Profesorul Jurgens face o greșeală serioasă, nu credeți? Ignoră lucrarea mea despre peretele de vest al mormîntului de la Huya. Peretele are inscripția datată pînă în anul al doisprezecelea, corect, dar în inscripție este folosită forma Re-Aten a numelui. Astfel, mormîntul trebuie plasat în a doua jumătate a anului al optulea. De asemenea, luînd în considerație pictura cu cele șase fiice pe peretele de est al mormîntului Meryre, constatăm că pe cel al lui Huya sînt doar patru. Dar...

– Scuzați-mă, dar trebuie să-l scot pe profesorul Hunt din mîinile dumneavoastră.

Vocea lui Tom Holly nu sunase niciodată așa de binevenită.

– Tom, ai picat la timp, oftă ușurat Michael în timp ce-și făcea loc printre grupurile de arheologi zeloși. În spatele lor, savantul japonez se uita în jurul lui, atent, căutîndu-și următoarea victimă. Michael se juca, balansînd paharul într-o mînă și în cealaltă un aperitiv: o combinație dintr-o scobitoare înfiptă în bucățele de șuncă, de ananas și de brînză grasă. Tom îl conduse într-un spațiu liber, în mijlocul holului.

– Michael, îmi pare foarte rău. Pur și simplu, n-am putut să ajung la înmormîntare. A apărut ceva în ultimul moment și n-am putut să mai plec. Probabil îți amintești cum este.

– E-n ordine. Nici nu te așteptam cu adevărat.

– Ai primit însă jerba mea în condiții bune?

– Jerba? O, da. Crinii. A fost de bun-gust și mamei i-a plăcut foarte mult.

– E bine?

– Ei... o să treacă și prin asta. Pe mine mă îngrijorează după aceea. Era dependentă în mare măsură de tata. Nu doar compania lui, dar... el a fost lumea ei după plecarea din Egipt. Din partea ei n-a existat nici o dorință de a se întoarce, cel puțin la

început, cînd a venit în Anglia. Poate după aceea, prin anii '70, o perioadă, dar pe atunci era deja tîrziu. Acum e chiar prea tîrziu.

– Nu i-aș recomanda să se întoarcă, Michael.

– Nu s-a gîndit cu adevărat...

– Vorbesc serios, Michael. Ai încredere în mine. Lucrurile se vor înrăutăți pentru copti. Tare. Făcu o pauză. Zici că a apreciat jerba?

– Nu prea știa ce se întîmplă. Am citit cartea ta de vizită, pe toate, dar ei nu le-au reținut. Nu erau așa de multe. Au fost lăsate pe mai tîrziu.

– Mulțumesc că ai venit, Michael. Îmi pare rău că ți-am cerut să vii în seara asta.

– Să fiu cinstit, m-am bucurat să plec.

– Carol? Se încruntă Tom. N-a renunțat, nu-i așa? Michael incuviință. Ce păcat, confirmă Tom. Ar fi făcut mai bine să stea deoparte. Carol n-a fost niciodată o persoană cu tact.

– E gravidă, Tom. Vrea să-mi dau acordul să divorțăm.

Tom recepționează știrea cu calm. O cunoscuse pe Carol imediat după ce ea și Michael începuseră să iasă împreună. La început fusese gelos pe succesul prietenului său în cucerirea acestei femei atrăgătoare și sofisticate. Trecuse ceva vreme pînă să-și dea seama care era adevărul sau atît din el cît putuse să-și dea seama.

– Și vei accepta?

– Să divorțez? Știi bine că este imposibil.

– Este? M-aș mai gîndi, Michael, în locul tău. Aș face-o foarte serios. Ar putea fi cea mai bună mutare făcută vreodată.

– Ai spus că ai vrea să cunosc pe cineva, schimbă vorba Michael. Hai să o facem. El a venit?

– Pe-aici, îl invită. Acolo, în colțul acela cu ghivece cu plante.

Lîngă un palmier de interior, în ultimele faze a ceea ce, fără îndoială, fusese un lent și mut declin, stătea un grup de aca-

demicieni arabi care vorbeau tare. Michael sesiză că subiectul nu era arheologia, ci politica; mai precis, amenințarea libertăților civile de către fundamentalisti. Erau trei bărbați și o femeie. Ea părea că se ceartă cu unul dintre cei trei.

– Este încă cea mai bună speranță de a scăpa de bagajele colonialismului, spunea bărbatul. Nasser-iștii n-au reușit să implementeze nici pe jumătate politica lor. În ultimii zece ani am devenit mai legați de Vest decît oricînd. Dacă vrem independență autohtonă, trebuie să luăm măsuri radicale. Cei din Gruparea Jama'at sînt singurii care au un program clar. Este necesar să ne legăm soarta de ei, altfel...

– E simplu să spui asta, îl întrerupse femeia. Tu nu ești femeie. Nu iei în calcul că tot ce-ai muncit, tot ce-ai cîștigat poate fi spulberat într-o clipă de o legislație retrogradă.

Unul dintre bărbații de lîngă ea se sprijini de masă, și Michael putu s-o vadă bine pentru prima oară. Simți că înțepenește cu tot cu încăpere și cu vocile din jur. I se tăiase respirația și nu-i păsa dacă o va mai face vreodată. Umbrele mișcătoare, fumul de țigară, gesturile și mimica, rîsetele, clinchetul de pahare, fluturatul șervețelelor, toate erau nemișcate. Înghiți în sec, foarte încet. Singurul lucru care se mișca era fața ei, iar atenția lui era focalizată pe buzele ei; îi auzea doar vocea, nimic altceva.

Ea ridică privirea și-l văzu. Se înroși pe măsură ce ochii îi rămaseră fixați pe figura lui. Fu sigur că ea îi putea citi gîndurile. Se simțea ca și cînd ar fi fost gol pușcă în mijlocul atenției tuturor. Apoi ea se uită în altă direcție, continuînd să vorbească.

– N-o să te oblig să porți vâl, spuse ea, sau să stai acasă, să faci copii și mîncare, dar ce se va întîmpla cu o femeie ca mine? Eu...

– Doctor Manfaluti... Tom captă atenția vorbitoarei. Vorbi în arabă. Regret că vă întrerup, dar voiam să vă prezint lui

Michael Hunt de la Universitatea Americană din Cairo. Vă amintiți că v-am vorbit despre el acum câteva zile.

Femeia tăcu și se întoarse, încruntându-se. Se însenină când îl văzu pe Tom. Se exprimă în engleză:

– Domnule Holly, ați reușit pînă la urmă. Mă bucur foarte mult. Se întoarse apoi spre ceilalți și se scuza. Îmi pare rău, domnul Holly are câteva probleme de discutat cu mine. Poate vom relua subiectul acesta mai tîrziu.

Bărbații se dădură la o parte, făcîndu-i loc să treacă. Ea veni direct la Tom și-i strînse mîna cu căldură.

– Mulțumesc că m-ați scos din chestia aceea, șopti ea. Nimic nu mi-e mai urît decît liberalii care țin partea fanaticilor religioși, fiindcă li se pare că le servesc interesele. Doamne, ai fi crezut că au învățat lecția după ceea ce s-a întîmplat în Iran.

Ieșiseră din raza auditivă a oricui.

– Doctore Manfaluti, acesta este Michael Hunt. Michael, A'isha Manfaluti.

Ea zîmbi și întinse mîna. Nu era atît de frumoasă ca și Carol, nu atît de înaltă, nici la fel de parfumată, nici atît de bine îmbrăcată. Nimic, gîndi el, care să aducă cu Carol. S-ar fi putut uita la ea ore întregi, fără să clipească o dată sau să-și mute privirea. Îi simți mîna într-a lui. Ea se uita direct în ochii lui, ușor amuzată, se gîndi el.

– Domnule Hunt. Am auzit multe despre dumneavoastră.

– Oh? Ce v-o fi spus Tom? Știți că este un mincinos notoriu.

– Tom? Ah, vreți să spuneți domnul Holly. Mi-a spus foarte puțin. Am dreptate? Zîmbi spre Tom. Am auzit însă despre dumneavoastră de la prietenii pe care-i aveți în Universitatea Americană. Am spioni pretutindeni. Îl cunoașteți pe Riaz Wahba, nu-i așa? Și pe Nabil Faraj?

– Sigur că da. Amîndoi se ocupă de sociologie. Am colaborat la câteva cursuri.

Observă că ea nu-i dăduse drumul mînii. Mîntea îi era într-un soi de vîrtej pe care-și amintea că-l mai simțise în adolescență. Ca și cînd n-ar fi văzut nici o femeie pînă atunci în viață.

– Sînteți aici să faceți o cercetare, domnule Hunt?

Își trase mîna, foarte încet, i se păru lui. Își simți pielea electrizată de atingere.

Îi aruncă o privire lui Tom.

– Îmi pare rău, Michael. N-am avut nici o șansă să...

– Mi-a murit tatăl. Am venit în Anglia pentru înmormîntare. A avut loc în această dimineață.

Expresia feței ei se schimbă. Nu cum s-ar fi schimbat a lui Carol, într-o compasiune simulată, ci foarte naturală, ca și cînd erau prieteni buni de multă vreme. Aproape că avu senzația că o cunoștea de cînd lumea.

– Îmi pare extraordinar de rău. N-am avut intenția...

– Nu este nevoie de scuze. Acum e gata. Era... Noi doi n-am fost niciodată foarte apropiați.

Se întreba de ce îi ieșise tocmai asta din gură în fața unei persoane pe care tocmai o cunoscuse.

– Totuși. Nu se poate să fi fost ușor.

– Nu, răspunse el. N-a fost.

Ea își duse mîna la frunte să-și aranjeze o șuviță de păr rebelă. El remarcă inelul de pe degetul ei și simți ceva înghețînd înlăuntrul său.

– Ei bine, de ce nu v-aș lăsa singuri? sugeră Tom. Mai sînt aici cîțiva cu care trebuie să mai schimb cîteva vorbe. N-o lăsa pe doctor Manfaluti să te vrăjească prea mult. Mai avem încă de discutat chestiunea cealaltă. Cînd te simți pregătît.

Înainte ca Michael să-l poată opri, Tom se depărtase deja, lăsîndu-i în colțul acela gol. Observă că ea nu avea nimic de mîncat, nici de băut.

– Îmi dați voie să vă aduc ceva de băut? întrebă el. Vin? Sau suc de fructe?

– Ce amabil. Da, vă rog, dar nu suc de fructe. Totdeauna au și așa ceva de dragul credincioșilor. Am venit la Londra să scap de toate. Aș dori vin alb, vă rog.

Își făcu loc pînă la bufet și se întoarse cu un pahar pe care-l umpluse dintr-o cutie de carton cu eticheta „Vin franțuzesc sec“.

– Probabil că are gust de diluant de vopsele.

– Totdeauna are, confirmă ea, luînd paharul. Face parte din vrajă. Prețul pe care noi, academicienii, îl plătim pentru celelalte privilegii. Mulțumesc.

– Ce privilegii?

Ea zîmbi și gustă din vin.

– Nu e diluant. Mai degrabă motorină. Tăcu. Apoi se uită spre el. Ei bine, domnule Hunt, care este motivul pentru care ați dorit să mă vedeți?

– Ce am...? Tom a spus că eu am solicitat întrevvedereea?

Ea încuviință din cap.

– A înțeles greșit? întrebă ea un pic uimită.

– Nu știu. A spus doar că vrea să cunosc pe cineva.

– Înțeleg. Fără îndoială că a avut motivele lui. Știți cine este Tom Holly, nu-i așa?

– Tom? Este un prieten vechi. Ne-am cunoscut la cursul de arabă la Shemlan. Lucrează... pentru un departament sau altul în Whitehall.

Ea rîse încetișor.

– Tom Holly lucrează pentru Serviciul de Informații Britanic, spuse ea. Nu-mi spuneți că habar n-aveați.

Michael se înroși la față.

– Păi, eu...

– Ați avut propriile dumneavoastră bănuieli.

Rîse din nou. Era cel mai drăgălaș rîset pe care-l auzise vreodată. Nu s-ar fi gîndit că mai e posibil, la vîrsta lui, într-un astfel de moment, în pragul iernii, să fie captivat de un rîset

feminin. Or asta, într-o zi de doliu, îl făcu să simtă că viața este la baza tuturor lucrurilor.

Ea nu insistă pe tema lui Tom și a anticei lui profesiuni. Pe Michael, părea că îl ia la valoarea lui. Pe măsură ce acesta vorbea despre el, ea părea să simtă stîngăcia care-l cuprindea cînd vorbea despre trecut, îndepărtîndu-l de el și orientîndu-l spre alte probleme.

O mare parte a serii, discutară despre situația politică din Egipt și din Orientul Mijlociu, în general. El descoperi înverșunarea ei legată de amenințarea libertății femeii, apărătoare hotărîtă a drepturilor femeilor și a minorităților religioase. I se păru chiar hazlie lipsa ei de respect pentru convenții și pentru ceea ce ea considera falsa moralitate a liderilor și a grupurilor extremiste.

– Ca arheolog, mi se pare că sînteți mult prea interesată de prezent, glumi el.

– Este tot ce contează. Eu studiez trecutul doar pentru lumina pe care o poate arunca peste lucruri, aici și acum. Altfel, nu mă interesează. Egiptul e o țară a mormintelor. Probabil ați fost în Orașul Morților din Cairo. Oameni săraci au ajuns să locuiască în morminte, fiindcă pentru ei nu există locuințe. Trebuie să ne eliberăm de toate acestea.

– Ar fi trebuit să fiți om politic. Egiptul ar putea să progreseze cu mai multe femei în Parlament. Fața ei se schimbă brusc și, pentru prima oară, își întoarse privirea în altă parte. Îmi pare rău... Am greșit cu ceva?

Ea negă tăcută, cu ochii încă în podea.

– Nu, mormăi ea și-și ridică privirea, zîmbind. E în ordine. Dumneavoastră tocmai... mi-ați amintit ceva.

Cu cît vorbeau mai mult, cu atîta se prindea mai tare în mreje. Era așa cum insinuase Holly, captivantă. Înregistrase fiecare gest, fiecare nuanță a zîmbetelor și a încruntărilor, urmărind orice mișcare a capului ei. Privirea îi era atrasă destul

de des de inelul de pe mîna ei, pe care de cîte ori îl vedea simțea un nod în stomac. Se gîndea că, atunci cînd o va reîntîlni la Cairo, va fi alături de soțul ei. Îl va ține de mînă și, zîmbind cu delicatețe, îi va spune cît de mult se iubesc. Nu avea nici un rost să își facă alte gînduri, nici măcar pe moment, fiindcă în Cairo nu era doar imprudent să ai asemenea gînduri, ci de-a dreptul periculos.

Recepția se apropia de sfîrșit. Lumea pleca, cîte unul sau în grupuri. În scurt timp sala avea să fie goală și trebuia și el să plece. Tom Holly îl aștepta, singur.

– Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, începu Michael.

– Nu spuneți asta, îi tăie ea vorba. Asta spune toată lumea cînd vine timpul despărțirii. De fapt, nu o cred cu adevărat. E doar o modalitate de a vorbi.

– Dar mie chiar mi-a făcut plăcere. Foarte mare.

– Și atunci? spuse ea. Trebuie să ne mai întîlnim. Cînd ne întoarcem amîndoi la Cairo.

Era sigur că acum urma: „Trebuie să vii pe la noi într-o seară, să bem ceva, să-mi cunoști soțul, copiii.“ Dar ea nu spuse nimic altceva decît:

– Aveți o bucățică de hîrtie?

El căută în buzunar și găsi un plic vechi. Ea scrisese, pe dosul lui, o adresă și un număr de telefon din al-Azbakiyya.

– Luăm legătura cînd vă întoarceți. Dacă doriți, adică...

– Da, spuse el. Mi-ar face foarte mare plăcere.

Ea îi strînse mîna, îi făcu semn lui Tom Holly și plecă. El urmări ușa care se închise în urma ei. Cînd se răsuci, în sfîrșit, își dădu seama că rămăseseră doar ei doi. Sala era goală și imensă, plină de pahare folosite și resturi de mîncare. Nimeni nu mîncase de foame acolo, de fapt. Michael închise ochii, amintindu-și de tatăl său care era acum într-un loc fără ecouri și lumină.

CAPITOLUL ȘAPTE

– E foarte drăguță, nu-i așa?

Trecuseră de mult de British Museum și căutau un loc unde să mănânce. Fusese ideea lui Tom. Lui Michael nu-i era deloc foame.

– Cine?

– Oh, nu face pe prostul, Michael. Știi foarte bine cine. A'isha Manfaluti.

– Presupun că da.

– Presupun! Nu ți-ai putut lua ochii o clipă de la ea.

– De ce ne-ai făcut cunoștință, Tom?

Michael se opri din mers, forțându-l pe Tom să facă același lucru.

– De ce? De ce trebuie să mă freci așa, Michael? Trebuie că ți-a spus pînă la urmă.

– Nu mi-a spus nimic.

– Atunci despre ce ați vorbit, pentru numele lui Dumnezeu?

Despre ultima săpătură?

– Puțin și despre asta.

– Măcar știi cine e?

– Cine e? O cheamă A'isha Manfaluti. Și e... ce? Are cam treizeci și patru de ani, lucrează la Muzeul Egiptului, este specialistă în arhitectura mormintelor din dinastia a nouăsprezecea. Tatăl ei a fost avocat atașat la tribunalele mixte. N-are frați, nici surori. Ea...

– Nu ne interesează nimic din toate astea, Michael. Eu vorbesc despre soțul ei, atît.

Michael nu răspunse nimic. Confirmarea că avea soț fu ca o lovitură care-i provocă o stare neplăcută.

– Soț? Nu a pomenit de nici un soț.

– Ea...? Hristoase, Michael... dacă nu te-ar fi interesat atît de mult cum arată, ți-ai fi dat seama imediat. Îmi spui că, într-adevăr, nu știi cine este A'isha Manfaluti?

Michael simți că-l ia frigul. Începuse să-și dea seama că aceasta nu fusese o prezentare întîmplătoare, că era foarte importantă pentru Tom Holly. Firește, știa că va fi un preț de plătit. Dar acum începu să creadă că putea fi unul mare. Nu zise nimic. În spatele lor, marile pietre cenușii ale muzeului se luau la întrecere cu noaptea.

Tom inspiră adînc.

– Soțul ei este Rashid Manfaluti, liderul Partidului al-Huriyya. Acum știi despre ce vorbesc?

În jurul lor erau doar umbre și ecouri. Noaptea era stăpînă. Michael simți că-i este foarte frig.

– Nu înțeleg, spuse. E vorba despre... despre acel Manfaluti care a fost răpit?

Tom încuviință din cap încet.

– Acum cinci ani. A fost luat imediat după un discurs ținut la Cairo în care condamna dreptul religios. Tocmai impuseseră o lege care interzicea căsătoriile mixte între copti și musulmani. Nu știe nimeni cine sînt cei care l-au răpit, dar există bănuieli fondate. N-a mai fost văzut din ziua în care a dispărut. Nici

fotografii, nici casete video, nici scrisori. Unii îl cred mort, însă s-a ajuns la consensul că răpitorii îl țin în viață pentru o eventuală negociere, în cazul că guvernul cedează. Unii dintre cei mai în vîrstă reacționari își amintesc lagărele pe care Sadat le-a înființat pentru Ikhwan în anii șaizeci. Ei nu vor ca lucrurile să se repete.

– La ce le folosește Manfaluti?

– La multe. Numele lui este încă un punct de referință pentru liberalii din țară. Are reputația de a nu fi fost corupt și mulți i-ar acorda votul într-o campanie electorală. Este împotriva extremiștilor și, în același timp, privește religia cu mintea deschisă. Este un musulman în care coptii au încredere, iar dacă cineva poate să oprească ascensiunea fundamentalistilor, acel cineva este Rashid Manfaluti.

– Dacă este încă în viață, da, caz în care răpitorii n-au considerat că e mai bine să-l fi ucis.

Tom dădu din umeri.

– Posibil. Eu cred că nu. Dacă se află că ei sînt autorii, o să fie un iad de manevre de culise, situație care poate fi mai rea decît omul liber însuși.

– Care e rolul soției lui?

Tom își relua mersul pe jos. Michael îl urmă îndeaproape. Se îndreptau spre Strada Muzeului, trecînd prin fața librăriilor cu vitrine luminate.

– Partidul încearcă s-o convingă pe doamna Manfaluti să candideze pentru Parlament în campania următoare, în ianuarie. Ar avea șanse cu numele soțului său și cu însușirile ei proprii. O dată ajunsă acolo, ar putea să provoace o mulțime de probleme fundamentalistilor, căci ar cîștiga un procent mare de voturi feminine. Există un singur obstacol.

– Care ar fi acesta?

– Nu vrea să candideze. Este foarte pasionată de problemele politice, dar nu vrea să fie politiciană. Mai mult decît atît, nutrește aversiune pentru această idee.

Michael își aminti cu jenă reacția ei la sugestia lui nătîngă de a deveni om politic.

– De ce nu mi-ai spus de la început despre toate astea?

– Îmi pare rău. M-am gîndit... am presupus că-ți va spune chiar ea, dacă tu nu știai deja. Se pare că am greșit.

– Din ce punct de vedere te interesează?

– Cred că e evident.

– Tom, sînt în afara problemelor de mai bine de patru ani. Se pot schimba multe lucruri. Nu sînt sigur că știu care este politica noastră oficială în Egipt acum.

– Îi ținem pe fundamentalisti departe de putere. Nu ne putem permite să lăsăm Egiptul să ne scape de sub control tocmai acum cînd supraveghem guvernele islamice din Irak, Algeria și Sudan, acestea fiind țări cam pe muchie. Dacă un regim extremist și-ar exercita puterea în Universitatea Azhar, ar putea obține o influență enormă în toată lumea islamică. Azhar este aproape singura instituție pe care majoritatea musulmanilor o respectă. Ar însemna un mare pas înapoi pentru toată regiunea.

– Pentru noi contează asta? Nu ne-a împiedicat să-l susținem pe Saddam Hussein contra Iranului. Sau pe iranieni cînd au hotărît că Saddam este cel mai mare rău.

Tom ridică din umeri.

– Nu fac eu politica, Michael, știi asta.

– Și cu A'isha Manfaluti ce e?

– Ar fi bine să fii cu ochii pe ea. Atît. Nu-i o chestie grea, mai degrabă o plăcere, m-am gîndit eu. Să ai grijă ca nimeni să nu manifeste vreun interes nelalocul lui față de ea. Împrieteneste-te cu ea și vezi să nu dea de vreun bucluc.

– Ce fel de bucluc? O altă răpire... la asta te aștepți?

- Ceva în genul ăsta, da. Există posibilitatea.
- Atunci ar fi cazul să aibă o gardă de corp tot timpul.

– A fost sfătuită, însă nu ascultă. Ar ieși în evidență. Ea gîndește că e mai sigură fără protecție, căci astfel trece neobservată. Numai persoanele importante au gărzi de corp, persoanele importante sînt răpite. Firește, cei care au gărzi de corp sînt tratați ca și cînd ar reprezenta ceva, acest lucru fiind exact opus dorinței ei.

– Ar putea avea dreptate. Mă refer la faptul că cei importanți sînt țintele răpitorilor.

Tom încuviință din cap.

– Nu ne putem permite să riscăm și nici nu o putem lăsa pe ea s-o facă. Dacă va fi cazul, avem nevoie de ea fie și numai ca simbol. Spre deosebire de soțul ei, ea ne este de folos doar vie și liberă. Vreau să o supraveghezi sub forma unei prietenii, Michael, doar atît. Nu există altcineva antrenat căruia să-i cer asta.

Michael se opri din nou.

– Știe destule despre tine, Tom. Cine și ce ești.

– Bineînțeles că știe, băiete. Este foarte deșteaptă și a fost pretutindeni.

– Știe că tu ne-ai făcut cunoștință, dar eu nu cred că va rămîne la rutina academică prea multă vreme.

– Nici nu mă aștept, dar asta nu contează de-adevăratele. Nu-i place faptul că Vestul se amestecă în afacerile Egiptului, însă este suficient să-și dea seama că trebuie să mergem împreună. Acum ai motive întemeiate s-o cunoști mai bine. Este singurul lucru pe care ți-l cer.

– Te aștepti să mă culc cu ea?

– Te rog, Michael, mă cunoști prea bine. Nu e stilul meu. Depinde numai de tine cît de mult vrei să aprofundezi prietenia.

– Poate vrei să-l cauți și pe Manfaluti, nu-i așa?

– N-am spus așa ceva.

– Dar ți-ar surîde.

– Da, bineînțeles, dacă prinzi vreun fir. Tom se opri. Michael, în legătură cu cealaltă afacere. Am nevoie de un răspuns foarte curînd. Cînd putem vorbi?

Michael oftă. Pe stradă o ceată de bătăranii amețiți de bere „defilau“ în zgomotul cutiilor goale și al urletelor fără noimă.

– Nu-i nevoie, Tom. M-am hotărît deja. Aș vrea să mă întorc la Cairo miercuri. Voi avea nevoie de o informare completă înainte de plecare.

CAPITOLUL OPT

Testamentul colonelului Ronald Hunt fuse citit luni dimineața, în biroul avocaților săi, Ephraim, Rainbow și Gillespie. Clădirea era pe strada St. Giles, puțin mai departe de Pusey House și arăta ca și cînd ar fi avut petice pe coate, dacă ar fi avut coate.

Formau un grup mic, trist: Michael, mama, Paul într-o jachetă de tweed și bluză pe gît, Anna, soțul acesteia Andrew și băieții acestora. Michael își făcuse griji că ar fi putut să apară Carol; mai rău, că ar fi putut profita de ocazie, să facă o scenă. Citirea unui testament putea fi transformată într-o răbufnire, iar Michael știa cît de puțin îi trebuia lui Carol să-și dea în vileag sentimentele.

Benjamin Ephraim era un om care se chinuise să dea o dimensiune dickensiană vieții, de altfel mizeră, a unui avocat de provincie. Aproape că-i reușise. Biroul lui putea servi foarte bine într-unul din studiourile B.B.C. la turnarea filmului *Bleak House*, cu rafturi de cărți aliniate, luminat slab, cu fotolii din piele uzate acoperite cu carpete. Aerul era impregnat cu miros de sarmale și castane, de pipe de argilă vechi și vin de Xeres dulce în carafe roșii. Ephraim însuși aparținea, chipurile, unui cerc de excentrici care aleseseră să iasă în public îmbrăcați în haine din epoca victoriană, arătînd pentru toată lumea ca niște

figuranți în căutarea unui Sherlock Holmes sau a unui Nicholas Nickleby, ca să le dea un oarecare scop. Cu voce lugubră dădu citire testamentului, clauză după clauză. Nu era prea lung și nici nu cuprindea vreo surpriză. Nu atîrna nici un schelet în dulapul îngust al vieții lui Ronald Hunt sau, dacă era, îl legase bine cu sfoară și sigiliu, astfel încît să nu zdrăngănească și să sperie copiii. Cei mai mulți bani, din puțini cît erau, reveneau văduvei; pentru nepoți lăsase mici cadouri, dar toate acestea nu schimbau viața nimănui. Fusesse doar o moarte mică cu consecințe firești.

Cei trei copii ai răposatului dădură mîna cu Ephraim și părăsiră biroul, nesemnificativ mai bogați decît atunci cînd intraseră, exact la fel de triști.

Luară prînzul cu toții la Randolph, o familie care încetase să mai fie familie. Dintr-un anume motiv, conversația ajunsese la dragoste. Vorbeau despre ea, pe rînd, ca despre ceva care poate fi căutat sau cîștigat, sau pentru care trebuie să lupți, ceva care poate fi păstrat sau pierdut, ca o avere, ca o recompensă pentru bunătate, încredere și tenacitate. Michael tăcea, ascultîndu-le trîncăneala și presupunerile legate de una, de alta. Știa că, dacă vorbea, era doar spre jena lor și, probabil, chiar a lui.

Acum știa că iubirea nu era așa, nu putea fi cumpărată, tîrguită sau cîștigată cu forța, nu venea ca rezultat al unor rugăciuni pioase sau al unei așteptări dureroase. Pogora foarte simplu, fără formalități, de la foarte mare înălțime, ca o flacără mistuitoare, necontrolată, necontrolabilă și ciudată. O dată ce era acolo, era în tine, nu mai puteai face nimic s-o alungi, niciodată.

– Ai pățit ceva, dragul meu? îl întrebă maică-sa, privindu-l îngrijorată.

Ajunseseră la desert și observă că de-abia se atinsese de mîncarea din farfurie.

– Nu mă simt bine, mamă. Mă... gîndeam doar.

– Ai fost preocupat toată ziua.

– Regret, nu am făcut-o cu intenție.

– De ce nu stai acasă mai mult, iubitul? Ai nevoie de odihnă. La serviciu încă nu vor avea nevoie de tine. Sînt sigură că vor găsi pe cineva să-ți țină locul.

– Da, Mike, zise Anna, gata ca întotdeauna să susțină orice mică acțiune întreprinsă de mama lor. Era singura care-l numea vreodată Mike. Rămii. Noi nu te-am prea văzut. Băieții au rare ocazii să petreacă puțin timp cu unchiul lor. Nu-i așa, băieți?

Copiii încuviințară cu supunere din cap, după care își concentrară din nou atenția la budincile de orez. Michael le adusese cadou câte un cuțit cu mînerul încrustat cu argint, însă ei nu manifestaseră decît un interes politicos; inimile lor nu erau impresionate de frumos, nu doreau decît jocuri pe calculator și filme la video.

Michael dădu din cap în semn de negație.

– Regret, repetă el, nu am cum. Am promis unui prieten că mă întorc miercuri. Are să-mi dea de lucru ceva important.

Paul se uită la el aspru. Părea tulburat.

– Nu cumva e vorba de Tom Holly?

– Te rog, Paul. Nu la masă.

– Foarte bine, nu acum. O să mă întorc și eu la Cairo săptămîna viitoare. Sună-mă. Îmi promiți?

Michael încuviință din cap.

După masă se despărțiră. Anna și Andrew se duseră acasă, băieții se întoarseră la școală, iar Paul o conduse pe mama lor acasă.

– Dar tu, Michael? N-ai nimic altceva de făcut, nu-i așa?

– Dacă nu te deranjează, aș vrea să fiu puțin singur. Voi fi acasă mai târziu.

După ce ceilalți plecară, găsi un taxi și-i spuse șoferului să-l ducă la cimitirul unde fusese îngropat tatăl său. N-avea nici un alt motiv special să viziteze locul așa de curînd, doar că părasea Oxfordul în ziua următoare și dorea să-și ia adio singur.

În timpul week-end-ului vîntul deranjase florile de pe mormînt. Pe crucea simplă din lemn erau scrise numărul locului și identitatea celui îngropat. Michael rămase în picioare multă vreme, încercînd să facă o legătură între mormîntul amorf de pămînt și tatăl pe care și-l amintea. Se cutremură descoperind cît de puține amintiri avea și cît de greu era să reconstituie figura,

vocea și gesturile tatălui său. Încercase din greu să-l mulțumească și reușise atât de puțin. Paul fusese acela – Paul cu vocația lui, cu respingerea manifestată contra milităriei – care câștigase și păstrase afecțiunea tatălui lor. Michael n-o numea dragoste, pentru că n-o considera dragoste.

Un cortegiu funerar apărură ca din senin, înaintînd pe aleile dintre morminte foarte încet, spre locul unde se afla el. Abia atunci observă o groapă săpată proaspăt, lângă mormîntul tatălui său, cu movila înaltă de pămînt așteptînd pe următorul în linie. Îndată ce prima mașină ajunsese aproape de el, se întoarse și se îndreptă spre poartă.

În timp ce părăsea cimitirul, cineva deschise ușa unei mașini parcate vizavi de poartă. Cînd să ajungă pe trotuar, o voce îl strigă încetișor pe nume. Uitîndu-se din nou la mașină, văzu că ușa rămăsese deschisă, iar șoferul privea în direcția lui, așteptîndu-l. Traversă.

Ea nu spuse nimic. Nu era nevoie. El se urcă în mașină lângă ea în tăcere, privind-o, nevenindu-i să creadă, incapabil să oprească ceea ce se întîmpla. Se gîndi că, dacă scoate un sunet, vraja se va sparge și ea va dispărea ca o ceață fină, iar el va rămîne cum era cu cîteva momente mai devreme, singur, fără amintiri, în căutarea drumului spre un loc care încetase să mai existe sau poate care nu existase niciodată.

CAPITOLUL NOUĂ

A'isha conduse mașina direct la Pandolph și o parcă. Michael intră și ceru o cameră dublă. Hotelul era liniștit și mirosea a toamnă. Sălile publice erau aproape părăsite, iar pe coridoare aerul era înțesat cu șoapte. Își auzeau cu greu pașii unul altuia, pe covor, când se îndreptau spre camera lor. Atunci se atinseră prima oară, se ținură de mâini, cu delicatețe, cu teamă. Când ajunseră în fața ușii, ea se întoarse către el.

– Niciodată pînă acum nu m-am simțit așa de nervoasă, spuse ea. Tu?

– Nici eu. Niciodată.

O luă în brațe și o trase spre el în tăcere, cu obrazul ei lipit de al lui; stătura așa multă vreme. Când veni liftul, urmat de sunet de voci, se depărtară. El deschise ușa, clipind des în lumina caldă care intra prin fereastra înaltă.

Ușa se închise singură, fără zgomot, tăind iluzoriu toate legăturile și lăsînd trecutul în spatele lor. Ca un stăvilă în fața torentelor, într-o secundă, camera era ca și când fusese etanșată. Era ca și când se retrăsese între cei patru pereți ai unei camere de izolare dintr-o mînăstire uitată de lume sau s-ar fi dus în creierii munților, la sute de mile depărtare de orice formă de viață socială. Pereții, tavanul, mobila, toate parcă erau însuflețite.

Michael se simți electrizat de aerul care-i atingea pielea, iar o simplă răsuflare făcea să vibreze toată camera.

A'isha se duse la fereastră. Pe partea cealaltă a străzii era Ashmolean Museum. Petrecuse acolo atâtea ore din viața ei, înconjurată de cutii de sticlă și de statui de piatră, sub ochi duri de sticlă, faianță și alabastru, supraviețuitori ai unui trecut pe care îl știa în fragmente disperate, asemeni unei melodii din care-și amintea doar frânturi. Nu-i trecuse niciodată prin minte că această cameră ar putea fi acolo, la o jumătate de minut de mers pe jos, așteptînd-o pe ea, așteptîndu-i pe amîndoi. Așa era și trecutul ei, îi era cunoscut numai în fragmente, bucăți rupte și inscripții șterse de vreme. Toate acestea deasupra dragostei, a amintirii mîngîierilor și a atingerii cu altă piele. Cum se fragmentaseră și se transformaseră într-o melodie pe care o fredonezi greșit, din memorie. Apucă ambele jumătăți ale draperiei, le uni cu o zmucitură, oprind lumina să mai intre.

Michael aprinse o veioză de pe una din noptiere. De cînd se urcase în mașină, ea nu prea vorbise. Nici nu fusese nevoie. Ea se dezbracă de haină și o aruncă pe marginea unui scaun. Își aranjă cu mîna o șuviță rebelă de păr. El observă că de pe degetul ei dispăruse verigheta.

Era îmbrăcată într-o fustă de culoarea vinului alb, o jachetă în carouri, o eșarfă vișinie cu buline crem, în jurul gîtului. Cu degete experte îi desfăcu nodul și o puse peste haină. Era sigur că peste cîteva momente o va vedea goală. Își va scoate jacheta, fusta, lenjeria, va veni spre el cu pielea colorată de jocul luminii cu umbra și va intra în ceața singurătății lui copleșitoare. Închise ochii cu durere. Cînd îi redeschise, era lîngă el.

– Bietul Michael, șopti ea.

Acestea fură singurele ei cuvinte. Îl mîngîie ușor cu mîna, mirîndu-se de faptul că era așa de aproape. El îi acoperi palma cu a lui, lipind-o strîns de obraz și simți cum îl pătrunde căldura

ei. Cu cealaltă mână ea îi descheie nasturii hainei. Ca s-o dea jos, el se scutură, lăsînd-o să cadă pe podea.

Nu vorbeau, asemenea unora care fuseseră deportați în locuri pustii mult timp și uitaseră la ce folosește limbajul. El ar fi vrut să-i spună că o iubește, să se facă plăcut cu complimente și cu lucruri drăguțe, dar nu găsea cuvinte potrivite pentru nici un gînd. O atinse, în schimb, întîi cu ochii, apoi cu degetele și la urmă cu buzele, pe buzele ei. Fiecare impresie era nouă, ca și cînd n-ar fi avut memorie, nici aduceri aminte de dragoste în alte locuri, în alte momente. Asta era tot ce exista și ce existase vreodată.

Așa că ea se îndepărtă un pas și se dezbracă exact cum știuse el că o va face. Încă nu foloseau cuvinte, nici explicații, nici scuze, nici minciuni. Se întinse pe pat să asculte, nu un discurs, ci tăcerea deplină după care tînjise atîția ani. Cînd, în final, el se apropie de ea, corpurile lor se atinseră, tăcerea se adînci și mai mult, iar în cameră parcă crescuseră aripi imense ce băteau aerul fără să facă zgomot, aripile unei păsări uriașe, ale unui înger, fără dimensiuni perceptibile, loveau aerul, rupînd fiecare cuvînt, amintirea fiecărui cuvînt, smulgînd și eliberînd tăcerea, tăcerea care cuprinsese totul.

– Cum ai știut unde să mă găsești? întrebă el.

Stăteau întinși unul lîngă altul. Corpurile lor de-abia se atingeau, degetele mîinilor le erau înlănțuite. Afară, ploaia începuse să cadă într-o răpăială constantă pe pervazul ferestrei.

– Am sunat la tine acasă. Era fratele tău acolo și mi-a spus unde ai putea fi.

– Paul? Dar nu i-am spus...

– Nu. A recunoscut asta. Te cunoaște însă prea bine, cred. Făcu o pauză și se răsuci cu fața spre el. Ești bucuros? Te bucuri că te-am găsit?

Se întoarce și el într-o parte, ca s-o poată privi mai bine și mai mult. Cu finețe, îi mângâie sînul stîng și-l sărută.

– Te-am dorit foarte mult, recunosc el.

– Acum e bine? Asta este ceea ce ai dorit?

O sărută.

– Da. Mai bine.

– Mai bine? Cum?

– Pui o mulțime de întrebări.

– Trebuie să știu. Totdeauna m-am simțit... necorespunzătoare.

Pentru bărbați. Tu habar n-ai cum e. Dacă nu ești virgină sau soție, ești curvă. Nu există termeni intermediari. Adesea mă gîndesc că în țara noastră nu sînt femei fericite. Se ridică și se sprijini cu spatele de tăblia patului. N-am mai făcut lucru acesta pînă acum, Michael. Să mă duc după un bărbat, să-l aștept... am riscat foarte mult. M-am temut că... vei rîde de mine. Sau că mă vei disprețui.

– Ai știut tot timpul, nu-i așa? Că te-am dorit.

Ea încuviință din cap.

– Mi-a trecut prin minte, da. Însă cum puteam să fiu sigură?

De-abia schimbasem cîteva vorbe.

– Mă bucur că ți-ai asumat riscul.

– Da, șopti ea. Și eu.

– Atunci nu e o nebunie momentană? zise el, apoi zîmbi.

– Nu, pentru mine nu. Despre tine, nu știu. Poate ești un oportunist, de felul celor care pîndesc fete inocente ca mine. Mama obișnuia să mă avertizeze în legătură cu ei.

– Nu, spuse el. Cred că poate fi un lucru foarte serios. Tăcu puțin, apoi întrebă: Cînd te întorci la Cairo?

– Ar fi trebuit să plec astăzi. Rîse și privi la ceasul cu brățară de pe mînă. Avionul meu tocmai a plecat acum o oră.

– Eu plec miercuri. Poate mergem împreună.

– Nu cu același avion, iubire. Aș vrea, dar...

– E vorba despre soțul tău. La el te gîndești?

– Într-un fel, da. Ți-a povestit Tom Holly? Michael încuviință. Nu e simplu, e multă lume... voi fi așteptată la aeroport, condusă acasă. Mă supraveghează. Trebuie să fiu... trebuie să joc rolul soției credincioase. Dacă se află...

Se opri.

– Ce se întâmplă dacă se află? întrebă el.

Ea ezită.

– Cred că... se bîlbîie ea... cred că mă vor ucide, pentru că am umplut de rușine numele lui Rashid.

– Înțeleg. Începu să se întrebe în ce anume se băga. O privi și o întrebă: Îl iubești?

– Pe Rashid?

– Da.

La început nu răspunse. Fața ei trăda o gamă de emoții generate de o luptă interioară foarte dificilă.

– Ne-am căsătorit acum zece ani, spuse ea. Eram foarte tânără și virgină. Altceva? Căsătoria n-a fost aranjată în modul obișnuit; dar a fost pusă la cale de către părinții noștri. Pe atunci nu era o personalitate, bineînțeles. Mi s-a permis să-mi continuu studiile. A fost foarte înțelegător. M-a văzut la o nuntă și s-a îndrăgostit de mine, acesta a fost motivul pentru care s-a aranjat totul. După un timp cred că am început să-l iubesc. Rashid ar fi făcut orice pentru mine. Era un om de treabă, unul ale cărui vorbe erau confirmate de fapte. L-am admirat și, pe măsură ce au trecut anii, l-am admirat mai mult. Tăcu puțin. Michael, nu-i ușor să-ți răspund la întrebare. L-am iubit, am ținut foarte mult la el. Dar... nu a fost ca acum, nici măcar cînd făceam dragoste. A fost... un prieten bun, un soț de treabă.

– Dar mai tîrziu, cînd cei care l-au răpit îl vor elibera? Ce vei face atunci?

Știa că pusese o întrebare prostească, îndrăzneată, prematură și chiar periculoasă. N-avea încotro, trebuia s-o pună.

Ea nu răspunse. Aproape brusc părul încurcată, ca și când era perturbată, nu atât de mult din cauza întrebării, cât de cu totul altceva. Coborî din pat, se duse la fereastră și trase draperiile deoparte. Lumina inundă camera. Michael privi conturul trupului ei gol, suprapus ferestrei. Ploaia șiroia pe sticlă. Zgomotul străzii urca pînă la ei, intermitent și incomplet.

– Aș vrea să-ți spun ceva, Michael, însă trebuie să-mi promiți că nu vei sufla o vorbă nimănui. În nici un caz lui Tom Holly, prietenul tău. Crezi că poți? Se întoarse cu fața spre el. Avea o privire foarte, foarte tristă, și pierdută. Trebuie să-mi spui.

– Promit. Orice îmi vei spune, nu va afla nimeni. Jur.

Ea dădu din cap aprobator și își întoarse chipul din nou spre geam. Ploaia se prelingea pe sticlă, cîte o picătură mare se desprindea dintre cele mai mici și, în alunecarea ei, lăsa dîre efemere.

– Acum un an, începu ea, mi-a fost furnizată o informație care a dus la descoperirea unui mormînt din dinastia a nouăsprezecea, pe platoul Giza, nu prea departe de piramide. Era unul mic aparținînd unui preot pe nume Nekht-harhebi. A fost construit pentru el și soția sa Teshat, cam pe la 1300 înainte de Hristos, sub domnia primului Seti, faraonul Menma'atre'. Era al patrulea faraon după Tutankamon, dacă îți poți da seama ce înseamnă asta. Cum el nu comentă, ea continuă: Mormîntul nu era intact. Fusesse jefuit ceva mai devreme și resigilat ulterior. Chiar în spatele camerei mortuare am găsit opt corpuri, toate mumificate, toate într-o stare de degradare avansată. Le-am trimis la muzeu și am cerut consiliului de administrație permisiunea să desfăcăm unul dintre ele. Surprinzător, au aprobat imediat, contra garanției că nu executăm o desfășare publică. Acest lucru ar fi stîmnit o groază de probleme, vezi tu, cu bărboșii. Inspiră, apoi se grăbi să termine. Execuția operației ne-a fost încredințată mie și colegului meu Ayyub Megdi, mai precis am făcut-o eu, sub

supravegherea lui. Se întoarse din nou cu fața spre cameră, fără să-l privească. Avea ochii în direcția lui, dar vedea altceva. Nu o cameră de hotel din Oxford, ci o cămăruță din pivnița muzeului din Cairo; nu cearceafuri șifonate în care tocmai făcuse dragoste, ci bandaje pe care le scosese de pe un mort; nu pe Michael, ci pe bărbatul de pe masă, lipsit de viață și îmbrăcat într-un costum modern, cu cravată. Își amintea cravata, căci o cumpărase chiar ea. Era Rashid. Soțul meu. Îl înveliseră în bandaje și-l lăsaseră acolo, ca pe un cadou.

CAPITOLUL ZECE

Bentley-ul opri exact în fața ușii de la intrare. Un servitor aștepta deja la baza treptelor, dar, cu toate acestea, ocupantul locului din spate nu se mișcă. Servitorul nu deschise portiera înainte de semnal. În momentul următor, mașina cu gărzile personale ale musafirului opri în spatele limuzinei. Gărzile coborîră, controlară căile de acces, treptele și partea din față a casei. Totul părea sigur. Unul dintr-ei vorbi într-o stație mică, apoi dădu semnalul. Servitorul deschise o umbrelă mare și se apropie de ușa mașinii.

Al-Qurtubi coborî. Aproape regretă existența umbrelei. Era pentru prima oară în Anglia și era nerăbdător să se bucure de o vreme de toamnă, căci din țara de unde venea el, frunzele nu deveneau aurii înainte să cadă. Acolo era vară și iarnă. Ce mai era între ele era aproape nesemnificativ.

Sir Lionel Bailey aștepta în capătul scărilor. Al-Qurtubi îl recunoscuse după fotografiile pe care i le furnizaseră oamenii lui de încredere. După cât de bine știa, comportamentul aristocratic și manierele de lord nu proveneau mai de mult de două generații, cel mult trei. Propria lui descendență nobilă se întindea paisprezece secole în urmă, dar el nu căuta mezialianțe genealogice, ci, pînă la urmă, putere. Iar aceasta era ceva ce Lionel Bailey și prietenii lui aveau din abundență.

Nu era nevoie de translator pentru a fi făcute prezentările. Al-Qurtubi vorbea engleza foarte bine și nici unul din ei nu avea nevoie de prezentare. Fiecare știa cine e celălalt și ce așteaptă unul de la altul. Al-Qurtubi, cu barba lui deasă și cu hainele fluturînd, făcea o figură nepotrivită stînd pe treptele casei din provincia Kent. Gazda, așteptînd să-l primească, îl analiza atent și se întreba dacă acesta era cu adevărat omul pe care-l așteptau, dacă era capabil să le livreze ceea ce doreau și în măsura cerută?

– Domnul Al-Qurtubi? exclamă Lionel, întinzîndu-i mîna dreaptă în semn de bun venit, dar nefăcînd nici un pas de pe locul unde era. Nu vedea nici un rost de a păși în ploaie din cauza micului bărbos. Mă bucur că, în sfîrșit, ne întîlnim.

Bîrfele spuneau că oaspetele lor nici măcar nu era arab, ci italian, spaniol sau ceva din neamurile astea. Un catolic care s-a convertit la islamism cînd era foarte tînăr și și-a propus să devină un far călăuzitor printre zeloți. Bineînțeles că toate acestea erau speculații. Ceea ce conta pentru Bailey era că Al-Qurtubi conducea una dintre cele mai puțin compromise grupări fundamentaliste din lumea arabă, că exercita o autoritate incontestabilă asupra unei rețele mari de devotați, mulți dintre ei în Europa, și era doritor să subvenționeze răul – în acest caz, pe sir Lionel și prietenii – în schimbul ajutorului în vederea atingerii propriilor sale țeluri.

– Și eu, sir Lionel. Sper că aceasta va fi prima dintr-un șir lung de întîlniri.

Sir Lionel își strîmbă buzele în forma zîmbetului celui mai bun pe care îl avea. Nu că nu s-ar fi putut abține, dar n-avea încotro. Nu avea nici cea mai mică intenție să devină prieten la cataramă cu un fanatic tuciuriu sau cu cohortele lui de soioși. Alianța lor urma să fie numai pentru satisfacerea intereselor ambelor părți.

Trîncăniră despre nimicuri cîteva minute bune. Bailey le ținuse departe pe soția și fiicele sale, parțial din cauza prejudecăților pe care presupunea că le avea oaspetele lui, și parțial pentru că dorise să fie cunoscută unui cerc foarte strîns mica flecăreală din ziua aceea.

— Dacă sînteți pregătit, poate ar fi bine să mergem în sala de ședințe, domnule al-Qurtubi. Colegii mei ne așteaptă în bibliotecă și sînt extrem de nerăbdători să vă vadă, în sfîrșit.

Biblioteca fusese construită mai puțin pentru cărțile casei și mai mult pentru a satisface aspirațiile posesorilor ei. Aristocrația engleză n-a suportat niciodată pretențiile intelectuale ale verișorilor continentali, dar și-au însușit stilul camerelor mari, căptușite cu mobilă tapitată cu piele și cu fotolii din același material. În mod firesc, Bailey rezervase camera întîlnirilor de afaceri. Nu putea să-i dea o altă întrebuintare. Tot mijlocul era ocupat de o masă lungă de stejar, cu o linie ornamentală, pentru optsprezece persoane. Acum, paisprezece locuri erau ocupate de persoane care se ridicară în picioare cînd intră Bailey, urmat imediat de al-Qurtubi. În marele șemineu ardea un foc care arunca umbre ascuțite pe toți pereții camerei. Sir Lionel îl conduse pe musafir la locul liber din capul mesei, apoi îl prezentă întregii asistențe, fiecăruia pe rînd.

Al-Qurtubi știa cine este fiecare. Dacă erau adevărate informațiile, probabil știa mai multe despre fiecare decît sir Lionel însuși. Sistemul lui de spionaj era subtil, ascuns și mult mai eficient decît acela al unui stat de mărime mijlocie din Vest. Dacă n-ar fi fost convins că acești oameni îi pot oferi cu precizie acele beneficii pe care nu le putea obține ușor nicăieri, n-ar fi fost în camera aceea și nici măcar în Anglia. În afară de Lionel, mai erau prezenți trei englezi, doi francezi, doi germani, un italian, un spaniol, doi olandezi și un austriac. Toți erau bătrîni sau de vîrstă mijlocie, oameni serioși, umblați prin lume, consacrați. Erau aici nu pentru a face bani, a cîștiga prestigiu sau a obține avantaje personale. Toate aceste lucruri le aveau în secunda în care le doreau.

Cînd se restabili liniștea, al-Qurtubi fu invitat să se adreseze celor de față, ceea ce și făcu pe un ton liniștit, cu voce scăzută, ca un obișnuit să fie ascultat într-o tăcere desăvîrșită. Singurele zgomote care se auzeau, în afara glasului lui, erau cele ale scînteilor care urcau în coșul larg sau a cîte unui lemn care trosnea, sau a cenușii care se depunea pe grătarul spațios.

– Domnilor, începu el. Vă mulțumesc că m-ați invitat aici și că veți avea răbdarea să mă ascultați. Ați fost excepțional de amabili. În alt loc, în alt moment, cred că am fi dușmani. Poate că vom deveni dușmani în viitor, este prematur să ne pronunțăm – și nici măcar nu servește nici unui scop. Este suficient să spunem că oricare ar fi problemele noastre, ele nu sînt atît de mari ca dorința noastră comună și prezentă. Dacă pot spune așa, am convingerea că, dacă rezolvăm problema comună, implicit și diferențele vor fi rezolvate. Mă înțelegeți?

Scrută toate fețele, una cîte una, testînd, încercînd, căutînd dovezi, dar toți erau prea experimentați și prea deștepți ca să lase să se citească ceva.

Unul dintre englezi se aplecă puțin în față și zise:

– Domnule al-Qurtubi, pronunță numele greșit cu un „cv“ în loc de prima literă, cred că înainte de a începe să rezolvăm neînțelegerile, eu și colegii mei sîntem îndreptățiți să primim cîteva răspunsuri legate de ceea ce s-a întîmplat vinerea trecută la Londra. Nu supunem discuției principiul de bază. Sîntem cu toții de acord că incidentele de acest fel, oricît de regretabile, sînt necesare pentru crearea unui grad de conștientizare publică a dimensiunii problemei noastre. Nu am nici cea mai mică dorință de a contesta profesionalismul cu care agenții dumneavoastră au dus la îndeplinire treaba. Totuși, mă neliniștește... scara la care s-a petrecut evenimentul. Cu siguranță că este posibil să insufli teroare oamenilor fără să fie nevoie să se meargă atît de departe, fără atîtea pierderi de vieți omenești.

În jurul mesei, cîteva capete aprobară, alții nu dezvăluiră nimic din ceea ce simțeau, dacă erau sau nu de acord cu ce spusese vorbitorul. Al-Qurtubi ascultă impasibil. Cînd termină englezul de vorbit, se înclină o fracțiune de secundă.

– Credeți că eu n-am plîns vineri noaptea? Nu credeți că m-am rugat pentru sufletele victimelor și ale bietelor familii? Vă imaginați că inima mea n-a sîngerat înainte de asta pentru nevinovații pe care oamenii mei i-au măcelărit sau că nu va mai sîngera de-acum înainte? Sînt numai compasiune, domnilor, sînt inundat de compasiune și milă. Credeți că, dacă aș putea recu-

pera o singură viață din câte s-au pierdut, nu aş face-o? N-am cerut eu povara asta care mă apasă. Mă obligă la niște acțiuni care îmi întorc stomacul pe dos și care nu-mi fac nici o plăcere. Dumnezeu a pus-o pe umerii mei și El mă conduce. Eu sînt doar instrumentul voinței Lui. Chiar și dumneavoastră, deși poate nu vă dați seama, de asemenea, nu sînteți altceva decît instrumentele Lui. Făcu o pauză, privind în jurul lui. Ascultau. Nu le mai vorbise nimeni așa? Este voința Lui ca în mijlocul Europei popoarele să se ridice împotriva musulmanilor și tot voința Lui este ca eu să deschid Egiptul și să le ofer un loc de refugiu. Cum se obține acest lucru? Jucîndu-ne cu violența sub spectrul milei? Însfăcînd puțin și retrăgîndu-ne la urmă? Făcu o pauză și le înfruntă privirile. Trebuia să înțelegeți, continuă el, că stăm pe muchia întunericului nesfîrșit. Dacă speța umană are nevoie să fie salvată, dacă destinele noastre, ale cîtorva, trebuie împlinite, acțiunea nu poate să fie decît brutală și fără compromisuri. Ce ați cere unui chirurg, dacă ați merge la el cu o tumoră? Operați-mă cu milă și nu tăiați prea mult? Sau dacă piciorul dumneavoastră este cangrenos, i-ați cere să vă taie laba complet, dar să lase restul, că poate îl mai folosiți la ceva?

Vă rog să luați toate acestea în considerare. Vinerea trecută au murit cu mult peste o sută de persoane. Pînă cînd vom termina acțiunea noastră, vor fi trei-patru mii de morți, poate mai mulți. Vi se pare excesiv? Vă simțiți tentați să opriți totul din cauza durerii care va fi provocată, de frica cîtorva nopți fără somn? Socotiți. Dacă nu acționăm, dacă nu instaurăm teroarea în mijlocul întunecimii, ce se va întîmpla? Cîți vor muri atunci? Zece mii? Douăzeci de mii? Un milion? Zece milioane? Las socotelile în seama dumneavoastră. E o chestiune de aritmetică, asta-i tot.

Peste cameră se așternuse o tăcere profundă. Atinsese cele mai profunde temeri, așa cum își propusese. Focul pîlpîi, căci unul dintre butuci căzu sub formă de cenușă. Pe vatră, un ciine de vînătoare auriu își mișcă urechile în somn.

– Mi-e permisă o întrebare? Cel care vorbise era italianul, Alessandro Pratolini. Al-Qurtubi încuviință. Simțea că vor face ce voia el, pentru că îi controla pe toți. Eu răspund de Italia în această chestiune. La noi, emigranții nu sînt la fel de numeroși ca în Franța, Germania sau în Anglia, însă sîntem presați de țări ca Albania, iar economia noastră este mai puțin capabilă să facă față afluenței. Pînă nu oprim valul, o să fie un dezastru atît în nord, cît și în sud. Trebuie să colaborăm și cu Vaticanul, căci într-o treabă ca aceasta nu putem acționa fără binecuvîntarea papei. Papa, însă, este mult prea preocupat de promovarea înțelegerii internaționale ca să mai aibă timp să aplece o ureche la problema noastră. Anul viitor va ține o conferință la Ierusalim. Trebuie să fie convins că sînteți cea mai mare amenințare la adresa păcii pe care el dorește s-o negocieze și că pretențiile dumneavoastră trebuie ascultate, dacă dorește să aibă succes. Trebuie să știu ce propuneți în această problemă.

Al-Qurtubi zîmbi pentru prima oară.

– Cu siguranță că acest lucru v-a fost explicat, spuse, n-aveți de ce să vă temeți. S-a avut grijă de papă. Știe de mine chiar dacă nu știe cine sînt. Ceea ce este important este cine crede el că sînt. Cine se teme el că aș fi. Cînd va veni timpul, nu ne va da de furcă. Aveți cuvîntul meu.

– Puteți să-mi dați detalii?

– Sigur. Vom discuta asta mai tîrziu, noi doi, și vă voi răspunde la toate întrebările pe care le mai aveți. *Ma in fondo, non sara un problema per noi. Mi creda*¹.

Bailey aruncă o privire în direcția lui Qurtubi. Ulterior va trebui să verifice cu Pratolini dacă el credea că omul este într-adevăr italian. Era ceea ce spionii trebuia să fi verificat cu mult timp în urmă. Întrunirea continuă. Al-Qurtubi răspunse diferitelor întrebări despre organizația lui, nivelul de pregătire la care

¹ Dar, în fond, nu va fi o problemă pentru noi. Credeți-mă. (Ib. italiană) (*n.trad.*).

ajunseseră, planurile lui de acțiune în Egipt și Europa. Fiecare participant puse cel puțin o întrebare, iar al-Qurtubi păru capabil să le răspundă la toți satisfăcător. O oră și mai bine, mai târziu, Lionel Bailey aruncă tuturor o privire cuprinzătoare.

– Ei bine, domnilor, mai există întrebări? Așteptă. Nu? Foarte bine. În acest caz, aș dori să-l întreb pe domnul al-Qurtubi dacă dorește să pună vreo întrebare.

Al-Qurtubi nu răspunse imediat. Ei îl iscodiseră și îl chestionaseră cu maximum de abilitate și forță, fără ca el să dezvăluie nimic de substanță. Nu-i câștigase cu totul și încă ezitau să se pună, pe ei și forțele pe care le controlau, la dispoziția lui. Trebuia să-i ametească mai tare. Căută în mantiile lui și scoase un pachet pe care-l puse pe masă. Era un plic gros din care scoase câteva fotografii și două casete. Așeză fotografiile una lângă alta pe masă, în fața lui. Erau șase pe zece, alb-negru, cu contrastul foarte bun și bine focalizate.

– Bărbatul pe care-l vedeți aici – arată prima fotografie – și aici, și aici, este Kurt Auerbach, directorul biroului Bundesamt für Verfassungsschutz pentru Orientul Mijlociu. Aceste fotografii au fost făcute săptămîna trecută la Berlin, la o cafenea de pe strada Unter den Linden. Acestea sînt prim-planuri, dar mai sînt altele care cuprind detalii. Bărbatul din această fotografie... și acesta – arată alte două – este un funcționar superior care lucrează pentru Comisia Europeană Antiteroristă. Se numește Zwimmer. Fotografiile sînt mostre din alte câteva făcute acum patru zile cu ajutorul unui aparat cu lentile de înaltă putere, la Berna, în Elveția. Făcu o pauză, căci toți ascultau cu mare atenția. Era sigur că unul dintre ei era chiar mai interesat. Continuă: Bineînțeles că mai apare și un al treilea care e prezent în toate fotografiile. Nu veți avea nici o dificultate în a-l recunoaște. Stă la două scaune de dumneavoastră, sir Lionel.

Omul indicat era Paul Müller, unul din cei doi reprezentanți germani. Fața i se făcuse gri. Făcu un efort vizibil, răsucindu-se spre al-Qurtubi.

– Asta înseamnă că ați pus pe cineva să mă urmărească și să mă fotografieze în secret, fără permisiunea mea?

– Ar putea să pară așa, da.

– Atunci trebuie să protestez. Ceea ce ați făcut ne poate pune pe toți în pericol. Contactele cu acești oameni sînt o parte esențială a culegerii de informații pentru organizația noastră. Detaliile discuțiilor mele cu ei vor fi accesibile, ca de obicei, în raportul lunar. Eu...

– Nu e nevoie de asta, îl întrerupse al-Qurtubi, ridicînd de pe masă cîte-o casetă, pe rînd. Aceste casete au fost înregistrate în același timp cînd au fost făcute fotografiile, cu ajutorul unui microfon. Dacă doriți, le puteți asculta de la cap la cap mai tîrziu. Pentru moment, doar un fragment.

Scoase din buzunar un casetofon mic și plat, îl puse pe masă și-i dădu drumul după ce introduse una dintre casete. Camera se umplu cu un ușor fîșîit care fu întrerupt de voci. Conversația se purta în limba germană. Cei din jurul mesei nu vorbeau toți această limbă, doar cîțiva, și asta era de ajuns. Fața lui Müller se schimbă rapid din cenușiu în alb. Al-Qurtubi opri mașinăria, apăsînd pe alt buton.

– Cred că am audiat suficient, spuse.

– Pentru Dumnezeu, nu puteți permite... începu Müller să protesteze.

– Taci! izbucni Bailey, apoi se adresă lui al-Qurtubi. Dacă acestea sînt originale și dacă domnul Müller a divulgat ceea ce știa, toată operațiunea noastră devine riscantă. Mă înțelegeți, nu-i așa?

– Se pare, spuse al-Qurtubi, că eu am înțeles asta mai bine decît oricare dintre dumneavoastră. Oamenii mei îl urmăresc pe Herr Müller foarte strîns de cîteva luni bune. Săptămîna trecută a fost prima lui tentativă de a – ce termeni folosiți? „ciripi“. După ce veți fi ascultat aceste casete și veți fi citit transcrierile pe care le-am făcut, veți vedea că a făcut o treabă foarte serioasă.

– Atunci, asta e, spuse Bailey, presupun că acum e doar o chestiune de timp.

– Nu chiar. Așa cum Herr Müller însuși vă va spune, nimeni altcineva din BfV sau Comitetul European Antiterorist nu a fost informat despre aceste întâlniri. Müller a vrut să facă o înțelegere și știa că va obține ceva mai mult dacă se confesează unor persoane disperate. N-a fost însă foarte greu să ne asigurăm că nici Auerbach, nici Zwimmer n-a mai ajuns la biroul său în dimineața care a urmat. Sînteți la fel de în siguranță ca mai înainte. Problema este ce facem cu Herr Müller.

– Ne vom ocupa de asta.

– Nu. Eu nu cred. Vocea lui al-Qurtubi era dură, iar tonul hotărît. Nu am încredere, iar toată discuția despre compasiune mă enervează.

Se ridică și își împinse scaunul la o parte. Lionel Bailey simți cum i se ridică părul de pe ceafă, fiindcă lucrurile o cam luaseră razna. Micul arab trecea peste el. Încercă să zică:

– Mă gîndesc că... dar al-Qurtubi îi reteză vorba cu o singură privire tăioasă.

– Dar este absurd, protestă Müller. Eram ultima persoană care ar fi trădat. Știi asta. El a falsificat totul. Aceste casete sînt contrafăcute. Se pot testa, există metode, știți bine.

Müller era un tip gras. Respira cu dificultate și, pe măsură ce îi creștea gradul de agitație, plămînii lui aveau de muncit din ce în ce mai greu să pompeze aerul.

– Nu faci decît să-ți îngreunezi situația, spuse al-Qurtubi, care se apropiase de Müller. Nu e destul că ai încercat să ne trădezi, mă acuzi pe deasupra și de falsuri în fața acestor domni.

Nu se mișcă. Parcă al-Qurtubi hipnotizase pe toată lumea. Cu încă un pas se apropie și mai mult de neamț. Camera era plină de tensiunea cauzată de așteptare. Arabul scoase dintr-un buzunar ceva ce la prima vedere semăna cu un creion lung. La o a doua, mai atentă, se dovedi a fi o baghetă de metal, ascuțită la un capăt, cam de un sfert de țol grosime și lungă de vreo nouă

țoli. Müller încercă să se ferească, trăgîndu-se înapoi, dar arabul întinse mîna și îl trase spre el, de gulerul cămășii. Grasul scînci, dar nu spuse nimic. Al-Qurtubi introduse vîrfurile baghetei în interiorul urechii lui Müller.

– E neplăcut? întrebă.

– D... da... mormăi el.

– Casetele nu sînt falsuri, nu-i așa Müller?

Neamțul scînci din nou. Al-Qurtubi împinse sîrma mai tare în urechea lui Müller.

– Am zis, nu sînt falsuri, așa-i?

– Nu, șopti acesta.

– Sînt înregistrări originale. Ne-ai trădat sau nu?

Liniște. Bagheta se răsuci mai departe și mai adînc, făcîndu-l pe Müller să geamă de durere. Din urechea interioară începu să curgă o șuviță de sînge care se prelinse pe lob.

– Nu?

– Ba da, da. Bineînțeles. Müller transpira puternic, iar transpirația îi șiroia pe frunte și pe obraji, picurînd pe costumul lui cel scump. Dar s-a avut grijă, nu s-a produs nici o stricăciune.

În aerul din cameră, tăcerea plana greu; aproape că nimeni nu mai respira. Al-Qurtubi zîmbi cu milă.

– Da, s-a avut grijă de tot.

Cu o singură mișcare împinse bara din metal adînc în craniul lui Müller. Neamțul zvîcni o singură dată, violent, apoi căzu moale și greu pe podea, la picioarele călăului său.

Al-Qurtubi se întoarse la locul lui, fără să scoată o vorbă. Acum erau ai lui toți, putea să facă ce dorea cu ei. Confesiunea lui Müller fusese ca o gratificație. La urma urmei, nu fusese necesară. Nu cînd el știa că acele casete erau, într-adevăr, falsificate și că neamțul fusese, așa cum singur protestase, ultima persoană care i-ar fi trădat.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Cetatea Vaticanului

11 septembrie

Tomaso Albertini făcu o pauză să-și îndrepte spatele. Îi reapăruse durerea și știa că nu va trece mult pînă cînd va trebui să se întoarcă la spital la tratament. Îi vor spune, cum îi mai spusese pînă atunci, că un om la vîrsta lui ar trebui s-o lase mai domol. Dacă trebuie să muncească, îi vor spune ei, ar fi cazul să găsească o slujbă care să nu necesite așa de multă muncă fizică. Asta însemna să părăsească Vaticanul și să caute de lucru. Numai gîndul îl îngrozea. Avea șaiszeci și unu de ani și muncea la Vatican de cînd era doar un băiat, exact ca tatăl său, și știa că nu va găsi niciodată un loc de muncă pentru care să nu fie nevoie de muncă fizică. Ce știau doctorii? Va continua să lucreze aici, chiar dacă asta îl va ucide.

Se îndreptă grăbit, împingînd tomberonul cel vechi spre piața Sf. Petru, să-și înceapă ziua de muncă. Era cinci și jumătate dimineața și aerul era foarte rece. Peste tot în jurul lui o liniște mormîntală ținea orașul mut. Nu erau mașini cu pasageri grăbiți, nici claxoane, nici turiști. Doar un bătrîn cu măturile lui, care mergea încet prin întuneric și prin frig.

Se uită în dreapta, la complexul de clădiri de deasupra portalului de nord al lui Bernini. Totul era atât de familiar: imaginea din întuneric, piața cea mare, stîlpii arcuți, obeliscul, fîntînile gemene și impresionantul dom care se înălța deasupra lumii. El nu era deloc interesat de nici unul dintre aceste lucruri. Ceea ce-i atrăsese atenția era un singur aspect: o fereastră luminată la ultimul etaj al Palatului Apostolic, în aripa destinată apartamentelor papale. Lumina venea din dormitorul papei. Tomaso își făcu semnul crucii cu devoțiune, așa cum proceda în fiecare dimineață. Îi dădea siguranță să știe că Sfîntul Părinte era, ca și el, treaz. Îi făcea bine să simtă că vicarul lui Hristos era deja treaz și se ruga pentru sufletele oamenilor, chiar înainte ca soarele să se ridice deasupra domului Sfîntul Petru.

Își împinse căruciorul, tremurînd puțin în frigul mușcător. Spatele lui mai putea să aștepte cîteva luni. Avea lucruri mult mai îngrijorătoare la care să se gîndească: nepoată-sa Nicoletta și nefericita ei căsătorie cu acel sicilian; operația suferită de soția sa, banii pe care-i economisise pentru a-și cumpăra un mic Fiat. Preocupat de toate acestea, nu sesiză că lumina de la ultimul etaj al Palatului Apostolic se stinsese.

Sfîntul Părinte părea obosit, gîndi Paul Hunt. Obosit și posomorît, de parcă îl apăsau greutatea lumii. Îl cunoștea pe bătrîn de cînd era episcop de Dublin: Martin O'Neill, cel mai simplu și mai bun dintre oameni. Se bucurase foarte mult cînd fusese ales papă; primul papă irlandez care purta numele de domnie Inocențiu al XIV-lea. Acum nu mai era sigur. Calitățile care-l făcuseră să fie atât de iubit de credincioși și atât de admirat de ne-catolici îl distrugeau. Era, gîndi Paul, pur și simplu, prea sensibil pentru povara papalității. Într-o eră mai blîndă, ar fi putut fi un papă important, poate un sfînt între alții. Acum, însă, în această cea mai aspră dintre epoci...

Erau în capela privată de lângă dormitorul papei. În mod normal, pontiful stătea singur pînă la ora șapte, cînd se adunau și ceilalți membri ai casei papale, incluzîndu-i și pe secretarii lui. În această dimineață erau alte reguli. Fuseseră date instrucțiuni ca părintele Hunt să fie primit în apartamentele papale înaintea oricui altcuiva. Gărzii elvețiene din capătul scărilor celei de-a treia logii i se ordonase de către secretarul personal al papei să-l lase să treacă.

Cei doi bărbați stăteau, neprotocolar, în partea din spate a capelei. Pe podea, lângă ei, era un teanc de dosare. Papa stătea cu capul sprijinit în mîini. Pe un deget îi strălucea un inel imens care era pecetea papală. Cînd Inocențiu va muri, îi va fi scos de pe mînă și va fi spart în jumătate de șambelanul papal. Așa de rapid dispăreau ornamentele distinctive ale mării.

Paul se ridică drept în picioare, cu ochii la lumina roșie care licărea pe micul altar. Peste tot în jurul lor, secolele îi urmăreau. Papa își înalță capul. Era îmbrăcat simplu în veșminte albe. În picioare mai purta încă papucii albaștri pe care-i încălțase lângă pat. Pe nasul îngust se odihneau ochelarii fini, cu rame de aur. Avea ochii cuiva care cunoscuse suferința, dar nu se resemnase niciodată cu ea: ochi triști, încețoșați de minie. În această dimineață mînia dispăruse aproape cu totul. În locul ei era o sclipire de înțelegere.

– Paul, sînt foarte obosit, zise papa. Cîteodată mă gîndesc că am fost dintotdeauna obosit.

Accentul moale, irlandez, se propagă în camera slab luminată, complet nepotrivit cu accesoriile italianizate.

– Îmi pare rău, Sfinția voastră. Pot reveni mai tîrziu. Este încă foarte devreme.

– Nu, nu, spuse papa, dînd din cap și zîmbind cu zgîrcenie. Eu ți-am cerut să vii la ora asta. Este singura pe care o am doar pentru mine. Peste încă una, trebuie să mă întîlnesc cu Tardella,

ca să pregătim Anul Sfînt. Este o sarcină foarte grea să fii papă într-un astfel de an.

Paul îl privi cu tristețe pe bătrîn. Ceea ce avea să-i spună urma să-i îngreuneze și mai mult povara. Avea dreptul s-o facă? Să n-o facă? Își amintea foarte bine de Martin O'Neill din anul pe care-l petrecuse la Dublin ca atașat la nunțiatură, de devotamentul cu care episcopul se dăruise scopului păcii, de bunăvoința de a vorbi și de dorința arzătoare de a vedea Irlanda eliberată de ură. Își amintea și rafala de focuri de mitralieră trasă asupra mașinii lui O'Neill într-o după-amiază de duminică pe cînd vizita Belfastul. Fusesse acolo, într-o mașină, mai în spate și văzuse tot sîngele și durerea și îl susținuse pe episcop în ambulanță. Acum i se părea că trecuse atîta vreme de atunci; demult și departe.

– Intenționați încă să vizitați Ierusalimul? întrebă Paul.

– Da, șopti, dînd din cap ușor. Nu am încotro.

– S-ar putea să fie periculos.

– Nu-mi este străină senzația.

– Știu prea bine Sfinția voastră. N-am vrut să dau dovadă de lipsă de respect.

– Nici n-am luat-o ca atare. Sînt prea bătrîn să-mi mai fac griji cu astfel de lucruri.

– Atunci, dați-mi voie să vă spun cîstit. Cred că vizita proiectată la Ierusalim nu este... înțeleaptă. Nu numai pentru dumneavoastră, ci și pentru regiune. Știți prea bine ce se întîmplă în Egipt. Spiritele sînt agitate. Aceste crime recent înfăptuite de teroriști au stîrnit răul peste tot. Există posibilitatea ca ultimele omoruri din Anglia să fie opera extremiștilor musulmani, cu siguranță că se vorbește deja de acest aspect. S-ar putea să fie chiar și represalii la adresa musulmanilor. Chiar și faptul că dumneavoastră ați condamnat aceste încălcări grosolane a impresionat audiența... diferențiat. Vizita la Ierusalim a unui papă în acest moment...

– Este cel mai sfânt dintre orașe, Paul. Chiar mai sfânt decât Roma. Anul următor va fi cel mai sfânt dintre toți anii pe care i-am trăit... Va marca începutul celui de-al treilea mileniu de când Domnul nostru a venit pe pământ. E orașul unde a fost crucificat El, unde s-a ridicat din morți. Trebuie neapărat să merg.

– Chiar și cu perspectiva protestelor? Știți că *fatwas* au fost deja publicate...

– Știu totul despre *fatwas*. Oamenii voștri m-au ținut la curent tot timpul. Mi-au fost trimise traduceri: „Dacă cumva așa-zisul vicar al lui Hristos va pune piciorul în al-Quds, o va face ca șef al opresorilor și ca domn al cruciaților.“ Îi cunosc prea bine.

– Atunci sînteți conștient că o să fie probleme.

– Voi merge acolo ca vindecător. Misiunea mea este una de vindecare. Pentru toți oamenii. Dacă nu pot aduce pacea în Ierusalim, unde pot spera s-a aduc?

– Ierusalimul nu e Belfastul... Paul văzu licărul de durere din ochii papei. Regret, Sfinte Părinte, n-ar fi trebuit să spun asta.

– De ce nu? Ceea ce vrei să spui este că n-am reușit să aduc pacea în Belfast, că acolo încă se omoară între ei. Știu că ai dreptate și că pot spera la foarte puțin. Rămîn însă la părerea că trebuie să mă duc acolo.

– Acum trei nopti, la Cairo, au fost uciși creștini.

Fusese un atac la unul dintre magazinele copte din nordul orașului. Muriseră șase oameni.

– Nu-i nevoie să-mi amintești.

– În curînd vor ucide musulmani în Marsilia.

Papa își aplecă ușor capul, apoi privi în direcția unei mici statui a Fecioarei, care era așezată într-o nișă, în peretele din fața lui. Era o figurină scumpă, bătută în pietre prețioase, o frumoasă piesă creată la școala lui Bernini. Scoasă la licitație, ar fi adus milioane. Ajutau, însă, acei bani la alungarea fricii? Sau a foamei? A disperării? Ar fi vrut el să fie atît de simplu.

– Ce vrei să-mi spui, de fapt, Paul?

– Nu este vorba despre ce vreau să spun, Sfinte Părinte. Este despre ce trebuie să spun.

– Atunci, spune... Aș dori să aud ce ai să-mi spui. S-ar putea să nu am timp să citesc toate dosarele pe care mi le-ai adus.

– Sfinția voastră, trebuie să-mi promiteți că le veți păstra în seiful dumneavoastră personal. Nimeni altcineva nu trebuie să aibă acces la ele. N-aș vrea să credeți că vă ordon, dar dosarele acestea...

– E chiar atât de rău?

– Da, șopti Paul. Îl privi pe papă. Al-Qurtubi a fost în Anglia. Credem că a fost acolo pentru a se întâlni cu liderii unei coaliții de dreapta cunoscute sub codul Z-19.

– Z-19? Am mai auzit de ei pînă acum?

– Este posibil să nu, Sfinția voastră. Cel puțin, nu sub numele acesta, deși, cu siguranță, cunoașteți cîte ceva despre unele dintre grupările constituite. O să aflați amănunte în unul dintre dosare. Mă tem că nu foarte multe, căci se cunoaște foarte puțin, momentan, despre ei. În orice caz, noi bănuim că au fost implicați în cîteva atacuri teroriste; niciodată direct, totdeauna prin intermediari. Z-19 este probabil o bandă foarte mică de indivizi influenți din cîteva țări, fiecare dintre ei avînd legături directe sau indirecte cu grupuri mari de rasiști și neofasciști. Cifra 19 poate fi indiciul posibil al numărului lor, dar, în prezent, nu avem cum să obținem confirmarea acestei bănuieli. N-am fost în stare să stabilim identitatea nici unuia dintre ei. Oricum, se zvonește că sînt implicate vîrfuri guvernamentale și unul sau doi oameni de afaceri extrem de bogați.

– Care e scopul final?

– Sînt o grupare formată în perioada de început a reunificării Germaniei și a prăbușirii comunismului în Est. Dorința lor este de a păstra Europa de Vest pură sau cît de pură pot ei. Asta înseamnă să-i țină la distanță pe cehi, polonezi, albanezi și alte

specimene cu care ei nu doresc să-și împartă viața, averile și fericirea. De asemenea, înseamnă și îndepărtarea tuturor imigranților proveniți din afara Europei – nord-africanii din Franța, turcii din Germania, pachistanezii, africanii și chiar chinezii din Marea Britanie.

– Și unde să-i trimită?

Paul ridică din umeri.

– Înapoi acasă, presupun. Asta este ceea ce declară în mod obișuit, putînd să însemne orice.

– Înseamnă ceva anume?

– Nu mare lucru. Cu siguranță, nu se referă la a doua, a treia generație de imigranți, la cei care s-au născut și au crescut în Europa. Nici la țările lor de origine care n-au nici loc, nici hrană pentru ei.

– Ce ar vrea al-Qurtubi cu Z-19? Sigur nu crede că-i poate vrăji să-și modifice purtările.

– Nu. Sînt convinși că nu este așa de naiv. Mai degrabă înclin să cred că vrea să-i încurajeze într-o direcție. O mișcare antimusulmană în Europa i-ar servi în multe sensuri.

– Repet, cu ce scop?

– Nu sînt pe deplin sigur. Cred că s-ar putea să-i fi ajutat să aranjeze cele mai recente acte teroriste în Anglia. Asta dă un pic de sens. Poate să-i unească interesul pentru promovarea instabilității pe scară largă. O breșă în siguranță poate duce la o legislație draconică și la destabilizarea poliției. Dacă Z-19 va putea implica celulele teroriste musulmane, s-ar putea să se apropie mult de obiectivele lor.

– Asta tot nu explică ce speră al-Qurtubi să scoată din toate astea, pentru propria lui cauză? Își asumă un risc enorm și el, și cei care-l urmează.

– Facem totul pentru a ne infiltra în organizația lui, Sfinția voastră. Nu-i deloc ușor. Iar lîngă el personal, este chiar mai greu

să se ajungă. Am un singur om care ar putea fi în stare s-o facă, dar este reticent și mă feresc să-l forțez.

Papa încuviință din cap.

– Da, da, înțeleg. Ai obținut multe, Paul, nu e cazul să te scuzi. Papa ezită, cu ochii la statuia Fecioarei. Spune-mi, ce știi despre al-Qurtubi? Ai ajuns la ceva concluzii? Este cine credem noi că este?

Paul închise ochii. Își ținu respirația cel mai lung moment din viața lui, din viața bisericii. Papa îl urmărea, știind cât de mult depindea totul de replica lui. O lume întreagă, milioane de suflete.

– Da, spuse Paul. Deschise ochii. Eu cred că este exact cine este.

Urmă o tăcere lungă, o tăcere întreruptă de zgomotele îndepărtate ale orașului care se trezea la viață. Lumina slabă a zorilor pătrundea firavă printr-un geam mic, deasupra altarului. Papa se uită în ochii lui Paul, ochii unui om care suferea o durere profundă.

– Ajută-mă să ajung la altar, spuse el.

Paul îl ajută să părăsească scaunul cu roțile și-l susținu cu fermitate. Papa făcu câțiva pași, clatinându-se, și îngenunche pe cele câteva trepte joase. Doar puțini știau cât de mult suferea bătrînul chiar și numai cât se lăsa în genunchi. Paul era printre ei, căci fusese în spital și văzuse cum îi tăiaseră pantalonii și ce răni făcuseră gloanțele în picioarele episcopului. Îngenunche și el alături. Nu veni nimeni. Papa lăsase instrucțiuni să nu fie deranjat nici el, nici musafirul lui. Zgomotele și vocile din camerele din spate ajungeau la urechile lor, estompate. Le ignorară și se rugară în continuare.

Paul își ridică privirea spre crucifixul de deasupra altarului. Pentru a suta oară în acea săptămână gîndurile i se întoarseră la profețiile Sfîntului Malachy.

Malachy fusese preot irlandez în secolul al doisprezecelea. Abate de Bangor, episcop de Connor și, în final, arhiepiscop de Armagh. Murise în 1148 la Clairvaux, în brațele Sfântului Bernard. Pe la mijlocul secolului al șaisprezecelea un istoric benedictin, pe nume Wion, dezvăluise un șir de profeții făcute de Malachy, care prevedeau, într-o manieră indirectă, identitatea următorilor o sută doisprezece papi.

Pentru aceia care credeau în profeții – și erau mulți în Biserica – alegerea lui Inocențiu al XIV-lea fusese un eveniment memorabil. Malachy profețise o sută doisprezece succesori la Scaunul lui Petru, ultimul urmînd să fie Petrus Romanus – Petru Romanul. Conform ordinii date de profeție – Inocențiu, la care Malachy se referise ca *Gloria Olivae*, „Gloria măslinii” – urma să fie ultimul papă înaintea lui Petrus. Însemna că apropierea de final a celui de-al doilea mileniu aducea și timpul să se împlinească ultimele vorbe ale sfântului:

„Ultima persecuție a Sfintei Biserici Romane va fi sub domnia lui Petru Romanul, care va hrăni mulțimea cu prețul unor mari nenorociri, după care orașul celor șapte coline va fi distrus și înspăimîntătorul Judecător va judeca lumea.”

Pe Paul îl trecu un fior interior, gîndindu-se la cît mai avea de trăit bătrînul din fața lui. Cît timp va mai dura pînă la venirea „însăimîntătorului Judecător” și pînă cînd Roma va fi transformată în ruină.

Papa își termină rugăciunile. Paul se ridică primul și îl conduse înapoi în scaunul lui.

– Cred că e timpul să mergem, zise papa. Ne așteaptă lumea. Lumea se impacientează dacă trebuie să aștepte prea mult. Chiar și pe un papă.

Zîmbi. Vechiul lui zîmbet, zîmbetul lui cuceritor, zîmbetul cu care-i cîștigase pe atîția de partea lui.

Paul trecu în spatele scaunului cu rotile. Îl auzi pe papă șoptind:

– Noaptea trecută am avut din nou visul acela.

Paul își simți inima tresăltînd.

– Și eu, spuse.

– Piramida neagră. Eram adîncit foarte mult în interiorul ei.

Cred că el era foarte aproape. Mult mai aproape decît înainte.

Mă tem că în curînd îi voi vedea fața.

Se lăsă o tăcere înspăimîntătoare. Paul tresări și întoarse capul. Crezu că auzise, undeva sus, un filfiit de aripi. Era convins că nu erau aripi de îngeri.

II

„Voi face pământul Egiptului o pustietate între țările pustiite, iar cetățile lui între cetățile pustiite vor fi pustii patruzeci de ani, și pe egipteni îi voi împrăștia printre neamuri și-i voi risipi prin țări.“

Iezechiel, 29:12

CAPITOLUL DOISPREZECE

Cairo

Luni, 22 noiembrie

Pentru al doilea an consecutiv, iarna se așternuse peste Egipt, ca un blestem. Oameni cu ochi de fiare mergeau pe străzile îmbibate de ploaie, ca Ieremia, profetind dezastrul. Apa înghețată distrugea fundațiile caselor vechi. Zăpada se așternuse în zone cu mult mai sudice decât se înregistrase vreodată. Deseori Nilul era ascuns în ceață, caprele behăiau pe coline, peste tot erau semne rele, iar orizontul părea înecat în sânge.

Se vedeau aproape în fiecare zi. În cele mai multe dintre nopți dormeau împreună, deși locuiau în apartamente diferite, să păstreze aparențele și să-i deruteze pe cei care îi supravegheau. Începînd din vară, crescuse considerabil importanța aparențelor.

Pe măsură ce iarna își intra în drepturi, atitudinea oamenilor se înăsprea. În fiecare zi erau lungi procesiuni pe străzi. Bărbați și femei în haine închise la culoare strigau sloganuri pînă răgușeau, apoi în ziua următoare ieșeau din nou să strige.

În bazare erau de vînzare păpuși din cîrpe cu chipul unui bărbos numit „Rushdie“, de diferite mărimi și cu diferite costume. Păpușile aveau cornițe cochete la tîmple, ochii roșii, și se vindeau cu o spînzurătoare de lemn în miniatură, în lațul căreia le era prins capul. Pe frunte aveau cusută Steaua lui David cu alb și albastru. Unii își atîrnau aceste păpuși în geamuri, alții le propteau în spatele mașinilor. Deveniseră cele mai populare cadouri. Copiilor le plăcea să se joace cu ele, fiindcă puteau să facă pe călăul cu rîndul.

Michael și A'isha își duceau viața știind că, în orice moment, „Rushdie“ s-ar putea să nu mai fie păpușă, iar spînzurătorile să nu mai fie din rumeguș. El predă la Universitate unor clase din ce în ce mai împruinate. Vederile lui erau neacceptate de studenți și nu o dată se angajase în discuții dure cu fanaticii cu bărbi, care îi reproșau că este un imperialist. El nu știu niciodată cum să răspundă batjocurii lor.

A'isha se ducea în fiecare zi la mormîntul Nekht-harhebi unde încă lucra cu Megdi. Ținuseră secretă identitatea mumiei, căci și el, și Butrus Shidyaq, asistentul lui, făcuseră să dispară rămășițele lui Rashid Manfaluti în crematoriul muzeului. Numai substituirea lui cu o altă mumie, din magazie, îi ajutase să ascundă descoperirea de către consiliul directorilor. A'isha nu spusese nimic celor care-l susțineau pe soțul ei, căci aveau nevoie să speră în eventuala lui întoarcere din captivitate, ca o figură mesianică, un Hristos sau Imamul Ascuns. Ea știa adevărul, dar tăcea. Se gîndise că nu ajuta la nimic să spună cuiva. În presă mai fuseseră „scurgeri“ de informații cum că eliberarea lui Rashid era iminentă, dar numai în schimbul vieții fundamentaliştilor condamnați la moarte în Tanta, unde asasi-

naseră cîțiva membri ai consiliului local. Undeva, cineva, juca un joc foarte elaborat.

Era o zi rece și în aer se simțea zăpada. În oraș fusese o pană de curent după-amiaza tîrziu și nu era nici o lumină. Oamenii se înghesuiau lîngă sobele cu gaz sau cu petrol, mîncau la lumînare sau ascultau știri care nu mai erau proaspete, la radiouri cu baterii.

Michael și A'isha se plimbau, ținîndu-se de mînă, pe malul fluviului. Nu era nimeni prin preama lor și erau siguri că pe ea n-o urmărea nimeni. Întunericul îi ascundea bine. În ciuda dificultăților, sentimentele lor nu se diminuaseră. Timpul pe care îl petrecuseră împreună la Cairo le consolidaseră, fără ca ei să se poată opune sau să le schimbe. Michael nu se gîndise niciodată că poate vorbi așa deschis, cu atît de puține ascunzișuri, cu cineva. Gînduri și trăiri țîșniseră afară din el: în pat, după ce făceau dragoste, la masă, în timpul plimbărilor, în cafenele și restaurante. Toată viața lui se întorsese cu susul în jos și pe dos, ca A'isha s-o poată inspecta, ca și cînd el tînjea după girul ei pentru acțiuni și inacțiuni, nu numai cele din prezent, ci și cele din trecutul îndepărtat. Mai rămăsese un singur lucru pe care se temea să-l dezvăluie, de frică să nu strice relația lor pentru totdeauna, să n-o întoarcă împotriva lui.

– Ce e, Michael? Nu te-am mai văzut așa pînă acum.

– Cum?

– Abătut. De cînd am ajuns aici, n-ai scos o vorbă. Ne-am plimbat în tăcere. Nu-mi spune că ai fost și tu scurtcircuitat de pana asta de curent.

– Nu, rîse el. Sînt pe baterii.

– Atunci, ce e?

Ea se agăță mai strîns de brațul lui. Deasupra lor norii ascundeau jumătate de lună, iar pe fluviu bărcuțe mici urcau și coborau fără să scoată un sunet. Singurele lumini erau farurile mașinilor care se perindau pe străzile întunecate.

– Îți aduci aminte de ziua în care ne-am cunoscut? întrebă el. Ne-a făcut cunoștință un prieten de-al meu pe nume Tom Holly. Atunci am spus că aveam impresia că este un funcționar civil sau ceva asemănător, iar tu m-ai asigurat că nu e nimic din toate astea și că lucrează pentru Serviciul Britanic de Informații. Ai avut dreptate, bineînțeles. Tom Holly este șeful Biroului din Egipt, din cadrul Serviciului M.I.6, de multă vreme. Înainte de a fi avansat, a lucrat aici în Egipt. Eu... Problema este, iubirea mea, că Tom și cu mine am fost colegi. Adică, și eu am lucrat pentru MI6. Toate lucrurile pe care ți le-am spus despre diverse posturi la universitățile britanice, despre călătorii în scopuri de cercetare... toate au fost minciuni.

– Știu.

– Ce?

– Am știut de la început. Sau am presupus. N-am putut fi niciodată sigură dacă mai lucrezi sau nu pentru Serviciul de Spionaj. Ceva m-a făcut să mă gîndesc că nu.

– Mi-am dat demisia acum patru ani. Înainte de asta am fost șeful Biroului de aici, din Cairo.

– Atunci cum se face că nu auziseși de mine?

– Auzisem, dar soțul tău nu intra în responsabilitățile mele. De această parte se ocupa adjunctul meu, Ronnie Perrone, care acum este șef în locul meu. Figurai în rapoartele lui din cînd în cînd, dar niciodată în mod special. Cînd ne-am cunoscut, n-am făcut legătura pînă cînd nu mi-a spus Tom.

– Înțeleg.

– Nu te-ai supărat?

– Să mă supăr? De ce?

– Pentru că am fost agent străin. Soțul tău s-a zbatut pentru independența reală a Egiptului. Cei ca mine trebuie să fi fost ca un blestem pentru el.

Ea dădu din cap în semn de negație.

– Nu chiar. Dacă ar fi fost la putere și te-ar fi descoperit, te-ar fi expulzat. Toți facem ce credem că e bine. Și el ar fi trimis spioni egipteni în Israel sau în Libia.

– Ar mai fi încă ceva, spuse el. Se simți rece, greoi, ca și când s-ar fi confesat despre o mare infidelitate, de parcă tocmai se terminase luna lor de miere, iar puritatea sentimentelor era iremediabil pătată. După ce te-am cunoscut, continuă el, am discutat cu Tom. M-au rugat să am grijă de tine. Pentru ei ești importantă și vor să-ți protejeze viața. Nu cred că au aflat despre moartea lui Rashid. În fine, am fost de acord. Am spus că te voi păzi.

– Știu.

El îi aruncă o privire nedumerită.

– Nu se poate să știi.

– Ba se poate. Știu. A fost evident; din care alt motiv ne-ar fi făcut cunoștință? Este probabil ca eu să fi știut înaintea ta.

– Cu toate acestea ai venit după mine în ziua aceea? La cimitir...?

Ea încuviință din cap. El aproape nu observă gestul.

– Da, spuse ea. M-am îndrăgostit de tine și am știut sau am crezut că știu că și tu simțeai la fel, așa că ce altceva mai conta?

– Nu ți-ai pus problema că m-aș culca cu tine, doar ca să-mi duc la îndeplinire datoria?

Ea se opri și-și încolăci brațele pe după gâtul lui.

– Ba da, șopti ea. M-am temut, dar numai la început, înainte să ajungem în pat. Sînt anumite lucruri care nu se pot falsifica.

– Ești o femeie atrăgătoare. Nici unui bărbat nu i-ar fi greu să se simtă atras de tine.

Ea îl sărută ușor pe gură. În acel moment luminile începură să se aprindă. De-a lungul fluviului, globurile albe stăteau suspendate în întuneric și se reflectau fantomatic în apa de dedesubt.

– Atunci, e-n regulă? întrebă el.

– În regulă?

– Ca eu să te iubesc.

– Mă iubești?

El privi spre fluviu, la imaginea lunii în apa neagră, care un moment mai târziu fu ștearsă de un nor trecător. O trase aproape de el și o ținu strâns. De mii de ani, se gândi, îndrăgostiții veneau aici să stea așa sub o astfel de lună. Poate că tatăl și mama lui veniseră și ei aici într-o noapte ca asta, în mijlocul unei furtuni care îi alungase din Egipt pentru totdeauna.

– Da, răspunse el.

Se înfioră când rosti cuvîntul, deoarece știa că va veni o altă furtună.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Marti, 23 noiembrie

Stătea în picioare pe o platformă de marmură plasată cu precizie între deșert și terenurile însămînțate. În spatele lui curgea un fluviu însîngerat, în fața lui, nisipurile întinse. Sfîncși negri, imenși, care se succedau la distanță de zece, cincisprezece picioare, aliniați pe două rînduri, se pierdeau în deșert. Întorceau capul spre el, unul cîte unul, îl priveau, apoi își întorceau privirea. Erau sculptați în bazalt, ochii lor erau rubine, iar la gît purtau ghirlande de flori roșii, sîngerii.

Știa că trebuie să meargă pe șoseaua cea lungă, însă, dintr-un motiv oarecare, era reticent. Cum ezita așa, apa cu sînge a fluviului îi trecu peste călcîie, acoperindu-i picioarele. Nervos, făcu cîțiva pași înainte în direcția sfîncșilor. Fiecare era înalt de cincisprezece picioare și se înălțau deasupra lui pe măsură ce ajungea între ei, îi putea auzi cum șopteau, deși nu distingea nici un cuvînt clar.

Se plimbă multă vreme. Veni noaptea, apoi fu zi iarăși, și deșertul fu înecat de căldură. Curios, pe spatele larg al sfîncșilor ninge liniștit, acoperind bazaltul cu o crustă rece. Pe nisip nu ajunsese nici măcar un fulg. Privi în sus și miji ochii să vadă cît mai departe. La orizont putu să distingă o formă, o formă întunecată, ceva ca un munte.

Brusc, era aproape, mai aproape și putu să vadă ceea ce se găsea în fața lui. O piramidă neagră, uriașă se ridica spre cer. Era clădită din marmură șlefuită ca o oglindă în care tremurau reflexe ale lunii. Șoseaua mărginită de sfînși se continua cu un drum pietruit care ducea la o intrare situată sus, într-o latură a piramidei. Vocile șoptite erau mai sonore acum. Aproape că înțelegea ce spuneau. Aproape înțelegea, aproape înțelegea...

– Michael, ce-i cu tine?

Se trezi sărind aproape în picioare în semiîntuneric. A'isha era lângă el. Tremura și își dădu seama că era acoperit de transpirație rece. În cameră era frig, dar el își aruncase păturile de pe el. A'isha îl înveli la loc, cu blîndețe.

– Strigai tare, spuse ea. Erai înspăimîntat.

– Eu... visam.

– Știi. Ce visai?

– Nu-mi amintesc. Am... am un gol în minte.

– Acum e bine. Culcă-te la loc.

– E rece, spuse el, ridicîndu-se. Cît e ceasul?

Ea se uită la ceas.

– Aproape șase. Se luminează curînd.

– La ce oră am prima prelegere?

– Tu ar trebui să știi.

– Nu-mi pot aminti nici măcar ce zi este.

– Marți.

– Hristoase, trebuie să vorbesc despre sîngerosul Ayyubids la ora nouă. Jumătate din spioni nu vor fi: nu reprezintă tocmai aroma lunii.

Întinse mîna spre ea. Era goală și fierbinte sub cearșafuri.

– Michael, nu acum. Nu m-am trezit.

– Asta te va trezi. Ea îl împinse ușor. Te iubesc, știi, șopti el, încercînd s-o tragă aproape de el.

– Ba nu, e doar poftă trupească, ceea ce nu-i același lucru.

– Ba e. Eu...

Se opri la mijlocul propoziției.

– Ce e?

– \$\$\$\$\$.

Ea tăcu. O clipă nu putu să distingă nimic altceva decît propria respirație. Apoi, dintre zgomotele dimineții, ale orașului care se trezea, auzi un ropot profund ca acela al unor pietre mari care se rostogolesc pe o colină, fără viteză.

– Ce e asta, Michael?

– Nu sînt sigur. Sări din pat și traversă camera să ajungă la geam. Seara trecută merseseră în apartamentul lui, în 'Abdin. Fereastra de la dormitor dădea în Muhammad Bey Farid.

Michael dădu draperia ușor la o parte și privi afară. Lumina palidă a zorilor se lupta să împrăstie întunericul. Deschise geamul, și aerul răcoros al dimineții îl făcu să tremure. Acum sunetul era mai clar; creștea sau se apropia, un uruit ca de motoare grele.

Se uită în ambele sensuri ale străzii. Știa exact ce era sunetul; îl auzise de prea multe ori în zilele cînd era în armată, ca să se înșele. O formație de tancuri care trecea pe străzile largi ale orașului. Imediat văzu și lumini din direcția Shari' al-Nasriyya. Așteptă pînă cînd luminile avansară încet. Știa încotro se îndreptau și în ce scop, căci Palatul Prezidențial era la numai cîteva străzi, spre nord, iar puțin mai la vest era clădirea Parlamentului. În cartierul 'Abdin se găseau birouri guvernamentale, municipale și naționale.

Tancurile ajunseseră în fața geamului lui. Erau M1A1 Abrams, aduse din Statele Unite în eventualitatea parării unui atac libian, lăsate cadou Egiptului pentru sprijinul acordat în Războiul din Golf. Michael nu putu să-și dea seama dacă tancurile se îndreptau spre palat ca să-l apere sau să-l ocupe.

– Deschide radioul, spuse.

A'isha, care stătea chiar în spatele lui, se duse la radio și-i dădu drumul. Era deja fixat pe un post local. Camera se umplu de muzică stridentă. Schimbă frecvența, aceeași muzică. Aceeași muzică la toate posturile de radio.

– Lasă-l pe postul principal.

– Crezi că e vreo lovitură de stat?

– Bineînțeles că e. Trebuie să aflăm repede dacă a fost sau nu reușită. Făcu o pauză scurtă apoi închise geamul. Tremurînd

încă, își puse halatul de casă. A'isha se îmbracă și ea. Poți să contactezi pe vreunul dintre oamenii lui Rashid, pe cineva în măsură să ne spună ce se întâmplă?

– Cred că da, încuviință ea.

– Atunci telefonează-i, acum.

– Nu ar fi periculos? Vreau să spun, să folosesc telefonul.

– Nu văd nici un motiv să fie. Cei de la Securitate vor avea prea multe pe cap, ca să mai asculte telefoane.

Ridică receptorul și apăsă pe butoane. După aproape un minut răspunse cineva.

– Samir? Sînt A'isha.

– A'isha? Se auzi vocea de la celălalt capăt. Unde Dumnezeu ai fost? De două ore încerc să te găsesc.

– Nu-i asta important, Samir. Vreau să știu ce se petrece.

– Ce se petrece? Dumnezeu mare, vrei să spui că habar n-ai?

– De ce crezi că te-am sunat pe tine?

– Fundamentalistii controlează armata și forțele aeriene. S-a întîmplat peste noapte. Au ocupat stațiile de radio și televiziune, și gările. Nu mai sînt șanse reale să-i împiedicăm. Au planificat totul foarte bine, mult mai bine decît orice ne-am fi imaginat noi. Trupele loiale guvernului rezistă în provincie, dar aici, la Cairo, se pare că totul s-a terminat. Ascultă, A'isha, trebuie să te ascundem. Trimite cîțiva oameni. Unde ești?

– Regret, Samir, dar n-am să mă ascund.

– A'isha, e mai important decît orice să fii în siguranță. Dacă ei îl eliberează pe Rashid...

– Samir, Rashid nu mai vine. E mort.

La celălalt capăt al firului se produse o scurtă tăcere, apoi vocea rosti:

– Nu poți fi sigură de asta. Mai există o speranță că...

– I-am văzut corpul, Samir. Îmi pare rău că nu ți-am spus asta pînă acum. Te rog spune-le și celorlalți. Acum e prea tîrziu să se mai poată face ceva. Promite-mi.

– A'isha, asta este o nebunie. Tu...

Ea închise. Pentru prima oară în viața ei închise telefonul unui bărbat. O clipă rămase în picioare, cu mâna pe telefon, respirînd adînc, cu ochii închiși. Tocmai închisese o ușa importantă în spatele ei. Deschise ochii, apoi și se întoarse spre Michael căruia îi repetă tot ce auzise.

– A avut dreptate. Să știi. Va trebui să te ascunzi.

– Și tu? Nu-i nevoie. Au obținut ce au vrut. Nu reprezintă o amenințare pentru ei, și, probabil, ei știu despre Rashid că e mort. Cu siguranță că, cel puțin, pot rămîne aici. N-ar avea nici un motiv să te deranjeze pe tine. Nu-i așa?

– Nu sînt sigur. S-ar putea să se redeschidă conturi mai vechi. Tu, însă, ar trebui să fii în siguranță pentru următoarele zile. Făcu o pauză. Stai aici în dimineața asta? Eu trebuie neapărat să ies.

– Să ieși?

– Trebuie să-l caut pe Ronnie. Începu să se îmbrace. Și asta pînă nu e prea tîrziu.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Pînă la Ronnie Perrone merse puțin pe jos. Locuia în cartierul al-Azbakiyya, într-un apartament cam înghesuit, dar elegant, o serie de camere care făcuseră cîndva parte dintr-un *palazzo* în stil italian construit în timpul domniei kedivului Tawfiq și locuit pînă prin anii '50 de o familie de greci bogați, proprietari de hoteluri. Pe pereții și pe tavanele de-o grandoare ofilită erau pînze pe care Perrone, un bărbat cu gusturi aristocratice și venit de funcționar public, pictase miniaturi fantastice despre *la vie élégante*, în jurul cărora își construise existența fragilă.

Acoperirea lui Ronnie era aceea de negustor de antichități și obiecte fine de artă. Învățase comerțul de la tatăl său natural care avea un mic centru comercial pe King's Road, unde vindea chinezării și suveniruri din India aduse la Bournemouth și Brighton de copiii lui Raj. Micuțul Ronnie crescuse printre jad, steatit, porțelan și fildeș. Primele sale jucării fuseseră *okimono*s și *netsukes*, se îmbrăcase în șaluri chinezești și halate de cașmir, se jucase de-a soldații care purtau săbii Mughal și cu pistoalele cu încrustații ale maharajahilor. În timp, propriile sale gusturi se îndreptaseră spre sticla islamică și lucrările în metal. După ce fusese recrutat de Serviciu, hobby-ul său devenise fațadă. Visa

ca la pensie să se retragă într-un magazin adevărat, pe o stradă din Londra, alături de un bărbat puternic care să-l iubească pentru ceea ce era el, de fapt.

Michael intră și îl găsi pe Ronnie deja treaz, stînd pe un scaun poleit, în salonul său ornat cu tapet de stambă. Purta un capot cu un imprimeu foarte complicat, model Georgina von Etsdorf, și fuma o țigară cu hașiș rulată cu grijă, dar pusă nepotrivit într-un țigaret din fildes.

Băiatul care deschisese ușa se făcu nevăzut. Ronnie părea că e într-o dispoziție foarte proastă.

– Michael. Era și timpul. Toată dimineața am sunat goarna după tine.

– Ba nu, n-ai făcut-o, Ronnie. Am părăsit locuința abia acum douăzeci de minute.

– Bine. Mă bucur că ai venit. Ia un loc.

Michael se lăsă să cadă pe un fotoliu căptușit cu pernuțe umplute cu păr de cal. Erau cu mult mai puțin confortabile decît păreau.

– Presupun că știi ce se petrece, Ronnie.

– Știu? Știu al naibii de nimic, bătrîne. Rețea nu, aproape nici un contact. Cred că sînt ultima persoană din Cairo care știe ce se petrece.

– Loomis nu te-a ținut la curent?

Loomis era șeful secției C.I.A. din cadrul Ambasadei Statelor Unite.

– Iisuse, Michael, nu pomeni numele acestui om în fața mea.

– Credeam că sînteți prieteni.

– Și eu credeam la fel. Obişnuiam să-i fac cadouri de ziua lui, m-a invitat la masă de Crăciun, anul trecut. Pentru numele lui Dumnezeu, Michael... Știi ce mi-a spus nenorocitul săptămîina trecută? Michael așteptă. Mi-a spus că propria lui rețea a fost distrusă cam în același timp cu a mea. Îți vine a crede? Au pierdut o operațiune întreagă și au pretins că nu s-a întîmplat nimic. El zice

că a primit ordine să tacă. Ordine? Ce fel de ordine au fost acelea? Cine a auzit vreodată de cineva care să ordone așa ceva?

– Eu, Ronnie. Deseori. Și tu la fel. Ordine din astea ai dat și tu însuși.

– Ne îndopau cu informații false, Michael. În felul acesta nu am bănuir că ei căzuseră. N-au vrut să afle israelienii. Poți crede? Israelienii!

– Da, pot crede foarte bine. Pînă acum de curînd și tu trimiteai rapoarte false la Vauxhall. Oricum, nu asta e important. Vreau să știu în ce situație ne aflăm noi. Dacă cei de la centru știu ce fac, atunci în douăzeci și patru de ore ar trebui să fii scos de aici și să agăți băieți în Piccadilly.

Ronnie luă o mină îndurerată.

– Nu-i nevoie să fii crud, Michael. Nu am nici o șansă, în orice caz. Rămîn aici.

– Nu cred că-ți vor da foarte mult de ales. Tom n-o să te lase aici, așteptînd să-ți scoată ăștia creierii.

– Nu-și pot permite să mă forțeze. Mă au doar pe mine, în afară de Shukri și Rif'at, care momentan nu sînt de nici un folos.

– Uți că eu lucrez pentru Tom din nou.

– Și nu poți spune nimănui asta. Las-o baltă, Michael. Atîta vreme cît e vorba de lucruri extrem de serioase, eu sînt. Acoperirea mea e încă bună. Dacă mă voiau pe mine, mă lichi-dau cînd au distrus rețeaua.

– Ronnie, n-aș fi atît de sigur de asta. S-ar putea să aibă motivele lor. Lovitura aceasta le poate da și altele, suficiente s-o ducă la bun sfîrșit.

– Îmi dau seama că sînt în siguranță încă o săptămînă sau două, în orice caz. Nu crezi?

– Ai luat legătura cu Londra?

Perrone dădu din cap în semn de negație.

– Pierdere de vreme, Michael bătrîne. E încă prea devreme. Nu e nici o garanție că va rezista.

– După cum am auzit eu, părea că va rezista destul.

– Posibil. Am nevoie de un grad mai mare de confirmare înainte să încep să derulez ceva pînă la capăt. Aștept să mă contacteze Shukri. E bun, o sursă de primă mînă. Ahmad nu mi-a dat încă nici o veste că aş fi în pericol.

– Mai degrabă mă gîndesc că tu l-ai lăsat pe-afară.

– Afară? Ahmad? De ce aş face una ca asta? Nu crezi că din cauza femeii?

– Ba da, din cauza ei. Precis din cauza ei.

– El este, cum s-ar exprima fără nici un dubiu fostul meu prieten, domnul Loomis, „omul meu principal“. De fapt, aproape că e singurul meu om. După Ahmad, mai sînt doar vînzătorii ambulănți și niște tîrfulițe. Te asigur, cam subțire. Îți promit că n-am să permit să fie compromisă. Am instrucțiuni strict referitoare la asta, date de Tom. Făcu o pauză. În orice caz, ce mai face? Ai verificat?

– Noaptea trecută a fost cu mine.

– Așa speram și eu. Va fi nevoită să se ascundă, bineînțeles.

– Nu intenționează. Nu ești singurul nebun de grad zero din orașul ăsta.

Perrone zîmbi cu tristețe.

– Dragul meu, nu ți-am oferit măcar un fum. Calitate superioară. Proaspăt adusă din Marakesh săptămîna trecută.

– Nu, mulțumesc. Sînt nevoit să-mi păstrez capul limpede.

– Nu există cale mai bună.

– Cîstit.

– Ei bine, îi voi spune lui Abdi să-ți aducă niște cafea.

– Nu, las-o pe mai tîrziu, Ronnie. Și că veni vorba, dacă aş fi în locul tău, cred că aş fi atent de acum încolo la micuțul Abdi.

– Eu sînt atent la toți, dragă, crede-mă. Totdeauna am fost atent.

– Cu toate acestea, Abdi poate fi o problemă. Dacă iese la iveală, vei fi extrem de vulnerabil, vei fi șantajat, dacă nu altceva. Țștia îi vor spînzura pe cei de felul tău.

– E vreo noutate, Michael? Totul este așa cum a fost întotdeauna. Tu crezi că n-am fost niciodată pînă acum șantajat, că n-am plătit unor mici haimanale care au fost la fel de nerăbdătoare să pună mîna pe portmoneul meu și pe sexul meu? Te-ar surprinde să afli cît de puțin îți ia să-i trimiți în drumul lor. Ai crede că e o chestie patetică. Serios, nu trebuie să te lași intimidat. Trebuie să acuze personal, și cine e nebun să facă asta? Hm?

– Rămîn la părerea mea, Ronnie, că trebuie să ai grijă, că ai o reputație. Nu-mi place Abdi ăsta. Lucrurile nu vor mai fi la fel și va fi suficientă o reclamație anonimă, dactilografiată. Nu-i da nici un motiv să te ofenseze.

– Aș face eu așa ceva, dragul meu?

– Da, Ronnie, ai face. Ai grijă, doar. Vrei?

Ronnie dădu din cap că da.

– Michael, să lăsăm fleacurile personale și să discutăm chestiunile importante ale momentului. N-ai ajuns prea departe cu cercetările legate de grupul lui al-Qurtubi, așa-i?

– N-am mai văzut pînă acum tipi care să se organizeze așa de repede. Nimeni n-a auzit de ei, dar poți vedea ce au făcut. Celelalte piste pe care le-am urmat s-au înfundat în același fel, aici, la Alexandria, și una la Tanta.

– Ei bine, aș vrea să te întorci la Alexandria, dacă poți să te descurci. Azi sau mîine dacă este posibil.

– Ronnie, cred că glumești. Tocmai a avut loc un puci.

– Chiar dacă, Michael. Vorbesc serios. Urmează ceva. Îți amintești incidentul care a urmat imediat după întoarcerea noastră la Cairo? Cînd cîțiva tipi înarmați au ucis aproape pe toți pasagerii unui 225 care se îndrepta spre Edinburgh?

– Bineînțeles. De ce?

– Au fost vreo șase supraviețuitori, toți foarte grav răniți, nici unul dintre ei capabil să-și amintească prea mult, cu excepția unuia. Un broker pe nume Blair, din Edinburgh. Cînd a început totul, era la clasa întâi, în primul compartiment. L-au considerat

mort, însă gloanțele nu atinseseră nici un organ vital. Nu va putea să meargă niciodată, dar se pare că are mintea limpede. L-au cîrpit pe ici, pe colo și, acum cîteva zile, a început să vorbească. Se pare că a apucat să-i vadă bine pe doi care făceau parte din echipă. Își amintește unde s-au urcat, cu ce erau îmbrăcați, chestii din astea. Și – Ronnie făcu o pauză – cel mai important este că l-a identificat pe unul din ei. A dat o descriere bună, nimic ambiguu. Blair a fost în T.A., are un cap excelent pe umeri și va străluci ca martor. Apărarea nu-l va putea clinti nici un milimetru, așa mi s-a spus. Aur curat.

– Și?

– Tipul identificat este un anume Eberhard Schwitters. Ca artistul.

– N-am auzit de el.

– Un dadaist. Nu ți-ar plăcea pictura lui.

– Nu, m-am referit la terorist.

– Ei bine, dacă vrei să știi, ai auzit. Eberhard a fost unul dintre nemții care au vizitat anul trecut Alexandria ca să ia legătura cu membrii grupării lui al-Qurtubi. Acum ți-ai amintit? De fapt, a fost acolo cel puțin de două ori, din cîte știm noi.

– Asta nu ne duce prea mult înainte. Știm totul despre întîlnirile acelea. Descrierea făcută de omul tău ne deschide o pistă către exercițiile de tragere, asta-i tot.

– Nu chiar. Ar mai fi ceva. Cei de la brigada antiteroristă au mai verificat încă o dată armele și muniția folosită în acel atac. Au făcut același lucru și cu explozivul folosit la King's Cross cu o săptămînă în urmă. Vama și Accizele au făcut săpăturile lor și au descoperit înregistrări care nu prea se legau. O serie de transporturi ale unei operațiuni numite Compania Minieră Misr Manganeze. Transporturile în cauză părăsiseră Alexandria între martie și iunie anul în curs, pe vase care aparțineau unei linii maritime de pe Adriatica. Conțineau componente de echipament minier, declarat oficial ca împrumut pentru un subsidiar italian. Toate documentele însoțitoare ale încărcăturii erau în regulă.

Componentele fuseseră livrate la Veneția, mutate pe calea ferată și duse la Napoli, unde le recepționaseră cei de la o companie minieră italienească numită Compania Minieră di Napoli. Următorul pas era că li se dăduse origine italiană și fuseseră trimise la Manchester, pentru a fi livrate unei firme de inginerie minieră din Hull.

Evident, nu avem dovada clară că transporturile M.M.M. au vreo legătură cu incidentele din King's Cross, însă identificarea lui Schwitters crește probabilitatea. Vreau să te duci la Alexandria și să afli tot ce poți despre M.M.M.

– Toate astea îmi sună puțin a ușa de grajd închisă, după ce a fugit calul, Ronnie.

Perrone dădu din cap în semn de negație.

– Eu nu gîndesc așa, Michael. Calul nostru încă nu a fugit. Este încă în grajd, bate din copite și așteaptă să iasă în galop. Iar ușa e foarte departe de a fi închisă.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Michael și A'isha petrecură cea mai mare parte a dimineții ascultînd radioul. Televiziunea nici măcar nu era în emisie. Transmisiunea radio fusese reluată cu puțin după ora două și începuse cu un lung program de lectură din Coran. La zece și jumătate, șeicul suprem al al-Azharului, Muhammad Fadl Allah Hasanayn, intră pe post cu un pios discurs moralizator despre datoria credincioșilor să se supună oricui Dumnezeu hotărîse să dea puterea și să evite toate formele de tulburări civile, producerea lor fiind considerată mai gravă decît necredința însăși. După aceea urmară multe alte recitări coranice, interpretate de data aceasta de șeicul 'Abd Al-Rahman Yusuf Hamuda, exponentul major al artei egiptene.

La ora unsprezece fix, crainicul îl prezentă pe „excelența sa“ 'Ali Nadim, conducătorul și președintele ales al Consiliului de Conducere Revoluționară. Nadim fusese conducătorul unui grup extremist scos în afara legii, cunoscut sub numele de Difa' al-Nabi, „Apărarea Profetului“. Vorbi șoptit și hotărît, dar tot timpul ei simțiră cît de mult se luptă pentru a anula nota de triumf care i se strecura în voce.

Un grup de ofițeri musulmani luaseră comanda forțelor armate. Șefii personalului fuseseră arestați cu puțin înainte de răsăritul soarelui și executați pentru dubla crimă de trădare și de

purtare a războiului împotriva lui Dumnezeu. Adevărata lor pedeapsă, după cum intona Nadim fără emoție în glas, o vor găsi în focul iadului.

Alții erau în închisoare și așteptau să fie judecați. În toată țara instalațiile cheie erau sub controlul bandelor de activiști musulmani. Toate porturile și aeroporturile erau închise, iar comunicațiile telefonice cu lumea exterioară fuseseră suspendate temporar, „pentru a da suficient timp națiunii să se pregătească de apărare împotriva atacurilor trădătoare care vor fi lansate, mai devreme sau mai târziu, de către forțele imperialiste, puterile antiislamice, sioniștii și francmasonii”.

Fostul președinte Sabri fusese prins în timp ce încerca să zboare din țară cu milioanele de dolari furate de la poporul oprimat și chinuit al Egiptului. Era în arest la domiciliu și urma să fie judecat și pedepsit pentru multitudinea de crime împotriva islamului, împotriva poporului Egiptului și, în general, împotriva umanității.

– Asta e foarte trist, spuse A'isha când auzi știrile despre Sabri. Era un om cinstit. N-ar fi furat nimic niciodată.

Îi povesti lui Michael cum îl întâlnise pe fostul președinte de mai multe ori, cât de mult îl admirase, ba chiar îl plăcuse. Făcuse totul să aducă prosperitatea într-o țară care se zbătea în sărăcie și era paralizată constant de forțe reacționare. Soțul ei îl apreciasse pe Sabri în timp ce-i critica anumite aspecte ale politicii lui. Îi spusese o dată că, dacă va ajunge președinte, un loc în cabinetul său va fi al lui Abbas Sabri. După dispariția lui Rashid, președintele îi adresase personal o scrisoare în care o asigura de simpatia lui reală și-i promitea că va face tot ce-i va sta în putință să-l găsească și să-i asigure eliberarea. Ea știa că vina reală a lui Sabri era faptul că se opunea cu înverșunare imixtiunii religioase în chestiunile politice și legale. Mai știa că acesta va plăti acea greșală cu o funie în jurul gâtului.

Nadim promitea pedeapsă pentru toate păcatele comise împotriva lui Dumnezeu și a poporului său. Urma să fie o reglare de conturi și o repunere universală în drepturi. Toți trebuia să-și examineze conștiințele și să socotească cum să-și

plătească comportamentul trecut. Cel mai bine, cel mai sigur, zicea el, era ca cei care se temeau că au făcut rău sau au ofensat să se predea singuri poliției religioase nou înființate, *muhtasibin*. Față de cei care-și recunoșteau vinile și doreau să-și schimbe comportamentul, statul era dispus să dea dovadă de generozitate. „Brațele lui Dumnezeu sînt larg deschise, spunea el, suficient de larg să-i îmbrățișeze chiar și pe cei mai înveterați păcătoși. Dăruiți-vă milei Lui. Nu vă expuneți mîniei Lui.“

Cu debutul în istorie astfel făcut, Nadim porni să-și îndeplinească destinul care credea el că îi era hărăzit. Mai urmară o mulțime de versete din Coran, *sure* medinice prin care se explica soarta care-i aștepta pe dușmanii Profetului și îndemnuri pentru credincioși să-și lase viața și averea în grija Domnului.

Imediat după ora douăsprezece, vorbi la microfon un bărbat care se autodenumise conducătorul poliției religioase din Egipt. Numele lui era 'Abd al-Karim Tawfiq și avea o voce plată din care fuseseră extirpate, fără pic de milă, personalitatea și umorul. Semăna cu vocea unui chirurg care descria o amputare pe care tocmai urma să o execute și care știa că toată lumea este atentă la ce spune, dar nepăsătoare.

El reluă ceea ce spusese deja Nadim legat de beneficiile predării de bunăvoie echipelor de *muhtasibin* care urma să apară la uși. Apoi trecu la citirea unei liste cu dușmani ai lui Dumnezeu a căror soartă se decisese deja, în absența lor, de către tribunale religioase secrete, înființate în acest scop cu mulți ani înainte. Acești criminali vor fi arestați și deferiți aceluiași tribunale care acum operau public – și condamnați cum se cuvine. Deși nu spunea, trebuia doar puțină imaginație să ghicești care urma să fie sfîrșitul.

Michael închise radioul. Camera se umplu dintr-o dată de o tăcere cutremurătoare și tensionată. Se ridică și se duse la fereastră. Afară nu se mișca nimic. Întregul oraș era blocat, atent și vibra de frică. Simțea cum frica se strecura pe străzi, ca o forță tangibilă și nervoasă care aluneca pe aleile întunecoase și pătrundea prin uși și ferestre, uși și geamuri în spatele cărora o lume

întreagă stătea ghemuită, cu respirația tăiată, așteptînd să bată cineva.

Se întoarse către A'isha. În ochii ei străluceau lacrimi, lacrimi mari, amare pe care se chinuia să le rețină.

– Draga mea, spuse el, eu nu pot să-ți spun ce ar trebui sau ce nu ar trebui să faci. Ce se va întîmpla acum, tu decizi. Ceea ce mă îngrijorează este că viața ta va fi în pericol. N-ai fost numită pe lista aceea, dar asta nu înseamnă nimic. Nu poți să pariezi că nu vei fi ultima trecută. Cred că sînt o duzină care circulă deja. Făcu o pauză. Ea nu zise nimic, paralizată de rapiditatea cu care se extindea ceea ce se petrecuse. Multe nume auzite pe listă erau ale prietenilor ei, persoane pe care le iubea și le admira. Trebuie să-ți spun ceva, continuă el. În dimineața asta, la Ronnie, am fost de acord să fac ceva pentru el. I-am promis că mă duc la Alexandria. Trebuie să investighez ceva acolo și sînt singura persoană care o poate face. Mă tem însă și mă sperie gîndul că trebuie să te las singura aici.

– Atunci, vin cu tine.

– Nu, nici asta n-ar fi înțelept, zise el, dînd negativ din cap.

– De ce nu?

– Nici nu se pune problema, A'isha. Nu-mi cere asta.

– Fiindcă e periculos?

– Va crește pericolul pentru amîndoi, spuse el. Mai presus de toate, pentru tine.

– De ce ție îți este permis să-ți asumi riscuri și mie nu? Cine a zis că trebuie să fie așa? Ea începu să se înroșească și să se înfurie. El o trata în modul în care fusese tratată de orice bărbat de cînd era doar copil. Din cauză că tu ești bărbat și eu nu? Acesta este motivul, nu?

Mînia ei îl puse în dificultate.

– Nu, spuse. Eu nu gîndesc așa. E din cauză că sînt profesionist. Am fost antrenat să-mi port singur de grijă. Tu, nu. N-are nimic de-a face cu masculinitatea și feminitatea. Chiar dacă ai fi fost bărbat, tot nu te-aș fi luat cu mine. Dacă erai însă o femeie-agent și aș fi avut nevoie de ajutor, te-aș fi luat. E o misiune periculoasă și nu-mi pot permite ca altcineva să facă

greșeli și nici să-mi fac griji tot timpul. Nu... nu vreau să fii ucisă, A'isha.

– Atunci, de ce trebuie totuși să te duci?

Nu era ușor să explice sau să se justifice, nici chiar în sinea lui. Încercă însă. Îi povesti de bombe, de trenul cu păpuși și coperti de cărți mînjite cu sînge, de „cîrțița“ de la Vauxhall House și de răul pe care-l putea provoca aceasta.

– Nu numai la Londra, A'isha, sau în Anglia, la fel de bine și aici. Probabil aici mai mult decît oriunde. Oricine este acest al-Qurtubi, orice este, cred că e infinit mai periculos decît oricare dintre cei care se află în spatele acestui puci. Noi sîntem salvați deocamdată. Nimeni nu va trimite cavaleria să rezolve treaba de aici. Oamenii aceștia nu sînt o amenințare pentru rezervele de petrol ale Vestului; nu au arme nucleare. Ceea ce vor face este că vor ucide cîtiva egipteni și vor face viața de nesuportat mult mai multora. Nimeni nu va declanșa un război pentru asta.

– Nu, fu și ea de acord. Ar fi prea ușor, nu-i așa? Făcu o pauză. Vei lipsi mult?

– Nu știu. S-ar putea să fiu în stare să aflu ceea ce trebuie în cîteva zile; sau ar putea să dureze săptămîni. N-am s-o pot face însă deloc pînă nu mă asigur că ești în siguranță.

– Voi rămîne în apartamentul meu. Oamenii lui Rashid mă vor păzi. Există...

– Nu, acolo nu vei fi în siguranță. Nu vreau să știe nici unul dintre prietenii lui Rashid locul unde te afli. E sigur că un grup ca acela e plin de informatori. Nu știi în cine să ai încredere. Nu există alt loc în care să te duci, undeva unde ei să nu se gîndească?

Ea se gîndi o vreme. La părinții ei o vor căuta, acasă la rude...

– Ce părere ai de Megdi? Spuse ea, în sfîrșit.

– Profesorul?

Ea dădu din cap că da.

– Știu că pot avea încredere în el, spuse ea, el știe totul despre Rashid.

Michael aprobă, căci începea să aibă sens.

– Ești sigură că putem avea încredere în el?

– Absolut.

– Și crezi că te va lua la el?

– Sînt sigură. Locuiește în apropiere, în Imad al-Din.

– Bine. Vom merge acolo mai tîrziu, de îndată ce lucrurile se mai liniștesc un pic. Acum rămîi aici. Vom mânca ceva. Trebuie să ne menținem moralul ridicat.

El zîmbi și o mîngîie pe obraz. Pielea ei era rece. Ea nu-și feri capul, dar îl lăsă s-o mîngîie, așa cum o pisică tolerează atingerea stăpînului ei. Michael își retrase mîna cu încetineală.

– Nu putem lăsa asta să intervină între noi, șopti el.

– Și Rashid obișnuia să vorbească la fel, spuse ea, nici el nu înțelegea.

– Ce nu înțelegea?

– Că datoria nu este totul. Că trebuie să-ți găsești adevărata viață în intervalul dintre lucrurile care ți se par cele mai importante. Din cauza aceasta sînt toate aceste crime. Oamenii care pun în primul rînd lucrurile importante o fac atît de des, încît în timp, în afară de ele, nimic altceva nu mai contează. Viața noastră e făcută din lucruri mici. Rashid n-a putu să vadă niciodată asta, așa că a fost ucis. Acest Nadim, toți acești fanatici nu pot vedea lucrurile care contează cu adevărat pentru oameni. Mă întreb ce le spun ei soțiilor și copiilor lor. Și tu, Michael, ești exact ca ei. Tu trebuie să salvezi lumea și nu-ți pasă ce se întîmplă cu cei ca mine care încearcă să dea un sens lucrurilor mărunte.

– Mie nu-mi pasă de lume, spuse el, mie îmi pasă de tine.

Ea privi spre el. Fața ei, cu urme de lacrimi uscate, era palidă, nu din cauza fricii, gîndi el, nu din cauza mîniei, ci din cauza unei lipse de înțelegere care o șocase și îi tăiasе respirația. Tremura, camera era rece și era iarnă în toate.

– Chiar îți pasă?

Afară se răcise serios. Bătea un vînt aspru dinspre nord. Mirosea a îngheț sau a zăpadă. Primele mașini încărcate cu

prizonieri, cu fețele acoperite cu saci din bumbac, erau conduse pe furiș către celule.

Jos, în stradă, trecea încet un individ. În drumul său, privi sus spre apartamentul lui Michael, apoi, scoțind un blocnotes subțire dintr-un buzunar și un pix din altul, scrise ceva. După ce puse pixul și carnețelul la locul lor, își continuă drumul.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Luni, 29 noiembrie

Michael lipsea de o săptămână. A'ishei i se părea o lună. Cît timp fuseseră împreună nu se despărțiseră mai mult de o zi, iar această separare i se părea ca un abandon. Petrecu zilele în apartamentul lui Megdi, ca o pasăre în colivie, trăgînd cu ochiul, neobosită, printre storiurile trase pe jumătate, la strada care doar pe jumătate revenise la normal.

Megdi se ducea la Universitate în fiecare zi, cum îi era obiceiul de peste treizeci de ani, cînd nu lucra la muzeu. De fiecare dată aducea vești proaste. Noul regim nu pierduse timpul potolind animozitățile. Începuseră să curețe universitățile și colegiile, locuri pe care le asociau cu focarele cruciadei vestice împotriva purității islamice. La Universitatea Americană din Cairo, la alte instituții asemănătoare din tot orașul, profesorii primiseră scrisori prin care erau informați că serviciile lor nu mai erau necesare. Materii ca sociologia, antropologia, filozofia și cultura europeană fuseseră interzise complet. Altele fuseseră reformate radical, astfel încît să satisfacă noua ideologie. Profesori de științe islamice – Coranul, hermeneutica, tradițiile, dreptul – erau recrutați din moschei și școli coranice în toată țara.

Toate acestea erau extrem de serioase, dar cea mai tulburătoare era știrea că și studenții, și profesorii din campus fuseseră arestați. Arestați și, dacă rapoartele erau credibile, executați. Megdi verifică discret la muzeu dacă A'isha făcea obiectul vreunei anchete, dar se părea că încă nu atrăsese atenția autorităților. Absența ei de la serviciu fusese remarcată și trebuia urgent să ia hotărîrea dacă se va întoarce sau nu. Lipsa îndelungată dădea naștere la ideea de confirmare a unei vini de orice fel.

O dată, ieșise să-i telefoneze lui Michael la Hotelul Cecil, unde locuia. Se pomenise vorbind despre lucruri neimportante și că erau mulțumiți de acest fapt. El nu-i spusese nimic despre munca lui sau cum se descurca, pentru că nimeni nu știa cîte telefoane erau ascultate.

În dimineața aceasta, Megdi se dusesse la universitate ca de obicei. Urma să predea un curs la ora zece, despre locotenența kușită. La zece și jumătate se întoarse acasă.

– E totul în ordine, A'isha, strigă în timp ce intra în casă, sînt eu, Ayyub. M-am întors mai devreme.

Ea veni în hol, dar se opri brusc. Profesorul se sprijinea de ușa cu ochii strîns închiși și corpul moale. Respira cu greutate și era limpede că era foarte agitat. Părul lui alb era în dezordine, mîneca hainei era ruptă. Arăta de parcă ieșise dintr-o luptă. Auzind-o, deschise ochii.

– Ne închid, mormăi cu voce gravă, neclară.

Ea nu-l mai văzuse în halul acesta niciodată pînă atunci. Îl apucă de braț și-l ajută să meargă în sufragerie.

– Ce vi s-a întîmplat? Ce-au făcut? El se trînti într-un scaun și, aplecîndu-se înainte, își îngropă fața în mîini. Ayyub, vă simțiți bine? Să chem un doctor? insistă ea.

El scutură încet din cap și se îndreptă în scaun.

– Dă drumul la radio, spuse el.

Făcea parte din înțelegerea lor, totdeauna cînd el era plecat, A'isha trebuia să păstreze o liniște strictă. Cînd era acasă, vorbeau șoptit, încet, pe fundalul muzical asigurat de radio. Ea îl

deschise și găsi un program cu muzică clasică pentru *oud*. Cîntecele populare fuseseră interzise.

– Am intrat într-o dispută, explică el. A fost o deosebire de opinii. Un grup din acești *muhtasibin*. Polițiști religioși! Ce concept stupid. Unii dintre ei erau foști studenți de-ai mei. Poți să crezi una ca asta? Pe Salim Ahmad ți-l amintești. Acum cinci ani și-a dat lucrarea de diplomă cu tema Nubia. Ea încuviință. Își amintea. Era unul dintre ei. Din cîte mi-am dat seama, conducătorul lor. Mi-a spus... Bătrînul se cutremură. Avea fața ca cenușa. Mi-a spus că sînt un dușman al lui Dumnezeu, fiindcă mi-am petrecut viața reînviind trecutul. *Jahiliyya*, a numit-o el, epoca barbarismului de dinainte de islam. M-a acuzat că am glorificat-o, dîndu-i o strălucire pe care n-o merita. Că am adus la suprafață corpurile unor regi necredincioși și că am pus chipuri de zei falși în racle de sticlă, ca oamenii să-i vadă și să li se închine. Mi-a reamintit ce a făcut Profetul cînd a cucerit Mecca și a distrus idolii de la Kaaba. Ei vor face la fel, mi-a spus, vor face la fel. De data aceasta, nu vor arăta nici un fel de compasiune.

Ea se așeză lîngă el. I se frînse inima, căci începuse să înțeleagă.

– Ce-ați vrut să spuneți cu „ne închid“?

O privi cu suferință în ochi.

– Departamentul. Arheologia este un subiect proscris. Nu, de fapt, nu este tocmai adevărat. Arheologia islamică va fi cea încurajată. Studiul *jahiliyyei* trebuie să fie curmat. Mu... Se poticni, de parcă limba nu voia să pronunțe cuvintele. Muzeul va fi închis, iar conținutul vîndut sau distrus.

– Dar...

– Totul, A'isha. Tot ce-am muncit noi să salvăm și să conservăm. Locurile antice sînt închise. Cred... Mă tem cu adevărat că vor să le distrugă primele.

– Să le distrugă? Ce rost ar avea? Cu siguranță...

– E vorba să curețe țara de toate urmele *jahiliyyei* și de tot ce este neislamic. Fizic și psihic. Habar n-avem de ce sînt capabili. Viziunea lor asupra lumii e foarte îngustă.

Ea îi aduse o băutură, un coniac mare într-un pahar de cristal. El bău cu repeziciune și începu să se destindă.

– Trebuie să fim cumpătați cu materialul acesta, draga mea, spuse el printre înghițituri. Țștia aruncă toată băutura din Egipt în canal. Cred că în canalele colectoare sînt șobolani foarte rezistenți.

Ea rîse și dădu din cap.

– Acum, știți și dumneavoastră că nu e adevărat. Toți șobolanii sînt deasupra, pe pămînt.

– A'isha, n-ar trebui să vorbești așa. Vei avea necazuri.

Ea aruncă o privire pereților camerei între care se simțea ca la pușcărie.

– Cred că am deja suficiente necazuri, spuse ea.

– Tînărul acela al tău nu te poate scoate din asta? Nu sînt atît de lipsit de înțelepciune lumească să nu-mi dau seama că are relații în locuri folositoare. De ce nu vorbești cu oamenii lui să te scoată din Egipt? Totdeauna există căi.

– Oamenii lui?

– Englezii. Nu-mi spune că nu s-ar bucura să te vadă. Dacă în Europa ia naștere o mișcare de opoziție viabilă, vei fi de un imens folos. Poți ajuta la construirea unei aripi moderate. Eu cred că ar trebui să te gîndești.

Ea se uită în altă direcție.

– Știți că nu doresc acest lucru. Cît despre englezi sau oricine în această chestiune – cine știe ce vor ei? Dacă se hotărîsc că pot face afaceri cu regimul ăsta, vor merge înainte. Oricine le va provoca motive de jenă, va zbura acasă cu primul avion. Noile legi de imigrare în Europa sînt foarte lejere cînd e vorba să scapi de refugiații politici care nu te aranjează.

– Poți cere azil politic. Puțini au o justificare ca a ta.

– Cazul meu este solid în măsura în care permite politica externă. Ei îmi pot permite să vin într-o zi, iar în ziua următoare să mă dea afară.

– Atunci de ce tu și domnul Hunt nu vă căsătoriți?

– Știți bine că nu este posibil.

– De ce? Din cauza lui Rashid? Ea dădu din cap că da. Atunci vei lua o atitudine politică.

– Poate. Nu mai vreau să discutăm despre asta. Este prea devreme să iau vreo decizie.

– S-ar putea să nu-ți mai poți permite luxul de a avea foarte mult timp în care să te gîndești.

– Îmi pare rău. Îmi voi găsi altă locuință. Lucrurile încep să fie dificile și pentru dumneavoastră.

– N-am spus asta. Știi că poți locui aici cît vrei. Mă simt bine să te am alături. Dacă nu ne abatem de la regulile pe care le-am stabilit, nu va bănuî nimeni că ești aici. Nu, am vrut doar să subliniez că lucrurile, în general, tind să devină cu mult mai rele. Rămînerea ta aici amînă doar găsirea unei soluții pentru tine.

– Știu, dar dumneavoastră? Ce veți face acum? Cum veți trăi? V-au oferit vreun fel de pensie?

El rîse.

– Știi ce a zis pușlamaua aceea de Salim Ahmad? Mi-a sugerat să-mi iau niște perii și să-mi fac o carieră de lustragiu de pantofi, pentru a putea să fiu și eu de folos societății, în sfîrșit.

– Nu l-ați întreat pentru ce și-a luat o diplomă?

– Din cauza asta a început disputa...

– Dar acum, imediat? V-ați gîndit la ceva?

– Oh, da, spuse el. Se ridică și-și luă haina de pe scaunul pe care o trîntise A'isha. Aruncă o privire calmă spre mîneca ruptă după care se îmbracă. Mă duc la Giza, spuse. L-am auzit pe unul dintre ei zicînd ceva despre o treabă pe care o aveau de făcut la piramide, după ce distrugeau lucrurile antice. Aș vrea să văd ce au de gînd.

– Faceți o nebunie. Nu trebuie să mergeți acolo. Locul va fi izolat cu cordoane.

– Poate. Trebuie să mă conving. Dacă desfigurează monumentele, este necesar ca cineva să anunțe, să înceapă un protest internațional prin intermediul U.N.E.S.C.O.

– Vin cu dumneavoastră.

El refuză, dînd din cap.

– N-ai să vii. De unul singur mă descurc mai bine. Dacă vii și tu, vom avea amîndoi neazuri. Stai aici. O dată ce voi ști ce se întîmplă, vom putea discuta ce-i de făcut.

Închise radioul și o sărută ușor pe obraz.

Ușa se închise, lăsînd-o în tăcere, cu gîndurile care zburau ca insectele în capul ei. Pe străzi auzi pașii estompați ai unui dumnezeu nevăzut care cerceta orașul în căutarea păcatului.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

La ora două, Megdi nu se întorsese. A'isha devenea din ce în ce mai neliniștită. Îl cunoștea prea bine și știa că nu-și asuma riscuri prostești, dar în zilele acelea îi trebuia foarte puțin cuiva să fie arestat și judecat în fața unui tribunal revoluționar.

O jumătate de oră mai târziu se strecură afară din apartament. Cîteva posturi de radio menționaseră noile regulamente privind îmbrăcăminte femeilor, și Megdi îi adusese o haină grea, lungă pînă la glezne, și o basma neagră. Simțindu-se tensionată și nerăbdătoare, se hotărî să găsească un taxi.

Dură mult pînă găsi un șofer dispus să ducă o femeie singură pînă la Giza modernă, dincolo de fluviu. Restul drumului trebuia să-l parcurgă pe jos „ca toți ceilalți“, îi spuse el. Ei nu-i trecu prin cap să întrebe ce însemna asta.

O lăsă la marginea vestică a orașului, puțin mai departe de Shari' al-Ahram, șoseaua largă pe care mergeau turiștii, mărginită de cluburi de noapte și care ducea la piramide. Îi plăti cît îi ceruse – o sumă exorbitantă – și porni spre șosea.

Cînd se apropie de aceasta, auzi un zgomot înfundat, ca un zumzet de albine într-un stup. Apoi, trecînd după un colț, printre case joase, văzu că șoseaua era ticsită cu lume, bărbați și femei în haine negre, lungi. Mergeau, cu capetele plecate, într-o sin-

gură direcție, spre vest. În jurul capetelor purtau eșarfe de bumbac albe, cu sloganuri religioase, versete din Coran sau exclamații de pietate, nimic altceva. Unii mergeau în tăcere, alții mormăiau rugăciuni, mișcându-și doar buzele.

Stătu pe marginea șoselei și privi o vreme. Nimeni nu-i dădu nici o atenție. Nimeni nu-i vorbi. Singurele voci care se auzeau erau cele care recitau rugăciuni, o bombăneală discordantă a sute de glasuri. Tîrșitul de picioare și cîte o tuse ocazională erau singurele zgomote care se auzeau. A'isha văzu că în această gloată erau și copii, unii prea mici să meargă erau cărați de părinți, pe umeri. Cîțiva plîngeau, însă majoritatea tăceau, integrați în atmosfera funebră din jurul lor.

La început crezu că asta era o înmormîntare, o procesiune imensă pentru cei care muriseră cu ocazia puciului, dar nu erau cadavre, nu erau sicrie, care funebre. Șirul se întindea în urmă cît putea vedea cu ochii, ca un șarpe vast și negru care izvora din oraș. Deasupra, cerul prinsese culoarea plumbului oxidat.

Nu era nici o pasăre. Oricît de departe se uită, A'isha nu văzu păsări.

Fără să scoată o vorbă, intră în mulțime. O femeie îi făcu loc, nefăcînd nici o remarcă, nici vreun cuvînt de bun venit. Fiecare părea preocupat de gîndurile lui sau ale ei proprii. Aglomerația emana cu intensitate existența unui scop foarte serios, fapt ce o cutremură, ca un fior rece, pînă în măduva oaselor. În jurul ei, rugăciunile murmurate urcau și coborau în valuri, ca marea.

Pe măsură ce mărșăluiau, observă că unii cădeau jos, cel mai adesea bătrînii, bărbați și femei. Nimeni nu le acorda atenție mai mult de o secundă sau două. Se gîndi că, dacă nu erau toți morți, urma să fie în curînd. Trecu mai departe fără să se oprească. Se simțea dusă de flux, împotriva dorinței și voinței ei. Tîrșitul de pași și murmurul îi zumzăiau în urechi, ca o nebunie. Vru să-și ridice mîinile să și le astupe, dar nu îndrăzni să atragă atenția

asupra ei. Continuă să meargă, potrivindu-și pașii la ritmul gloatei și întrebându-se dacă va mai fi în stare să iasă de acolo.

De la un timp, deveni conștientă că o deranjează ceva. Ceva era în neregulă, ceva ce nu putea fi posibil. Apoi, când procesiunea se încadră într-o curbă, privi către stînga. Ar fi trebuit să vadă de mult piramidele. Trebuia să fie vizibil monumentul lui Khufu, o moviliță semeață, solidă, profilată pe linia orizontului. Totul însă era gol. Se mai uită o dată. Acolo unde ar fi trebuit să fie Marea Piramidă, atîrna doar o lună palidă, fără substanță, ca o planetă într-un vis. Se gîndi că, poate, lumina îi juca feste, însă, cu cît se forța mai tare, cu atît nu vedea decît luna.

Cît se poate de speriată, se împiedică. Undeva în străfundul creierului începea să înțeleagă. Ei îi spusese lui Megdi despre piramide. Piramidele, acele simboluri indestructibile ale *jahiliyyei*. I se opri respirația. În aer mirosea a ger. Parcă stătea să plouă.

Pe măsură ce se apropiau de Hotelul Mena Palace, se trase mai aproape de marginea coloanei, să poată vedea mai clar. În fața ei, pe platou, era cea mai mare dintre piramide sau ceea ce mai rămăsese din ea. Fusese demolată – sau mai degrabă, dezmembrată – aproape pe jumătate. Din toată structura mai rămăseseră vreo două sute de picioare. În spate, putu vedea un colț al piramidei lui Kafa, la fel de distrusă.

Fără să se gîndească, se adresă unei femei care se afla în dreapta ei.

– Nu pricep, zise. De ce le strică? Ce rost are?

Femeia o privi ca și cînd tocmai coborîse de pe o navă spațială.

– Nu știi? Unde ai trăit pînă acum? Trebuie să fii singura persoană din Cairo care nu știe de *ahramat*. Ce cauți aici dacă habar n-ai?

O scînteie de suspiciune licări în ochii femeii.

– Eu... eu am... se bîlbîi A'isha... am aflat că e de muncă undeva. Că... că guvernul are nevoie de ajutor.

– Ajutor? Pufni femeia. Avea în jur de patruzeci de ani și ar fi avut o față blândă, dacă s-ar fi relaxat măcar un moment. Ochii i se bulbucaseră ca niște boabe mici de strugure în orbitele înroșite. Erau încărcăți cu o tristețe care dădea întregii fețe o notă ce deranja. Au primit suficient ajutor. În fiecare zi tot mai mulți dintre noi. Aceasta este a cincea zi în care vin aici. Ei spun că vom termina pînă la finele lunii sfinte, dar *Allahu a'lam*, Dumnezeu știe cel mai bine.

A'isha aruncă o privire către masa de pietre care mai rămăsese. Să se sfîrșească? La sfîrșitul Ramadanului? Luna de sărbătoare începea peste o săptămînă și se termina douăzeci și opt de zile mai tîrziu. Să termine în cinci săptămîni de stricat ceva ce s-a construit în decenii?

– Dar de ce, întrebă din nou. Pentru ce toate astea?

– Ștergem urmele *jahiliyyei* o dată pentru totdeauna. Piramidele, templele, idolii. Dărîmăm zeii falși ai Egiptului. După ce vom termina aici, vom distruge bisericile, crucile și icoanele. Făcu o pauză să respire și arătă spre șosea. Vezi camioanele acelea? Transportă cărămizile dezmembrate de noi și le duc să construiască zidul.

– Zid? Care zid?

A'isha începu să se întrebe dacă femeia nu era nebună. Se uită apoi către piramida pe jumătate demolată și își dădu seama că orice nebunie ar fi fost aici era colectivă.

– Marele zid pe care-l construim să ne apere de dușmanii islamului. Este proiectat să se întindă în jurul Egiptului și va fi înalt de zece iarzi.

Pe măsură ce se apropiau, putu să distingă un păienjeniș de schele în partea de nord-est a piramidei lui Kufu și pilonii de echipament greu, folosiți la slăbirea pietrelor sau la încărcarea lor în camioanele care așteptau. Lucrarea, în marea ei majoritate, era executată cu mîinile de mii și mii de oameni împrăștiati pe toată suprafața monumentului. Îl acopereau ca o armată de fur-

nici negre pe un cadavru. Dintre toate aceste mii de oameni doar ea singură plîngea.

În timp ce A'isha privea, un bărbat, cățarat pînă aproape de partea netedă a piramidei, își pierdu echilibrul și se îndreptă spre moartea care-l aștepta jos, pe pietre, zdrobindu-se pe parcurs de pereți și luînd cu el încă alți trei sau patru. Cîțiva dintre ceilalți înregistrară, cu privirea, accidentul, după care își văzură în continuare de desprinsul cărămizilor cu, ceea ce părea, un entuziasm reînnoit. Aceia vor fi considerați, bineînțeles, martiri – cei care căzuseră. Cu secole în urmă alți oameni muriseră, probabil, ridicînd aceleași cărămizi. Altă epocă, alți zei, aceeași identică inutilitate, gîndi A'isha.

Procesiunea ajunsese într-o serie de puncte de control improvizate pe locul unde vechiul Birou de Informații pentru Turisți fixase intrarea în zona piramidelor. Era o tentativă de organizare a muncii. A'isha presupuse că, mai tîrziu, cînd soarele va coborî, se vor distribui alimente și apă.

Șoproanele ridicate în grabă în partea stîngă, pe terenul de golf, serveau, fără nici un dubiu, ca toalete, deși foarte puțini se deplasau printre ele.

Pe măsură ce ajungeau, erau distribuiți rapid de echipele care lucrau la fiecare piramidă. Alții erau înghesuiți în autobuze aliniate pe ramificația șoselei Nazlat al-Samman. Femeia îi spuse A'ishei că cei din căruțe fuseseră selectați pentru a munci la una dintre secțiunile de zid deja începute și că vor fi scoși în deșert în vederea începerii lucrului la orele mai tîrzii ale zilei. Îi mai spuse că și ea va fi destinată muncii la una dintre piramide, aceasta fiind o muncă deosebită. Femeile trebuia, în principal, să adune pietrele căzute de la bază și să le clădească în coșuri speciale care erau colectate la fiecare jumătate de oră de un camion cu macara. Copii de toate vîrstele, în zdrențe, fugeau să aducă, să care, împiedicîndu-se de pietrele colțuroase. Deși toată această muncă era voluntară, mulți păreau torturați și cîțiva epuizați. A'isha băgă de seamă că oameni înarmați, pe care-i

luase drept polițiști religioși, erau dispersați, la intervale regulate, în toată zona.

Se întrebă ce se întâmpla dacă cineva se hotăra să-și pună sculele deoparte și să o pornească spre casă. Cumva, simți că nu s-ar dovedi un lucru ușor.

Încercă să rămână în urmă, gândindu-se cum să iasă afară din mulțime și să se strecoare neobservată în câmpul vestic, unde era situat mormîntul. Avea în cap ideea că Megdi se dusese într-acolo cu intenția prostească să salveze vreun artefact sau vreun instrument... Dar nu avea rost; îngustimea drumului și presiunea celor care veneau din urmă o împinse în față, în „fălcile“ unui punct de control. Un *muhtasib* îi prinse o insignă în piept, fără ca măcar să se uite la ea, și îi spuse:

– Ia-o spre dreapta. Te prezinți la piramida mică din spate. Sînt indicatoare peste tot.

– Menkaure? La aceea vă referiți? izbucni ea, fără să se gîndească.

Își mușcă buza.

El o privi curios, ca și cînd ceea ce spusese ea era o blasfemie.

– Nu știu cum se numesc. Noi nu dăm nume caselor de idoli. Mișcă, nu-i vreme de pierdut.

Se simți împinsă înainte. Pe insignă era un singur număr, „3“, iar pe marginea drumului, indicatoare cu același număr duceau spre piramida cea mai mică dintre cele trei, cea din partea de sud, unde trebuia ea să ajungă. Asta, cel puțin, era o mică favoare.

De-abia ajunse la o bifurcație a șoselei, unde o derivație ducea spre vest, apoi spre sud, la piramidele lui Kafra și Menkaure, iar cealaltă se îndrepta spre sud-est, spre Sfinx și Templul Văii, cînd în fața ei apăru de nicăieri un bărbat care o apucă de braț cu cruzime.

– Tu, spuse el, unde ai fost trimisă?

Ea îi arată, în tăcere, insigna. El i-o smulse din piept și o aruncă cît colo.

– E nevoie de tine în altă parte, lătră el. Pe cea mai mică aproape au terminat-o. Ai fi inutilă. Am nevoie de mai multe femei să muncească pe zid. Acolo este un camion gata de plecare. Mai e loc destul, însă e cazul să ne mișcăm.

Continuînd s-o strîngă de braț, începu s-o tragă în direcția în care se vedeau camioane cu motorul pornit, pe iarba distrusă a terenului de golf.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Mai aveau cam cincisprezece iarzi pînă la autobuze cînd bărbatul se opri, o trase deoparte și-i vorbi rapid cu o voce scăzută:

— Înainte să te îmbarci, aș vrea să verific cîteva lucruri. Ai la tine bani sau bijuterii? Ea îl privi fără nici o expresie. Ar fi bine să te gîndești. Iute, continuă el. Ți le vor lua cînd vei ajunge la zid. Este așa numita *tasfiyya*-purificare. Nimeni dintre cei care lucrează la zid nu are voie să care nici un fel de bagaj cu lucruri lumești. Toți depindem de Dumnezeu. Asta îți vor spune. El aruncă o privire în jur. Ultimii cîțiva pasageri urcau în autobuze. Motoarele erau ambalate. Hotărăște-te, deci, spuse el. Lasă-mi orice posezi. Ți le voi păstra, te costă cîțiva bănuți și ți le voi da înapoi cînd vei termina. Și... o privi direct... voi avea grijă să nu ți se dea sarcini prea grele. Se vede că n-ai fost educată pentru așa ceva. Felul acela de muncă te poate ucide dacă nu ești obișnuit.

A'isha gîndi cu repeziciune, așa cum o sfătuisese el. Trebuia să existe o cale.

— N-am nici un fel de bijuterii la mine, spuse. Dar știu unde se poate găsi cîte ceva. Sînt... Ezită, întrebîndu-se dacă era înțelept. Am fost arheolog. La Muzeul din Cairo. Mă ocupam

cu săpăturile de aici, din Giza. Știu locul în care poți pune mîna pe o mulțime de pietre prețioase. Cînd Guvernul ne-a oprit activitatea, tocmai săpam la un mormînt nou, în zona de sud. Putem merge acolo la noapte.

El dădu din cap în semn de dezaprobare.

– Cine știe pe unde o să fii atunci, spuse el. Spui oare adevărul? Acolo chiar sînt giuvaeruri?

– Este un mormînt din Regatul cel Nou, dinastia a nouăsprezecea, posibil încă din timpul dinastiei lui Seti I Menma'atre'. Mormîntul a fost al unui preot al templului lui Amon, din Karnak, pe nume Nekht-harhebi. Am găsit acolo cîteva mumii și un cufăr cu aur.

Putu să vadă licărul de lăcomie din ochii lui. Evidenta ei cunoaștere îl impresionase și-i întări credința că ea spunea adevărul. Și dacă nu, îl văzu ea calculînd, ea va fi cea care va suferi. Fără să mai zică nimic, făcu semn unuia dintre bărbații care stăteau în picioare lingă camioanele pe care le aveau în pază.

– Bilal! Am de verificat ceva. Nu voi putea veni în călătoria asta. Explică-i lui Tawfiq, vrei?

Bilal păru foarte nemulțumit să accepte acest mesaj, dar nu zise nimic. Se răsuci și sări în autobuzul care, observă A'isha, era plin cu femei. Singurii bărbați erau Bilal și șoferul.

– Hai, zise organizatorul transportului și o apucă din nou de braț. În ce parte o luăm?

Ea îi arătă.

– Putem să mergem pe șosea pînă la Sfinx, îi explică ea. Apoi o tăiem peste cîmp. Vom avea nevoie de lumină. Mormîntul n-a fost electrificat încă.

El o duse pînă la o colibă unde se păstrau provizii. Într-o grămadă de instrumente diverse, găsi o lampă de ulei. Avea ulei în ea pînă la jumătate.

În cincisprezece minute ajunseră la mormînt. Aici, departe de zona piramidelor, aerul părea nemișcat. Tăcerea era atît de

profundă, încît A'isha nu-și putea auzi nici măcar răsufierea. O liniște neobișnuită, mai puternică decît sunetul. Abandonarea și distrugerea păreau că se petrec într-o lume paralelă. Liniștea era o infecție a cerului și a nisipului. Aici, departe, unde deșertul se întindea spre vest aproape pînă la Atlantic, conta numai trecutul. Acum, piramidele nu mai erau nimic, erau doar niște deșaluri despuiate și dezolante.

Însoțitorul ei nu vorbea tot drumul. Nu dorea să-i spună nimic despre el, nici măcar numele. O dată sau de două ori ea îl surprinse aruncîndu-i priviri ascunse, ca și cînd încerca să-și facă o părere despre cum arăta ea sub haina cea lungă care o acoperea.

Era foarte conștientă de riscul pe care și-l asumau, un bărbat și o femeie, solitari, îndreptîndu-se spre deșert. Părea ca un act de provocare deliberată și ei i se accelera pulsul ori de cîte ori treceau pe lîngă un *muhtasib*. Dar tovarășul ei avea un fel de permis de liberă trecere și o poveste gata făcută cum că A'isha fusese trimisă de defunctul Departament al Antichităților să investigheze următoarea fază a demolării.

Își croiră drum printre mormanele de moloz, săpături și rămășițe. A'isha se împiedică de cîteva ori, julindu-și mîinile. Totul era arid și ofilit, un loc potrivit pentru morminte și munți de piatră monștruoși.

Exteriorul mormîntului era așa cum și-l amintea ea, și abilitatea de a găsi o intrare acolo unde nu părea să fie nici una accentuă nerăbdarea însoțitorului ei. Acum credea că îi spusese adevărul și deja simțea în nări mirosul comorii ascunse, a prăzii faraonice și poate a unei mici escapade sexuale în completare. Se stăpîni foarte greu.

Ea îl lăsă să o ia înainte. Stinghiile care baraseră calea fuseseră scoase. O dată intrați, îi trebui cîteva secunde să găsească o piatră suficient de mare pentru ceea ce avea în minte. Cu o săptămînă înainte n-ar fi fost în stare de așa ceva; azi, i se părea o a doua natură.

El era în capul treptelor, cu lampa deasupra capului, și privea în hăul de dedesubt. Ajuns pe comoară, îl năpădi o nervozitate creată de superstiție. Auzise povești cu blesteme, în care morții se răzbunau pe hoții mormintelor lor. Puse lampa pe pământ, hotărât să nu meargă mai departe. Intenționa s-o trimită pe femeie, ea putea să-i aducă comoara.

Ea îl lovi cu piatra, cu putere, în spatele urechii drepte. El îngenunche, aproape prăvălindu-se pe trepte. Lângă el, lampa se clătină o singură dată, aruncînd umbre înfricoșătoare pe pereți și pe tavan.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

În fața ei se deschidea o cale de acces îngustă, fără nici o podoabă. În forma ei originală se termina cu un perete grosolan, ca și când tunelul avea adevăratul capăt acolo, nefiind, de fapt, altceva decît un început fals, indicînd că mormîntul nu fusese terminat niciodată. Dar hoții pricepuseră înșelăciunea cu secole în urmă, așa cum pricepuseră și în alte cazuri, iar urmele lăsate de ei îi ghidaseră pe Megdi și A'isha spre mecanismul care ridica brusc peretele și dădea la iveală un alt rînd de trepte care coborau.

Azi, peretele era ridicat pînă sus și scările se căscau negre și amenințătoare la picioarele A'ishei. Se simți timorată, știind ceea ce nu știuse pînă atunci: faptul că cineva fusese deja aici cu cîțiva ani înainte. Nu fuseseră hoți, ci asasini. Din cîte știa, erau încă aici, aștepînd-o. Îl strigă pe Megdi de cîteva ori, dar, după ce încetară ecourile, nu mai fu nimic altceva decît liniștea.

Călcă în deschiderea strîmtă, ținînd lampa deasupra capului. Bezna o înghiți complet. Lumina aici nu reprezenta nimic, cel mult o sfidare. Întunericul era stăpîn. Era viu, respira, privea și asculta, întindea degete tangibile, era greu și consistent, se hrănea cu lumină, se îngrășa, dormea, visa și se trezea din nou. Își ținu respirația, trecînd de un puț din dreapta ei, o adîncitură mare pe care încă n-o măsuraseră și nici nu intraseră în ea.

Pereții pasajului erau auriți. Mișcarea ei făcu ca plăcile fine de aur să se desprindă și să cadă la podea.

Pasajul se deschise într-o anticameră în care găsiseră mumiile. Își amintea atât de clar, ca pe un vis: pereții pictați, zei aliniați, scene de vânătoare și recoltă, lumea de dincolo primindu-și ultimul oaspete sub ochii lui Osiris, balanța cu inima lui Nekht-harhebi, primul profet al Casei lui Set.

Privi în jurul ei. Cineva ajunsese aici înaintea ei. Pereții fuseseră mutilați. Răciiseră vopseaua de pe ei, ca și când urma să fie repictați. Cineva desfigurase porțiunile hieroglifice cu dalta și ciocanul și le făcuse de nedescifrat. Era ca și când un preot antic revenise la viață, hotărât să radieze numele dușmanului său și, o dată cu el, nemurirea conferită de acesta.

Stătu astfel uimită și fără vlagă în mijlocul harababurii din camera cea mică, incapabilă să hotărască ce să facă. Ridică o bucată de ghips, de parcă ar fi vrut să reasambleze capul vreunui zeu sau vreun cuvânt. Îi era clar, însă, că mormîntul fusese distrus peste puțină de a mai fi restaurat. Întrebarea care o sîcîia era de ce.

Întrebarea îi persistă în minte tot timpul drumului înapoi spre oraș, fără să-i apară și vreo soluție. Ocoli piramidele cît de mult putu și se strecură în satul Nazlat al-Samman după ce se întunecă. 'Abd al-Ghaffar, șeful de echipă de la cîteva săptămîni, îi dădu ceva să mănînce și o duse în oraș cu camionul lui uzat, cu care-și transporta muncitorii. El știa deja că pentru el și oamenii lui nu va mai fi de lucru, dar cînd A'isha îl întrebă ce vor face, ridică din umeri și îi răspunse că se lasă în grija lui Dumnezeu. Ea speră că acesta va hotări mai bine decît cei care acționau în numele Lui.

O lăsă la muzeu. Era o speranță deșartă, dar exista posibilitatea ca Megdi să se fi dus acolo. Începuse să plouă liniștit. Fără turiști, muzeul arăta aproape comic. Hazliu și trist, ca o biserică părăsită de enoriași.

Se duse direct la biroul ei. Ușa secretariatului era larg deschisă, lumina aprinsă. A'isha își vîrî capul în deschizătură.

– Fatna? Tu ești? Sînt eu, A'isha.

Secretara o privi speriată. Stătea în mijlocul unor grămezi de hîrtii.

– Doamnă doctor Manfaluti... Eu... Sînteți bine? Am crezut că vi s-a întîmplat ceva.

A'isha intră și închise ușa în urma ei.

– Sînt bine, Fatna, spuse. M-am gîndit că nu e înțelept să vin cîteva zile, pînă se mai liniștesc lucrurile. Ce faci?

– Am fost somați să părăsim locul pînă mîine. Ați auzit?

– Da, știu. Nu-i spuse cum aflase. Unde vei pune toate hîrțile acestea?

– Va trebui să fie arse. Totul va fi ars. Gamal le va duce la crematoriu. Vor fi incinerate.

A'isha simți că un fior de dezgust o străbate din cap pînă în picioare. Incinerate? Adnotări importante, mărturii, dosare de neînlocuit.

– Dar...

– Nimeni nu poate face nimic. Ne-am opus. Toți s-au opus. Dar... Dumneavoastră nu știți cum sînt acești *muhtasibin*. Ei nu gîndesc ca noi.

A'isha privi la rafturile goale și la cutiile cu dosare de la picioarele ei. Ei vor aduce cărțile lor cu legi, volume prăfuite cu comentarii tradiționale, predicile lor de necitit și lucrări impene-trabile de teologie. Se cutremură. Se simți tristă, mînioasă și neputincioasă.

– Pe profesorul Megdi l-ai văzut? întrebă. Fatna negă, clătînînd din cap. Toată ziua?

– Nu, n-a fost pe-aici. Este una din zilele în care predă la Universitate. Cred că desființează și acolo secția.

– Înțeleg. Mulțumesc, Fatna. Se întoarce și se duse la ușa. Ezită, se opri. Tu ce vei face, Fatna? Unde vei merge?

– N-am nici cea mai vagă idee. Tata mi-a promis că-mi va găsi un soț, că, oricum, e timpul să mă mărit. Deocamdată, asta-i tot. Făcu o pauză. Doamnă doctor Manfaluti, a venit cineva să întrebe de dumneavoastră. Acum cîteva zile. Le-am spus... am zis că nu știu unde sînteți.

– Cine era? A spus?

– Erau mai mulți, poliția religioasă. Cred, nu sînt sigură; totul este așa de schimbat acum. Nu poți ști cine ce e.

– Mda. Ei bine, mulțumesc. Ai grijă, Fatna.

– Da. Și dumneavoastră la fel.

A'isha o luă spre biroul ei. Ușa era descuiată. Chiar înainte s-o deschidă, bănuiește ce va găsi. Cu toate acestea, fu șocată de răutatea limpede, de furia grijulie care-i vizitase biroul, fără îndoială, aceeași mină care produsese dezastrul în mormînt. Lipseau complet toate fotografiile, toate hîrțile, toate datele legate de cercetarea camerei superioare a mormîntului, singurele atestate care existau.

El fusese aici toată ziua, însă veghea lui se apropiase de sfîrșit. Încă o oră și putea să aibă în fața lui o ceașcă cu cafea și un corn. I-ar fi plăcut o bere și, mai bine, o femeie; șefii lui cei noi erau foarte sensibili, iar el nu reușise să-i cunoască destul. Se purta deci cu atenție. Cîte puțin o dată, exact ca înainte, calculînd cît de departe poate să meargă, fără ca cineva să bage de seamă.

Dacă-și juca corect cărțile, putea să scape de străzi și să lucreze la un birou, așa cum își dorise dintotdeauna. Oamenii aceștia răspundeau la cîteva expresii bine alese, de milă, un *salla'llah* ici și un *astaghfaru'llah* colo. În curînd îi va avea acolo unde va dori el, fără nici un dubiu. Mai avea și alți ași în mîinecă. Olandezul era aur curat, dacă-l putea lucra cum trebuie.

În momentul de față era plictisit, era obosit, îi era frig și tot ce-și dorea era o cafea. Femeia nu se arătase de zile întregi. Era evident că adulmecase un șobolan și dispăruse. În zilele acelea erau destui care miroseau șobolanii. Unii aveau patru picioare și o coadă, dar nu erai obligat să spui asta în public, iar alții erau varietatea obișnuită, de origine umană. De bună seamă că ea simțise unul.

El ridică privirea brusc. Femeia care cobora treptele muzeului arăta de parcă corespundea descrierii.

Pesemne că se strecurase înăuntru în timpul ultimei lui pauze. Ei bine, trebuise să urineze – ce dacă? Nu-i păsa nimănui. Când ea trecu pe sub un felinar, i se păru că o recunoaște. Da, putea să fie ea.

Se detașă de umbrele în care stătuse ascuns și o urmări îndeaproape.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Marti, 30 noiembrie

Londra era acoperită de umbră. Umbra adâncă, întunecată, pulsația monotonă a miezului de iarnă în vreme de afaceri și prefaceri. Nu erau lumini pe vîrfurile colinelor, nici lumini strălucitoare în centrele întunecoase ale orașului, în magazinele universale, în nepăzitele, imposibil de păzit suburbii tăcute. Pe cerul gri, pe care norii se învâluiau și se desfăceau, aripile ciorilor fură udate de prima ploaie a nopții. Oamenii stăteau în case și-și măsurau viețile cu picăturile de ploaie care curgeau de la streșini.

Priveau la televizoare „Coronation Street“ sau „Neighbours“ și re-reluări ale serialului „Dallas“, pentru puțină varietate pe care o ofereau. Nimeni nu-i felicita pe eroi, nimeni nu huiduia personajele negative; nimănui nu-i păsa. Viața lor trecea în fața ecranelor scînteietoare: visele lor de dragoste, speranțele de împlinire, frica de violență erau ca peștii palizi care treceau prin apa adîncă din acvarii de sticlă strălucitoare.

Pe Tamisa, luminile de pe digurile lungi se vedeau ondulate în apă. Fluviul se mișca greoi între cele două maluri ale sale, nerăbdător să iasă afară din oraș. Ici-colo, trecători singuratici întîrziu pe mal, fără să aștepte cu adevărat pe cineva anume sau

ceva. Nu erau turiști, căci din provincie nu prea venea nimeni, jumătate din becuri erau sparte. Trecu o barcă de agrement cu câțiva cheflii. Nimeni nu le făcu cu mîna. Noaptea și fluviul îi înghițiră, ca și cînd nici nu existaseră: lumini mișcătoare, voci răgușite și pocnituri de dopuri.

Blocul turn din sticlă, Vauxhall House, se distingea deasupra străzilor, ca un vapor ancorat. La etajul al nouălea, sclișea lumina într-un șir de geamuri fără draperii. Funcționarii ple-caseră seara acasă, lăsînd în urma lor o armată de operatori radio, traducători de coduri, mesageri și oameni de serviciu foarte bine verificați.

De la etajul al nouălea se vedea pînă departe, peste acoperișul Galeriei Tate, spre Belgravia. De sus, orașul părea liniștit, aproape frumos, aproape într-o stare de revenire la viață. Palatul Parlamentului parcă era croit pe măsură. Cineva remar-case cîndva că omul, aici, putea să se simtă Dumnezeu, cu toată lumea întinzîndu-se în fața lui.

Directorul general nu se simțea ca Dumnezeu; nu se simțea prea mult nicicum. Doar elevație fără grație, o îndoială care îl rodea că viața lui nu prea avea sens. Dedicase treizeci de ani apărării Angliei de dușmanii externi, dar tot timpul Anglia își devorase propria-i carne din interior.

Se îndepărtă de fereastră, de noaptea de afară și se adresă bărbaților care se aflau la masa cea lungă din încăpere.

– Domnilor, spuse. Vă mulțumesc că ați venit. Regret că v-am anunțat atît de tîrziu această întrunire. Cunosc faptul că mai mulți dintre dumneavoastră aveți foarte multă treabă, dar este necesară întru totul, vă asigur.

Capetele se mișcară aprobator. Percy Haviland convocase pe toți șefii birourilor din Orientul Mijlociu și Asia de Vest. Nu erau observatori. Erau prezenți toți, șefii birourilor regionale pentru Orientul Mijlociu, Africa de nord, din Golf și din subcontinent (din Pakistan), împreună cu câțiva din birourile staționare din Egipt, Turcia, Siria, Israel, Arabia Saudită, Irak și Iran.

Haviland era director general – „Control“ – de zece ani, un timp suficient de lung pentru oricine. Într-un fel, știa că slujba aceasta fusese o greșală. El era un exponent al Războiului Rece, își deschisese ochii pe Stasi și pe K.G.B., mai întâi la Ministerul de Externe și al Commonwealth-ului, apoi la Century ca șef al biroului pentru Germania de Est, Polonia și, în final, Rusia. Timpul în care funcționase în acest post coincisese exact cu sfârșitul Războiului Rece, cu dărîmarea Zidului din Berlin și revenirea la Orientul Mijlociu, ca focar de evenimente pentru o lume întreagă. Războiul din Golf urmasese doi ani mai târziu. Se simțea ca un om care controla o fiară, fără a-i stăpîni instinctele naturale.

Era vreunul dintre ei stăpîni ai fiarei? Se întrebă. Privind în jur, i se păru curios că nici unul de la masă nu era suficient de vîrstnic ca să-și amintească Pactul de la Bagdad sau de la Suez, cel puțin, nu profesional.

Toți erau veterani ai Revoluției din Iran și ai Războiului din Golf; cel mai bătrîn participase la retragerea din Aden. Ei cunoșteau doar Orientul Mijlociu, bineînțeles că îl cunoșteau, vorbeau fluent araba, ebraica, turca și persana. Își petreceau sfârșiturile de săptămînă cu domnii de la Oxbridge, iar serile, participînd la cursurile Școlii de Studii Orientale și Africane. Erau membri plătiți ai Societății Britanice pentru Studii Orientale și a altei jumătăți de duzină de organizații similare.

Ceea ce îl îngrijora era acel gol de memorie, acel scurtcircuit de experiență care îi forța chiar pe șefii de birouri să apeleze la cărți, dosare și tăieturi din ziare pentru informările lor.

– Domnilor, continuă Haviland, nu trebuie să vă reamintesc că ultima oară ne-am întîlnit acum o lună, cînd am discutat raportul lui Tom Holly legat de eliminarea aproximativă a rețelei lui Ronald Perrone din Egipt. Într-o comunicare confidențială, domnul Holly și-a exprimat îngrijorarea că ar fi fost o scurgere de informații aici, la Vauxhall House. Nu este cazul să vă explic de ce m-am gîndit că nu este prudent să amintesc această bănuială în timpul acelei ședințe. Oricum, aș fi foarte surprins dacă domniile voastre n-ați ajuns la aceeași concluzie și singuri.

Ca urmare a notei informative a domnului Holly, am trasat sarcină Serviciului de Securitate Internă să facă o anchetă. Foarte discret, bineînțeles. Deocamdată nu e cazul să ne alarmăm. După cum bine știți cu toții, băieții de la I.S. își fac treaba pînă la capăt. Deviza lor este: „Nici o piatră rămasă neîntoarsă.“ Cred că veți fi la fel de ușurați ca și mine să aflați că n-am dat de nici o urmă a vreunei breșe în această instituție.

Directorul general făcu o pauză, își limpezi vocea, căci în aceste situații nu se simțise niciodată în largul lui. Discursurile lui bombastice și maniera lui dificilă erau bariere pe care le ridicase pentru a-i ține pe ceilalți la distanță. Subordonații erau, la urma urmei, doar atît: subordonați. Îi dispăcea complet neglijența democratică ce se furișa în ultimul timp în Whitehall. Discriminarea în favoarea băieților cu școală și absolvenților de politehnică. Dumnezeuule, acum le numeau chiar universități politehnice. Se cutremură în sinea lui și continuă:

— Tocmai acum am aflat despre colegii noștri americani care au suferit aceeași regretabilă pierdere, cam în același timp cu noi. Se pare că țin chestiunea secretă pentru ceea ce ei numesc „motive de securitate“. Oricum, am fi dorit să aflăm ceva mai devreme. Ne-ar fi scutit de o mulțime de necazuri. Am fi tras concluzia cu mult mai devreme, indiferent unde era scurgerea, aceasta nu putea să fie de aici, în Vauxhall House. Dacă nu cumva au existat două scurgeri simultane – presupunere pe care o găsesc totalmente absurdă. Treaba noastră acum este să găsim o legătură între cele două rețele sau, cel puțin, între domnul Perrone și omologul său american. L-am rugat pe domnul Holly să inițieze o nouă investigație. Aș dori să-i acordă tot ajutorul, căci s-ar putea să aibă nevoie de cîțiva dintre agenții arabi. Știu că unii sînteți extrem de presați în aceste momente. În orice caz, cred că ancheta lui Holly este prioritară în ansamblul situației din Egipt. Cu toate acestea, cred că este de datoria mea să vă cer rapoartele despre situațiile existente, deoarece trebuie să pregătesc o notă pentru întîlnirea Comitetului Unificat de Informații de mîine.

Informarea continuă încă două ore. Urmară rapoarte detaliate despre impactul continuu al Revoluției Egiptene în toată regiunea, însă tocmai Egiptul era locul despre care nimeni nu știa prea mult. Ambasadele străine funcționau încă, dar sub o presiune fantastică, și erau subiectele unor foarte stricte limitări ale deplasărilor și activităților personalului diplomatic. De când avusese loc puciul, își consumau o mare parte din energie sfătuind și salvînd muncitori englezi captivi în țară. Obținerea de informații din afara Egiptului era ceva mai mult decît imposibil. Tom Holly se simțea orb și surd.

În după-amiaza următoare avea să fie o întrunire a Comitetului Unificat de Informații la care participau șefi ai S.I.S., G.C.H.Q., Serviciul de Informații Militar, Serviciul de Securitate și reprezentanți ai Ministerului de Externe; Haviland urma să reprezinte, ca de obicei, S.I.S.

Numai după ce cei mari și buni vor fi deliberat, va fi găsită o formulă asupra a ceea ce i se va comunica prim-ministrului. Aceasta va fi ulterior diluată mult pentru Cabinet, iar cînd va ajunge în Parlament, va fi, în principal, apă. Marele public britanic va fi informat ca de obicei, atît de puțin sau atît de mult, cît va hotărî Whitehall-ul că merită sau are nevoie să știe.

După plecarea tuturor, Percy Haviland scoase o tabacheră plată și fină din buzunarul de la piept. Își alocase cîte șase țigări pe zi. Cîndva fuseseră cinci, însă i se păruse că nu era o cifră bună și de aceea trecuse la o jumătate de duzină. Își aprinse una, trase fumul adînc, apoi îl scoase, formînd o linie lungă și subțire. Închise tabachera și o puse la loc în buzunar.

Se duse la ușă și o deschise. Deasupra lui licări o lumină fluorescentă, ca aura unei viitoare migrene. La capătul cel mai îndepărtat al coridorului, o femeie de serviciu își începuse activitatea, mișcînd mașina ei de curățat înainte și înapoi, pe podeaua acoperită cu linoleum gri. Mașina bîzîia încet, iar cordonul se întindea ca un șarpe în urma ei, dispărînd după un colț. În toate acele ore din noapte, ea va patrula în sus și în jos pe coridoarele lungi și goale. În ziua următoare, praful se va așeza la loc. Lui Haviland i se păru o metaforă perfectă pentru tot ceea ce se făcea

în clădirea aceea și în toate celelalte, similare, de pe tot cuprinsul globului.

Se întoarse în biroul lui și ridică receptorul. Cîteva momente mai tîrziu, răspunse o voce.

– Gordon? Sînt Percy. Au plecat toți. Aș aprecia dacă ai putea să apari aici. Numai pentru o mică discuție amicală. Făcu o pauză. Cred... spuse rar... că s-ar putea s-o fi găsit pe femeia lui Hunt.

III

„... și va fi sînge în toată țara Egiptului...”

Ieșirea, 7:19

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

17 Shari' al-Ruway'i

Al-Azbakiyya

Cairo

30 noiembrie 1999

21 Sha'ban 1420

Dragă Michael,

Este foarte tîrziu și sînt singură. În noaptea asta sînt stele, pentru prima oară în mai bine de o săptămînă. Am urcat pe acoperiș să mă uit la ele. Unde ești cînd am nevoie de tine, Michael? Am telefonat la hotel, la numărul pe care mi l-ai dat. Mi-au spus că nu ești acolo, că ai plătit și ai plecat. Ai să părăsești Egiptul, fără să-ți iei la revedere? Nu, tu n-ai face una ca asta. Dar ai putea fi forțat să pleci, s-ar putea să vină la miezul nopții după tine și să te urce direct într-un avion. Cam asta se face acum, sînt zvonuri și povești strecurate pe furiș prin bazare. Sînt speriată, Michael. Sînt singură și înfricoșată.

Nu l-am văzut pe Megdi de azi-dimineață și, pe măsură ce trec orele, devin din ce în ce mai îngrijorată pentru el. M-am

întors în apartamentul meu, deși știu că nu sînt în siguranță. Sun din cînd în cînd la Megdi, dar nu răspunde.

Sînt pe acoperiș, mi-e frig și frică. De ce nu ești aici în seara asta? Jos, pe străzi, nu se mișcă nimic. Nu rîde nimeni, nu plînge nimeni. Totul e înțepenit. Nemișcare și teamă.

Michael, nu sînt numai vorbe. Sînt extrem de serioși în legătură cu lucrul ăsta, cu distrugerea asta a jahilliyya, cu purificarea asta. Nimic și nimeni nu e în siguranță. În noaptea asta străzile sînt tăcute. Am devenit un popor înfricoșat, noi cei care nu stăm în linie să ne rugăm.

Să-ți spun ce s-a întîmplat, ce am văzut...

În timp ce scria, murmură încetișor un cîntec pe care-l cînta noaptea la culcare, cînd era doar o fetiță, *anta'umri*, tu ești viața mea, o baladă populară scrisă de Umm Kulthum. Atunci, întinericul se diminuea în jurul ei și se simțea ridicată într-un loc sigur, departe de orașul adormit, aproape la fel de sus ca stelele. Acum, douăzeci de ani mai tîrziu, își ridică ochii din scrisoarea din poală și văzu bezna care o înconjură, ca o fortăreață, ca un turn care urca în spirală, peste acoperișuri, spre cer și dincolo de el. Nicăieri nu erai în siguranță.

Cînd era copil, împreună cu toată familia dormeau pe acoperiș în fiecare noapte, vara. Chiar și în timpul iernii se urca adesea, să fie singură și să privească stelele pe un cer mai negru decît obsidianul. În noaptea aceasta, venise aici să vadă aceleași stele, ca și cînd permanența lor ar fi putut ameliora senzația acută pe care i-o dădea realul. În ghivecele de la marginea acoperișului erau trandafiri ofiliți. N-aveau miros. În această noapte nimic nu avea parfum. Instinctul o înșelase. Stelele erau mult prea departe ca să-i fie de folos.

Continuu să tremur. Continuu să mă gîndesc la pierderea, la golul care va rămîne, la irosirea stupidă și lipsită de sens. La fel a fost și cînd l-am găsit pe Rashid. Ei au știut, bineînțeles, au știut sau au sperat, sau au conspirat ca eu să fiu aceea, cea care

să execute desfășarea. A fost cadoul lor pentru mine, avertismentul. Îmi amintesc încă momentul acela, momentul când am luat ultimul strat de bandaje.

Purta un costum, un costum negru, costumul lui cel mai bun, Armani, șifonat rău de tot de bandaje. Era un călător în timp, Michael, nu avea nici un drept să fie acolo. Așa părea: cineva care se întorsese cu mii de ani în urmă, ca să moară și să fie înmormântat în cavoul altcuiva. Bineînțeles că n-a fost așa. El a murit în vremea lui. Toți facem așa, murim în timpurile noastre. Ți-am spus că te iubesc? Că fără tine sînt ca și moartă?

Spre vest, la mai puțin de o milă depărtare, fluviul tremura întunecat. Distingea un petic de apă tocmai dincolo de mahalaua cu marginile-i abia luminate. Peste tot erau puține lumini: la cinematografe, cluburi de noapte, restaurante; marile hoteluri fuseseră închise sau amenințate cu închiderea. Nimeni nu mergea cu mașina seara tîrziu spre Sahara City, nimeni nu se plimba mîna în mîna pe lîngă Nil. Nici chiar visuri, nici chiar visuri...

În fața ei, la stînga, o lumină roșie, solitară, licărea din cînd în cînd pe turnul din Cairo, avertizînd avioanele care zburau prea jos. Lîngă ea, la dreapta, un colier de lumini indicînd Podul 6 Octombrie care lega insula Gezira de continent. Recent, podul fusese rebotezat, acum se numea Kubri Sayyid Qutb, după martirul și scriitorul fundamentalist. Cîteva străzi mai încolo, pe acoperișul moscheii Omar Pașa, un panou cu neon afișa, în culoari verzi țipătoare, numele lui Dumnezeu cu litere de patru picioare înălțime. Lumina se stinge la intervale regulate după care se reaprindea. Dumnezeu clipea? El venea și pleca asemenea unei lumini, făcea și desfăcea galaxii cu viteza cu care reclama se aprindea și se stingea?

Ce s-ar întîmpla dacă lumina neonului s-ar stinge și numele LUI ar fi înghițit de beznă, ca orice alt lucru?

O mînă de lumini, apoi întunecimea și, dincolo, deșertul așteptînd ca orașul să moară. A'isha tremură. Se apropia ceva, o simțea în aer. Ceva oribil, ceva blestemat.

Ești prudent, iubirea mea? Îți faci rugăciunea seara? Știi că nu crezi, dar mă gîndesc că trebuie să te rogi. Eu m-aș ruga la Fecioara Maria, a ta, dacă m-ar asculta, dacă ar asculta cineva. Dumnezeu nostru are nouăzeci și nouă de nume. Sufiți spun că există și un al o sutălea, un nume secret. Ei spun tot ce le place despre EL, dar LUI nu-i pasă. Cîteodată, cred că și eu am un nume secret și că Dumnezeu nu este nimic. Numai pentru acest gînd m-ar ucide.

Au folosit o bandă lungă de material alb, bumbac Sa'idi, de cea mai bună calitate, să-l orbească în ultimele lui clipe. Poate s-a rugat, căutînd numele ascuns. Sigur, nu l-a găsit. Unul dintre ei a scris ceva în arabă pe fișie: mawt al-jahiliyya. „Moarte în timpul ignoranței.“ Așa ar trebui s-o traduc? Sau poate „Moarte în stare de ignoranță“. Într-un fel, cred că prima este cea mai corectă. Tu înțelegi, firește, mai bine decît mine.

L-am ars imediat după aceea, normal, împreună cu toate celelalte. Piele, oase și o banderolă pusă pe ochi, cu o inscripție care, de fapt, era o declarație de război. Asta a fost totul, nu-i așa? O declarație de război. Cum aș putea s-o numesc altfel, Michael? Ură? O lipsă de înțelegere? Un soi de dragoste amară, poate? Poate că sînt toate astea la un loc, Michael? Atît de mult în atît de puține cuvinte. Butrus le-a pus pe toate astea într-un cuptor și le-a ars. Și cuvintele, le-a pus și pe ele acolo. Mi-aș dori să fii aici cu mine, mi-aș dori să te pot ține în brațe, să-ți aud vocea.

Voi pune această scrisoare pe adresa hotelului. Poate că ei nu au adresa ta actuală, poate că vei suna tu acolo în cîteva zile, poate că nu o vei vedea niciodată, dar vei fi înapoi, aici cu mine, în Cairo, la o baclava și o cafea la Groppi's. Poate că tu ești deja aici și poate că seara asta e doar un vis.

Am uitat: ei nu mai permit femeilor și bărbaților să ia masa împreună. Nici la Groppi's, nici la Fishawi's, nicăieri. Tabuurile

se instaurează, cîte unul nou în fiecare zi: „Fă asta, nu face aia.” Am devenit un popor grijuliu. Ne controlăm și cele mai mici gesturi. Gîndurile. Visurile. E ca un cancer, Michael, e un cancer care distruge orașul. Sau e ca un virus, un flagel. Michael, te rog scrie-mi. Te rog vino.

A'isha

Puse deoparte pixul și lăsă tăblița și scrisoarea să alunece jos. Se ridică în picioare și se înveli mai bine în șal. Se apropie de marginea acoperișului. Se apucă strîns de parapet, ca și cînd se temea că un vînt puternic ar putea-o lua s-o arunce în neant. Cu buzele pe jumătate închise mai fredonă puțin din cîntec, apoi se opri, căci se simțea de parcă rămăsese doar ea în viață și cînta, dar chiar și așa întunericul n-o cruță, învaluind-o. Era ascunsă și tăcută, iar pleoapele-i erau îngreunate de amintiri care nu erau tocmai amintiri, de vise care nu erau tocmai vise.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Alexandria

Miercuri, 15 decembrie

El urmărea un pescăruș cu aripile strînse, care înfrunta vîntul aspru înainte să cadă ca trăznit în marea agitată. În aer mirosea a apă sărată, marea își spargea valurile verzi și involburate, în port bărcile ancorate se mișcau, iar orizontul avea o tentă purpurie, de parcă cineva îl pictase cu acuarele. Avea impresia că tot cerul alunecă peste niște gîște sălbatice care pluteau în derivă pe mare. „Mireasa mării“ strălucea aurie înaintea întinericului, o ultimă urmă a prezentului, deasupra vaselor luminate din golful Qaitbay, aurite de soarele care apunea.

Michael Hunt întoarse spatele mării și porni încet spre casă, lovit de rafalele de vînt rece. Aproape că nu mai era lumină, iar prin case și în vîrfurile minaretelor începuseră să se aprindă becurile de noapte. Pe străzi foșnea *adhan*-ul. Trecători singuri sau în grup își tîrșiau picioarele, îndreptîndu-se spre locurile de rugăciune. Femei acoperite cu vâluri treceau în fugă pe lîngă el, grăbindu-se să iasă din raza vizuală. Era începutul Ramadanului. Înaintea celor din oraș se întindea o lună de petrecere, o scurtă

amînare și negare a momentului în care va fi despărțit firul alb de firul cel negru.

Subit, străzile i se păzură inexprimabil de anoste, cu casele nezugrăvite, cu pavajul spart și cu birourile bătute în scînduri cu cuie. Doar vara mai era în stare să redea orașului viața, dar era mai îndepărtată decît oricînd. Se hotărî să se ducă la Taha's, să-și petreacă seara la o ceașcă de cafea, după care să încerce s-o sune pe A'isha. Îngrijorarea îi creștea vertiginos.

În ultimele zile telefonase, însă nu-i răspunsese nimeni. Nu putuse să ia legătura cu ea. Încercase și la muzeu, doar ca să afle că acesta fusese închis pentru reparații. Părea că departamentul lui Megdi, de la Universitate, dispăruse.

Taha's era o cafenea micuță în cartierul Karmus, de unde i se permitea lui Michael să dea telefoane și să primească. Pe timpuri, cînd trăia tatăl lui, Taha's era locul de întîlnire al unei mici grupări intelectuale și homosexuale, formată în principal din greci și armeni, împestrită de cîțiva europeni, păsări călătoare cu fețe cenușii. Durell o visase pe Justine ca o rază de lună ce se reflecta în geamurile cafenelei. La mesele de marmură stătuse Cavafy, bînd pahar după pahar de *qahwa sada* amară, scriind poezii obosite pe bucăți mici de hîrtie grecească. Taha's fusese „cafeneaua întunecată“, pe care poetul și prietenul mort o frecventaseră: „Cafeneaua întunecată, unde ei obișnuiau să meargă împreună, fusese un cuțit în inima lui.“

Acum, Taha's era o intersecție fără străzi, tristă și singuratică, locul unde cîțiva bătrîni jucau, în liniște, table, citeau numerele vechi din *al-Jumhuriyya* sau fumau tutun ieftin *ma'assil* printre tulpinile de *shishas* și-și scuiپau din plămîni ceea ce le mai rămăsese din viața lor fragilă și lipsită de bucurie. Un ventilator lent, primăvara și toamna, iarna și vara, își rotea paletele răbdător, prin aerul fad și plin de fum.

Michael avea doisprezece ani cînd fusese prima oară acolo, un tînăr singuratic venit prea tîrziu ca să mai guste măreția orașului. Taha îl ocrotise, îl învățase argoul bahri și îi făcuse

cunoștință cu ceea ce mai rămăsese din societatea cafenelei. Împreună, se plimbaseră pe străzile întunecate ale unui oraș unde mai rămăseseră doar gesturi după-amiază și tăceri serbede. Cinci ani mai târziu, Taha îi făcuse rost lui Michael de prima lui femeie, o fată cu ochi negri din Tanta, cu sîni mici, uluitori, o cicatrice albă care-i brăzda spatele și o limbă care se mișca asemeni unui pește atunci cînd o săruta. Acum, Taha îmbătrânise, era la fel de bătrîn ca orașul, ca și cafeneaua lui, bătrîn, suferind de artrită și vulnerabil.

– A întrebat cineva de tine, îl anunță bătrînul, punînd cana cu cafea fierbinte pe masă. Michael ridică din sprîncene. Se întrebă cît de mult știa, de fapt, Taha despre el, despre ceea ce fusese cîndva. Puțin, poate, dar numai puțin. Taha era ca mulți alții, o parte din țesătura minciunii lui Michael, urzită timp de mai mulți ani. I-am cam retezat-o. I-am spus că făcea o greșală, că n-am auzit niciodată de numele tău. Dar se va întoarce.

Michael știa ce înseamnă asta. Cum puteai să minți în vremurile astea, cu inși de felul acela? El îl cunoștea pe bătrîn, știa trecutul lui, al tatălui lui și istoria chinuită a unei cafenele pentru bărbați singuratici. Nimeni nu era în siguranță, nu puteai avea încredere în nimeni, nici chiar în prietenii vechi.

Michael își roti privirea.

– Există cineva aici, acum, de care ar trebui să mă feresc?

Taha negă, dînd din cap.

– Toți sînt clienți obișnuiți. N-ai să pățești nimic.

Michael încuviință. Amîndoi știau că nu puteai ști nimic cu certitudine. Dacă se ofereau bani – și exista posibilitatea – oricare dintre clienții lui Taha s-ar putea să fie tentat.

Mai tăifăsuiră o vreme, ca doi egipteni, unul tînăr și celălalt bătrîn, rememorînd timpuri de demult. Dacă cei care întrebaseră de el căutau un englez, urma să fie dezamăgiți.

Întîrzie pînă aproape de ora închiderii, puțin după ora zece seara. Înainte de a pleca, formă din nou numărul lui Megdi. Sună și sună, dar nu-i răspunse nimeni. Cînd plecă, străzile erau

aproape pustii. Lumea se culca devreme și se scula înainte de răsărit, să-și umple burțile pentru ziua de Ramadan care abia începea. Briza marină se simțea în aerul rece. Și-ar fi dorit să beneficieze încă de confortul unui hotel, însă părăsise Hotelul Cecil înainte de a se da la fund. De atunci schimbase o cameră prăpădită din Muharram Bey pentru una și mai sărăcicioasă dintre căile ferate și canalul Mahmudiyya. Era foarte puțin confortabilă. Auzea din pat trenurile care treceau aproape, un zgomot dezolant care-l trezea în mijlocul nopților goale și persista mult după, uneori chiar pînă în zori.

Totul era nemișcat. Iarna ținea străzile și aleile în gheara ei. În seara aceea, zângănitul tramvaielor încetase mai devreme. Doar vîntul murmură tăcut printre clădiri.

Auza pași în urma lui de mai multă vreme, apropiindu-se hotărît. Nu privi înapoi și nici nu grăbi pasul. Mergînd drept, căută din ochi primul gang. Se deschidea o alee la cîțiva metri în fața lui, la dreapta. Pe alee era un bazin larg cu apă. Michael se ghemui, se lipi de zid și așteptă. Zgomotul pașilor creștea vertiginos, apropiindu-se, în direcția lui. Își ținu respirația. Un tren de marfă trecu, scrișnind infernal la curba abruptă de la al-Jabbari.

În fața deschiderii se vedea, apropiindu-se, un bărbat care se opri lîngă bazin. Se uită în jurul lui oarecum derutat. Michael fu sigur că-l urmărise. Aștepta, gata de atac.

– Domnule Hunt? Domnule Hunt, sînteți acolo? Vocea suna familiar, dar Michael nu putu s-o identifice. Domnule Hunt, am un mesaj pentru dumneavoastră. Sînteți acolo?

Michael rămase în umbră.

– Cine e? întrebă el.

– Mahmud de la hotel. Am tot încercat să vă găsesc. Michael răsufală ușurat. Îl mituise pe unul dintre funcționarii de la Hotelul Cecil, să-i aducă la Taha's mesajele venite pe numele lui. Mahmud fusese plătit mai mult decît suficient pentru a dovedi loialitate completă. Michael ieși în stradă. Mahmud se întoarse, speriat. Domnule Hunt, v-am urmărit de la Taha's. Am

ajuns la cafenea imediat după plecarea dumneavoastră. Mergeți foarte repede.

– Ce e, Mahmud?

Funcționarul întinse o mână în care strîngea un plic șifonat.

– A venit pentru dumneavoastră în seara aceasta. De la Cairo. A fost întârziată.

Michael luă plicul și mai făcu cîțiva pași pînă sub o lampă. Plicul era adresat la Cecil. Fusese pus la poștă în Cairo cu două săptămîni în urmă. Scrisul de pe el era al A'ishei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Trenul ajunsese în stația Sidi Gabr din Cairo cu o întârziere de aproape o oră. Luase trenul cel mai matinal, un personal care pleca în mod normal la șase și zece din gara Misr, din Alexandria. Pînă la Sidi Gabr ar fi făcut cîteva minute, dar în dimineața aceea tot traficul dintre Alexandria și capitală fusese perturbat și întârziat. Nu se anunțase nimic, însă lumea aflase. O șoaptă ici, o încuviințare mută colo, se putea forma o imagine. Se petrecea ceva. Cuiva, undeva, îi creștea starea de nervozitate.

Conținutul scrisorii A'ishei îl alarmase și hotărîse, împotriva rațiunii sale, să se întoarcă imediat la Cairo. În timpul lungilor ore petrecute în gară, se gîndi nu o dată să renunțe. În Cairo era cunoscut și putea să devină o țintă fixă pentru Abu-Musa și oamenii săi, dacă aceștia mai operau. Cunoscîndu-l pe Musa, Michael nu se îndoia că acesta mai era în oraș.

Cerul gri cernea o fulguială ușoară. Aici, unde marea intra ca bezna în coastă și frica era ca un joc de lumină obosită în fața unui orizont curb, în fiecare iarnă ploile se dezlănțuiau plate și reci, cu amărăciunea unei alte lumi în căderea lor cadentată și înceată. Michael tremură, întorcînd spatele aerului rece. Războiul din Golf în urmă cu opt ani se răzbuna, în sfîrșit: peste clima schimbătoare, lunile lungi de fum generat de țiteiul ars aduseseră schimbări profunde în ecologia regiunii. Era cea de-a

doua iarnă de acest fel. Probabil că vor fi toate la fel de-acum încolo.

Purta un costum ale cărui revere înguste erau pătate cu grăsime, complet diferit de cel pe care îl purta la Alexandria. În acte era un anume Yunis Zuhdi, rezident al suburbiei muncitorești Shubra, absolvent al Universității din Cairo, acum meditator particular, un ratat educat care predă unei generații bulversate ce va deveni plină de ratați asemeni lui. Purta ochelari cu sticlă chioară și fuma țigări ieftine, locale, care-l făceau să tușească. Bărbia îi era acoperită cu o barbă de trei zile, grizonată.

Stătuse pe peron de la ora două dimineata, pentru a fi sigur că apucă un loc în tren. Simțea căldura intimă și presiunea complexă a umanității pe toate părțile. Ca o mică figură în vârful unui mușuroi, privea formele întunecate ca de furnici care se mișcau peste tot în jurul lui. Aerul umed transporta țiuitul multor voci sacadate, pițigăiate, ca zgomotul de insecte.

Familiile stăteau îngrămădite la un loc în grupuri dezordonate, mame, tați, copii legați în spate sau pe umeri. Vînzătorii de alimente se mișcau cu greutate prin gloată, iar mirosul penetrant al sandvișurilor cu *fitir* și *ta'miyya* altera aerul rece al dimineții. Încă nu răsărise soarele și nu începuse Ramadanul. La distanță mică de Michael, un puști improvizase un stand de reparat pantofi. În spatele lui, un cerșetor fără picioare se strecura lugubru printr-o pădure de picioare, proptindu-și corpul fragil în puternicele-i brațe. Aproape de marginea peronului, un *fellah* vînjos ședea pe o cușcă plină cu prepelițe sălbatice, marfă pentru restaurantele care erau în pragul închiderii.

Pe aripile gri ale unui pescăruș, care zbura foarte jos, se putea vedea sare uscată. Atras de filfiutul aripilor, Michael privi în sus, spre cerul înghețat. Avu senzația că simte mirosul mării, al mării purpurii, adus de vînt și de ploaia acidă. Trenul fu adus la peron de o locomotivă diesel-cargo de fabricație ungurească, o „*maghari*“, care ar fi trebuit să fie scoasă din uz cu ani în urmă.

Era deja aglomerat cu pasageri care se urcaseră în gara Misr. Compartimentele de clasa a treia erau aproape pline.

Femei cu coșuri se amestecau cu bărbați cu saci și unelte. Fiecare căra câte ceva. Michael se simțea despuiat așa cu mâinile goale, dar fără geantă putea să-și croiască drum mai ușor. În mod miraculos, își găsi un loc pe o banchetă de lemn, între o cușcă cu pui și un bătrîn cu o tuse convulsivă care-i măcina viața. De undeva venea zgomotul distorsionat făcut de un radio și clinchetul subțire al unui *oud*.

Douăzeci de minute mai târziu, trenul plecă din gară, tîrîndu-se încet, lăsînd în urma lui la fel de multe persoane cîte se urcaseră. Unii se cățăraseră pe acoperiș, alții erau agățați precar de geamuri, iar alții atîrnau periculos de aproape de roți. Michael se rezemă de spetează extenuat, căutîndu-și o poziție în care să doarmă și să se izoleze astfel de rumoare și duhoare. Moțai, dar fuse trezit fie de opririle bruște ale trenului, fie de cîte o rafală de tuse a bătrînului de lîngă el, pînă cînd, în sfîrșit, stors de nopțile succesive nedormite și de starea fizică, reuși să cadă într-un somn greu și agitat.

Cînd se trezi, trenul se oprise. Aburul sîsîia ca un cuib de vipere mînioase. Se oprise și ploaia. Tranzistorul amuțise. Michael, care nu purta ceas, pierduse noțiunea timpului.

Afară se luminase de-a binelea, însă părea să fie tot dis-de-dimineată. Privi în jurul lui prin compartiment. Oamenii șopteau sau deveniseră ciudat de tăcuți. Se priveau, cu ochi înfricoșați, unii pe alții. De-afară se auzeau voci ridicate. Se dădeau ordine, neclare și neinteligibile. Trenul nu se oprise în gară, ci în cîmp deschis, ceea ce fusese greu de văzut din locul unde era Michael.

Se ridică în picioare și-și făcu loc spre geamul din stînga lui. Afară se ridica ceața de pe plantațiile de bumbac. Oamenii se mișcau, se înghesuiau, cei de pe acoperiș și cei atîrnați de laturile trenului. Michael văzu un individ înalt îmbrăcat cu un *thawb* alb, care patrula în sus și în jos, pe lîngă linie. Într-o mîna agita un

băț lung cu un manșon metalic, folosindu-l pentru a-i ține pe pasageri la locul lor. Ceva mai în spate, soldații stăteau neliniștiți la marginea cîmpului, cu armele îndreptate spre tren. Primul individ fu urmat de un al doilea, îmbrăcat identic. În zare, în spatele cîmpurilor, se distingea, cu greu în ceață, o linie de apă care putea să fie ori un canal de irigații, ori brațul Rosetta al Nilului.

Fuseseră opriți de către poliția religioasă, nou înființată *shurta diniyya* sau *muhtasibin*, o forță în parte modelată după gardienii islamici de la moralitatea publică și, în parte, după infamii *mutawi'in* saudiți. Deși timpul de cînd se înființase era foarte scurt, i se dusesse vestea din gură în gură, încît nu exista cineva care să nu trăiască cu teama de ea.

Datoria juruită a acestor *muhtasibin* era să aplice preceptul religios tradițional „propovăduiește binele și interzice răul”. Ca puritanii de peste tot, își cheltuiau energia mai mult cu partea a doua a preceptului. Nu acționau în baza legislației limitate a noului Parlament islamic, ci a *fatwas*-urilor proclamate de un grup redus de șeici bătrîni din al-Azhar. Erau omniprezenți și brutali.

Smulgeau păpușile de porțelan din mîinile fetițelor și piesele de șah de sub degetele taților acestora: ambele situații fiind considerate contravenții ale legii împotriva idolatriei. Mînjeau cu excremente cutiile de ciocolată cu lichior și rupeau mîinile farmaciștilor ale căror siropuri de tuse conțineau alcool. Pe străzile înguste sau în incinta magazinelor, tăbărau asupra femeilor care nu purtau basma și vâl, bătîndu-le rău cu bețe. Opreau perechi care se plimbau împreună și le cereau actele: dacă persoanele respective nu erau soț și soție erau arestate și duse în fața unui judecător. Supravegheau arderile publice ale cărților considerate blasfemiatoare, începînd cu traducерile lui Nadim al'Alawi ale *Versetelor satanice* și terminînd cu romanele lui Nagib Mahfouz.

Detașat de ceea ce era în jurul lui, Michael urmărea cum bărbați, femei și copii în grupuri mici erau coboriți din tren și puși în rînduri în fața soldaților înarmați. Faptul că așa de mulți dintre pasageri puteau fi considerați păcătoși i se păru brusc nesurprinzător și revoltător. *Muhtasibin* luaseră la rînd, sistematic, tot trenul, de la clasa întâi cu aer condiționat pînă la supraaglomerata clasă a treia. Michael nu mai pomenise un tren egiptean atît de tăcut sau cu ocupanți atît de terorizați. Se întrebă dacă *muhtasibin* îl căutau pe el.

În compartiment intrară doi oameni îmbrăcați în alb. Scrutară cu ochi ageri amestecătura de pasageri, încercînd să descopere păcatul în mijlocul sărăcimii. Preocuparea principală a *muhtasibin*, asemeni tuturor moraliștilor, era nevinovăția și vinovăția evidente. Nu își băteau capul cu lumea invizibilă a gîndurilor și nu cercetau sufletele. Acelea erau oceane în care nu îndrăzneau să înoate.

Actele lui Michael fuseseră executate admirabil de către 'Abd al-Farid Nassim, cel mai talentat falsificator din toată Alexandria. Îi fuseseră verificate deja în mai multe puncte de control. Era sigur de ele, iar fața și îmbrăcămintea lui nu generau comentarii.

– *Ismak ayh?*

Michael ridică privirea: una de om obosit, rănit, figura unui om pe care-l uiți cu ușurință.

– Numele? repetă *muhtasib*-ul.

Michael îl studie cu atenție, cu pleoapele întredeschise. O gură dură, ochi visători, pielea foarte întinsă pe pomeții obrazilor, subțire și strălucitoare către tîmple. Un om care nu acceptă compromisuri.

– Yunis.

– Yunis și mai cum? Care ți-e numele de familie?

– Zuhdi.

– Vorbește clar!

– Zuhdi, domnule.

– Să-ți văd actele.

Michael căută în haină și scoase un portofel jerpelit. Își scoase actul de identitate și alte documente. În ciuda frigului, în ciuda încrederii pe care o avea în talentele superlative ale lui 'Abd al-Farid, simți că începe să transpire. *Muhtasib*-ul cercetă hîrțiile cu grijă. Michael se întrebă de ce îl alesese tocmai pe el. Îi fusese răspîndită fotografia deja?

– Adresa?

Michael repetă adresa pe care o memorase.

– Ocupația?

– Profesor. Predau engleza. Pentru admiterea la facultate.

– În Shubra?

– Nu, domnule. Cei din Shubra nu-și pot permite o educație. Eu merg mai mult la case din Misr al-Jadida. Acolo au mai mulți bani.

– Aici scrie că ai petrecut un timp în străinătate.

– Da, domnule. Doi ani la Londra. Să-mi îmbunătățesc engleza.

– Îți dai seama că rezidența în străinătate este un delict acum?

Michael simți cum i se răsucește un vierme în stomac.

– Rezidența în străinătate?

– În afara Dar al-Islam-ului. A fost trecută pe lista delictelor pasibile de pedeapsă.

Dar al-Islam: Împărăția Islamului, toate țările musulmane.

– Regret, spuse Michael prudent. Nu mi-am dat seama. Este vorba de un regulament nou?

– Drepti!

– Poftim?

Muhtasib-ul îl apucă pe Michael de brațul stîng și-l zmuci, obligîndu-l să se ridice în picioare. O secundă, în virtutea antrenamentului, fu gata să riposteze și să contracareze atacul. Se opri în loc, se clătină ca și cînd căuta să-și refacă echilibrul. *Muhtasib*-ul se răsuci și făcu semn soldatului care era la capătul compartimentului.

– Țsta! Ordonă el.

– Ce nu e în regulă? strigă Michael. Ce am făcut?

Cu greu, își dădu seama că nu era singurul care urla, că și alții erau ridicați cu forța în picioare și împinși către ușă. Se uită în jur. Cei care nu fuseseră ridicați se uitau în altă parte, la podea, pe geamuri, prefăcându-se surzi, proști și orbi.

Brusc, urletele încetară, ca și când s-ar fi sucit un buton sau s-ar fi agitat o baghetă. Nu mișca nimeni. Era o liniște perfectă. O secundă mai târziu fu întreruptă. Prima împușcătură răsună, slabă și ofilită în imensitatea câmpiilor albe. Fu urmată la câteva secunde de o alta. Urletele începură iarăși, mai intense acum și disperate.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Soldatul îl trase cu brutalitate pe Michael pe coridor. Călătorii, care pînă atunci stătuseră ticsiți ca sardелеle, se dădură miraculos la o parte, ca apele învolburate ce se despart. Afară, se auzi focul simultan a două arme. Soldatul îl împinse pe Michael pe ușa afară, pe treptele abrupte, spre zgura de lîngă linie.

Acolo erau două rînduri, unul de bărbați, celălalt de femei, în spatele lor fiind un al treilea, de soldați în poziții de tragere. În fața fiecărui șir de oameni, Michael văzu acum, pentru prima oară, că fusese săpată o tranșee adîncă. Doi *muhtasibin* se plimbau cu încetineală prin spatele oamenilor, ignorînd plîsetele femeilor și rugămințile bărbaților. Fiecare avea cîte un pistol în mînă, pe care îl punea la baza craniului următoarei victime. Văzu cum cerșetorul fără picioare fu împușcat pe locul unde stătea și fu împins în șanț. Mai văzu un bărbat, cu turbanul și roba profesorilor de religie, tras pe margine și împușcat fără milă, cu un verset din Coran pe buze rămas neterminat. Un bărbat înalt fu străpuns cu baioneta și apoi ciuruit cu gloanțe.

Pe Michael îl îmbrînciră cu putere într-un pasager pe care-l remarcase în compartimentul unde fusese, un tînăr care părea student. La picioarele tînărului, pe pămînt, zăcea coperta unei

cărți ale cărei pagini fuseseră sfîșiate. Michael se uită mai atent. Titlul era greu lizibil, era acoperit cu noroi: *Qissa madinatayn*, traducerea arabă a cărții *O poveste a celor două orașe*. Tînărul tremura ca frunza, incapabil să înțeleagă ce se întîmpla. Cînd îl simți pe Michael lipit de el, băiatul îl apucă de braț.

– Nu putem face nimic? se rugă el.

Se mai auzi din nou o altă împușcătură în rînd, mai în față. Se apropiau.

– Nu înțeleg ce se petrece, spuse Michael. Pe tine de ce te-au arestat?

Băiatul arătă cu degetul spre cartea din noroi.

– Pentru aceea, mormăi el. Pentru că o citeam. Au spus că face parte din *jahiliyya*, că sînt păcătos, că toți sîntem păcătoși. Eu sînt musulman, un bun musulman. Le-am recitat *shahada*, însă nu m-au ascultat. Era doar o carte.

În acea secundă Michael înțelese totul. Își aminti de Cambodgia, de ceea ce făcuseră khmerii roșii, de distrugerea tuturor cărților, de eradicarea tuturor viciilor urbane, a tuturor influențelor străine. Anul zero. Asasinatele în masă. Ștergerea trecutului, acoperirea lui cu morți asemenea unui cîmp acoperit cu zăpadă.

Muhtasib-ul în alb se plimba printre rînduri, în sus și în jos, privind insistent fețele oamenilor, apoi uitîndu-se în altă parte. În spatele rîndurilor, tovarășii lui își continuau îngrozitoarea îndeletnicire. Locomotiva scoase aburi și trenul începu să se îndepărteze încet. Michael văzu fețe la ferestre, atît îngrozite, cît și ușurate, fețe palide care dispăreau pentru totdeauna.

Călăul ajunsese la băiat. Michael îl simți cum devine rigid cînd țeava pistolului îi atinse baza gîtului, cum corpul îi tremură spasmodic, auzi împușcătura și ecoul acesteia, îl simți cum devine nimic. Paginile stricate ale cărții se umplură de sînge. Michael privi în direcția trenului care se îndepărtase, devenind o

mică luminiță roșie care dansa în ceața groasă, la fel de îndepărtată ca viața însăși.

Țeava unei arme îi atinse gâtul, rece ca primul ger.

Momentele în care se uitase după trenul care se afunda în ceața mută fuseseră cele mai lungi pe care le trăise vreodată. Păreau că se desfășoară în fața lui la nesfârșit, că deveneau o viață întreagă, fragmente de eternitate. Murise și înviase de sute de ori. Viața însă nu i se derulase în fața ochilor; doar moartea.

Se auzi o voce puternică.

– Pe acela, nu! Doar foarte târziu făcu legătura dintre voce și ceea ce se spusese și persoana lui. Nu pe acela. Vreau să stau de vorbă cu el.

În locul așteptatului glonte, simți o mână aspră între omoplați, care îl împinse înainte. Căzu grămadă, gândindu-se că era viu și mort în același timp. Nu simțea durere nicăieri. Auzi o împușcătură îndepărtată și instinctiv se lipi de pământ, în noroiul urît mirositor. Atinse, cu obrazul, fața băiatului care fusese ucis pentru că citea o carte. Pielea îi era caldă încă.

O mână îl înșfăcă de guler și îl trase în sus.

– În picioare! Nu ești mort.

Își simți genunchii tremurând și alunecă pe pământul ud. Totul era întunecat. Dintr-o dată își dădu seama că își ținea pleoapele strânse puternic, în așteptarea exploziei care nu se produsese. Deschizând ochii, văzu niște pantofi negri, bărbatești care contrastau cu albul unui *thawb*.

Străinul îl ridică din tranșee și-l puse pe picioare. Era un tip înalt cu o față netedă, cu gene lungi care acopereau ochi fără astîmpăr. Ochii erau arși de febră. Nu era febră fizică, ci căldura unei nervozități interne care-l lăsase speriat și mînios: o ferocitate a spiritului care distrugea tot ce nu era perfect. Michael se aștepta la buze înguste, însă văzu o gură senzuală, cu buze groase, rotunjite și puternic irigate cu sînge întunecat.

Vreme îndelungată, între cei doi bărbați nu se schimbară vorbe. Michael tremura de frig și se temea să facă vreo mișcare.

Știa că viața lui atîrnă într-o balanță. Timpul în care-l privi *muhtasib*-ul i se păru o epocă, nu zicea nimic, nu făcea nimic. Din cînd în cînd, liniștea imperfectă era întreruptă de cîte o împușcătură. Vocile care plîngeau se împutinaseră acum. Michael auzi un plîns de copil, un hohot chinuit și înduioșător care fu curmat brusc. Pînă atunci nu mai simțise sentimentul de furie atît de complet, nici o neputință atît de chinuitoare.

– Aș dori să veniți cu mine, domnule Hunt, zise *muhtasib*-ul, în sfîrșit. Trebuie să discutăm.

– Numele meu este Yunis Zuhdi. Eu...

– Numele dumitale este Michael Hunt, ești profesor la Universitatea Americană, cîndva ai avut funcția de șef de birou la Ambasada Engleză din Cairo, iar acum ești în custodia mea. Sint Yusuf al-Haydari, *Qa'id al-Muhtasibin* pentru Egiptul de Jos. Te rog, nu pierde vremea pretinzînd că ești altcineva. Este o insultă la adresa inteligenței mele și nu face decît să te înjosească.

– Domnule, sigur că faceți o greșală. Mă numesc Yunis Zuhdi.

Ca răspuns, *muhtasib*-ul scoase din buzunar o fotografie mică. I-o arătă lui Michael.

– Dumneata ești, nu-i așa?

Michael dădu din cap că nu.

– Seamănă cu mine, dar...

O recunoscuse. Fusese făcută cu cîțiva ani înainte, la o recepție dată de ambasadă.

Haydari se uită în jur, agitat.

– Domnule Hunt, n-avem timp de răspunsuri în doi peri. Nu putem discuta aici. Te rog vino cu mine.

Se întoarce și porni pe o cărare sinuoasă care ducea spre fluviu, trecînd prin cîmpia adormită și părăsită. Michael întoarce capul și se uită o dată în urmă. *Muhtasibin* aproape își terminaseră treaba, fermieri într-un cîmp iarna, semănînd o recoltă îngrozitoare.

Aproape de capătul rîndului de femei, o fată de vreo opt-sprezece ani stătea chircită pe marginea șanțului, așteptînd. Pe fața ei nu se citea nimic în afara încetării năzuințelor, a voalării

rapide a vieții. Ținea în brațe o bocceluță de zdrențe, poate, un copilăș. Nu era nici un sentiment în îmbrățișarea ei. Îl văzu pe Michael, un bărbat fără uniformă care se îndepărta de măcel. Brusc înviorată sări în picioare, ridicînd spre el mica povară și strigînd frenetic:

– Copilul meu! Ia-o! În numele lui Dumnezeu, ia copilul!

Muhtasib-ul care era cel mai aproape de ea ridică pistolul și trase o singură dată. O împușcă în gît. În numele lui Dumnezeu. Ochii ei rămăseseră ficși de uimire, avea gura deschisă, dar nu scotea nici un sunet. Abia apoi îi țîșni sîngele pe gură, picioarele îi cedară și căzu în șanț, strivindu-și copilul sub propria greutate. În depărtare, dincolo de cîmpuri, roata unei *saqiyya* se învîrtea ușor, scoțînd apă pentru irigații. Fluviul strălucea ca sticla. Michael închise ochii, deși continua să meargă. Se decisese să scape cu prima ocazie. Dacă n-o făcea, știa că nu va fi o a doua șansă.

Știa că vor să-l interogheze, dar de ce aici, afară, în cîmp?

Nu erau departe de fluviu. Apa era liniștită, de o culoare maro cu șuvițe galbene, puțin crescută, acoperind malurile, o singurătate plată care străbătea cîmpiile, sub un cer gri. Pe malul celălalt cîțiva palmieri erau înghesuți lîngă un stîlp de piatră sculptată. Mult mai departe, ca un miraj, o velă albă se înclina în bătaia vîntului dinspre mare.

În acel loc malul nu se ridica deasupra apei cu mult mai mult de cinci sau șase picioare. O vacă legată la ochi, învîrtea roata *saqiyyei* cu putere. Gălețile acesteia se cufundau adînc în apa mocirloasă, după care se vărsau în gura însetată a canalului. În mișcarea ei circulară, roata scîrțîia.

Haydari se opri și rămase cu ochii pironiți pe malul celălalt. Stătu multă vreme așa, rugîndu-se sau gîndindu-se, Michael nu putu ști exact ce făcea. În sfîrșit, i se adresă:

– Sînt foarte obosit, spuse el. Toți sîntem obosiți, extenuați. Dumnezeu ne mînă puternic, cum mînă fermierul vaca aceasta. Ogoarele lui au nevoie de apă.

– Sau sînge.

Muhtasib-ul nu reacționează, așa cum crezuse Michael.

– Da, șopti el. Și sînge. Va fi o recoltă extraordinară.

– Sper să-ți stea în gît. Sper să te îneci cu ea.

– Dumneata, domnule maior, n-ai vărsat sînge niciodată? Anglia n-a vărsat sînge nicaieri în lume? Se uită în jur. Cîmpiile astea au fost udate cu sînge vărsat de soldații englezi.

– Exagerezi, știi bine. Niciodată nu s-a întîmplat... așa ceva.

– Poate n-ai fi așa de slab azi dacă ai fi acționat altfel. Noi avem motivele noastre, responsabilitățile noastre.

– Motive? Din ce motive ar fi putut fi împușcată fata aceea?

– Care fată?

– Fata cu copilul. Cea care a țipat. De ce a fost împușcată? Ce a făcut?

Haydari se gîndi puțin.

– Acum mi-am amintit, spuse, în sfîrșit. Călătorea fără permis din partea soțului ei. Aceste permise sînt acum obligatorii. Copilul ar fi putut să fie nelegitim sau femeia, prostituată, cum puteam ști?

– Așa e mai bine?

– S-ar putea.

Michael își întoarse capul în altă parte. Ar fi vrut să-l pocnească pe tip, dar știa că nu era posibil. Cineva trebuia să evadeze. Cineva trebuia să rămînă în viață, să depună mărturie pentru cele întîmplate. O socoteală tot urma să fie. Cînd va veni timpul, Michael dorea să fie acolo, să spună lumii ce văzuse.

– Mă urăști, domnule Hunt? Michael nu răspunse. Privește-mă. Noi sîntem oamenii iubirii, cum poți să ne urăști? Noi nu dorim decît bunăstarea poporului nostru și a umanității. Cum ți se pare să urăști asta?

– De ce crezi?

– Din cauza sîngelui? *Muhtasib*-ul oftă și privi peste cîmpie, înapoi la calea ferată, unde era liniște acum. Împușcăturile încetaseră. Se întoarse din nou cu fața la Michael. Singele este necesar, domnule Hunt. Nu este o plăcere. Asta credeai că este? Ceva pentru plăcerea noastră?

Michael asculta zgomotul fluviului, un murmur greu de auzit, o adiere de vînt pe valurile reci ca gheața.

– A ucide poate fi o necesitate câteodată, spuse el, însă nicio-dată nevinovați, adevărați nevinovați. Asta este mai rău decît plăcerea.

– Nici unul dintre aceia nu era lipsit de vină, domnule Hunt. Toți au comis crime. Nu cele mai grave, dar nici cele mai mici. Toate deopotrivă pasibile de pedeapsă. Făcu o pauză. Și acum, domnule Hunt, am ajuns la dumneata. La vinovăția și nevinovăția dumitale. Michael urmărise felul în care insul își pregătise terenul. Îi remarcase subtilitatea, siguranța trupului și a intelectului, îi simțise electricitatea spiritului. Investigațiile dumitale în Alexandria n-au trecut neobservate. Trebuie să mă crezi cînd spun că îți doresc binele. Se petrece ceva, și sînt la fel de îngrijorat ca și dumneata. Mîinile mele însă sînt mai legate decît ale dumitale. Ești liber să mergi în locuri în care nici eu, nici oamenii mei nu ne putem duce, să pui întrebări pe care noi nu le putem pune. Eu vreau ca dumneata să continui. Vreau să lucrezi pentru mine. Să afli mai mult, să afli tot ce poți. Dacă-mi raportezi mie, voi face tot ce-mi stă în putință să te ajut.

Michael se uită la el.

– Pentru tine? De ce naiba aș face așa ceva pentru tine după tot ce am văzut?

– Viața dumitale este în pericol, domnule Hunt. După părerea mea, ai deschis cu mult mai multe cutii cu viermi decît îți dai seama. În afară de a te preveni, nu pot face nimic pentru dumneata. Abu Musa știe ceva. Dosarul tău i-a parvenit acum cîteva zile. Oamenii lui te caută.

– Asta e? M-ai tîrît pînă aici doar ca să-mi spui că sînt urmărit?

În loc de răspuns, Haydari scoase un blocnotes din buzunar, mîzgăli ceva pe foaia de deasupra cu un creion bont, o rupse și i-o înmînă lui Michael. Pe ea scrisese un nume și un număr de telefon.

– Ține-mă la curent, spuse. La acel număr de telefon răspunde cineva douăzeci și patru de ore pe zi. Spune numele acela și vei fi pus în legătură cu mine sau cu un om de încredere de-al meu. Ai înțeles?

– Crezi că voi face asta pentru tine?

Muhtasib-ul dădu din cap în semn de negație.

– Nu pentru mine, domnule Hunt. Pentru dumneata. Acum, vino. Am oprit trenul pentru dumneata. Vreau să te văd urcat în el.

Michael puse hîrtia în buzunar. Își promise că, data viitoare cînd se vor întîlni, va avea grijă să fie înarmat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

.

Gara Ramsis era ca o morgă. Nu pleca nici un tren, iar cele care veneau înțepeneau acolo. Zumzetul familiar de voci și zgomotul făcut de trenuri fuseseră înlocuite cu o tăcere încordată și fragilă. Casele de bilete fuseseră închise pînă la noi ordine. Peste tot erau afișe scrise de mînă, prin care se anunța că traficul feroviar se suspendase din cauza stării de necesitate. Erau semnate de 'Abd al-Karim Tawfiq, procuror al statului și șeful Poliției Religioase a Egiptului – omul pe care Michael și A'isha îl auziseră vorbind la radio în acea primă zi a loviturii de stat. Voci șoptite răspîndeau un ecou foarte slab care se pierdea în holul vast al gării.

Pe peron, *muhtasibin* aliniați supravegheau coborîrea din trenul de Alexandria, care nu mai oprise nici în Tanta, nici în Benha, cum era în grafic, ci venise direct la Cairo, într-o liniște tulburată doar de plîsete și glasul roților de tren.

Michael simți frica imediat ce coborî din tren. Era ca o prezență tangibilă în toată gara. *Muhtasibin* scrutau gloata cu aroganța generată de puterea inatacabilă. Nu era nevoie decît să privească la un bărbat, ca acesta să se închidă în sine, să se uite în altă parte, să meargă cu capul plecat și să se facă mic.

Aceștia fuseseră martorii unui masacru, însă nimeni nu părea preocupat de faptul că urma să meargă liberi prin oraș. Părea un act de nepăsare, dar, gândindu-se mai bine, crezu că a înțeles. Era departe de indiferență. La urma urmei, cărui tribunal puteau adresa acești funcționari, țărani, vânzători și spălătorese plîngerea că fuseseră de față la un măcel. Lasă-i să vorbească, în schimb, cu familiile, cu vecinii, cu colegii de muncă, cu patronii lor și cu cunoștințele ocazionale. Vor discuta; fiecare vorbește. În cîteva zile Cairo va deveni un oraș al fricii.

Ca toți ceilalți, Michael își ținu capul în jos și ochii fixați drept înainte. Văzu doi bărbați scoși din șir aproape de capătul dinspre ieșire al peronului. Sortarea continua încă. Știuse că va fi în pericol imediat ce va pune piciorul în Cairo. Avertismentul lui Al-Haydari nu făcuse decît să-i confirme ceea ce știa deja.

Luînd-o la stînga, pe lîngă bufetul expres, ieși din gară în piața Ramsis. Era ca și cînd se îndrepta direct spre un zid. Trebuia să se oprească, să-și tragă sufletul. De obicei, era pregătît, iar tranziția nu era așa de marcantă. Azi, combinația de lumină, zgomot și gaze de eșapament îl luă pe nepregătite. Gîndurile îi erau în altă parte.

Un șir de cămile bătrîne și marcate cu dungi roșu-îchis trecu spre abator. În partea cea mai îndepărtată a pieței, un grup de *zabbalin* în haine murdare, cu pălării de paie, își mînau măgarii încărcăți cu vechituri, întorcîndu-se în marele *maqlab*, în mahalaua Matariyya. Fură cît pe ce să fie împrăștiați de un autobuz al cărui șofer trecu cît putu de aproape, claxonînd frenetic.

Decise să meargă pe jos pînă la A'isha, însă nu direct. Dacă era așteptat, cu siguranță aveau un om care să-l urmărească și aici. Shari' al-Ruway'i era în partea de est a grădinilor Azbakiyya, între stația de autobuz și moscheea Ahmar.

Traversă piața și parcurse drumul, printr-o serie de mici miracole, spre relativa siguranță a Shari' al-Jumhuriyyei. Sărăcia nu era singurul lucru care rămînea neschimbat la Cairo; intensitatea și demența cu care se desfășura traficul rutier erau alți doi

candidați pentru statut permanent. Mergea pe strada Jumhuriyya, îndepărtându-se de agitația din jurul gării districtuale. Lipsea ceva obișnuit și familiar, însă nu-și dădea seama ce anume. Continuă să meargă, uitându-se discret în vitrine și în oglinzile mașinilor parcate, să vadă dacă nu era urmărit. Nimeni. Cel puțin, nu văzu pe nimeni.

Azbakiyya fusese primul cartier europeanizat cu adevărat din Cairo. Străzile lungi și piețele elegante erau construite cu mult înainte de invadarea pieței cu Coca-Cola și de puritanismul afișat de Frăția Musulmană. Hotelul Sheppard fusese ars pînă la temelie în 1952, iar Opera, în 1971. Europeanii plecaseră de mult, rezidenții bogați se mutaseră în vest, pe Coasta de Aur și Zamalik, străzile căpătaseră un aer fad și jerpelit. Surprinzător de multe magazine și birouri erau zăvorâte complet sau aveau lipite cîte o notă scrisă, pe ușă, prin care anunțau că erau închise pînă la noi ordine.

Afișe imense erau lipite peste tot, pe pereți și pe uși. Erau de două feluri: texte întregi scrise în *naskhi*, sloganuri care expuneau țelurile revoluției; și fotografii enorme ale gînditorilor și martirilor islamului. Printre ei Michael îi recunosc pe cei mai proeminenți: Sayyid Qutb, gînditorul fundamentalist spînzurat de Nasser; Hasan al-Banna, fondatorul Frăției Musulmane; Abu 'I-A'la Mawdudi, ideologul pakistanez; 'Abd al-Salam Faraj, mentorul spiritual al grupului Jihad, răspunzător pentru asasinarea lui Sadat; și Khalid al-Islambuli, asasinul.

Cineva venit din afară s-ar fi putut întreba de ce afișele cu poze nu aveau nici un înscris din Coran. Nu fusese cartea sfîntă proclamată constituția noului stat? Nu era citată zi de zi la radio, la televiziune și în Consiliul Revoluționar?

Dar afișele puteau fi rupte, desfigurate, împrôscate cu noroi sau mai rău. Cuvîntul lui Dumnezeu trebuia protejat de abuzuri.

La colțul străzii Najib al-Rihani găsi un stand de ziare, unde se vindea *al-Ahram*. Numărul din ziua respectivă era cu mult mai subțire decît de obicei și avea spații goale acolo unde stiloul

cenzorului își lăsase urmele. Titlul principal al ziarului era: „Consiliul Revoluționar declară stare de urgență.“ Dedesubt era un subtitlu: „Șeicii al-Azharului inițiază o *fatwa* unită pentru susținerea guvernului.“ Nici unul din titluri nu-i spusese lui Michael mai mult decât ghicise sau ceva ce nu știa încă.

Coti spre stînga, la Sur al-Azbakiyya. La tarabele cu cărți la mîna a doua se vindea la fel de mult ca de obicei. Lui Michael nu-i trebui decât cîteva secunde să-și dea seama că aproape toți cei de la standuri erau oameni pe care nu-i cunoștea. Purtau părul scurt și barba caracteristică observatorilor religioși. Mai încolo erau cîțiva *muhtasibin*. Nimeni nu părea să cumpere vreo carte.

Michael trecu încet pe lângă tarabe, uitîndu-se la o carte ici, la un pamflet colo. Titlurile erau deprimant de familiare și aproape toate religioase.

Cinci minute mai tîrziu era la colțul străzii Shari' al-Ruway'i. Merse pe jos pe partea nordică a străzii, îndreptîndu-se spre o alee umbrită care era situată exact în partea opusă clădirii unde avea A'isha apartamentul. Se postă în umbra rece și începu să citească ziarul pe care-l scoase de sub braț. De fiecare dată cînd lăsa ziarul în jos, să dea pagina, arunca cîte o privire cercetătoare în fiecare parte a străzii.

În ciuda nerăbdării de a o vedea pe A'isha, se forță să se stăpînească. Puteau să treacă ore întregi pînă să se convingă complet că nu mai supraveghea altcineva casa. După o oră se mută mai în susul străzii și își reluă pînda.

Erau locuri cunoscute. Se plimbase adesea cu A'isha la început, cînd reveniseră din Anglia.

Zgomotul *adhan*-ului pentru rugăciunea de prînz, împrăștiat de difuzorul moscheii din apropiere, îi curmă șirul amintirilor. Se uită cu precauție. Dacă exista un supraveghetor, acesta ar fi lăsat pietatea să-l distragă de la datorie?

Lumea începu să iasă pe străzi, din magazine, din garaje, birouri și alte locuri de muncă. Autobuzele și mașinile se opriră

fie în locurile unde se aflau, fie trăgînd pe margine. Ocupanții lor se atașară mulțimii strînse pe stradă. Nu era neobișnuit în acele zile ca orașul să devină paralizat în timpul cît se oficia *salat* în mijlocul zilei. Michael urmărea atent din ascunzătoarea lui.

Atunci fu momentul în care spionul se dădu de gol. Michael văzu, la vreo sută de iarzi, un tip îmbrăcat în negru care ieși de sub o arcadă ce-l acoperea. Bărbatul nu se alătură mulțimii de pe șosea, ci rămase pe trotuar. Își puse o piatră, care să-i servească de *sutra*, în față și, îndată ce începu rugăciunea, urmă acțiunile gloatei.

Nu era nimic deosebit în comportamentul lui, singura rugăciune comună în islam este rugăciunea de prînz din ziua de vineri. Azi era joi. Făcîndu-și rugăciunea singur, avea posibilitatea de a nu-și părăsi postul. Putea să vadă cine intră și iese pe toată durata desfășurării ei.

Cînd rugăciunea se sfîrși, strada își relua ritmul obișnuit. Michael îl urmări pe tip cum se retrage la loc, în arcadă. Se întrebă dacă era cazul să încerce să-l scoată afară de acolo. Era o concluzie deja știută că pe el îl urmărea și că individului îi fuseseră date semnalmentele lui. Dacă ar fi intrat, pur și simplu, în clădire, făcîndu-se vizibil și ușor de recunoscut, ar fi avut toate șansele să nu cîștige nimic altceva decît arestarea. Spionul avea ordine să nu acționeze singur. Cu siguranță că era echipat cu un radio de buzunar care îl punea în legătură directă cu Abu-Musa sau cu unul dintre locotenenții acestuia.

Abu-Musa era fostul șef al *mukhabarat 'amma* egiptene, poliția secretă, un om al cărui devotament pentru islam era de notorietate publică, iar în particular era cunoscut pentru devotamentul pentru el însuși. Michael nu avea nici o îndoială că imediat după puci fusese transferat la organizația de securitate internă islamică. Ei doi aveau de reglat conturi, și încă importante. Amnistia de facto, care operase înainte, acum era nulă și neavenită. Michael juca cîstit, oriunde s-ar fi dus.

Dacă aici era un spion, implica posibilitatea ca A'isha să fie în mîinile lui Abu Musa. Acest fapt limita foarte mult gama de opțiuni. N-ar fi pus viața ei în pericol pentru nici un considerent.

Cu puțin înainte de ora patru, cînd apăru o posibilitate, soarele apusese deja și străzile se goliseră. Toți care erau sub un acoperiș, erau acasă, începeau sărbătoarea. Spionul ieși din umbra lui și se uită în susul și în josul străzii, apoi la ceas. Michael ghici că i se terminase tura și că înlocuitorul lui întîrzia. Cinci minute mai tîrziu, se opri lîngă arcadă un tip îmbrăcat în haine de fermier sa'idi. Michael îl văzu pe omul lui ieșind, schimbînd cam o duzină de cuvinte cu cel care venise și plecînd. Trecu prin fața aleii.

Michael păși în stradă. Își lăsă adversarul să ia un avans de treizeci de iarzi, după care îl urmă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Bărbatul părea că nu se grăbea să ajungă acasă. Se îndreptă în jos, spre Shari' al-Muski, apoi spre est, în periferia săracă a orașului vechi. Michael îl urmărea, simțindu-se ca cineva care se întorcea în timp. Era o lume de stafii, pătată de amintiri. Străzile erau vibrante, pline de viață și de gălăgie, însă erau bînuite. Străzi întunecate, străbătute de fantome purtau trecutul ca niște cicatrice pe carne moale.

Omul mergea fără să se grăbească, oprindu-se din cînd în cînd să examineze marfa de la standurile din piață. Intră într-o brutărie de unde ieși cu o bucată de pîine. După Shari' Bur Sa'id, o luă la stînga, pe străzi ca niște vizuini de iepuri. Aici dispăruseră toate pretențiile de modernism. Prezentul era umbrit la tot pasul de prezența copleșitoare a trecutului: porticurile moscheelor medievale și ale *madrassa*-urilor, clădiri înalte care se atingeau ca iubiții peste alei înguste, dantelăria delicată din lemn a amvoanelor *mashrabiyya*, acum spartă și dărăpănată, haine ponosite care atîrnau pe frînghii ce traversau străzile și filfiiuau ca stindarde ale sărăciei. Bărbați îmbrăcați cu *jalabiyya* peticite purtau pe cap, într-un echilibru precar, tăvi cu dulciuri, măgari supraîncărcați cu poveri, copii murdari își făceau cu greu drum, strecurîndu-se printr-o pădure de picioare. Așa fusese întotdeauna.

Ajunseră la o piațetă îngustă și pustie unde zăcea distrusă și abandonată fântîna Mamluk. Spionul ezită puțin în fața intrării unei mici cafenele, după care intră. Michael îl urmă cîteva momente mai tîrziu.

Cafeneaua era o încăpere de mărime mijlocie, cu cîteva scaune și mese șubrede. Podeaua nu era altceva decît pămînt tare, acoperit cu rumeguș bătătorit bine de generații de picioare. Nu avea nici un geam. Lumina chioară era asigurată de două sau trei becuri slabe atîrnate de tavan cu niște sîrme.

Omul se așezase deja, singur, la o măsuță, în colț. Lîngă el, cîțiva bărbați împărțeau o *shisha* în timp ce jucau cărți. Cerculețe fine de fum albăstrui ieșeau din muștiucul de bambus al *shishei*, pe care și-l treceau din mînă în mînă. Aceștia și alții, de la o masă, se uitară la Michael. Nimeni nu zise nimic. Cafenelele, în mod obișnuit, erau animate de conversații, aceasta părea neobișnuit de tăcută.

Spre deosebire de localurile șic din oraș, aceste *qahwa*-uri de mahala nu erau locuri în care să între cineva în trecere. Erau mai mult cluburi private decît localuri publice, patronii lor erau și clienți. Michael se simți descoperit, ca și cînd ar fi călcat într-o capcană. Tipul pe care îl urmărea îl privi scurt și se uită în altă parte. Michael fu sigur că nu-l recunoscuse.

Găsi o masă liberă lîngă ușa. De-aici îl putea supraveghea lejer pe om. Scoase ziarul *al-Ahram* și se prefăcu din nou că citește. *Qahwaji*-ul îl servea pe spion cu un pahar cu ceai concentrat. Păreau că se cunosc. Începură să vorbească foarte rapid, folosind limbajul semnelor. Michael se uită puțin în jur. O altă pereche de clienți făcea același lucru. Brusc, își dădu seama că auzise de asemenea locuri, de cafenele pentru surzi, muți și orbi. Aceasta trebuia să fie una dintre ele.

Qahwaji veni la Michael, care puse ziarul deoparte cînd omul făcu o mișcare rapidă cu mîinile.

– Regret, spuse Michael, sperînd că omul îl va auzi. Eu nu sînt surd. Treceam pe aici și simțeam nevoia să beau ceva. Îmi pare rău dacă...

– *Ma'lish*. Sînteți binevenit. Ce ați dori?

– O cafea obișnuită, vă rog. Fierbinte.

– Nu v-am mai văzut pe aici.

Michael dădu din cap.

– Nu, locuiesc în Shubra. Am avut niște treburi pe aici. Unul dintre elevii mei a venit să studieze la al-Azhar.

Marele centru de studii teologice era la o depărtare de numai câteva minute.

– Sînteți profesor? Michael încuviință. Cred că în curînd o să căutați altă slujbă.

– Ce vă face să spuneți asta?

Chelnerul ridică din umeri. Expresia feței lui arăta că abordase un subiect pe care prefera să nu-l continue.

– O cafea obișnuită, așa a fost?

– Da.

Cînd se întoarse, lăsă cafetiera și ceașca pe masă, fără să spună un cuvînt. Despre unele lucruri era mai bine să nu vorbești. *Muhtasibin* aveau iscoade peste tot, așa se spunea.

Cîteva minute mai tîrziu, ușa se deschise iarăși. Un val de aer rece pătrunse în încăpere. Ușa se închise apoi cu un ușor zgomot. Parțial ascuns de umbre, nou-venitul părea nelalocul lui. Era îmbrăcat într-o robă lungă, peste care avea o *abaya* grea de lînă neagră. Pe cap avea, bine înfășurat, un turban de bumbac alb, fin. Peste el avea un șal din lînă bej. Avea barba deasă, dar îngrijit tăiată, nu neagră, ci de culoare blond-închis.

Ca vîrstă, putea fi oriunde între treizeci și patruzeci și cinci de ani. Michael fu sigur că omul era european sau american.

În cameră se făcu liniște. Bărbatul care fuma *shisha* rămăsese cu muștiucul la buze de parcă împietrise așa. Doi tipi care jucau table se opriră cu mîinile suspendate la jumătatea mișcării, unuia dintre ei încheștîndu-i-se mîna pe piese. Degetele agitate ale unui bărbat se opriră la jumătatea propoziției.

Necunoscutul părea să nu observe nimic din toate acestea. Ignorîndu-i pe toți, se duse la masa la care ședea tipul urmărit de Michael. Îl salută cu voce scăzută, nu prietenește, ci ca și cînd

urma să facă o afacere împreună. Omulețul răspunse la salut cu o mișcare scurtă a capului.

Pe nesimțite, cafeneaua reveni la viață. Țeava de apă își reîncepu gîlgiitul gros și sonor. Pe masa de la jocul de table se auziră zgomote din nou. În fundul camerei se auzea fișîitul aburului de la *sarabantina*.

Cei doi bărbați ședeau față în față, spionul avînd spatele spre Michael. Europeanul vorbea, exagerîndu-și mișcarea buzelor, pe un ton scăzut, ca celălalt să i le poată citi. Cînd se opri, celălalt scrise ceva într-un blocnotes mic, rupse o foaie de hîrtie și i-o dădu. O ținură așa vreo zece cincisprezece minute, în decursul cărora conversația se transformă în ceartă. Vocea europeanului își intensifică tonul și fervoarea, iar scrisul celui alt deveni din ce în ce mai frenetic. Nimeni nu părea să observe. Michael putu distinge cuvinte și fraze „promisiune“, „ți-ai călcat cuvîntul“, „Babilon“, „trădare“ și, de trei ori, „Armagedon“.

Europeanul se ridică brusc în picioare și-și aruncă scaunul în spate, cu furie. Acesta căzu pe pămînt, făcînd un zgomot care trecu neobservat de ceilalți clienți. Doar vreo doi aruncară o privire, atenția fiindu-le atrasă de mișcarea bruscă. Fața blondului era marcată de furie, iar în ochi i se citea ceva neclar: dezgust sau frică. O secundă ochii îi căzură pe Michael. Își susținură privirile ca într-o provocare, Michael se încordă la gîndul că bărbatul îl recunoscuse. În secunda următoare, acesta privi în altă parte, trecu pe lîngă masă și ieși din cafenea.

Ușa se trînti. La masă, omulețul stătea aplecat, nemișcat, ca și cînd era pregătît să primească o lovitură. Michael raționă rapid. Trebuia să abandoneze planul său inițial și să-l urmărească pe cel care tocmai plecase? Oricine era, îmbrăcămîntea și atitudinea lui îl situau într-o poziție superioară spionului oarecare de la masă. Discuția lui despre promisiuni și trădare îi sugera că se petrecea și altceva. Michael se hotărî să se asigure că măcar spionul era o certitudine. Decise să-l abordeze în timpul cît era zdruncinat de ceartă și de ieșirea celui alt.

Se ridică încet și se apropie de masa din colț, unde stătea supărat, nemișcat, cu capul în jos. Michael se aplecă și ridică scaunul. După ce îl îndreptă, se așeză în fața surdului.

O șuviță de sânge îi curgea din gură pe masă, unde deja începuse să se facă o baltă roșie. Michael sări în picioare, ocoli masa și ajunse lângă el. Îi dădu capul pe spate. Nu mai era nici o îndoială: gâtul omulețului fusese tăiat dintr-o parte în alta.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Era după-amiază târziu, străzile întunecate și temperatura în continuă scădere. Michael își ridică gulerul jachetei, înfrigurat. Trebuia neapărat să-și găsească haine corespunzătoare înainte să-l doboare frigul. Timp de aproape o oră, supraveghe intrarea cafenelei de la distanță, să vadă ce se întâmplă. Se aștepta să-l vadă venind pe Abu Musa în persoană sau, cel puțin, pe vreunul dintre locotenenții lui, dar singurii care-și făcură apariția fură doi *shawish-i*, polițiști obișnuiți, chemați de la circumscripția din vecinătate, Bab al-Khalq.

Arma cu care fusese ucis spionul trebuie să fi fost foarte ascuțită, iar lovitura extrem de puternică. Michael nu-și amintea să fi văzut mișcarea care ar fi putut produce tăietura. El îl chemase pe *qah waji* și-i spusese să meargă după polițiști. Cât fusese plecat acesta, Michael profitase de ocazie și controlase rapid buzunarele mortului, în speranța că va găsi ceva care să-i indice identitatea acestuia. Singurul lucru pe care-l găsi fu o legitimație învelită în plastic, pe care scria numele victimei: 'Abd al-Haqq Uthman și atesta că era angajat ca agent al *mukhabarat 'amma*. Legitimația era prerevoluționară, relicvă a zilelor lui Mubarak. Numai Dumnezeu știa pentru cine lucra el de când cu venirea la putere a noului regim.

Cițiva oameni scoaseră cadavrul în stradă, însoțit de tropăit de picioare și vaiete pioase. Trupul fu întins pe o placă de lemn acoperită cu o pânză soioasă de cînepă. În jur se strînsese o mulțime formată în majoritate din băieți. O femeie țipa, vocea ei spărgînd liniștea nopții. Michael privi cu atenție. Nimeni nu-i urmă pe brancardieri pe alee, spre al-Mu'izz Ii-Din Allah. Strecurîndu-se afară din ascunzătoarea lui, Michael îi urmă. La intersecția cu Shari' al-Azhar aștepta o ambulanță. Unul din brancardieri strigă „al-Ajuza“ șoferului; duceau cadavrul la spitalul poliției, în partea cealaltă a fluviului.

Satisfăcut că nu se mai putea cîștiga nimic de pe urma celui ucis, Michael hotărî să se întoarcă la apartamentul A'ishei. Pe drum se opri de cîteva ori. Prima dată, să-și cumpere un trenchi ieftin de la un magazin pe al-Muski, al unui *khayyat* copt. Ar fi preferat ceva mai călduros și mai gros, dar era foarte important să rămînă în rol cît de mult era posibil.

A doua oară se opri să mănînce ceva rapid, *makarone*. A treia, să-și facă rost de un cuțit. Avea o armă în apartamentul din 'Abdin, dar era prea riscant să încerce să se întoarcă acolo. Cînd ajunse din nou în Shari' al-Ruway'i, ningeă serios.

Michael nu putea fi sigur dacă acel cineva care era încă acolo era schimbul primului spion, însă acest lucru nu avea importanță. Așteptă pînă fu sigur că omul era singur. Sub arcada lui, noul observator se plimba în sus și în jos, frecîndu-și palmele să și le încălzească. La unul din capetele arcadei, trecu pe sub un bec și răsufierea îi deveni vizibilă, albă și cețoasă în aerul înghețat.

Michael se strecură prin umbrele străzii, din ușă în ușă, pînă ajunse în arcadă, la cițiva țoli de spion. Frigul îi potolise înverșunarea cu care urmărea obiectivul. Ușurel, Michael pași lîngă el și îi înfipse cuțitul în șale, cu suficientă putere ca să treacă prin *jalabiyya* subțire, pînă la carne.

– Dacă scoți un sunet, ești mort, îi șopti. Spionul înțepeni, înăbușind un țipăt format în corzile lui vocale. Michael îl apucă mai strîns și îi șuieră la ureche: Vom merge împreună pe partea cealaltă a străzii, în clădirea pe care o supraveghezi de peste

două ore. Voi fi în urma ta pas cu pas. Cuțitul meu va fi în spatele tău. Nu doresc să-ți împrăștii măruntaiele pe drum, dar îți promit că o voi face, dacă-mi vei da cel mai mic motiv. O dată ajunși înăuntru, te voi percheziționa. Vreau să fie totul foarte clar. Apoi vom urca la apartamentul doctorului Manfaluti. Vreau să aud că ai înțeles tot ceea ce am spus.

Omul făcu o mișcare bruscă din cap.

– Spune-mi. Spune-o, insistă Michael.

– Înțeleg. Înțeleg perfect.

Omul simțea deja umezeala singelui proaspăt, o șuviță subțire care se putea transforma cu ușurință în șuvoi.

Traversară strada încet, ca doi oameni care se fereau să nu alunece pe zăpada de pe pavaj. Michael îi înmînă o cheie.

– Folosește-o! îi ordonă. Deschide ușa de la stradă.

Mîna omului tremura, greu de spus dacă de frică sau de frig. Deschise ușa. Michael îl împinse înăuntru și intra repede după el, închizînd ușa cu mîna rămasă liberă. Imediat se simți căldură. O clipă, lama cuțitului străluci în lumina slabă din hol. Lîngă scări, spionul se lipi singur de perete. Era un tînăr puțin trecut de douăzeci și cinci de ani, lipsit de experiență și înfricoșat. Îl privea pe Michael cu precauție, ca un animal în cușcă.

– Cine ești? șopti el.

– Fără întrebări.

Michael îl întoarse cu fața la perete, cu mîinile ridicate și picioarele depărtate. Îl percheziționa cu stînga, rapid, neomițînd nimic. Insul avea, în buzunar, un pistol Helwan automat, de 9 mm, versiunea mai mică a unui Beretta 951, furat de la vechea brigadă antiteroristă 777, desființată după puci. Michael băga un glonte pe țeavă, armă și puse siguranța înainte de a-l băga în buzunarul său. Era silențios, deosebit de selectiv și la fel de convingător.

– E în regulă, zise Michael. Dă-i drumul. E la etajul al cincilea.

Clădirea era cuprinsă de tăcere, de parcă zăpada groasă de afară nu lăsa sunetele să treacă. Michael își aminti de cafenea, de tăcerea ei adîncă și incompletă, de absența conversațiilor și

ochii cu expresie de cîini biciuiți. Scările erau abrupte. Încălțăminte lor pocnea pe ciment, provocînd mici explozii care întrerupeau liniștea. Michael își aminti de alte liniști, pe aceleași scări, tulburate de pașii iuți ai unei femei.

O a doua cheie se potrivea în broască. Ușa se deschise în întuneric.

– Pe perete, în stînga, este un comutator. La nivelul umărului.

Se aprinse o lumină verzuie. Se formară umbre. Pe peretele din fața ușii, o fotografie mare alb-negru a mumiei lui Seti I parcă țîșni de la locul ei. Tînărul tresări, speriat.

– N-ai fost niciodată pînă acum înăuntru? Spionul dădu din cap că nu. Ia-o la dreapta. Ușa din capătul coridorului. Mișcă!

Urmă instrucțiunile lui Michael, după ce aruncă o privire nervoasă fotografiei. Michael băgă de seamă că bărbatul era prost încălțat, cu pantofi largi, în care intra zăpada. Se gîndi că avea picioarele înghețate. Chiar și ale lui erau departe de a fi calde.

Simțiră mirosul înainte să deschidă ușa. Vremea rece ajutase mult, dar apartamentul nu era congelator.

– E ceva...

– Știu, am sesizat. Acum, deschide ușa.

Michael se temu de ce era mai rău. Știa ce fel de miros era acela și știa ce va găsi.

Bărbatul deschise ușa, dar se trase înapoi, temîndu-se să intre. Michael îl împinse înainte, orbecăind pe întuneric, în urma lui, căutînd comutatorul pe perete. Duhoarea era de nesuportat și inconfundabilă. Auzi cum cel din fața lui vomită. Propriul lui stomac se întorcea pe dos. Găsi comutatorul, în sfîrșit, și apăsă pe el.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

În cameră era dezordine. Peste tot erau maldăre de bucăți de mobilă ruptă. Fuseseră sparte lămpi și vase, picturile fuseseră smulse de pe pereți, cărțile sfîșiate, date jos din rafturi și împrăștiate pe podea. Nu auzise oare nici un vecin? Nu chemase nici unul poliția?

Michael nu recunoscuse cadavrul la început. Tot ce știa și ce-l interesa era că nu aparținea A'ishei. Abia apoi înțeluse. Corpul – dacă putea fi numit corp – era a lui Megdi. Fața era încă de recunoscut, iar costumul alb – ceea ce se putea vedea sub straturi de sînge uscat – semăna foarte bine cu cel pe care Megdi obișnuia să-l poarte. Mirosul era înfiorător. Michael își puse o batistă la gură.

Ușurarea, oroarea și mila se îmbulzeau în stomacul lui. Nu-l cunoscuse prea bine pe Megdi, dar îl plăcuse și-l admirase. Ușurarea fu de scurtă durată. Dacă Megdi zăcea aici, atunci în oricare dintre celelalte camere putea fi corpul A'ishei, putea fi oriunde.

Cel puțin, ea nu fu nicăieri în apartament. Merseră în fiecare cameră, pe rînd. Nimic nu fusese lăsat la locul lui. Biroul fusese distrus complet, însă nu mai existau alte cadavre.

– Cînd îți vine schimbul? Bărbatul ridică din umeri. Uite ce e, continuă Michael, pot face tot felul de chestii. Te pot lovi, te-aș putea tăia cu cuțitul, aș putea să te bag cu capul sub apă, în cadă,

pînă cînd îți plesnesc plămîinii. N-am făcut lucrurile astea și nu vreau să încep acum. Accept să cred că nu știi ce s-a petrecut aici. Am încredere în tine. Tot ce vreau, în schimb, sînt cîteva informații.

Ședeau pe scaunele tari de lîngă masă, în bucătărie. În jurul lor, pe podeaua lustruită, erau împrăștiate cioburi de faianță și de sticlă.

– Mă vor omorî. Nu înțelegi? Vor spune că a fost vina mea. Omul tremura acum de frică, nu de frig.

– Nu te va ucide nimeni. Dacă rămii calm, vom putea lămuri lucrurile. Te mai întreb o dată, cînd îți vine schimbul?

Tipul privi către ceasul ieftin pe care-l avea la mîna stîngă.

– În mai puțin de o oră, mormăi el. La șapte fix. Nu reușesc să ajungă totdeauna la timp. Cîteodată mă fac să aștept. Acum două zile, a durat mai mult de o jumătate de oră.

Michael fu de acord.

– Bine, zise el. Ai să fii la locul tău cu mult înainte. Cînd îți va veni înlocuitorul, n-ai văzut nimic, n-ai vorbit cu nimeni. Lasă-i să afle toate astea în tura altcuiva.

– Dar cine...?

– Asta vreau și eu să aflu. Relaxează-te. Nu-ți voi face nici un rău. Trebuie doar să cooperezi. Cum te numești?

Omul ezită.

– Eu nu... Hamid, numele meu este Hamid. Cine este... mortul din cealaltă cameră?

– Nu știi? Se numea Megdi. Profesorul Megdi. Un arheolog.

– Arheolog? Cum așa? De ce ar fi amestecat un arheolog în așa ceva?

– În ce?

Hamid ridică din umeri. Michael remarcă unghiile murdare ale acestuia. Vorbea pe un ton ascutit, cu accent sa'idi. Bănui că nu era de mult în oraș. Serviciile de securitate angajau adesea sa'idiți ca infanteriști. Erau dezrădăcinați, dependenți și de încredere.

– În ce treabă? insistă Michael.

– Nu știu. Chestiuni de securitate. Ar trebui să știți.

– Nu, nu știu. Vreau să aud de la tine.

Hamid își umezi buzele. Clipi nervos, privind când fix spre Michael, când în altă parte. În apartament era cald. Încălzirea centrală fusese lăsată să funcționeze. Un robinet picura în chiuvetă, în apartamentul de jos cineva dăduse drumul la televizor. Ajungea pînă sus doar zgomotul unei singure voci, dar nu se înțelegea nici un cuvînt.

– Nu. A ști nu face parte din slujba mea.

– Care sînt instrucțiunile ce ți-au fost date?

– Să supraveghez apartamentul acesta. Să văd cine intră, cine iese. Să raportez superiorilor mei tot ce mi se pare neobișnuit.

– Nu supravegheai apartamentul, spionai toată clădirea. Probabil, ți s-a spus ce să urmărești și pe cine. Urmăreai pe cineva anume. Pe mine? Pe mine mă așteptai?

Tînărul părea speriat. Dădu violent din cap în semn de negație.

– Nu, protestă el, nu pe tine. Nu știu nimic despre tine. Mi s-a spus să urmăresc o femeie, o tînără. Uite...

Căută ceva în jacheta pe care o avea pe sub *jalabiyya*. O fotografie deteriorată, însă recognoscibilă. O fotografie a A'ishei.

– Cine ți-a spus s-o urmărești?

Individul își umezi buzele din nou și se mai uită o dată la ceas.

– Dacă nu sînt la locul meu, spuse, vor fi probleme.

– Ai timp suficient. Michael începea să se întrebe dacă Hamid spusese adevărata oră de încheiere a turei lui. Fusese oare ora șase? Cine ți-a spus s-o urmărești pe femeie? Cine ți-a dat fotografia?

– Șeful... șeful meu.

– Cum se numește? E Abu Musa?

– Nu cunosc nici un Abu Musa, negă el. Eu lucrez pentru *mukhabarat*. Ei mi-au dat de lucru cînd am venit aici acum trei ani. Muncă avantajoasă. Puțini bani, dar cu multe șanse de promovare.

Michael era sigur că mințea. Îi văzuse reacția la auzul numelui Abu Musa și îi sesizase momentul de ezitare înainte de a spune că nu-l cunoaște.

– Care erau instrucțiunile pentru cazul în care o găseai?

– Să raportez la cartierul general. Imediat.

– Cînd a început supravegherea?

– Nu știu. Eu am fost trimis aici prima oară duminica trecută. Acum patru zile. Nu știu, s-ar putea ca înaintea mea să fi fost și alții.

– Cine era cel pe care l-ai schimbat astăzi?

– 'Abd al-Haqq. E bine cunoscut. Lucrează în branșă de ani de zile. N-a promovat niciodată din cauza defectului său, cred. Nu poate vorbi. Dar aude destul de bine și are ochi ageri. Se spune că știe tot ce-i de știut din ceea ce se petrece la cartierul general.

– De-acum încolo nu mai știe. Michael îi relată întîmplarea de la cafenea. Ai idee cine era cel care l-a ucis? Hamid era deja vizibil speriat acum. Încercă să se ridice de pe scaun, dar Michael îl împinse la loc. Îl cunoști pe european?

– Nu... da... nu știu. De ce mă ții aici? Eu nu știu nimic. Trebuie să plec. Lasă-mă să mă duc.

Michael își ținea mîna pe umărul bărbatului. La colțurile gurii spionului se formau deja bășicuțe de salivă pe măsură ce-i sporea frica. Spuse:

– I se spune al-Hulandi: Olandezul. E tot ce știu, jur. Îl cunosc doar din auzite. Nu l-am întîlnit niciodată. Acum lasă-mă să ies de aici.

Michael acoperi brusc, cu palma, gura deschisă a omului.

– Taci! îi șuieră. Ochii spionului se deschiseră larg. Încercă să se ridice cu forța de pe scaun. Păstrează liniștea, îi șopti Michael. Aud ceva. În apartament mai este cineva.

Cu grijă, Michael își împinse ușor scaunul în spate și se ridică. Cu o mișcare rapidă, mută, ajunsese la ușă și, găsind comutatorul, cufundă bucătaria în beznă. Din coridor se auzeau vocile scăzute a doi bărbați. Cel puțin doi. Se blestemă că rămăsese în apartament și căută în buzunar pistolul. Se rugă să nu fie doar o

jucărie pe care Hamid o avea la el doar ca să-și susțină eul. Deblocă cu grijă siguranța. Îl înșfăcă pe Hamid și-l trase pe după masă, într-o nișă din spatele frigiderului.

– Trebuie să fie înlocuitorul meu, șopti Hamid. O fi venit mai devreme și o fi avut vreo bănuială.

– Ai mințit când mi-ai spus ora la care ți se termină rondul?

– Nu, jur...

Ușa se deschise, lumina din coridor pătrunse în cameră și respirația ușoară a cuiva. Se auziră pași șovăitori.

Fără nici un avertisment, Hamid țîșni în picioare, cu mâinile sus. În una avea legitimația *mukhabarat*. Văzuse prea multe filme la T.V. în care polițiști fără uniformă își vînturau insignele în fața răufăcătorilor. Prea multe filme în care delincvenții lăsau armele jos și ridicau mâinile. Cel din ușă nu făcu nici măcar o încercare să citească ce scrie pe legitimație.

Michael auzi doar bubuitul pistolului. Un moment mai târziu, corpul lui Hamid se prăbuși pe podea. Nu avusese timp nici măcar să țipe. Liniște, apoi alți pași. O lumină slabă invadă bucătăria. O voce din altă cameră rostea ceva ce nu se înțelegea.

Nu era nici o posibilitate de ieșire din bucătărie. Din locul unde se afla, după frigider, Michael vedea picioarele lui Hamid. Pantofii cei ieftini erau stropiți cu sînge. Pe podea se întinse o umbră. Michael se întoarse și încercă să vadă imaginea pistolarului în geam. Tot ce putu distinge fu un individ înalt și forma unei puști-mitralieră, în poziție de tragere. Michael își ținu respirația. Omul se aplecă și examinează cadavrul de jos.

Din ușă se auzi o voce:

– Ce s-a întîmplat? De ce ai tras?

Vocea nu era a unui arab. Suna a francez, gîndi Michael.

– Acesta-i mort. A țîșnit de după frigider.

Cel care vorbise era egiptean cu accent de Cairo.

– Cine era?

– *Mukhabarat*. Uite, are o legitimație.

Michael simți cum i se prelinge transpirația în ochi. Mîna de pe pistol i se umezise. Nu se antrenase de mulți ani, nu mai trăsese cu pistolul.

– Nu mai e nimeni altcineva. Locul e la fel cum l-am lăsat noi.

– Acesta trebuie să fi fost spionul lor. O fi urcat pînă aici dintr-un motiv anume. Poate că i se făcuse prea frig. Cred că a fost șocat cînd a dat peste ce-i aici.

– Crezi că-l vor căuta?

– Înclin să cred că nu. Nu merită să-l caute. Nu pot ține evidența agenților lor în zilele astea. Lasă-l în pace. Pot să-l adauge pe listă cînd vor veni aici. Hai să stingem luminile astea și să plecăm de aici.

Um moment mai tîrziu, lumina era stinsă și ușa de la intrare trîntită. Tăcerea se strecură la loc, se opri puțin la ultimul mort, după care se reinstală stăpînă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Londra

17 decembrie

Tom Holly se înfioră și privi afară pe geam. Lăptarul tocmai își începuse treaba. Sticlele zdrângăneau ușor în aerul aspru. Ca acompaniament, păsările trezite lansară un cor de țipete.

Se gândea că n-ar trebui să fie aici; ar trebui să fie în Egipt, ca să-l ajute pe Michael Hunt. Șefii de birouri însă nu călătoresc, ei nu se expun pericolelor, nu-și periclitizează nici știința, nici ignoranța. Ei supraveghează de la distanță, iar dacă este necesar, se retrag în spatele vălurilor țesute de serviciu pentru ei. Erau șapte vâluri după care se puteau ascunde, la fel ca cele șapte ale dansului: vâlurile onoarei, ale discreției, ale securității, ale diplomației, ale misterului, ale tactului, ale rahaturilor. Acest ultim vâl, mai presus de toate, era cel care-i despărțea pe servitorii acestui tărâm de goliciunea completă.

— Tom? De ce te-ai sculat atât de devreme? Nu-i încă nici ora cinci, îl întreabă nevastă-sa care apăruse în ușă, ciufulită, cu un capot pus în grabă pe umeri.

— Da? Regret. Nu mi-am dat seama.

— M-am trezit și tu nu erai în pat. Vino înapoi, iubitul. Aici e mult prea frig. Ai să trezești copiii.

— Du-te tu, dragă. Vin și eu imediat.

Linda intră în cameră. Era atât de întuneric, încât de-abia îl putea vedea. El era doar o umbră profilată pe geam.

– Vrei să aprind o lumină? întrebă ea.

– Nu. Nu, mulțumesc.

– Vrei să vorbim?

Întrebă deoarece credea că e de datoria unei soții să întrebe asta. Într-un fel sau altul, era ceva ce întreba încă de când se căsătoriseră. Răspunsul lui era invariabil nu, dar ea își făcea datoria și îl întreba mereu. I se părea o dovadă a lipsei de grijă să nu întrebe.

– Cred că cineva la care țin are probleme mari, spuse el.

Speriată, veni aproape de el și-și strecură mîna pe după talia lui.

– Pot să te ajut cu ceva? El dădu din cap în semn de negație. Nu, zise ea. Nu, presupun că nu.

– E vorba de Michael, spuse el, Michael Hunt. Nu e singurul, dar e vina mea că se află în acea situație. Demisionase, clarificase totul, iar eu l-am tîrît înapoi. Dacă n-ar fi fost blestemata asta de revoluție...

– Unde e el? În Egipt?

– Da.

– Bănuiesc că asta-i tot ce-mi poți spune. El încuviință. Și vrei să te duci să-l găsești. Să-l scoți de-acolo sau să faci ce crezi că e mai bine.

O vreme el nu spuse nimic, o ținu doar strîns.

– De unde știi? întrebă el, în cele din urmă.

– Doamne Dumnezeule, Tom. Nu înțeleg de ce irosesc ăia un salariu pe tine. Făcu o pauză. Chiar trebuie să mergi?

El ezită. De cuvîntul acela mititel „chiar“ atîrnau atât de multe.

– Da, zise, în sfîrșit. Așa cred. Nu vîd o altă cale. În mod normal... Nu-i vorba doar de Michael. Se petrece ceva. Ceva ce nu-mi place.

– Sînt înfricoșată, Tom. Mă tem că nu te vei mai întoarce. N-ai oameni pentru tipul ăsta de acțiuni? Mai tineri? Oameni care n-au familii?

Ei aveau patru copii, cel mai mic de patru ani, cel mai mare de unsprezece.

El nu-i putea împărtăși suspiciunile, că nu era capabil să se mai încreadă în nimeni care avea legătură cu Vauxhall-ul.

– Pentru chestii de genul ăsta, nu, spuse el. Dacă trebuie să meargă cineva, eu sînt acela.

– Îți vor permite?

– Nu vor ști, pentru că nu le voi spune.

– Dar trebuie să afle.

– Oh, da; dar cînd vor afla va fi prea tîrziu.

Ea nu spuse nimic. Mult timp, ea îl ținu îmbrățișat, tremurînd.

– S-ar putea să vină unii și alții pe aici, spuse el. Să pună întrebări, să mă acuze. Crezi că te vei putea descurca?

– Asta pot, mai greu mă voi putea descurca cu plecarea ta.

– Nu voi lipsi mult, minți el.

– Nu?

– Nu, șopti el.

O strînse mai tare în brațe, o ținu așa, încătușată în frica lui, pînă cînd primele semne ale zorilor începură să se furișeze peste acoperișurile caselor.

Percy Haviland era proprietarul unui apartament cu vedere spre piața Cadogan. Acum era acasă. Nu dormise. Fața îi era umbrită de efortul pe care-l făcuse să stea treaz toată noaptea, deoarece avusese întrevederi ba cu un ministru, ba cu altul. La ora două vorbise cu ambasadorul Israelului, petrecînd mai mult de o oră într-o încăpere sigură, la ambasadă, în Kensington Palace Gardens. Președintele J.I.C. telefonase puțin după ora patru și vorbiseră mai mult de o jumătate de oră, o foarte dificilă jumătate de oră.

Sună telefonul. Închise ochii și înjură în barbă. Cele cîteva pahare de whisky de malț, băute pe parcursul lungii nopți, contribuiseră prea puțin la relaxarea lui mentală și la creșterea moralului. Întinse o mînă bine îngrijită și ridică receptorul.

– Haviland.

Vocea de la capătul celălalt vorbea rar, însă la obiect. Haviland ascultă, mormăi un „da“ scurt, urmat de „mulțumesc“, după care puse receptorul în furcă. Rămase nemișcat o vreme, cu mîna pe plasticul negru. După aceea se întoarse pe jumătate în scaun, spre cineva care ședea lîngă geam, cu fața parțial ascunsă în umbră.

– Era Burton, spuse. De la Personal. Un tip de treabă; l-am pus la curent cu chestiunea aceea legată de cod. Celălalt bărbat își înalță capul plin de interes. Știți la ce mă refer, desigur, continuă Haviland. Privi prin cameră. Era ca o închisoare sau ca un cort care adăpostea un circ. Străinul nu spuse nimic, nu făcu nici o mișcare. Asculta doar. L-am rugat să se uite prin dosarele de cadre ale lui Tom Holly și Michael Hunt, să verifice dacă există vreo înregistrare a vreunui cod pe care să-l fi folosit concomitent amîndoi. Tocmai a sunat să mă anunțe că s-au ocupat de aceasta cei de la criptocomunicații. Au decodificat cele două mesaje acum cîteva minute. Cineva le aduce acum.

După o bătaie în ușă, apărură un mesager. Îi înmînă copiile și plecă. Haviland își puse ochelarii pentru a citi și privi pe ambele pagini. Cînd ridică ochii, expresia feței îi era gravă.

– Este exact de ce ne temeam noi. Michael Hunt a fost scos iar la suprafață. Vrea să-l vadă pe Holly. Acesta i-a răspuns că a plănuit să plece în Egipt azi.

– Crezi că va reuși?

– Mă îndoiesc foarte mult.

– Nu vei încerca să-l oprești?

– Firește că nu. De ce aș face-o?

– Și dacă reușește, ce va face?

– Îl va aștepta pe Michael Hunt la punctul de întîlnire ales.

– Noi știm unde este acesta?

– Vom afla.

– În caz că Hunt nu apare?

– Holly va începe să-l caute.

– Îl va găsi?

Haviland ridică din umeri.

– Poate. Dacă Hunt trăiește.

Străinul se ridică în picioare și se duse la geam, unde dimineața aștepta încă să vină. După o tăcere lungă, se adresa gazdei sale:

– Percy, ai un apartament încântător. Mi-a plăcut dintotdeauna. Te invidiez. Ai fost extrem de norocos.

– Da, am fost cu adevărat.

– Ridicarea ta la rangul de cavaler ar trebui să fie pe-aproape de acum, cred.

– Da. Așa am înțeles și eu. Pe lista de Anul Nou.

– Va fi oficial, atunci? Haviland încuviință. O meriți. Străinul făcu o pauză și se întoarse spre geam. Încet, își plimbă degetul pe geam, simțind cum răceala sticlei îi ia din căldura pielii. Dacă întâlnirea va avea loc, ne va ajuta, nu-i așa?

Pentru moment, Haviland nu înțelese la cine se referea. Apoi încuviință din cap.

– Da, spuse. Vom fi avantajați într-o mare măsură. Aceasta va confirma faptul că Holly este „cîrțită“ de la Vauxhall. Într-o conspirație cu Michael Hunt și femeia aceea, soția lui Rashid Manfaluti.

– Și după aceea?

– După aceea? Nu va fi nici un „după aceea“.

Străinul își retrase degetul de pe geam, lăsînd în urmă o dîră de condens.

– Nu, spuse. Ai perfectă dreptate. Nu va fi un „după aceea“.

IV

„Încît nimeni să nu poată cumpăra sau vinde,
decît numai cel ce are semnul, adică numele
fiarei sau numărul numelui fiarei.“

Apocalipsa, 13:17

CAPITOLUL TREIZECI

Cairo

Preotul ajunsese aproape de sfîrșit. Spunea o rugăciune personală pentru tatăl unui enoriaș din parohie, care murise cu cîteva zile în urmă la Florența. Nu era obligația lui, însă părințele Dominic se îmbolnăvise în ziua care trecuse și se oferise să-i țină locul. Așteptau numai vreo douăzeci de oameni, toți înfofoliți cu basmale și haine groase: fiica decedatului, cele două fete ale acesteia cu soții lor și cîțiva prieteni.

În capela întunecată ardeau, pîlpîind, lumînări albe. Aerul era greu de la ceara arsă și de la tămîie, ca și cînd ar fi fost parfumat pentru a ține la distanță molima.

Preotul strălucea în lumina tremurătoare, o figură înaltă, îmbrăcată în alb, aplecată peste un altar micuț. Mortul fusese un om bătrîn, invalid. Nepoții îl văzuseră doar în fotografii, iar ginerii lui căzuseră în dizgrație cu mult timp în urmă. Nimeni nu

regreta prea mult trecerea lui în neființă. Nici o lacrimă nu întrerupsese ritualul soporific al liturghiei.

Asemeni unui actor care interpreta un rol familiar într-un teatru întunecat, preotul recită vorbele și execută mișcările slujbei. De pe peretele de deasupra, statuia Ecaterinei de Alexandria urmărea mișcările binecunoscute, mută, transcedentală și mutilată de vopsea și ghips. Pe crucea lui, zeul cel palid își închisese ochii în dureri.

Un vizitator din străinătate ar fi putut sesiza ceva legat de atmosfera serviciului, ceva aproape de contravenție sau ilegalitate. Din momentul puciului, comunitatea creștină din Egipt devenise tensionată, coptii cel mai mult dintre toți. Amintirea zilelor din 1980 și 1981 nu avusese timp să se estompeze. Autoritățile începuseră deja să impună restricții celor care credeau în Biblie. Vestea despre asasinatele de dimineață se răspândise în șoaptă în piețe și pe străzile dosnice.

În Minya, Asyut și alte enclave creștine se spunea că tinerii se înarmau. Creștinii libanezi își aduseseră arme prin Iordania și Sinai, iar un grup evanghelic numit Sabia Vieții, din Statele Unite, trimitea dolari și, după cum umbla vorba, muniție.

Preotul se întoarse cu fața spre adunare. Cu această ocazie, observă, deși era greu vizibil în umbrele din spatele capelei, un bărbat care stătea separat de ceilalți. Nu fusese acolo când începuse slujba. Preotului i se păru o figură cunoscută.

Slujba continuă, corectă, ritmată, fără patos, lipsită de dramatism: un act obișnuit, nimic mai mult. Oamenii se adunaseră nu pentru ceva deosebit, ci pentru liniștirea conștiinței. Ce conta? gândi preotul. Avea gânduri mai importante în minte.

Urmară ultimele cuvinte, sfârșitul și strângerea de mâini. Cuvinte de îmbărbătare de care nu avea nevoie nimeni. Preotul vorbea în limba italiană, cu accent. Lângă ușă, intrusul stătea la locul lui, privind și așteptând să plece cei strînși acolo, care se

grăbeau să iasă, aruncându-i priviri pline de nervozitate. Abia după ce și ultimul părăsi capela, ieși și el din umbră.

– A trecut mult de când ți-am auzit ultima predică, Paul. Nu ți-ai pierdut îndemînarea, spuse în engleză.

– Mulțumesc. Încerc să mă țin în formă. Ce faci aici la ora asta? Și de ce ești îmbrăcat așa? Nu te-am recunoscut când stăteai acolo.

Michael ridică din umeri.

– Fiecare avem câte un rol de jucat. N-am fost urmărit, dacă asta te preocupă.

Părintele Paul își scotea veșmintele.

– Ai fost profesionist, Michael. Am toată încrederea în tine. Fața lui Michael luă o expresie sumbră.

– Am probleme, Paul. Am nevoie de ajutorul tău.

Paul ezită.

– De ce vii la mine?

Își drapă patrafirul, cu grijă, pe braț. Sub el purta un stihar de dantelă fină.

– Fiindcă ești fratele meu. Pentru că pot avea încredere în tine. Nu am pe altcineva, Paul.

– Viața ta e în pericol? Michael încuviință din cap. Am crezut că ai demisionat și că ai ieșit din toate. Sau totul a fost doar un joc lucrat cu grijă.

– Nu. A fost adevărat. Ce am vorbit în Anglia a fost adevărat. Totul. Tu m-ai prevenit să nu mă implic din nou cu Tom Holly.

– Te-a convins să faci ceva?

– Da.

– Înțeleg. Ei bine, va trebui să-mi explici totul, cum trebuie. Să mergem la casa parohială – acolo putem vorbi fără să fim deranjați.

– Ce s-a întâmplat cu părintele Dominic?

– E la spital. S-a îmbolnăvit brusc ieri. Bîntuie o insectă. Jumătate din populație se pare că s-a îmbolnăvit.

– Îmi pare rău să aud asta. Transmite-i din partea mea toate cele bune. E un tip cumsecade.

– Da. Da, este.

Pe fața lui Paul trecu, scurt, un nor. Apoi zîmbi, îl cuprinse pe după umeri pe fratele său și-l conduse afară din biserică.

Casa parohială era, asemeni bisericii, o clădire care data din vremurile de glorie ale dominației britanice. Situată la periferia sudică a cartierului al-Azbakiyya, servea o comunitate formată din catolici și maroniți, cîțiva italieni care rămăseseră după Suez și o adunătură de expatriați cărora Biserica Sf. Iosif din al-Zamalik li se păruse prea lipsită de simplitate pentru gustul lor.

Paul sosise la Cairo la începutul anului, fără să-și anunțe venirea. Ordinul căruia îi aparținea îl trimisese la postul din Egipt să efectueze un soi de cercetare. În fiecare zi mergea cu mașina la nunțiatura din al-Zamalik. Noaptea rămînea în casa parohială să citească sau să scrie. La viața mondenă participa arareori, iar de relaxat nu se relaxa niciodată. Michael nu știa cu precizie ce natură avea munca lui. Se gîndea că era legată întrucîtva de specializarea academică în studiile islamice. Paul scrisese studiul aprofundat al unui teolog din secolul al paisprezecelea, Ibn Taymiyya, carte pe care Michael o văzuse în standuri, la vînzare, mai devreme. Acest studiu fusese publicat de Pontificio Instituto Biblico, în seria Biblica et Orientalia înainte cu cîțiva ani.

Paul pregăti două pahare mici și o sticlă de whisky irlandez.

– Pe al meu îl vreau cu ghimbir, spuse Michael. Îți amintești?

– Îmi amintesc că îți plăcea berea dulce cînd eram copii. Erai în stare să bei galoane. Din cauza ei făceai pe tine noaptea. Ghimbirul nu-ți face bine și, oricum, nu cred că Dominic are așa ceva. Dacă vrei, are niște bere neagră englezească. E de proastă calitate, însă lui Dominic îi place. O numește Beelzebub și zice despre ea că: „Aș putea să beau o pintă de Beelzebub deseară.“ Numai Dumnezeu știe de unde-și face rost de ea. Nimeni cu mintea întreagă n-ar fabrica chestia aceea. Cred că și-o face singur.

– E-n regulă, spuse Michael. Rămîn la whisky-ul simplu, dacă nu te deranjează.

– Ia-o ușor. Sticla nu-i a mea, îi aparține lui Dominic, și în timpurile astea nu-i ușor de făcut rost.

Michael îl privi. Închise ochii și-i ținu strînși un moment. Pe față i se citi un val de durere. Deschise ochii.

– Nu e vorba doar de mine, spuse el. Și viața altora e în pericol. Unii sînt morți deja. De exemplu, un tip Perrone, Ronnie Perrone. Tu nu-l cunoști, dar...

Paul se uită grav la Michael.

– Ba da, îl cunosc. Îl știu pe Ronnie foarte bine. Spui că e mort?

– Tocmai am fost la el. Cineva îl strangulase cu cordonul halatului de casă. Paul își făcu rapid semnul crucii. Cum de-l cunoști?

– Hai să zicem că ne-am întîlnit de cîteva ori în timpul activității mele.

– De cînd lucrezi? Ca preot?

– Nu. De cînd cercetez mișcarea fundamentalistă.

– Înțeleg. Știi că era șeful secției MI 6, de aici, din Cairo?

– Da, știam. Biserica nu e lipsită de resurse, Michael. Ai fi surprins să știi cît de puțin nu știm noi sau cît de puține lucruri nu putem afla.

– În mare, acesta este motivul pentru care am venit la tine.

– Da, m-am gîndit că asta ar putea fi. Paul își ridică paharul cu brandy. Ziceai că au mai fost alți morți.

Michael îi spuse tot ce văzuse.

– Pe acest Megdi nu l-am cunoscut niciodată. Era amestecat în vreo treabă cu tine sau cu Ronnie?

Michael dădu din cap că nu.

– A'isha locuia la el.

– A'isha?

– Manfaluti.

Paul o întîlnise pe A'isha doar o singură dată, la puțin timp după ce revenise în Cairo de la înmormîntare. Și-o amintea ca pe femeia care bătuse la ușa casei mamei sale în Oxford,

întrebînd de Michael. Îl impresionase foarte puternic, însă conștiința lui de preot îl împiedicase să se manifeste mai mult decît politicos. Unii – chiar unii preoți – ar fi fost de părere că era de modă veche să obiectezi unui cuplu că trăiește în ceea ce era considerat păcat.

– Înțeleg. Îmi pare rău. Indiferent de părerea mea despre legătura voastră, sînt mîhnit profund de faptul că ea se află în pericol. Sînt sigur că ai știut... cînd v-ați cunoscut, că exista această posibilitate. Soțul ei reprezintă o amenințare enormă la adresa noului regim. Chiar și ea...

– Soțul ei este mort.

– Ce? Manfaluti? De unde știi?

Michael îi explică, fără să omită nimic. În plus, își exterioriza și temerile. Cămăruța cu cărți aliniate avea o notă de familiaritate, ca și cum îi despărteau de Cairo mări și țări. Era biroul lui Paul pentru timpul cît stătea în misiune. Pe o măsută, Michael observă fotografii ale mamei și tatălui lor și, în spatele lor, una cu ei doi. Stăteau amîndoi unul lîngă altul, în soare, privind cu ochii întredeschiși la un aparat de fotografiat ținut de mama lor. Fusese făcută cu ocazia ultimei lor vizite de familie la Cairo în 1975. Cea care îi rămăsese lui fusese pierdută sau distrusă de mult. Sau poate că era aceasta, intrată cumva în posesia fratelui său, care o înrămase în argint și o adusese înapoi la Cairo.

După ce Michael termină de vorbit, Paul nu zise nimic o vreme. Căzuse pe gînduri, parcă tulburat de istorisirea fratelui său.

– Nu mi-ai spus încă de ce te-ai dus la Alexandria, zise el.

– Ți-am spus, Tom Holly m-a rugat să fac ceva pentru el. A trebuit să merg la Alexandria să obțin niște informații. Atîta tot.

Paul se ridică în picioare nerăbdător. Se duse la bibliotecă și luă o carte mică, legată în piele. O răsfoi, uitîndu-se prin ea, după care o puse la loc. Se întoarse iar către fratele lui și oftă.

– Michael, cînd ai venit la mine, ai zis că ai încredere în mine. Ești aici și te porți cu mine ca și cu securitatea locală, spunîndu-mi o poveste care nu duce la absolut nimic.

– Sînt lucruri...

– Nu, Michael, nu sînt. Nu mai sînt. Dă-mi voie să-ți spun eu de ce ai venit aici în seara asta. Vrei să te pun în legătură cu serviciul de informații al Vaticanului, din Cairo. Am dreptate?

Michael deschise gura să protesteze, dar o închise repede.

– Da, recunosc el. Ai dreptate. Nu mai am nici un fel de oameni de legătură. S-ar putea să nu fiu crezut sau să nu mai prezint încredere.

– Foarte bine. Vrei să te prezint oamenilor noștri. Acum, mă întreb, de ce ar dori fratele meu mai mare acest lucru? De ce i-ar fi necesar? Ronnie Perrone nu era singurul reprezentant al serviciului secret britanic în Egipt. Pînă și eu cunosc acest aspect. Nu va dura foarte mult pînă cînd te vor verifica americanii, chiar dacă toate legăturile pe care tu le-ai folosit la ambasadă nu mai sînt de mult. Este evident că se petrec mult mai multe decît mi-ai spus mie. Dacă vrei să te ajut, vei fi nevoit să-mi spui tot ce știi.

Michael ezită. Avusese deja scrupule dacă să-l amestece sau nu pe fratele său în asta. Viața A'ishei era în pericol, dacă nu era moartă. Pe cine ar fi trădat, la urma urmei? Un șir de morți? Pe un alt trădător cu poziție înaltă în Vauxhall House? Îi spuse lui Paul tot ce știa.

Cînd termină, Paul tăcu mult timp, cu capul aplecat de parcă se ruga. Cînd era tînăr, își imagina că, devenind preot, îi va fi mai ușor cu chestiuni de genul acesta. De fapt, cu toate: cu viața, cu frica, cu singurătatea. Adevărul era că nimic nu părea să ajute, iar preoția te făcea și mai expus, și mai vulnerabil. Chiar dacă ții într-o mînă potirul cu sîngele Domnului în el, ești tot un nimic. Poți garanta iertarea, iar noaptea să adormi plin de păcate și de remușcări. Poți trăi toată viața întru Domnul, și totuși să fii blestemat.

Vorbi încet, fără să-și ridice capul.

– Michael, ești sigur că cel pe care-l bănuiește Tom Holly că ar fi în spatele acestor asasinate este cineva numit al-Qurtubi? Acesta este numele pe care l-a folosit?

– Da, sigur. „Cordovanul“. Este un nume obișnuit, unul pe care nu-l greșești ușor.

– Nu, nu greșești. Paul își înalță capul. Michael, cât de tare ești? Nu mă refer la fizic. Mental. Emoțional.

Ar fi vrut să spună „spiritual“, dar voia ca Michael să înțeleagă corect.

– Crezi că A'isha e moartă?

Paul dădu ușor din cap în semn de negație.

– Michael, nu știu. Nu sînt paranormal, deși numai Dumnezeu știe că uneori mi-aș dori să fiu. Nu știu mai mult decît tine.

Pentru prima oară, atunci, Michael observă că fratele său albise. Își aminti cât de frumos era Paul cînd era mic, cât de puternic era și cât de mult îi plăcea să-și îngrijească corpul. Femeile se simțeau atrase de Paul mai mult decît de el. Paul jucase fotbal, făcuse canotaj, se cățăraseră pe munții din Scoția. Plătise un preț mare pentru minte și spirit. Cît de însingurat trebuie că era. Michael ar fi întins mîna să-l mîngîie pe obraz. Consideră că cel mai greu lucru pentru un preot era acela că nu avea voie să fie atins.

– Ce e? întrebă el.

De ce îl privea Paul așa? Tăcerea se interpuse între ei un moment, tensionată, plină de anxietate.

– Mă gîndesc, zise Paul încetișor, că pentru A'isha ar fi mai bine dacă ar *fi* moartă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Zăpada se așternuse peste Cairo, ca o carapace opacă. Domurile cu acoperișuri ninse și minaretele cu vîrfurile glazurate, din depărtare, împrumutau orașului aspectul unei felicitări de Crăciun. Lipseau doar îngerii cu aripi deschise, odihnindu-se pe case, și o stea în vîrfurile ascuțite ale Citadelei. La periferia răpânoasă a marii metropole, dacă ar fi privit cineva, ciobanii în haine de măturători își mînau turmele prin cîmpiile înghețate.

La nivelul străzii, oricum, nu rămăsese nimic din înșelăciune. Lumea înfrigurată se lupta cu nămeții de zăpadă și zloata semiînghețată. Trotuarele și străzile nu fuseseră construite pentru vremuri ca acelea, cel puțin în cartierele cele mai vechi, în mahalalele Misr al-Qadima.

Părintele Paul Hunt mergea pe o stradă întunecoasă din Babilon, luptîndu-se cu o rafală de vînt tăios. Simțea în nări mirosul înțepător care se ridica deasupra cuptoarelor de ars lut de la marginea nelocuită care despărțea Misr al-Qadima de Orașul Morților, în partea de est. Străzile înguste și întortocheate erau invadate de un alt miros, izul sărăciei. Zăpada și vîntul nu reușiseră să-l atenueze.

Un bătrîn întinse mîna pentru a fi miluit. Paul se aplecă și-i puse cîteva monede în palma zbîrcită. O secundă omul îl privi în ochi, strîngîndu-i mîna cu ale lui, în semn de mulțumire.

– *Allah yubarik fik*, șopti bătrînul. *Allah yubarik fik*.

Pe dosul încheieturii avea o cruce albastră, bizantină. Paul zîmbi și trecu mai departe.

Babilon – Bab 'Alyun sau simplu 'Alyun – fusese prima așezare care mai tîrziu devenise Cairo. Fusese construit pe locul unui așezămînt religios antic, numit Khery-Aha. Grecii i-au spus Babilon. Împăratul roman Traian a construit o fortăreață pe acel loc și a botezat-o „Babilonul Egiptului“. Cînd musulmanii au cucerit țara, au construit primul lor oraș, în jurul ei: al-Fustat, Tabăra militară. Prin extinderea spre nord a orașului islamic, Babilonul și împrejurimile sale au devenit „Vechiul Cairo“, o enclavă populată de copti și evrei, un loc al bisericilor și al cimitirelor, al mînaștirilor și sinagogilor, al tîmîii și al vedeniilor. Un loc ascuns, strîmt și întunecat în spatele zidurilor înalte.

Acum, evreii plecaseră, iar majoritatea coptilor se mutaseră la Shubra sau, dacă se ajunseseră, la Heliopolis și Misr al-Jadida. Unele biserici fuseseră restaurate numai pentru plăcerea turiștilor amatori de a se abate de la traseul bătătorit. Pe lîngă zidurile joase mai stăteau ghemuiți preoți și călugări, liturghia încă răsuna de după paravanele cu modele bogate, iar fumul parfumat de tămîie inunda străzile duminica dimineața. Viața se dusesse, spiritul era frînt de mult și putred.

Paul se simțea deprimat de fiecare dată cînd venea aici, din cauza străzilor terne și înfometate și a pereților întunecați, lipsiți de ferestre. Din cauza fețelor în care erau reflectate secole de suferință. Din cauza sfinților care putrezeau în spatele altarelor scoase din uz. Dar cel mai mult din cauza învățaturii primite aici și a ceea ce știa că zace ascuns sub străzi, ziduri și paravane încărcate cu icoane.

Își lăsase fratele dormind în casa parohială, în camera lui Dominic, extenuat după ultimele evenimente. Permițîndu-i lui

Michael să rămînă, încălcase flagrant regulamentul bisericii. La urma urmei, nu era casa lui ca să facă ce dorea cu ea. Se consolă cu gîndul că nu avusese de ales. Michael îi era frate și nu avea unde să se ducă. Să-l fi aruncat în stradă însemna să-l predea dușmanilor de a căror existență n-avea nici măcar habar. Paul se rugă ca nici măcar să nu-i fi atras către casa parohială.

Pe lîngă el, trecu un tren local care mergea spre al-Ma'adi și Helwan. Opri scurt în stația Mari Girgis, după care plecă mai departe. Paul ajunse în dreptul unei deschizături în zidul bătrînei fortărețe și trecu prin ea, în interior. La capătul cîtorva trepte era o alee îngustă care despărțea mînăstirea de maici de Mînăstirea Sf. Gheorghe. Un preot îmbrăcat în negru, cu un breviar strîns la piept, trecu preocupat și încruntat.

La capătul aleii, Paul trecu pe sub o arcadă joasă; în partea cealaltă, după alte cîteva trepte, dădu de ușa din spate a unei bisericuțe. Ezită un moment. Dacă bătrînul murise? Dacă mințea din rațiuni știute numai de el și de biserică? Sau mai rău: dacă nu spusese nimic altceva decît adevărul gol-goluț? Inspiră adînc și împinse ușa.

Abu Sarga era o parte întuneric, o parte lumină și o parte imaginație. Ușa se trînti cu greutate, închizîndu-l pe Paul într-o altă lume. Î închise ochii și se gîndi că aude vocile tuturor morților din toate secolele, pe rînd, șoptind. Și îngeri strîngîndu-și și desfăcîndu-și aripile mototolite. Era atît de puțin spațiu și atît de mult întuneric. Aripile se strîngeau și se desfăceau ca paginile unei cărți din piele. Își făcu cruce, deschise ochii și bezna se țesu în jurul lui, groasă și grasă ca întunecimea spiritului.

Nașterea și moartea Bisericii erau la un loc. Înflorirea mînăstirilor și venirea islamului. Moarte peste moarte, bezna ca un sirop și îngerii cu aripi de mărimea Africii. De fiecare dată cînd punea piciorul aici, preotul din el pășea în inima propriilor sale tăceri neperturbate. Intrase în sînul Bisericii să scape de ele, să le umple cu vorbe, dar aici, în întunecimea din Abu Sarga, nu rămîneau decît tăcerile.

Trecu pe sub nartex și intră în naos. Întunericul de aici era îndulcit cu fulgii fini de lumină care veneau tăcuți din lămpi ascunse. Coloane de granit flancau coridoare înguste, ridicîndu-se în umbrele înalte. Părea că printr-o dispensă stranie încetaseră să mai fie de piatră și umbrele lor se întindeau spre locuri cu muzică nesfîrșită. Erau aproape goale, lumina și culoarea le dispăruseră mult timp în urmă. Ici și colo se puteau distinge figuri șterse de sfinți uitați, ponosite și fără vlagă. De pe pereți căzuseră bucăți de tencuială, lăsînd găuri în auriul și purpuriul icoanelor aproape la fel de bătrîne ca și biserica însăși.

Pătrunse în iconostas, dînd la o parte o draperie prăfuită. Părintele Gregory ședea acolo unde se aștepta Paul să-l găsească: pe un scaun mic, de lemn, cu fața spre *haykal*-ul central. Avea capul înclinat, cu părul lung și alb răsfirat pe genunchi. Paul știa că vine aici în fiecare zi, iarna și vara, să se roage și să mediteze. Încheieturile nu-i mai permiteau de mult să îngenuncheze, așa că ședea pe taburet.

Paul nu-l întrerupse. Se opri în apropiere, șoptind rugăciuni, învăluit în umbrele mișcătoare. O singură lumină ardea în fața unei icoane a Fecioarei. În biserică era frig.

Trecu o oră și mai bine pînă cînd bătrînul înălță capul. Nu se uită împrejur.

– Tu ești, frate Paul?

– Da. Sînt aici de cîtva timp.

– Te așteptam.

– În dimineața aceasta m-am decis să vin.

Preotul bătrîn chicoti.

– Noaptea trecută, spuse, noaptea trecută ai hotărît să vii.

Paul se încruntă. Bătrînul știa prea multe. S-a întîmplat ceva.

Părintele Gregory nu formulă propoziția ca întrebare.

– Da, răspunse Paul, uitîndu-se pe sus, la picturile șterse ale sanctuarului. S-a întîmplat ceva.

– Bine. Aproape era timpul.

Paul înțelese ce voia să spună. Se cutremură. Nu toate aripile care se zbăteau erau angelice.

– Cred că am motive să dau de urma lui.

– Da?

– Ți-am vorbit despre fratele meu Michael. Îți amintești?

Bătrînul încuviință din cap. I se putea da orice vîrstă între șaptezeci și o sută de ani. Vederea îi era slăbită, iar dinții, niște cioturi înnegrite. Mintea, însă, îi era ascuțită ca întotdeauna și memoria nealterată.

– Îmi amintesc. Continuă.

– Este exact cum am intuit, spuse Paul. Ai lui l-au contactat și l-au convins să lucreze din nou pentru ei. Să-l găsească pe al-Qurtubi.

– Tu n-ai fost de acord, nu-i așa?

– Nu. Am încercat să-l previn, dar nu m-a luat în seamă.

– Ce rost a avut avertizarea? Aceia pe care Dumnezeu i-a ales...

– E fratele meu. Ales sau nu. Nu știe nimic despre al-Qurtubi. Toți sînt ignoraanți. Pentru ei, el nu reprezintă nimic altceva decît conducătorul unei organizații teroriste, căreia nu-i cunosc nici măcar numele.

– Adevărul îl știm doar noi?

– Da.

– Nu crezi că sîntem puțin cam aroganți? Poate că ar fi timpul să mai spunem și altcuiva.

– După cum dumneata însuși ai spus, care ar fi rostul?

– S-ar putea să bănuiască. Să-l pui în temă pe fratele tău.

– Nu este credincios. S-ar putea să nu mă ia în serios.

– Indiferent.

– Mă voi gîndi.

– Oamenii tăi îl pot ajuta?

– Așa cred. Da. Ar putea reuși să-l găsească pe al-Qurtubi.

– Gîndești că o vor face în timp util?

– Posibil. Paul se opri. Există o complicație, zise. O femeie. A'isha Manfaluti.

– Soția politicianului?

– A fost... Ezită... Amanta lui Michael. A început acum câteva luni. S-au cunoscut în Anglia, imediat după moartea tatălui meu. Prezentările au fost făcute de un tip pe nume Holly. Este șeful biroului din Londra pentru Egipt.

– Unde este complicația?

– Manfaluti e mort. Nevastă-sa a dispărut. Mă tem că e în mâinile lui al-Qurtubi.

– Atunci, Dumnezeu să aibă milă de sufletul ei.

– Da...

Paul tăcu.

Părintele Gregory se ridică de pe taburet. Paul se aplecă, îl apucă de braț și-l ajută să stea pe picioare. Brusc, se răsuci, privi în jur. I se păru că aude ceva.

– Fiul meu, nu-i nimic. Ignoră-le. Sînt doar niște umbre.

– Nu mă pot stăpîni, părinte. Simt că mi-e teamă.

– Va trece. Nu uita, ei sînt nimicuri. Acum, cred că e timpul pentru ceea ce ți-am spus.

Paul nu spuse nimic. Nu putea să scape de frică. Traia cu ea de opt luni, devenise o parte din el. Iar aici, atît de aproape...

Sprijinindu-se de brațul lui Paul, părintele Gregory îl conduse în partea de nord a celor trei *haykale*, într-o absidă înaltă din stînga lor. Aici, o deschidere ducea la niște scări abrupte. Alături se găsea o lampă mică. Paul aprinse lampa cu flacăra lumînării din apropiere.

– Pe aici, spuse părintele Gregory.

Paul porni primul în jos, întors pe jumătate, astfel încît să-l ajute și pe bătrîn. Treptele erau antice, lustruite de trecerea generațiilor de pelerini. Paul mai fusese aici, jos, o singură dată, cu mulți ani în urmă, cu ocazia primei vizite la Cairo, după ce devenise preot. Se petrecuse înainte de a-l cunoaște pe părintele Gregory.

Cît de puţin ştia Paul despre preotul copt. Bineînţeles că întrebuse, făcuse investigaţii de la patriarhie prin nunţiatură, dar nimeni nu fusese în stare să-i spună prea multe. Ştia că bătrînul se născuse cu aproape nouăzeci de ani în urmă, într-o familie veche, coptă, într-un sat lîngă Minya. Făcuse legămîntul la cincisprezece ani şi intrase la mănăstirea Dair Baramus, în Wadi Natrun, unde îşi petrecuse o mare parte din viaţă. La Wadi Natrun, aşezare antică în deşert, la vest de Sadat City, Gregory îşi cîştigase reputaţia de înţelept. În ciuda mai multor invitaţii la cea mai importantă mănăstire, Abu Maqar, rămăsese la Dair Baramus, cu cărţile lui şi cu o liotă de pisici care-l urmau oriunde se ducea.

Tîrziu, mult mai tîrziu, îşi părăsise chilia din deşert. Papa Shenouda, conducătorul Bisericii Copte, îi ceruse personal să vină la Cairo. Acela fusese momentul în care începuseră dificultăţile. Paul nu reuşise să reconstituie ultimii douăzeci şi cinci de ani din viaţa lui Gregory. Erau lipsuri, plecări şi venituri misterioase, inexplicabile. Bătrînul preot devenea taciturn cînd era înbreat despre activităţile sale. Paul ştia că nu putea avea încredere totală în el.

Cripta de sub sanctuar data din perioada romană. Se spunea că era locul unde Maria, Iosif şi copilul Iisus locuiseră în timpul fugii lor. Tradiţia spunea că Iosif muncise la turnul învecinat.

Părintele Gregory se opri la micul altar, cu capul aplecat pentru rugăciune. Paul se rugă şi el. Nu credea o iotă din ce spunea tradiţia, n-avea încredere în nici unul dintre locurile sacre din zonă unde Hristos mîncase, vorbise sau murise. În bezna criptei, mica lui necredinţă nu părea să conteze prea mult.

Bătrînul deveni atent, de parcă încerca să audă ceva.

– Eşti pregătit? întrebă. Paul simţi că i se usucă gura. Nu, gîndi el, nu pentru asta. Părintele Gregory scoase dintr-un buzunar al sutanei un toc mare din piele în care se afla o cheie mare de fier. Aceasta a fost singura cheie care a existat vreodată, con-

tinuă bătrînul. S-a transmis din generație în generație. Acum, pentru o vreme, este a mea.

Paul simți că-i tremură mîna. Bătrînul îi arată o dală de piatră, într-un colț.

– Aici, ajută-mă să ridic asta, spuse el.

Paul îngenunche și găsi o gaură suficient de largă să-i intre degetele. Spre surprinderea lui, Gregory se aplecă și apucă dala din partea opusă. Placa se mișcă ușor. Sub ea era o ușă de lemn.

Cheia se potrivi într-o broască largă. Se deschise greu, opunîndu-se. După ce descuie, părintele puse cheia în tocul ei de piele și la loc în buzunar. Îl privi pe Paul.

– Te-ai spovedit? îl întrebă pe Paul. Acesta încuviință. Fusese în confesional cu o zi înainte. Nu-i bine să fii în păcat. Nu acolo unde mergem noi, mormăi bătrînul.

Apucă de o clanță încastrată în ușă, imediat sub broască. Apăsă pe ea, făcînd un pic de efort. Ușa se ridică. În fața lor apărură, luminate slab de lampa mică, un șir de trepte antice care coborau strîns, amețitor.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Michael se trezi cu o puternică durere de cap. Cîteva momente, nimic nu avu sens: unde era, de unde venise, ce se întîmpla. Erau toate enigme pentru care nu avea răspunsuri. Își simțea gura coclită, stomacul întors pe dos și gol. Camera în care dormise era înghețată. Se gîndi la un soi de ascetism iezuit și gemu tare. Nu răspunse nimeni.

Se luptă să iasă din așternuturi și, înainte de a se ridica în picioare, mai stătu puțin. Mișcarea îl ameți, ca și cum creierii i-ar fi alunecat în față, în globii oculari. Își puse întrebarea cînd se simțise mai rău. Îi revenea însă memoria și, o dată cu ea, sentimentul că avea mai multe motive de îngrijorare decît o durere de cap. Se ridică din pat și se duse, împleticindu-se, la baie.

După ce folosi toaleta, se întoarse, clătînîndu-se, în dormitor și se vîrî la loc sub pături, încă tremurînd. Îl strigase pe Paul de mai multe ori, fără să primească nici un răspuns. Întins pe patul tare, neliniștit, avu un somn agitat. Cu el, veniră și visele, vise de care nu se putea apăra.

Mergea în întuneric, un întuneric insuportabil. Era înconjurat din toate părțile de rumoare și de pași. Știa că sfîncșii mergeau, îl hăituiau prin deșert, mîrîind ca niște lei. Piramida era

aproape acum, chiar în fața lui. Dacă nu ajungea curînd la ea, îl vor prinde și-l vor sfîșia în bucăți. Glasurile groase, bufnetele pașilor și cozile lor sfîșiau aerul nemișcat al nopții.

Se trezi brusc, transpirînd și tremurînd. Zăcu vreme îndelungată, incapabil să-și alunge din minte imaginea sfîncșilor negri, prezența agresivă a mării piramide, invizibilă, la pîndă.

Își privi ceasul. Trecuse bine de prînz. Îl durea capul mai rău decît oricînd. Coborî cu grijă din pat și-și căută hainele pe care le lăsase pe scaunul de la picioarele lui. Erau exact așa cum rămăseseră de seara, ieftine și urîte. Tînjea după schimburi de olandă. După atingerea mătăsii. După A'isha.

Se îmbracă alene și se duse în bucătărie. Lumina strălucitoare a soarelui îi provocă junghiuri în ochi de îndată ce deschise ușa. Pe masă, Paul îi lăsase un bilet. Fratele lui fusese nevoit să iasă cu niște afaceri și spera să se întoarcă pînă după-amiază, mai tîrziu.

Îl lovi un val de depresie. Ce se petrecea cu A'isha? Se simțea neputincios, nu știa ce să creadă, nu știa dacă era vie sau moartă, de unde să înceapă s-o caute. Găsi cafea boabe și o măcină, simțind că zgomotul îi face bine. Cinci minute mai tîrziu, cu prima cafea gata băută, începu să se simtă ceva mai bine. Dar starea de depresie nu-l părăsi.

În dulăpiorul de la baie găsi cîteva remedii pentru răceală. Nu erau altceva decît paliative și nu vindecau absolut nimic. Paracetamolul, înghițit cu cafea, îi limpezi puțin capul. Stomacul însă i se revolta la gîndul unei alimentații mai solide.

Se mută în biroul lui Paul, luîndu-și cana cu el. Dorea să poată gîndi clar, să elaboreze un plan de acțiune, să înceapă un soi de investigație. Cu ceașca de cafea în mînă aruncă încrunțat o privire generală asupra rafturilor cu cărți. Acestea erau doar o parte din vestita, mareața lui colecție, gîndi el. Restul trebuia să fie la Roma. Văzu nume cunoscute: Fanon, Said, Hourani, Gellner. Alături de acestea erau operele unor scriitori de care nu auzise

niciodată: unele în franceză și italiană, cele mai multe în arabă. Tratate fundamentaliste stăteau în același loc cu predicile șeicului Kishk și declarații de la al-Azhar. Pe unul dintre rafturi găsi o colecție de cărți apocrife despre Noul Testament. Erau și cărți în coptă, greacă și siriană. Sub acestea, pe un alt raft, citi titluri de profeții biblice, incluzînd o serie de lucrări de mare popularitate, publicate recent în Statele Unite – o tipăritură Moonie care trata a doua apariție a Domnului. Un tratat despre Armagedon scris de un martor al lui Iehova. Michael se miră cît de vaste erau cunoștințele fratelui său.

Pe măsură ce privea mai atent, își dădea seama că nu exista o ordine logică. Gîndi că fuseseră selectate cu grijă, de Paul, atunci cînd fuseseră trimise în Egipt. Trebuie să fi avut legătură, într-un anume fel, cu munca lui. El îi spusese lui Michael că era vorba de un studiu asupra fundamentalismului islamic, dar cărțile dădeau de înțeles mult mai mult. Cu siguranță, se insista pe perioada modernă. Cărțile despre islam erau scrise în secolul prezent, cu excepția Coranului și a două colecții *hadith* standard. Cum se potriveau acestea oare, cu materialul din Noul Testament? Dar cu cărțile despre milenarianismul modern american? Paul lucra la un studiu comparativ între fundamentalismul islamic și cel creștin?

Michael puse la loc, în raft, exemplarul *Neueteſtamentliche Apokryphen* de Hennecke și Schneemelcher. Se întoarse. I se păru că aude un zgomot sau o mișcare bruscă. Camera era nemișcată, tăcută. Era ceva cu cărțile acelea, nepotrivirea așezării alături, felul în care erau aranjate împreună, ce îl intriga. Tremură. Îngrijorarea pentru A'isha îl cuprindea iar. Aici nu era nimic în neregulă. Ce știa el despre munca fratelui său?

La capătul unui raft îi atrase atenția un album pentru fotografii, îngrămădit între un Atlas biblic și dicționarul Webster. I se păru familiar. Îl scoase și își dădu seama că era același în

care tatăl lor păstra pozele de familie. Își zise că Paul îl adusese aici de la Oxford, după înmormântare.

Se așeză, cu albumul în brațe, într-un fotoliu stil „Luwis Khamastashar“, model lucrat cu predilecție de tîmplarii din zona Bab al-Luq. „Luwis Khamastashar“ se traducea „Ludovic al XV-lea“, dar scaunul nu era stil. Părea ieșit din decor, asemenea tuturor mobilelor pe care Michael le văzuse în majoritatea parohiilor. Deschise albumul, amintindu-și de zilele de iarnă în care focul ardea în micul șemineu. Cîndva, alături de mama sa, răsfoia prin amintiri care aparțineau altor oameni. Acum, propriile lui aduceri aminte se amestecau cu acestea: fotografii cu el și Paul pe plaja de la Brighton, mama lui în grădină și în casă sau jucînd tenis cu unul din ei doi; Michael și unchiul Jurji în mijlocul familiei din Cairo; Paul la prima lui comuniune, jenat și mîndru.

Din anumite motive, pozele lipseau de pe mai multe pagini și nu mai fuseseră puse la locul lor. Doar colțurile de modă veche mai indicau urmele. La început, Michael nu înțelese de ce nu mai erau, însă după ce răsfoi cîteva pagini, se dumiri: nu existau poze ale tatălui său, nici ale mamei sale, nici ale altcuiva. Trecu repede prin tot albumul. Nu, nu era nici o greșeală: nicăieri nu era nici o fotografie a tatălui său.

Stătu timp îndelungat nemișcat în scaunul neconfortabil și nepotrivit, cu privirea ațintită pe locul unde fuseseră dovezi care nu mai aveau sens. Știuse că între Paul și tatăl său existaseră disensiuni, în special pe ideea rolului armatelor în lume și pe ideea de „război just“. Cu toate acestea, ei doi fuseseră apropiați întotdeauna, acesta fiind și motivul pentru care Michael îl invidiasă pe fratele său, legătura lui cu un om pe care el însuși îl admira și de care se temuse concomitent. Ascundea oare Paul alte sentimente pentru tatăl lor, care acum îl determinau să-l elimine total din viața lui?

Se ridică și vru să pună albumul de unde îl luase. În locul liber observă o margine care ieșea în evidență, din spatele Atlasului biblic. Parcă era un plic mare. Lăsă albumul și trase afară obiectul. Avusese dreptate. Era o mapă de plastic, groasă, plină cu ceva ce puteau foarte bine să fie fotografii. Ale tatălui său? Cele pe care Paul le scosese din album?

Michael se așază din nou pe scaun, cu mapa în mână. De ce le-o fi ascuns Paul în spatele unui rînd de cărți, cînd putea foarte bine să le păstreze undeva în sertarul biroului său? N-o fi avut puterea să le distrugă și nu dorise să le mai vadă? Mapa nu purta nici un fel de inscripție, nimic care să indice conținutul. Nu era lipită. Michael o deschise și o răsturnă pe podea.

Nu erau fotografii ale tatălui său. Nu erau amintiri sau, cel puțin, așa spera. Nu. Cum ar fi putut fratele lui să aibă amintiri ca acestea? Poate că aparțineau părintelui Dominic, poate... Pe covor, se formase o grămăjoară de fotografii alb-negru și color, etichetate, grupate în mici învelitori, reprezentînd secvențe perverse sau o taxonomie diabolică.

Ridică una dintre ele. Era a unui bărbat, probabil arab, și semăna cu cele făcute pentru dosarele penale, la poliție. Prinsă de ea, o alta mărîtă, a feței acelui-ași individ, de data aceasta mort. În partea de jos, era scrisă ziua și luna. Erau mai multe grupuri de astfel de fotografii: fețe de bărbați și femei înainte și după moarte. Sub ele, erau altele, toate făcute în locuri unde se produsese atacuri teroriste, reprezentînd, în detalii cutremurătoare, rezultatele masacrului, toate fiind datate. Deși Michael mai văzuse astfel de fotografii, nu-i fu ușor să se uite peste ele.

Simți că i se face greață. Se duse în baie și vomită toată cafeaua băută. Strînse pozele cu degetele amorțite și le puse înapoi în mapa pe care o ascunsese la locul ei, pe raftul din bibliotecă.

Cînd o vîrî la locul ei, băgă de seamă că în acea ascunzătoare mai era ceva, ceva învelit într-o cîrpă groasă. Trase și desfăcu

învelitoare. Era o armă, un Walther P38, preferatul Brigăzilor Roșii italiene. Într-un cornet din hîrtie erau gloanțe suplimentare. Hîrtia provenea dintr-o scrisoare. Trimisă de cineva din Vatican pe adresa părintelui Paul Hunt.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Deschise ochii. Era în pat, în casa parohială, ca înainte, doar că acum era întuneric. Deasupra lui stătea aplecat cineva familiar și necunoscut în același timp.

– De când zaci așa?

Cum zăcea? Încercă să se ridice, dar o mână îl obligă să stea întins în pat. Ochii îl dureau groaznic atunci când îi deschidea complet.

– Michael ești în stare să mă înțelegi?

O secundă i se păru că e A'isha. Era imposibil. A'isha era moartă. Moartă sau dispărută, nu mai conta. Vocea era a unui bărbat. Și mai era încă ceva, ceva ce nu putea determina.

– Mă duc să aduc un doctor, Michael. Va fi bine, e cineva în care poți avea încredere.

Bineînțeles că asta era. Acel altceva. Vocea îi vorbea englezește. Probabil era fratele lui, Paul. Simți o mână pe frunte, plină de solitudine, dar... Dar ce? Știa că era necesar să-și amintească ceva despre Paul, dar îi scăpa. Făcând un efort să gândească, întinse o mână. I-o apucă cineva, după care îi dădu drumul. Era ca și când îl lăsa la voia întâmplării.

– Mă întorc repede, spuse vocea.

Era Paul. Poate că erau din nou în Anglia, acasă. Poate Egiptul fusese doar un vis. Încercă să atingă o mumie cu mîna, însă nu era nimeni, nimeni.

Visul începuse din nou, cel cu piramida neagră. Trecuse de poteca pietruită abruptă și acum era la intrare. Ușa luase proporții deasupra capului lui, ajungînd la o înălțime inimaginabilă: cincizeci, șaizeci, o sută de picioare. Chiar și așa, de la distanță arăta ca un strop pe suprafața marelui construcții.

În fața lui se deschidea un coridor lung, flancat pe fiecare parte de torțe cu flăcări albe. Se temea mai mult decît oricînd să înainteze, dar fusese cumva adus între uși. În urma lui se produsesse un scrișnet puternic și știa că era sechestrat în interiorul piramidei. Coridorul din fața lui se întindea la nesfîrșit.

Visul se estompă și, încet, fu înlocuit de altele din care nu-și putu aduce aminte nimic. Cînd se trezi din nou, doar piramida îi rămăsese în minte, clară și tulburătoare.

– Domnule Hunt. Mă auziți, domnule Hunt?

Deschise ochii cu mare băgare de seamă. Camera era luminată foarte slab. Se gîndi că era în aceeași cameră în care fusese înainte. Cu Paul. Da, fusese cu Paul. Doar că... Doar că era ceva despre Paul, de care trebuia să-și amintească.

– Paul...

Reuși să șoptească numele.

– E-n ordine, domnule Hunt. Fratele dumneavoastră este aici. Veți vorbi mai tîrziu, cînd vă veți mai întrema. Acum aș dori să vă examinez. Vă rog să nu încercați să faceți nimic. Relaxați-vă doar. Pot face tot ce trebuie, fără să vă deranjez.

O lumină puternică străluci în ochii lui, întii în ochiul stîng, apoi în dreptul, orbindu-l. După ce se stinse, îi lăsă stelute luminoase pe un fond întunecat. Mîini ușoare îi palpară toracele, un stetoscop îi fu apăsător pe piele, rece și dur. Simți presiunea unui termometru sub braț, apoi acesta fu îndepărtat cu bruschete. Din nou o mînă îi strînse încheietura cu degete bine plasate, de parcă ținea o pasăre. Întepătura unui ac în braț. Întuneric.

Într-o cameră slab luminată, pe o platformă, stătea un personaj. Era un bărbat cu cap de țap. Avea ochii ca doi tăciuni și îl privea.

– A'isha, șopti el, e timpul să desfășăm mumia.

– Delirează puțin, spuse doctorul.

Ce făcea aici doctorul Philips și de ce vorbea în arabă, nătingul? Nu știa că se aflau în Anglia?

– Este ceea ce bănuim noi?

Vorbea Paul. Dar Paul era la Roma.

– E cam devreme să pot spune. Nu putem spera decât să nu fie. În capitală n-au fost decât câteva cazuri.

– Oficial.

– Da, știu. Chiar și rapoartele neoficiale sînt rezonabile. Debutază greu.

– Cît de curînd vei ști?

– Despre fratele tău? Într-o zi sau două. Este extrem de dificil fără accesul la un laborator. După cum știi, au fost închise toate.

– Închise? N-am știut asta. De ce naiba?

– De ce crezi? *Jahiliyya*, bineînțeles. Știința din Vest, medicina din Vest. Considerate toate antiislamice, bune de aruncat la lada de gunoi.

– Care-i situația cu Michael? Dacă diagnosticul se dovedește pozitiv, îl poți trata? Ai adus medicamente?

Urmă o scurtă tăcere.

– Nu. În condiții normale, aprovizionările ar fi fost făcute în mod special. Dar a fost impus embargo. Granițele au fost închise. Oricum, eu și alți cîțiva facem tot ce putem. Există diverse căi.

– Putem să-l scoatem afară? Pot aranja să-l transportăm.

– Mă îndoiesc. În starea lui actuală, sub nici o formă. În caz că se înrăutățește, exclus. Poate să fie doar din cauza neliniștii și a epuizării. Există pericolul unei reacții adverse. Momentan, fratele tău nu are decât febră, asta-i tot. Nu sînt alte simptome.

– Eu am să mă duc acum la biserică. Vreau să mă rog.

– Da. Asta să faci. Roagă-te pentru el. Este singurul lucru pe care poți să-l faci. Roagă-te pentru toți.

– Pentru noi toți, doctore. Mă voi ruga pentru noi toți.

Visurile se derulau la nesfîrșit, fără o structură anume. Doar visul cu piramida se distingea. Lui i se părea că parcurge mile întregi pe coridoare luminate de torțe gălbui, line și strălucitoare.

Cu cît înainta, cu atît auzea mai distinct filfiitul de aripi al unei păsări care zbura înspre el, prin cotloanele vastei construcții. Dintr-o altă direcție, venind spre el, pași ai unui animal teribil care-l urmărea. Poate ai omului cu cap de țap.

Timp de trei zile medicul veni în fiecare zi de mai multe ori. Michael devenise din nou coerent. Între accese delirante, vorbea cîte puțin despre starea lui. Încercă să întrebe de A'isha și de Paul, însă doctorul nu-i permise să abordeze chestiuni care-l puteau tulbura.

În cea de-a patra zi, medicul îl declară în convalescență. Avusese o infecție minoră, amplificată de starea de tensiune. Hrana și odihna îl vor ajuta să se pună pe picioare într-o săptămînă, dar, după aceea, trebuia să nu mai pună totul la suflet așa de intens.

– De îndată ce veți fi în stare să călătoriți, vom aranja să părăsiți Egiptul. Fratele dumneavoastră mi-a spus că sînteți în pericol aici.

– Trebuie s-o găesc pe A'isha. Nu pot pleca fără ea.

– Acest lucru îl vom discuta mai tîrziu. Acum trebuie să vă odihniți...

– Nu mi-ați spus cum vă numiți.

– Faris Ibrahimian, se prezentă doctorul. Era un omuleț cu părul sur, cu o față ce exprima răbdare sau încăpăținare. Un nume armenesc și trăsături pe măsură. Nu vă amintiți de mine, continuă medicul. Am fost prieten cu mama dumneavoastră. Prieten bun. Erați copil cînd ne-am cunoscut.

– Cred că acum îmi amintesc. Vă pomenea numele deseori. Familile noastre erau apropiate.

– Da, zise doctorul. Eram apropiați pînă la evenimentul Suez. Lucrurile s-au destrămat. O mare parte din familia mea s-a mutat în Europa. Eu am rămas aici. Atunci era nevoie de cunoștințele mele.

– Și acum? Omulețul făcu o grimasă și se întoarse într-o parte, făcîndu-și de lucru cu cîteva sticlute. Cît timp am zăcut bolnav?

– Vreo patru zile. Sint mulțumit că v-ați revenit.

– Îmi amintesc...

– Da?

– Vorbeați cu fratele meu. Sau poate a fost doar un vis. Am avut atât de multe. Dar îmi amintesc ceva în legătură cu o boală care bântuie prin capitală. Păreați îngrijorați.

Doctorul nu răspunse imediat. Era ocupat cu sticlutele, le sorta și le punea într-o geantă mai mică. Avea mâini subțiri, lungi, cu încheieturi proemiente.

– Da, aprobă el, vă amintiți corect. N-a fost un vis. Acum, că sînteți în afară de orice pericol, vă pot spune. A izbucnit o molimă. Primele informații au venit din Egiptul de Sus acum cîteva seri. Situația s-a înrăutățit în provincie. Indicatorii sînt în creștere. La început nimeni n-a crezut diagnosticul, apoi au apărut mai multe cazuri. Bineînțeles, guvernul a făcut tot posibilul să păstreze totul sub tăcere, au fost puse în carantină regiunile afectate. Dar era deja prea tîrziu. Apăruseră bolnavi și în nordul Alexandriei.

– Mor mulți?

– Da, sigur că mor. Autoritățile nu permit medicilor să aplice tratamente moderne. Medicina este considerată ramură a culturii vestice, astfel încît oamenii mor și vor mai muri. Doamne Dumnezeule, în felul acesta ar putea pieri jumătate din populație.

– Cu siguranță, Organizația Mondială a Sănătății...

Doctorul rîse.

– V-am mai spus, granițele au fost închise. Toate porturile, aerodromurile și toate trecerile de frontieră. Au declarat Egiptul Dar-al-Islam și spun că restul lumii, inclusiv lumea islamică, este Dar al-Kufr: Împărăția Necredinței. S-a anunțat la radio, azi dimineață, ceva despre molimă. Dumnezeu îi testează pe credincioși. El îi stîrpește pe *munaḥiqun*, pe ipocriți.

Citează tradițiile sfinte, cuvintele Profetului rostite la al-Bukhari: „Cînd veți auzi că molima a izbucnit într-o țară, nu călătoriți într-acolo. Dacă s-a dezlănțuit în țara în care trăiți,

atunci nu plecați.“ Este justificarea majoră a blocadei totale. Au aplicat-o perfect.

– Și atunci când vor începe să moară credincioșii? Drept-credincioșii? Membrii Consiliului?

Doctorul ridică din umeri.

– Au acoperire și pentru asta. Din nou al-Bukhari: „Oricine moare de molimă este un martir.“ Spun că Dumnezeu îi va salva. Probabil, o va face.

Dintr-un motiv oarecare, Michael își aminti de personajul cu cap de țap, de privirea holbată, nările negre dilatate, capul răsucindu-se încet în lumina sutelor de lămpi.

– Și dacă nu?

– Molima poate fi devastatoare. Dacă e vorba de un virus mutant, nimic nu va fi în stare s-o oprească. Eu am dubii în legătură cu efectele vaccinării pe termen lung. Alterează sistemul imunitar. O molimă mutantă și o populație slăbită din punct de vedere imunitar compun o forță devastatoare. S-ar putea ca și cei imuni în mod normal să sucombe. Poate că este o binecuvîntare hotărîrea de a izola țara complet. Doctorul făcu o pauză. Am discutat suficient. Sînteți obosit. Aveți nevoie de odihnă. Credeți că veți mânca puțină supă mai târziu?

Michael încuviință din cap.

– Va veni și Paul? Ibrahimian nu răspunse. Am întrebat dacă va veni și Paul.

Doctorul cel micuț îl privi.

– Nu, spuse. Nu va veni. Ultima oară l-am întâlnit în ziua în care m-a adus să vă îngrijesc. De atunci nu l-a mai văzut nimeni. Trebuia să officieze slujba miercuri dimineata, însă nu s-a arătat. La nunțiatură n-a mai fost de cîteva zile.

Tăcerea care urmă fuse tulburată de un singur lucru. Michael își aminti de fotografiile pe care le găsise în biroul lui Paul.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

*Catedrala Biserica lui Hristos
și a binecuvântatei Fecioare Maria
Orașul Durham
Anglia
24 decembrie*

Catedrala era liniștită, cufundată în semiîntunericul presărat cu câteva flăcări de luminări. Cineva tuși. Altcineva strănută. Deasupra enoriașilor, bolta de piatră a tavanului normand se înălța în umbră și devenea întuneric. Nava și stranele laterale erau pline de oameni, cea mai mare adunare a anului, ca întotdeauna. Veniseră la serbarea celor nouă lecții și colinde, îmbrăcați în paltoane groase, cu basmale de lână, galoși de cauciuc, mănuși tricotate, în umanitatea lor perimată. Își aduseseră cu ei copii și amintirile Crăciunului din copilărie.

Foșnetul se propaga dinspre sud, de la ușa masivă pe care trona belciugul cu cap de demon deasupra Palatului Green. Multe capete se răsuciră să prindă o primă imagine a procesiunii. Corul începu să cînte „A fost odată în orașul regal al lui David“. La început o singură voce, a unui băiat, pură și dulce, impresionant de clară în spațiul gol, imens. Acestuia i se

adăugară altele, sunete pline, care se propagau în ecou. În întuneric, lumînări, un șuvoi de lumînări care se deplasa de la est spre vest. În față, o cruce înaltă de argint, flancată de lumînări groase, dirijorul corului mergînd cu spatele, dînd din miini ușor în timp ce-și făcea meseria, apoi corul, toți îmbrăcați în robe albe cu cruci mititele agățate de panglici roșii în jurul gîtului. Apoi, imediat, veșmintele viu colorate ale înaltului cler: canonicii catedralei, arhidiaconul, clericii, musafirii, vicarul și, mai în spate, noul episcop, Simon Ashton. Acesta ținea, în mîna dreaptă, o cîrjă din lemn. Era precedat de un slujitor bisericesc, un bătrîn îmbrăcat în negru, care ducea un sceptru mic, de argint.

Mulți ochi curioși se îndreptară asupra episcopului. Fusese înscăunat de numai trei luni, iar acesta urma să fie primul său Crăciun celebrat în catedrală cu turma sa. Predecesorul lui fusese controversat, puternic antipatizat de conservatorii din interiorul și exteriorul bisericii, admirat însă mult de către liberali. Ashton provenea din aripa evanghelică a bisericii și fusese unul dintre colaboratorii apropiați ai episcopului Carey. Se opunea oprimării femeilor, respingea vehement ideea de homosexualitate între călugări și se dedicase revigorării influenței creștine într-o epocă a materialismului.

La scurtă vreme de la înscăunare, episcopul ținuse o predică amplu citată în presă și care-l punea în pericol de a fi cel puțin la fel de controversat ca cel de dinaintea lui. În țările musulmane, spunea el, minoritățile creștine, acolo unde erau, trăiau sub restricții severe uneori. Misiunile musulmane internaționale făceau totul ca să-i convertească pe armeni, copti, sirieni, maroniți și pe alții, oriunde și oricînd puteau. Episcopul condamnase astfel de activități, dînd de înțeles că, dacă creștinilor nu le este garantată libertatea religioasă în țări ca Egiptul, Iranul și Siria, musulmanii britanici ar putea avea surpriza ca ei înșiși să beneficieze de mai puține libertăți decît de obicei. Predica

fusese condamnată de liderii musulmani din Bradford, Manchester, Londra și de pretutindeni.

Corul ajunsese la cea de-apatru strofă:

*Căci el este modelul copilăriei noastre,
Zi de zi ca noi el a crescut,
A fost mic, plătind și neajutorat
Lacrimi și zîmbete a cunoscut ca și noi.*

Undeva pe lângă mijlocul navei, în punctul cel mai din urmă prin care trecea procesiunea se produse o mișcare. Dintr-o strană, din partea sudică a bisericii, ieși un bărbat și se duse direct spre cortegiu. La început nu-l remarcară decît cîteva persoane. Se opri în fața episcopului, barîndu-i drumul. Corul, neatent la ce se petrecea, continua să meargă, să cînte printre pietre, o armonie mai presus de măsurile pămîntești.

*Și ochii noștri îl vor vedea, în sfîrșit,
Prin dragostea lui salvatoare...*

— Ce e? întrebă episcopul. Ce vrei? Dacă vrei să-mi vorbești, vino după slujbă. Acum trebuie să continui procesiunea.

Omul dădu din cap în semn de negație. În mîna dreaptă ținea ceva. Mormăi în barbă ceva neînțeles. Tăcerea îi absorbise cuvintele. În stranele cele mai apropiate se ridicară voci, un murmur de nedumerire, estompat de șoc.

— Te rog, spuse episcopul, trebuie să te dai la o parte. Eu...

Urmă o explozie, ca un trăsnet în marea biserică. Ecoul se plimbă înainte și înapoi printre pilonii sculptați ai navei. Vocile băieților din cor se răzletiră în tăceri separate. Cineva țipă. Episcopul căzuse în genunchi ca pentru a se ruga. Urmă o altă împușcătură, și se prăvăli pe spate. Nu mai mișcă. Nu mai mișcă

nimeni. Un moment, biserica deveni un tablou imens, luminat de flăcările luminărilor.

Cu o mișcare simplă, asasinul episcopului ridică arma, vîrî țeava în propria-i gură, respiră o dată și trase.

V

„Voi ridica un zid enorm între voi și ei.“

Coran, 18:95

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Ajunseseră la depozit cu trei zile mai devreme. Lucrurile se mai liniștiseră puțin după aceea, dar acum deveneau iar periculoase, și ea știa că trebuia să se mute curînd.

În prima noapte, ea abia scăpase la timp. Butrus venise după ea mult după miezul nopții, printr-o intrare din spate. El știa de dispariția lui Megdi și de raidul din biroul ei. O condusese la apartamentul lui folosind o rută complicată, pentru a scăpa de eventualii urmăritori. Ea nu comentase, mai ales după ceea ce văzuse la mormînt și în biroul ei.

Întorcîndu-se la apartamentul ei înainte de răsărit, văzuseră o lumină în fereastră și umbre străine ce se profilau pe jaluzele. Atmosfera fusese încărcată de electricitate, o simțise cuibărindu-i-se în inimă. Butrus o ținuse de mînă aproape ca un îndrăgostit și se furișaseră în umbră, căutînd un loc în care să se ascundă.

În acea dimineată nu se mai întorseseră acasă la Butrus, în Misr al-Jadida, ci la părinții acestuia, cîteva blocuri mai departe, doar ca să nu găsească pe nimeni. Mai tîrziu, un prieten le spusese că un grup de *muhtasibin* îi luaseră pe bătrîni în toiul nopții. Puteau fi la închisoare sau morți: nimeni nu știa.

Ea scoase o țigară din buzunar și o aprinse. Mîna îi tremură, transmițînd flăcării pîlpîirea. Scutură chibritul și îl aruncă pe podea. Scrișnetul fosforului și sfîrșiala fuseseră singurele zgomote în decurs de o oră. Aici era, de asemenea, liniște, prea plină de speranțe. Nu, nu speranță: teamă.

Se hotărîseră să nu meargă la țară. Lumea te observa ușor acolo, nimeni nu putea rămîne mult în afara ochilor iscoditori și a limbilor neferecate. Ea avea rude în deltă, într-un sat numit Tukh al-Aqlam; dar chiar dacă se putea încrede în ei, în vecinii lor, nu. Erau habotnici religioși pretutindeni acum și multe sate gemeau de imami care făcuseră o meserie din a-și vîrî nasul în treburile fiecăruia. La țară n-ar fi rezistat nici măcar o săptămînă.

Orașul avea avantajul anonimatului, dar cerea multă iscusință să te ascunzi și să rămii în viață. Norocul lor era acela că Butrus era copt și, ceea ce era mai mult, avea legături cu aripa militantă a mișcării tineretului copt. Avea prieteni dispuși să-i ascundă o zi sau două. Tot timpul însă trebuia să se mute să-și păzească spatele.

Ea nu-i spusese încă lui Butrus despre Michael – ce însemna el pentru ea sau ce spera ea de la el, în caz că spera ceva. Bineînțeles că el știa de Michael, iar ea bănuia că fusese tot timpul un pic gelos. Butrus era necăsătorit și, din cîte știa ea, nu avea pe nimeni. Pe parcursul a trei ani, de cînd lucrau împreună, niciodată nu făcuse mai mult decît să o invite la restaurant. Nu era surprinzător: bărbații creștini se țineau departe de femeile musulmane, pentru orice eventualitate. Astfel de legături nu erau numai neînțelepte, ci erau de-a dreptul periculoase.

Ea știa că el o urmărea atunci cînd era sigur că ea se uită în altă parte, că-i observa plecările și venirile, știa cînd e ziua ei și cum îi plăcea cafeaua. Acesta fusese motivul pentru care i se adresase lui cînd își dăduse seama că era în pericol. Se simțea vinovată că profita de el, trădînd dragostea sau dorința, sau orice altceva nutrea față de ea.

Iubirea pentru Michael nu era perfectă, firește, nu era o barieră în fața altor tipuri de afecțiune sau un zid împotriva auto-

preocupării. Pentru moment, era însă tot ce rămăsese între ea și o formă oarecare de disperare finală. Asta era tot ce aveau femeile ca ea: disperarea trecutului, cu vâlurile și coșciugele duse în grabă spre mormînt, fără lamentări, disperarea viitorului, cu șansele care nu erau șanse. Căsătorie fără dragoste sau adulter fără siguranță.

Fumă țigara încet, savurînd-o, știind că s-ar putea să fie ultima pentru o perioadă lungă de timp. Magazia aparținea unuia dintre prietenii lui Butrus, pictorului Salama Bustani, care o folosea uneori ca atelier, alteori ca locuință. Destinația ei originală fusese magazin de murături, și în aerul stătut mai persista încă mirosul acid de turshi, deși era amestecat cu izul uleiului acrilic de vopsea și cu tiner. Pe podea era un strat gros de coji ale semințelor prăjite de pepene verde: obiceiurile lui Salama nu includeau și curățenia.

Pereții goi fuseseră împodobiți cu pînzele lui, niște creații monstruoase, admirate de cîțiva prieteni și considerate gunoaie de mulții săi detractori. Sursa lui de inspirație era tema bisericii, icoanele sfinților, ochii ficși, buzele strînse și lipsite de zîmbet. În picturile lui, martirii palizi luau forme animalice: le crescuseră coarne, cozi și aripi puternice, în ochi le luceau pofte trupești, carnea ofilită li se transformase în lut. Toți aveau o grandoare unică pe care A'isha începea abia acum s-o înțeleagă.

Îl văzuse pe artist o singură dată de cînd sosiseră. Își strînseseră mîinile și schimbaseră cîteva vorbe. Acum, dorea să-l întîlnească din nou, să-l întrebe de ce pusese atîta silă în figurile sale și totuși atîta tandrețe în ochii lor. În noaptea care trecuse îl visase pe Salama. Avea visul proaspăt în minte. Era gol, amîndoi erau goi, poleiți cu aur, și el o poseda frenetic, cu coada în vînt, cu aripile de piele bătînd aerul argintiu.

Se cutremură și încercă să-și alunge imaginea din minte. Ușa se deschise și intră Butrus. Acesta dădu din cap.

— Este din ce în ce mai rău, spuse el. Ridică oameni. Noaptea trecută l-au luat pe Marcus.

Ei fuseseră acolo cu patru nopți în urmă, înainte de a se adăposti în depozit.

– Crezi că...?

El dădu din nou din cap.

– Nu, nu ne caută pe noi. Oricine riscă acum. Trebuie să mai rămînem aici încă o noapte.

– N-ar trebui să ne mutăm? Ai spus că e periculos să stăm mai mult de două nopți într-un loc. Aici, stăm deja de trei.

– Știu, dar nu găsesc nici un alt loc unde să ne ducem. Oamenii sînt speriați. Nu-i învinuiesc. Cineva... făcu o pauză și-și mută privirea de la persoana ei, pe peretele din spate.

Părea îngrijorat.

– Ce e?

– Cineva a întrebat cîte ceva despre mine. Voia să știe dacă am fost văzut sau dacă s-a auzit pe unde locuiesc. Unul dintre prietenii mei spunea... Spunea că au oferit bani – destul de mulți – oricui ar putea să spună unde aș putea fi găsit. La fel de bine e posibil să fi întrebat și de tine.

Știrile o determinară să se hotărască, dar ezita încă. Era o chestiune măruntă care îi părea o lovitură trădătoare, ca și cînd dădea lui Butrus dreptul asupra ei. A ei și a lui Michael în egală măsură. Dar dacă tăcea...

– Butrus, spuse ea, trebuie să-l găsim pe Michael. El ne poate ajuta să ieșim din Egipt în vreun fel.

– Ușor de zis, greu de făcut. Toate granițele sînt închise. Nu intră și nu iese nimeni.

– Atunci, vom proceda ilegal. Ascultă...

Îi povesti totul despre Michael, despre fața de sub mască, despre ceea ce fusese el cîndva. Butrus asculta calm, însă ea simțea că o dezaproba. Ca majoritatea tinerilor copti, era un naționalist fervent, iubea Egiptul și-i dorea independența. Ura regimul actual și orice alt regim care discrimina poporul, dar agenții străini pe pămîntul egiptean erau mai presus de detestare.

– Butrus, el nu mai este agent. Și-a dat demisia cu ani în urmă, i-au mai rămas cîteva contacte. Nu-i spuse însă nimic

despre ceea ce făcea Michael în Alexandria. Ne poate ajuta, trebuie să-l găsim.

El negă violent. Se simțea clocotul miniei sub care era răceala.

– Nu vreau ajutor de la englezi, zise. Singurul lucru decent din istoria noastră modernă a fost alungarea lor și obținerea autocontrolului destinelor proprii. Pe turci, mameluci, francezi, englezi i-am trimis să împacheteze. De câteva secole, e prima oară când ne conducem singuri, și tu vrei acum să mergem să cerșim firmituri la masa lor.

Reacția lui o duru. Nu înțelesese, dar ea nu găsi de cuviință să discute în contradictoriu.

– Asta nu-i important, zise ea. Nu acum. Trebuie să scăpăm cumva, să spunem cuiva tot ce știm. Sau, poate, consideri că ar fi bine să lăsăm totul baltă.

El nu spuse nimic. Ea îl privea.

– Ai o țigară?

– Nu, eu...

– Doamne, ce bună ar fi o țigară. Nervii mei o iau razna.

– În magazine nu mai sînt. Ei...

Ea se ridică brusc în picioare și se duse direct la perete. El privi neajutorat cum își zdrobea pumnul lovind din cînd în cînd în el. Îl durea cît de mult o iubea, cît de puțin putea să facă în legătură cu asta.

– Ai să te rănești, spuse.

– Și ce?

Se răsuci spre el. Mîna ei era carne vie acolo unde avusese loc impactul cu cărămida goală.

– Uită-te la tine, o atenționează, ești toată în dezordine.

– Gîndești că e dorința mea? Crezi că vreau ceva din toate astea?

El clătină din cap, cu ochii în podea, pe stratul de coji de semințe. După dispariția soțului A'ishei, el nu zisese și nu făcuse nimic în sensul declarării sentimentelor pe care le nutrea pentru ea. În fiecare zi aștepta vești despre moartea lui Rashid și, cu ele,

posibilitatea ca în acele condiții, credea el, ea s-ar fi simțit liberă să-l iubească. O dată ce Rashid era mort, știa că era nevoie de timp, de doliu, să se obișnuiască cu pierderea suferită. Se dedicase răbdării, apoi, ca un nor negru ce-i invada cerul senin, Michael Hunt își făcuse apariția, năruindu-i pentru totdeauna speranțele și visurile.

O privi cu tristețe.

– Ai dreptate, spuse, trebuie să ieșim. Făcu o pauză. Foarte bine, atunci. Poți să-l găsești pe Michael?

Ea se sprijini de perete.

– Doar o țigară, șopti ea, o blestemată de țigară, atât. Se uită în sus și-și legănă capul, lent, dintr-o parte în alta. Nu știu, răspunse. Îmi pare rău, poate că nu trebuia să pomenesc nimic. I-am scris la Alexandria, dar n-am primit nici un răspuns. S-au întâmplat apoi toate acestea. Poate s-a întors la Cairo, poate mă caută. Nu știu.

– Atunci, nu-i decît o pierdere de vreme tot ceea ce mi-ai spus.

– Nu știu. Poate. Dar este cineva care ar fi capabil să ne ajute, cineva care să afle unde este Michael. Asta înseamnă să ne asumăm riscul, ieșind la iveală.

– Bine, ne vom duce la omul acesta. Cine e?

– Ahmad Shukri. Se numește Ahmad Shukri.

– Îl cunoști?

Ea încuviință din cap. Se simțea obosită. Obosită și bolnavă.

– Da, șopti ea. Îl cunosc. Știu ce face. Butrus aștepta. Simțea frica și sila din vocea ei. Ahmad Shukri este unchiul meu, spuse ea. Fratele tatălui meu. El e... Se opri și se uită la el. E colonel în *mukhabarat*. Biroul lui este în Cartierul General al Securității, în Maydan Lazughli. Era sursa principală de informații pentru serviciul secret britanic de acolo, cînd Michael era șef în Cairo.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Cîteodată zăcea în pat, ascultînd schimbările firave din lumea de afară. Își trimitea gîndurile pe străzi, sub formă de măturători, încercînd să ghicească ce s-o mai fi petrecînd în oraș. Se întorceau la el cu mîinile goale. De cinci ori pe zi asculta chemarea la rugăciune de la moscheea învecinată Yusuf al-Shurbaji, marcînd iarăși legăturile dintre pietate și impietate. Cerea atît de puțină credință pătrunderea în rai, atît de puțină, cît un bob de muștar. Și tot atît de puțină necredință ca să ajungi în iad, licărirea și atingerea apelor puțin adînci de către aripa unui pescăruș albastru: chipul unei femei, un semn în ochii unui băiat. Michael nu cunoscuse o asemenea stare de disperare.

Cîteodată se așeza pe un scaun lîngă fereastra micuță și privea afară. Era o curte cu chiparoși de un verde întunecat, cu păuni pe iarba înghețată, de pe care zăpada se topise, și umbra unui minaret înalt care se întindea pe zid în soarele după-amiezii. Cîndva fusese pe acolo și o fîntînă mică din bronz, care dădea viață curții. Acum era seacă, plină de frunze veștede și rămurele. Dacă asculta foarte atent, Michael îi putea auzi murmurul în liniștea încremenită. Era doar în imaginația lui. Tot acolo era și ideea că tocmai se cufundase în adîncurile disperării.

De ce îl abandonase Paul? Mai întîi tatăl său, apoi Carol, acum Paul. Trădarea se perinda prin familia lui și printre cei

iubiți, ca un virus. El însuși nu era scutit. Ceea ce făcea ca trădarea lui Paul să fie lucrul cel mai greu de suportat. Ca toți ateii, Michael spera să găsească perfecțiunea la cei credincioși.

Doctorul Ibrahimian îl vizita cu regularitate, aducînd cu el hrană și medicamente. Fața și gesturile micului doctor erau marcate de urmele unei tristeți nemăsurate. Colțurile gurii erau îndreptate în jos permanent, ochii îi erau afundați în orbite, umbriți, înspăimîntați. Această tristețe era lipsită de grație, putere și, mai presus de toate, de nedumerirea care i-ar fi putut servi drept mîntuire. Era un exilat în propria lui țară, un bărbat fără o casă sau amintirea uneia. Mîinile lui erau reci, pasiunea îl părăsise, genul de om care se trezea în miezul nopții și-și asculta propria respirație și nu se gîndea la nimic. Nimicul, orice ar fi fost el.

Michael îl chestionă în legătură cu ce se întîmpla afară. Ibrahimian spunea că e înfricoșat. Ridicau doctori, pe oricine în stare să conteste modul oficial de abordare a molimei invadatoare. Pe străini îi ridicau și-i internau în lagăre. Coptii deveneau nesiguri. În Minya fuseseră necazuri.

Doctorul lăsase un radio micuț la care Michael putea să prindă emisiunile locale. Asculta o vreme, după care obosea să asculte cuvîntări și predici, recitări nesfîrșite din Coran, rugăciuni interminabile. Știrile erau foarte puține și lipsite de consistență, ca pîinea albă, buretoasă. Cînd se plictisea de radio, se așeza la geam și privea în curte. Văzu pe cineva venind și plecînd de cîteva ori, o siluetă gîrbovită în haine negre. Cînd îl întrebă pe Ibrahimian cine era, doctorul ridică din umeri și nu răspunse nimic.

Duminică nu veni nimeni la slujbă. Părintele Dominic era încă la spital, Paul lipsea în continuare. Puținii care voiau să asiste la slujbă fură duși cu un microbuz la Biserica Sfintei Familii din al-Ma'adi. Michael își trecu ziua citind. Cînd merse la culcare în seara aceea, nu-și putu aduce aminte nici măcar un cuvînt din ceea ce citise.

Luni, Ibrahimian nu apărui. Michael găsi puțină mîncare în bucătărie, pregăti o cină pe care o vomită mai tîrziu. La radio nu se transmitea nici o știre. La un moment dat, auzi un plîns

afară, dar cînd privi în direcția aceea nu era nimeni. *Adhan*-ul continuă, de cinci ori pe zi, la fel ca înainte. O dată auzi copii jucîndu-se la distanță. Ibrahimian nu veni nici marți.

În noaptea aceea, Michael se hotărî să viziteze biserica. Mai devreme, în timpul zilei, auzise zgomote din direcția aceea, iar, acum, seara tîrziu, era îngrijorat că Ibrahimian încă nu apăruse. Bineînțeles că acum nu mai avea astîmpăr. Îi repugna ideea de a fi izolat într-o cameră îngustă zile în șir. Poate că acestea nu erau singurele motive de a se aventura afară, poate că și alte nevoi îl împingeau către biserică. Să reafirme o învățătură uitată, probabil să caute un soi de calm într-o lume care înnebunise complet. Era vulnerabil, bineînțeles că era.

Între casa parohială și biserică era o fișie de teren deschis, traversat în diagonală de o potecă pietruită. Michael o trecu rapid, îndreptîndu-se spre ușa laterală a bisericii. Deasupra lui, stelele nervoase, rapide, pulsau fără noimă. Luna era în cea de-a douăzecea ei noapte, un glob mare, plin de lumină. Oare ce auzise el despre luna molimei? Epidemia va atinge cote maxime în ziua următoare, cînd luna va fi subțire și epuizată?

Spre surpriza lui Michael, ușa era deja descuiată. Puse cheia în buzunar și se strecură înăuntru, lăsînd ușa să se închidă complet în urma lui. Mirosurile familiare de ceară și tămîie îl luară pe nepregătite, aruncîndu-l, într-o secundă, într-o copilărie de speranțe și deziluzii. Ușa aceea laterală se deschidea direct într-un vestibul mic. Michael acționă un comutator de lingă ușă și o lumină pîlpîitoare de neon invadă camera. Într-un scrin deschis erau veșminte. Pe o masă, zăceau, stivuite în neregulă, lumînări. Pe un raft nu prea înalt se afla o carte de rugăciuni în diferite limbi. De pe unul dintre pereți, o fotografie recentă a papei, cu obrajii supti de boală, veghea comorile din încăpere.

Auzi un zgomot slab de dincolo de ușa care ducea în biserica propriu-zisă. Un foșnet mic, rîciit rapid și estompat. Șoareci, gîndi el, sau șobolani. Gîndul la cei din urmă îl deranjă. Erau factori importanți în transmiterea virusului provocator de molimă. Ridică mîna și stinse lumina.

Luase arma cu el. Helwan-ul luat de la agentul *mukhabarat*. În timpul zilei îl verificase și îl unsese, folosind o sticlută în care

era mir. Fără îndoială, era un păcat să folosești uleiul acela pentru un asemenea scop, însă preocuparea majoră a lui Michael era supraviețuirea, nu evitarea păcatului. Mecanismul era neted, dar nu existase ocazia să testeze arma prin tragere, așa că mergea pe încredere că își va face treaba.

Ținându-și respirația, crăpă ușa, neștiind dacă va scîrțîi. Se așteptase la întuneric sau la lumină, nimic nu l-ar fi pregătit pentru ceea ce văzu de fapt.

O secundă crezu că biserica era în flăcări. Ca și când cineva luase luna și o făcuse fărîme, împrăștiind fragmentele, într-un acces de nebunie, peste tot în incinta adormită. Flăcările pure, mișcătoare ale sutelor de lumînări străluceau pe grinzile uleioase, pe vitraliile ferestrelor și pe lambriurile tremurătoare de aur pictat. În fiecare umbră, particule de lumină dansau și cîntau. Biserica era plină de lumină și, curios, de întuneric, ca și când lumînările ar fi fost trase cu blîndețe în beznă pentru a fi stinse una cîte una. Umbrele înghițeau încet particulele de lumină.

Michael trecu precaut pragul ușii. Auzi un alt sunet tîrșit din direcția ușilor principale. Se răsuci brusc, exact la timp ca să vadă o siluetă întunecată țîșnind afară în noaptea care aștepta. Michael se repezi pe urmele ei, scoțînd pistolul, cu stîngăcie, din buzunar în timp ce alerga.

Ușa se deschise larg. Afară, cinci trepte duceau la o alee care ajungea în fața unei porți. Dincolo de ea, strada. Era un întuneric de smoală. Michael auzi doar scîrșnetul porții închizîndu-se. Fugi s-o deschidă, repezindu-se în stradă. Apucă să vadă cum persoana urmărită sări în șaua unei motociclete mici, porni motorul, luă repede curba, dispărînd în noapte.

Strada era îngustă și pustie. Michael se sprijini de poartă, înfrigurat și istovit de efortul făcut brusc și fără rost. Undeva lătra un cîine stîrnit de zgomotul motorului. Motociclistul forță motorul la maximum, în tăcerile ample ale nopții. Cîinele continuă să latre o vreme. I se mai alăturară și alții, după care tăcură toți. O voce de femeie se auzi țîpînd. De undeva de aproape, dintr-o casă, răzbătea puternic plîsetul cuiva. Michael se dezlipi de poartă și se întoarse obosit în biserică.

Lumînările ardeau liniștit. Își plimbă privirea prin încăpere, făcînd efortul să separe lumina de umbră, aerul de piatră. Făcu cîțiva pași, închise ușa în urma lui, ascultîndu-și bătăile inimii în cușca toracică. Ceva nu era în regulă.

La stînga lui se afla o statuie înaltă a Fecioarei cu Pruncul. Cineva îi vopsise sînii cu roșu aprins. Nu-i putea vedea fața deoarece îi fusese pusă o mască în chip de cap de țap. Coarnele măștii erau mari și răsucite, iar bărbuța firavă era albă și mînjită cu sînge. Vru să privească în altă parte, îi fu imposibil. Privirea îi era ținută, încremenită de grosolana blasfemie. Sau era, poate, demnitatea tăcută a statuii în veșmintele de sub capul măcelarului și vopseaua stacojie, frumusețea simplă a acelor veșminte, copilul treaz din brațele ocrotitoare?

Se întoarse în cele din urmă. În partea cealaltă a bisericii, o statuie a lui Ioan Botezătorul fusese decapitată. Cineva îi legase, drept cingătoare pe talia subțire, o sfoară de care atîrnase un penis de animal – taur sau cămilă, Michael nu știa. Lumina lumînărilor se legăna pe trunchiul fără cap, dîndu-i o tentă aurie. O lumînare arse pînă la suportul ei și se stînsese.

În mijlocul navei, smălțată cu frînturi de lumină, se întindea o dîră neîntreruptă de sînge pînă la altar. Michael își simți inima bubuind din cauza unui puseu de frică și certitudine. Ca un participant la o slujbă bizară în miez de noapte, merse încet pe coridorul unde lumînările pe terminate se transformau în fum și ceară.

Pe materialul alb cu care era învelit altarul scriseseră un text în arabă, jumătatea a doua a unui verset din Coran, referitoare la moartea lui Iisus: „*ma qataluhu wa ma salabuhu walakin shubbiha lahum.*“ „Ei nu l-au ucis, nici nu l-au răstignit, dar unul ca el a fost făcut să apară în locul lui.“

Michael își ridică privirea. Deasupra altarului atîrna un crucifix. Dăduseră la o parte figura de ipsos a sfîntului martirizat și așezaseră în loc propria lor victimă. Era dezbrăcat complet. N-avea decît o pereche de chiloți pătați cu sînge și sforile cu care-i fuseseră legate mîinile înainte de fixarea piroanelor în

palme și picioare. Pe cap îi pusese răni spini, ci o coroană din lame de ras rupte, ruginite și cu urme de sânge uscat. Capul îi era aplecat, lăsându-i fața invizibilă.

Scara folosită de ei mai era încă proptită de unul din brațele crucii. Clătinându-se ca cineva care merge în somn sau adâncit într-o neagră depresie, Michael puse piciorul pe prima treaptă. I se păru că are de urcat o înălțime imensă și se simțea greoi ca plumbul. Nu era nici un zgomot, nici măcar un sunet. Ajunse la picioarele sîngerînde și urcă mai departe. Scara se transformase într-un munte pe care el trebuia să-l cucerească. Ajuns la nivelul pieptului, îi tremurau picioarele și, cu ele, scărița instabilă.

Michael își sprijini o mînă pe brațul de lemn al crucii, cu cealaltă ridică bărbia omului. Șiroaie de sânge lăsaseră dîre întunecate pe obraji și pe frunte. Sub ele, o barbă de trei-patru zile îi zgîrie palma. Nu avea nevoie nici de prosop, nici de aparat de ras pentru a afla a cui este fața pe care o privea. Se aplecă, epuizat, pierdut, îndurerat și sărută cu blîndețe ochii tumefiați ai fratelui său.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Michael își dădu seama, mai târziu, că cel mai rău lucru era că nu avea pe nimeni cu care să vorbească. Avea prieteni și cunoștințe răspândite prin oraș, dar nu era nici unul la care să poată apela în situația lui. Erau câțiva de încredere, însă nu dorea să-i trădeze. De restul s-ar fi folosit doar în situații obișnuite, dar acestea nu erau situații obișnuite. Chiar și la nivelul gândirii celei mai practice, nu găsea pe nimeni, în memoria lui, căruia să-i anunțe moartea lui Paul. Poliției, cu siguranță, nu. Nu avea nici o modalitate de a lua legătura cu Ibrahimian, iar părintele Dominic era încă prea bolnav în spital pentru a fi deranjat.

În cele din urmă, telefonă direct la nunțiatura papală. Răspunse o voce obosită, vocea iritată a unui *addetto* italian care vorbea prost araba. Luă mesajul fără comentarii, ca și când asasinarea preoților era o chestiune cotidiană. Poate că așa se întâmpla, gândi Michael, în alte părți ale lumii. Fără doar și poate că unii diplomați papali se deprinseseră cu asemenea tragedii. *Addetto*-ul spuse că va lua legătura cu cineva.

În mai puțin de jumătate de oră veniră doi călugări, bărbați firavi, dezordonăți, fără gulere clericale, îmbrăcați foarte gros. Erau belgieni, părinții Verhaeren și Laermans. Michael nu-i însoți în biserică. Când se întoarseră, ambii aveau fețele cenușii.

– Domnule Hunt, spuse unul din ei, habar n-avea care, am dori să veniți cu noi la nunțiatură.

– Dacă nu vă deranjează, aș vrea să rămîn aici. Încă puțină vreme, pînă trec peste asta...

Preotul scutură din cap. Avea bucle negre, ondulate și ochii ca unui cocker. Lui Michael i se păru neliniștit în legătură cu ceva. Nu era vorba de o neliniște comună, nici una justificată de circumstanțele existente. Nu, era vorba de altceva. Era ca și cînd – presupuse Michael – preotul era prins într-o capcană, încerca să iasă greu din pămînt sau frunze, din nisipuri mișcătoare, dintr-o bulboană care îl trăgea înăuntru.

– Nu este asta, spuse, trebuie să încercați să înțelegeți că aici nu sînteți în siguranță. Cel puțin, nu acum. Fratele dumneavoastră ne-a vorbit despre munca pe care o desfășurați. Sînteți binevenit să stați cît de mult doriți la nunțiatură sau cît este nevoie. Dar, mai întîi de toate, este cineva care dorește să vă cunoască. În seara aceasta. Dacă sînteți gata, vă conducem acum.

– Și cu... ?

Vru să spună Paul, dar nu putu să termine propoziția. Toată viața lui se transformase, de fapt, într-o propoziție neterminată. Cuvinte, numai cuvinte.

– De acest aspect se va avea grijă. Regret profund, domnule Hunt. L-am cunoscut pe fratele dumneavoastră. Era un om de treabă. Un preot minunat.

Michael ridică ochii din podeaua pe care o fixase pînă atunci.

– Chiar a fost?

– Da. Cred că știți lucrul acesta.

– Nu știu nimic.

– Vă rog veniți cu noi.

Michael dădu din umeri. Ce altceva mai avea de făcut acolo? Lui Megdi îi tăiaseră gîtul, pe Ronnie Perrone îl strangu-laseră, îl răstigniseră pe Paul, iar el nici măcar nu aflase cine făcuse toate acestea.

– Autoritățile, zise Michael. Veți spune autorităților?

– Despre ceea ce s-a petrecut aici? Preotul dădu negativ din cap, privindu-l jenat pe însoțitorul lui. Nu, răspunse, nu cred.

Preoții veniseră cu un Fiat micuț. Michael luă loc în spate, simțindu-se puțin ca un prizonier mutat dintr-o închisoare în alta. Se uită pe geam și, după multe zile, revăzu, pentru prima oară, Cairo. Din cauza Ramadanului, starea excepțională decretată în primele zile ale puciului fusese suspendată, iar plimbările de noapte prin oraș deveniseră, dacă nu sigure, cel puțin lipsite de riscul de dinainte. Străzile erau pustii și luminate doar în anumite locuri. Pancarte uzate pe care erau scrise citate religioase și sloganuri politice atârnav neglijent deasupra străzilor principale. *Al-nasr qarib* vestea unul: „Victoria este aproape!“ Niciodată nu păruse atât de îndepărtată. Stratul de zăpadă, care dăduse străzilor frumusețea aceea înghețată cu câteva zile în urmă, se topise, dînd la iveală pietre sure și petice de ciment crăpat.

Cînd traversară piața Tahrir, văzură flăcări mari înălțîndu-se în tîrîile cerului nopții din mijlocul ei. Sute de oameni se îngrămădeau lîngă foc, unii cîntînd, alții stînd, pur și simplu, și privind fără rost la flăcări. Cei mai apropiați erau ocupați să hrănească vîlvătaia, aruncînd obiecte în ea, făcînd să sară scînteii și cenușă în spirale lungi.

– Cărți, mormăi părintele Verhaeren. Michael stabilise că el era cel de la volan. Ard cărți. Curăță Cairo de ceea ce numesc ei *jahiliyya*. Termenul vă este cunoscut?

– Da, răspunse Michael, îmi este.

– Țineți-vă capul jos. Nu se știe de ce sînt în stare să facă cu străinii în momentele acestea. Chestiunea cu molima întinde nervii populației. Umblă vorba că americanii au răspîndit virusul, că acesta este rezultatul războiului biologic.

Michael își puse întrebarea dacă era adevărat. Orice era posibil. După toate cele întîmplate în Războiul din Golf, oricine părea capabil să facă orice. Privi o dată în urmă, cînd părăsiră piața, destul să mai prindă imaginea unei femei cu brațele pline de cărți, străduindu-se să ajungă lîngă foc. Cu ani în urmă văzuse creștini în America, dansînd și cîntînd în timp ce ardeau discuri cu Beatles și Rolling Stones. Tatăl său îi vorbise atunci despre

vremuri și mai întunecate, despre strălucirea focului pe vârful ghetelor lustruite și de cenușa aruncată în vînt înainte ca ultimele dire albe de vorbe pe hîrtie să se distrugă și să dispară pentru totdeauna. *Dă-mi voie să mă prezint. Sînt un om înstărit și cu gust...* Cuvintele cîntecului îi dispărură din minte la fel de brusc cum apăruseră.

– Unde mergem? întrebă Michael.

Crezuse că mergeau la nunțiată de pe insula Jazira, dar, în loc să o ia la dreapta peste podul Tahrir, Verhaeren o ținuse drept înainte, spre Shari' Qasr al-Ayni.

Laermans se întoarse pe jumătate în scaun.

– V-am spus mai devreme, zise. Cîneva dorește să vă cunoască. Prieten al fratelui dumneavoastră. Un om în vîrstă, un preot copt, pe nume părintele Gregory.

Continuară să meargă pe străzi mai pustii. Michael privi din nou pe geam. Noaptea persista, îmbibată cu stele. Undeva, în depărtare, dincolo de fluviu, ardeau focuri, luminînd cerul cu o strălucire portocalie, bolnăvicioasă. Ajunseră în Vechiul Cairo și parcară mașina pe o stradă laterală.

– Nu-i departe, explică Verhaeren.

– Vom fi mai în siguranță dacă mergem pe jos.

Traversară pe sub calea ferată și intrară în Babilon printre turnurile rotunde ale fortului roman. Biserica Abu Varga se afla în stînga lor. Intrară prin ușa laterală, căci cea principală fusese zidită de mult, ca măsură de precauție în fața atacatorilor. Înăuntru, biserica era o împletitură de umbre dese, innodate și răsucite printre pilaștrii de marmură și picturi ale sfinților. Lumînările pîlpîiau în întuneric, licăr de aur, roșu de rubine și luciu de argint. În fișile de lumină, pluteau firișoare de praf, ca roiuri de stele într-o nebuloasă îndepărtată.

Vocile lor se transformară în șoapte.

– Vă vom aștepta aici, zise Verhaeren.

Lui Michael i se păru nervos. Cu siguranță, aici, într-o biserică, nu exista nici un motiv să-ți fie teamă.

Se auziră pași. Din întuneric apărură o figură neclară, un bătrîn gîrbovit, cu un opaiț în mînă.

– Acesta este părintele Gregory, șopti Laermans.

Bătrînul se opri la cîțiva pași de ei, scrutîndu-l cu ochii lui apoși.

– Numele tău este Michael Hunt? întrebă el.

– Da, răspunse Michael.

Vocea lui sună plăpîndă și nesemnificativă.

– Te rog vino cu mine.

Fără vreun alt cuvînt, preotul cel bătrîn îl conduse pe Michael prin întunecimea aromată cu tămîie. Era doar o biserică, acestea erau doar imagini ale unor sfinți martirizați, acesta era doar un curent ușor de la ușă, care făcea flăcările lumînărilor să pîlpîie. Cu toate acestea, în timp ce-l urma pe bătrîn, simțea că-l pătrunde teama, cu atingere ușoară, onctuoasă și dezgustătoare. I se păru că aude sunete printre umbre și observă că și însoțitorul lui le percepușe. Nu se putea debarasa de o senzație malefică, de sentimentul că ochi neprietenoși îl urmăreau, că întunericul era mai mult decît întuneric.

Se opriră lîngă *haykal*-ul dinspre nord, aproape de treptele care duceau în cripta de sub pămînt. Părintele Gregory se întoarse spre Michael și îi spuse:

– Mi-au spus că vei veni. Se apropie de el. Te temi de mine, zise.

– De dumneata? Nu. Dar locul acesta... Nu mi-a explicat nimeni ce se petrece, de ce am fost adus aici. Ce vrei de la mine?

– Fratele tău nu ți-a explicat?

– Fratele meu? Paul? Michael negă din cap. Paul nu mi-a spus nimic.

Bătrînul tăcu un timp.

– Înțeleg. Păru că tremură ușor. Cred că intenționa să-ți spună totul înainte... înainte ca ei să-l ucidă. A fost aici cu mine acum zece zile. După asta, nu v-ați văzut?

– Eu am fost bolnav. Am avut febră mare. M-a vizitat și a adus și un medic. După asta...

– Pricep. Părintele Gregory ezită. Ce... ai descoperit exact?

– Descoperit?

– În seara asta. La St. Savior.

Michael ezită, apoi îi povesti pe scurt. În acest răstimp fața bătrînului se făcu și mai cenușie decît pînă atunci.

– Acestea sînt vești îngrozitoare, spuse cînd Michael termină. Regret profund. Îmi pare rău că Paul n-a avut timp să-ți spună tot ce știa. Dorea din tot sufletul s-o facă. În locul lui, o voi face eu.

Michael era uluit. Uluit și mînios. O parte din el era distrusă, se simțea ca o pasăre cu o aripă ruptă, care șchiopăta prin zăpada înaltă. Nu dorea nici o parte din acest lucru ascuns, orice ar fi fost – această strecurare printre umbre, aceste șoapte printre flăcări de luminări.

– Dumneata presupui că vreau să știu, că vreau să fiu amestecat în asta, orice ar fi. Se gîndi la fotografiile pe care le găsisese, înregistrarea riguroasă a unor morți oribile, la arma învelită și pusă alături. Eu mi-am descoperit fratele mort în noaptea asta, iar voi nu vreți decît să jucați un joc complicat. Am treburi mai importante de făcut.

Se răsuci și dădu să plece prin întunericul marmorat. Avea inima goală, mintea ștearsă. Părintele Gregory nu se mișcă.

– Spune-mi, domnule Hunt, zise el cu vocea neașteptat de limpede, ai avut vise în ultima vreme? Vise care se repetă, vise care te obsedează după ce te trezești?

Michael se depărtase deja cîțiva iarzi. Se opri și se întoarse. Vocea lui Gregory făcu un ușor ecou în spațiile goale ale bisericii.

– Vise?

– M-ai înțeles. Vise. O piramidă neagră. Un bulevard de sfînși.

Michael făcu cîțiva pași spre preot.

– Ce...?

– Și eu le-am văzut. În fiecare noapte de cincizeci de ani. Și fratele tău la fel. Înaintea lui, tatăl vostru.

– Tata? Despre ce este vorba? Oamenii nu au aceleași vise... Părintele Gregory ridică o sprînceană.

– Nu? Uneori au aceleași coșmaruri. Cîteodată... Ezită. Te rog rămii, domnule Hunt. Nu am de gînd să-ți fac rău. Avem nevoie de ajutorul tău.

– Noi?

– Aceia dintre noi care știm ce se întîmplă și cine este în realitate al-Qurtubi.

– Al-Qurtubi? Ce vrei să spui?

Părintele Gregory nu replică nimic. Ridică lampa și o îndreptă spre scara ce ducea în jos, spre camera de sub pămînt. Era atît de întuneric; opaițul i se părea greu.

– Poți să vezi cu ochii tăi, spuse, în sfîrșit. Vino cu mine. Să-ți arăt.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

Ea se uită la el cum lucrează, urmărea tușele lungi și rapide ale pensulei, felul blînd în care cuțitul trecea peste straturile de vopsea, accesele de furie care-l întorceau, iarăși și iarăși, la pînza neatinsă. Ceea ce făcea el era aspru și simplu, nega toate metaforele, toată spiritualizarea. Lua vise și le făcea realitate. Se insinua în structura lucrurilor puțin cîte puțin. Făcea în stare de veghe ceea ce majoritatea oamenilor realizează în somn, refăcea lumea în chipul propriilor sale temeri, tentații și iluzii.

A'isha ședea pe un scaun mînjit de vopsea, studiindu-i mîinile lungi, mușchii gîtului îndoit, forma spatelui lat sub tricou. Salama Bustani i se păruse un tip comun cînd îl văzuse prima oară; dar acum, urmărindu-l cum pictează, îi simțea prezența cu o intensitate care se apropia de dorința fizică. Munca îl transforma. Radia căldură și energie. Ea ședea, fumînd ultima țigară dintr-o cutie pe care o cumpărase ceva mai devreme în ziua aceea.

Ea și Butrus se duseseră la apartamentul cel vechi al unchiului ei, în districtul Tawfiqiyya doar ca să afle de la *bawwab* că Shukri nu mai locuia de mult acolo. Întrebări discrete nu-i ajutaseră să afle mai mult decît că se mutase cu o săptămînă sau două înainte de revoluție și că nu lăsase nici o adresă. Singura lor speranță rămăsese ca a doua zi să-l aștepte la

locul unde muncea. Se va arăta, dacă nu fusese închis sau executat pentru crime împotriva islamului sub regimul anterior. Amîndoi știau că era puțin probabil să-l mai găsească în viață. A'isha își lega toate speranțele de indispensabilitatea unchiului ei, de nevoia pe care o aveau legiuitorii cei noi ai Egiptului de oameni ca el, cu dosarele și fotografiile lor, cu amprentele și suvițele de păr, cu dătătorii și primitorii de mită, cu ochii și urechile lor, cu rețelele lor lungi și extraordinare, cu cîrligele, momelile, limbile lor, pereții stropiți cu sînge, cunoștințele în materie de vicii și frumusețe, durere și ridicol.

Trase adînc din țigară, urmări cum se înalță fumul în tavanul înalt al magaziei, simți frica mișcînd în interiorul ei cu forță puternică.

Salama se dădu un pas înapoi de lîngă pînză, ștergîndu-și mîinile cu o cîrpă.

– Poftim, zise. E terminat.

Avea în jur de patruzeci de ani, o siluetă zveltă, bine legat. Părul subțire, ușor încărunțit, îi cădea în dezordine pe spate, iar fruntea suferea un proces de chelire. Toată îmbrăcămîntea lui era formată din sandale, blugi și un tricou ponosit, cu mîneca lungă. În ciuda frigului, transpira din greu. La gît purta cruciuliță coptă ce nu se potrivea pe țesătura pătată a cămășii, pe care era tipărit un slogan cvasifascist aparținînd unei formații de muzică heavy-metal pe care n-o auzise niciodată și pe care ar fi urît-o cu siguranță dacă ar fi ascultat-o.

– Terminat? A'isha se ridică și se apropie de șevalet. Cum vine asta? E o porțiune întreagă pe care nici măcar nu ai atins-o.

– Ești artistă acum, nu-i așa? întrebă sarcastic.

– Nu, firește că nu. Nu critic, doar că...

– Aceasta este ultima pictură pe care o voi mai face, spuse el. În Egipt totul a fost lăsat neterminat. Acum ei încearcă să-i desfacă trecutul. Asta le las eu. Ca să distrugă ceea ce am creat eu, va trebui să picteze ei.

– De ce faci asta?

– Ce anume?

– De ce pictezi ochii așa și restul ca... ceva mînjit.

Pictura de pe șevalet înfățișa figura înaltă, ascetică a unui sfânt copt. Totul părea să fie cum trebuie. Fața, nimbul, gestul de binecuvîntare, toate erau prezentate conform canoanelor iconografiei convenționale. La o analiză mai atentă, devenea clar că, sub veșminte, sfântul avea o erecție puternică. Din momentul în care observatorului i se dezvăluia această stare, devenea imposibil de precizat dacă zîmbetul de pe fața sfîntului era unul de pietate sau desfrîu.

– Oare erecția e un păcat? întrebă Bustani. Pedepsirea cărnii e un lucru cucernic? Ce ai vrea să pictez? Sîntem înconjurați de nebuni care pretind că sînt sfinți, că acționează în numele Domnului. Nu mă pot lupta cu ei, nu-i pot învinge. Tot ce pot face e să le prezint diverse forme ale sfidării.

În cameră intră Butrus. Arăta îngrijorat și preocupat de ceva.

– Se trage iar, zise. N-ai auzit?

A'isha dădu din cap că nu.

– Eu cred că pun la cale ceva. Sînt prea multe case copte pe aici. Dacă se produc violențe la noapte, vom fi chiar în mijlocul lor.

– Butrus, noi sîntem întotdeauna la mijloc, zise Salama sec. Unde te poți duce, ca să poți ieși de aici?

Butrus nu răspunse nimic. Salama avea dreptate parțial. Nu puteai fugi nicaieri. Cărțile de identitate îi etichetau pe posesorii lor ca fiind copti sau musulmani, se făcuseră propuneri de a readece legi vechi care-i obligau pe evrei și pe creștini – popoarele Bibliei – să se îmbrace într-un anumit fel, încît să se deosebească de ceilalți.

În apropiere se auzi un zgomot de ceva spart.

– Ce-a fost asta?

O pocnitură, apoi altele. Imediat putură distinge voci. Multe voci, estompate de distanță, care se apropiau vertiginos.

Butrus fugi afară din perimetrul studioului, urmat îndeaproape de A'isha. Urcară în goană un rînd de trepte la etajul superior. Fusesse spart un geam. Lîngă el zăcea o piatră mare înconjurată de cioburi de sticlă. Acum auzeau distinct

psalmodierea stupidă a unei gloate furioase. A'isha se duse la geamul spart și se uită afară.

Străzile se umpleau cu repeziciune de lume, mulți dintre oameni purtind torțe sau fiind înarmați cu bețe groase. Văzu o femeie fugind, urmărită de o mică gloată, văzu cum se împiedică și cade, dispărînd sub loviturile ciomegelor. La cîteva case depărtare se auzi bubuitul unei arme de foc.

Cineva de jos țipă și arată cu mîna spre A'isha. Se trase iute înăuntru, la timp să evite a doua lovitură. Mai multă sticlă se împrăstie pe jos.

– Trebuie să ieșim de-aici! strigă Butrus.

Fugiră înapoi în studio. Salama ședea pe scăunel, înconjurat de pînzele lui. Se produse un zgomot puternic acolo unde gloata încerca să doboare ușa masivă din lemn.

– Haide! urlă Butrus. Lasă picturile. Încercăm ieșirea din spate.

– Mergeți voi doi, spuse pictorul cu voce calmă. Ei mă vor pe mine.

– Nu fi prost. E o gloată musulmană. Ucid toți coptii pe care-i gălesc.

Salama negă cu o mișcare a capului.

– Nu, zise. Cred că veți descoperi că sînt copti, ucigînd alți copti. Cineva le-a spus că picturile mele sînt blasfemii. Ei cred că, dacă le vor distruge, dacă mă vor ucide, Dumnezeu îi va iubi pentru asta și-i va răsplăti în paradis. Dumnezeu lor este sărac la minte, ca și ei înșiși.

– Dă-le naibii de picturi, te mai poți salva.

– De ce ar trebui? Totul este blasfemie. Copti, musulmani, toți hulesc ceva. Sînt atît de mulți Dumnezeii săraci la minte...

Ușa căzu făcînd un zgomot infernal și înăuntru năvăli un grup de bărbați care rămaseră încremeniți de îndată ce le căzură ochii pe tablourile expuse de-a lungul pereților. Cîțiva purtau torțe aprinse făcute din bețe sau ciomege.

– Afară de aici! strigă Salama, nu către intruși, ci către Butrus și A'isha.

Cei doi ezitară, crezînd că-l vor determina să meargă cu ei. El deja se repezise la atacatori, luînd inițiativa, ca și cum ar fi fost un ghid, iar ei vizitatorii colecției lui de artă. Unul dintre bărbați atinse cu torța un tablou ce semăna cu Hristos despuiat.

– Blasfemiatorul! strigă bărbatul. Anticristule! răcni un altul, dînd foc altei pînze.

Flăcările țîșniră în sus cu viteza luminii, sinistre și sclipitoare blasfemii de lumină.

Butrus o apucă pe A'isha de braț.

– Să plecăm, zise el.

Ea se mai uită o dată în jurul ei, se întoarse și-l urmă pe Butrus pe scări, în sus. În spatele lor zgomotul specific focului se întetise. Mirosul de terebentină și murături era atenuat de mirosul înecăcios al fumului negru. Magazia era făcută din lemn, pereții luară foc ca iasca.

Ajunseră la primul etaj fără să fie urmăriți.

– Pe-aici!

Butrus găsisese un scripete, folosit cîndva la ridicat cutii cu legume de la nivelul solului. Cu o lovitură de picior deschise ușile luminatorului. Pe pămînt zăcea încolăcită o funie prăfuită al cărei capăt era fixat de scripete. Butrus zmuci o dată bine. Ținea.

– Poți coborî pe frînghia asta? A'isha dădu din cap că da. Grăbește-te, atunci.

Pe scări se auzeau tropăituri. Butrus scoase pistolul și îl îndreptă spre capul scărilor. Apăru întîi un cap al unui bărbat cu o vergea metalică, lungă. Butrus ținti cu băgare de seamă și trase. A'isha se răsuci.

– Pentru numele lui Dumnezeu! zbieră Butrus. Pleacă de-aici!

Ea își dădu drumul pe frînghie, căutînd un sprijin pentru picioare. Mai auzi o bubuitură, semn că Butrus mai trăsese o dată. O usturau mîinile din cauza frecării cu fibra aspră a funiei și se învîrtea fără control. Privi repede în jos. Pămîntul era aproape invizibil în întuneric. Brusc, o fereastră de sub ea se deschise și limbi de foc țîșniră afară. Dădu drumul la funie și

restul drumului îl parcurse în cădere liberă. Privi în sus la Butrus care se aplecase și striga:

– Acoperă-mă cât cobor. Ține!

Îi aruncă pistolul și se agăță de frînghie. A'isha apucă pistolul și făcu un pas înapoi. Știa să manevreze pistolul. O învățase Rashid cu ani în urmă, insistînd că este necesar să știe să se apere înainte ca nevoia s-o oblige. Se uită în sus, scrutînd întunericul. Butrus era greu vizibil, o umbră mare pe peretele negru al clădirii. Chiar deasupra lui se găsea cadrul metalic al scripetelui. În cadru apăru o umbră. Ridică pistolul cu ambele mîini, ținti și trase. Silueta sări înapoi, nu-și dădu seama dacă lovită sau nu.

Butrus sări ultimii doi metri, aterizînd greoi lîngă ea.

– Hai să ieșim naibii de aici! strigă el.

– De aici? Unde? Unde să mergem?

El se apropie de ea și, luînd pistolul din mîna ei, prelungi atingerea, o făcu moale și stîngace și aproape că o regretă.

– Unde? Habar n-am, zise el. Să fugim acum. Vom avea timp să ne gîndim la un loc de refugiu după ce scăpăm de aici.

Începură să alerge pe aleea întunecată. Chiar și cînd fugea, A'isha știa că nu mai rămăsese nici o ascunzătoare, nici o gaură, nici o peșteră, nici un sanctuar. Doar noaptea și orașul, murind totul în jurul lor.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Michael și părintele Gregory ridicară placa ce acoperea ușa de lemn. Aerul din criptă era rece și umed. Părea că nici un fel de căldură nu intrase acolo încă de la începutul timpului.

– Trebuie să înțelegi unde te afli, zise Gregory. În Egipt morții și viii se țin în brațe unii pe ceilalți. Numai nisipurile se schimbă. Între ei, timpul este o oază. Călătorii vin, beau, pleacă iar, dar nimic nu se schimbă. Preotul privi în jurul lui. La umbre. La lumini. La schimbarea tăcută a uneia în cealaltă. Biserica Abu Sarga stă pe un loc mult mai străvechi, continuă el. Babilonul a fost un loc sfânt. Îl numeau Khery-Aha. Aici era un templu mic, cu capele, curți și o alee care ducea la Nil. Erau preoți, servitori și oracole. Dansau, cîntau cu vocea și din instrumente pentru zeii lor. Și visau visuri. Făcu o pauză, pentru a lăsa să fie pătrunsă semnificația vorbelor sale. Michael simți un fior rece traversîndu-i spatele. Khery-Aha era un loc al viziunilor, continuă părintele Gregory, un loc pentru vise și umbre ale visurilor. Bărbații tineri veneau aici să obțină viziuni ale viitorului lor și plecau mulți ani mai târziu, gîrboviți, cu părul alb, cu viața visată deja pînă la sfîrșit. Femei tinere, venite și ele să viseze iubiți și copii, plecau cu moartea pe pleoape.

– De unde știi toate astea? întrebă Michael. Era sigur că bătrînul inventase cel puțin jumătate din ceea ce spunea. Toată

chestiunea era o născocire de la început pînă la sfîrșit sau era o fantezie visată de bătrîn.

— Vechea știință nu s-a șters complet. Le-am ars papirusurile și le-am desfigurat templele, însă mai sînt și lucruri care nu pot fi eradicate atît de simplu. Caută în buzunar și scoase o cheie. De cînd s-a construit Abu-Sarga, continuă el, acest loc a fost dat în custodie cuiva din fiecare generație, să aibă grijă de el. Ușa de lemn a fost pusă în secolul al doisprezecelea după restaurarea făcută de Hannah al-Abah. Tot atunci a fost făcută și cheia asta. A fost transmisă în mare secret. Au știut de ea foarte puțini: custodele, abatele de la mînăstirea Dair Baramus și preotul bisericii Abu-Sarga. Începînd cu secolul al șaselea, custozii erau călugări ai ordinului mînăstirii Dair Baramus. Pe mine m-au ales cînd aveam douăzeci și cinci de ani. Cheia mi-a fost predată de ultimul custode, pe patul de moarte. Este la mine de aproape șaizeci și cinci de ani. Gregory ținea cheia în palmă. Era grea, grosolană, necizelată și obișnuită. O cheie bătrînă care deschidea doar o singură ușă. Fratele tău trebuia să fie următorul custode, zise Gregory cu o tristețe profundă în glas.

Se aplecă și introduse cheia în broască. Cu ajutorul lui Michael deschise ușa. Ieșiră la iveală cîteva trepte antice care duceau într-un întuneric și mai profund din adîncul cripei.

La capătul de jos al scărilor, intrară într-un coridor lung și gol. Peste tot o tăcere veche ca somnul atîrna pe pereții din fildeș și aur. Lumina opaițului lui Gregory cădea pe ei ca într-o piscină plină de lapte. Răsuflarea lor foșnea ca hîrtia și rămînea agățată în aer. Deasupra lor, pe un tavan albastru-cobalt, străluceau stele mici de aur. Pe toată suprafața podelei de granit erau flori uscate care păreau că tocmai atunci fuseseră împrăștiate acolo. Flori albe, roșii, galbene și roz, suficient de multe ca să umple o florărie. Peste tot plutea un miros asemănător celui de tămîie, foarte fin, greu sesizabil, fantomatic, un parfum deosebit de toate celelalte.

Ceva tulburător era și cu modelele săpate în pereți, pe ambele părți. Gregory se opri și plimbă lampa pe ei. Aceeași figură se repeta la nesfîrșit de-a lungul coridorului întunecat. Un zeu înalt, cu brațe și picioare puternice, îmbrăcat în haine regale.

În mînă avea un toiag pe care era încolăcit un șarpe. Capul lui era al unui țap. Era de aur, sclipitor, iar corpul era de un alb pur. Gregory tresări și merse mai departe. Michael îl urmă. Se simțea amorțit de parcă, trezindu-se, dăduse peste un vis vechi. Existau, gîndi el, unele vise din care nu te trezeai niciodată.

Continuă să meargă, flancați mereu de creatura cu cap de țap și de un cer pictat. Coridorul nu cotea deloc: Era forat drept în blocul de stîncă solidă, nerăsucindu-se nici la stînga, nici la dreapta. Se termina în fața unei uși bătute în aur.

Pe placa de aur fusese gravată o încîlcitură de linii, cercuri, ovale și paralelograme care, în cele din urmă, se contopeau într-o contorsiune de membre și fețe, ca reprezentarea unei orgii. Dar nu era asta. Michael interpretase totul greșit. Ceea ce el luase drept uitare de sine era agonia morții. Corpuri căzute peste alte corpuri, mîini claie peste grămadă, guri deschise în strigăte de durere, o tortură în aur. Ușile se deschiseră ușor, la simpla atingere a preotului. Atîrnau, fără să fie sprijinite, cu balamalele în perfectă stare, centrate și direcționate corect, în ciuda secolelor care trecuseră peste ele, fără ca măcar să ruginească. Cînd se deschiseră, nu se auzi nici un zgomot, doar inima lui Michael și respirația. Aburii răsufării lui se transformau în picături mici de apă rece, în leagănul lung de lumină crudă. Rămase tăcut, ochii mișcîndu-i-se încet în timp ce opaițul despica întunericul.

Părintele Gregory ridică lampa.

Intraseră într-o cameră cu tavanul boltit. Pe toată suprafața concavă era pictată zeița Nut cu membrele înconjurată de stele.

Unul din ziduri era pictat cu imaginea uriașă a zeului Anubis, reprezentat de un șacal întins de la un capăt la altul, cu o eșarfă albă în jurul gîtului, cu urechile lungi și ascuțite ridicate ca două steaguri spre tavan. Lumina slabă și joasă se întindea ca o peliculă subțire de ulei peste vopseaua roșie și neagră. La capătul îndepărtat al camerei, umbrele se îngrămădeau pe zid, parcă ferindu-se din calea luminii.

Părintele Gregory se întoarse cu fața spre Michael.

— Aceasta era inima templului. Camera somnului, unde preoții veneau să-și viseze visele. După aceea se întorceau în

camerele-oracol de deasupra, unde interpretau visele și le povesteau pelerinilor.

– De ce m-ai adus aici?

Drept răspuns, preotul ridică lapa și proiectă lumina pe zidul lateral. Michael traversează camera mică. Aproape că atinse tavanul cu capul. Se simți zdrobit sub imensitatea corpului zeiței. Șacalul era în spatele lui, negru, privind eternitatea. Michael simți cum i se ridică părul pe cap.

Pe peretele din fața lui Anubis, întinzându-se de la un capăt la altul, un artist antic pictase o scenă pe care o recunoscă imediat – deși nu putea să-și dea seama dacă era pictată din realitate ori din imaginația artistului. Din întinderea de culoare ocru a unui peisaj dezolant se ridica o piramidă, cu vârful ascuțit îndreptat spre un cer lăcuit. O piramidă neagră. Piramida din visul lui Michael. Aleea de la intrare era flancată de două rânduri de sfîncși din bazalt, exact ca cei din vis. Pe Michael îl trecu un fior adînc.

Bărbați și femei treceau într-un alai sumbru către o rampă care-i ducea în inima structurii. Printre ei nu era nici un muzicant. Nu dansa nimeni, nu cînta nimeni. Mergeau cu capetele aplecate și erau îmbrăcați foarte simplu: în fustanele albe, apretate pentru bărbați, rochii lungi, fără garnituri și ornamente, pentru femei. Erau ca oamenii care merg la moarte.

Se răsuci, iar preotul ridică iar lampa și o îndreptă spre peretele cel mai îndepărtat. Umbrele căzură. Cînd se spulberară, preotul închise ochii.

Întinzându-se de la podea la tavan, era imaginea pictată a unui bărbat așezat pe un tron, cu mîinile pe genunchi. Capul lui era de țap. Pielea avea culoarea plumbului. Ochii îi străluceau de mînie, suferință și extaz.

– El este Fiara Apocalipsei, șopti preotul. Vocea lui părea că vine de la mare distanță. Creatura pe care ai văzut-o în visele tale.

Michael nu-și putea lua ochii de la pictură. Pieptul gol, imens, brațele puternice și, mai presus de toate, îl rețineau ochii

albiți și obsedați. Se aștepta în fiecare clipă ca imaginea să se ridice și să vină spre el, ca în visul lui. Ar fi vrut s-o ia la fugă înapoi și să nu mai doarmă niciodată.

Fiara nu fusese pictată de un egiptean antic. Neîndoios, fusese pictată mai târziu, în perioada creștină timpurie. Sub pictură era scris cu litere negre un text lung, în greacă.

– Poți citi? întrebă preotul.

Michael dădu din cap în semn de negație

Părintele Gregory deschise ochii. Țapul îl privi fără să clipească, așa cum se uia la el în fiecare noapte cît timp dormea.

– Am să ți-o citesc eu, zîse. Făcu o pauză scurtă, privind cu dezgust la personajul de pe perete, apoi își dresе vocea și începu să recite, din memorie, un text la fel de familiar pentru el ca rugăciunea „Tatăl Nostru“. „Sînt hotărîte două mii trei sute douăzeci și trei de zile de la moartea țăpului, despre care Daniel a vorbit, pînă la apariția Fiarei. Va veni din Vest la Locul Ispitei, chiar și în Babilon, ca unul din mare, avînd o mare putere. Va huli timp de patruzeci și două de luni, așa cum stă scris în Cartea lui Ioan: *Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei: căci este numărul de om. Și numărul ei este șase sute șaiszeci și șase*. Pe limba sa va purta numărul fiarei. Și-și va lua un nume nou care va fi o blasfemie și care, de asemenea, va fi numele fiarei, deși îl ascunde în litere pe care nici un om nu le-a auzit vreodată.

Cînd va apărea, Egiptul va fi bîntuit de o molimă, iar Nilul va fi înecat cu sînge. Ei vor urca în locurile înalte și le vor distruge piatră cu piatră. Va trece un timp, doi timpi și o jumătate de timp de la prima sa apariție, între o naștere, o moarte și căderea unui regat. Acestea sînt zilele despre care se vorbește în Apocalipsă, cine are ochi să observe. De la prima apariție în Vest, cartea a stabilit o mie două sute nouăzeci de zile. Va ridica o armată de necredincioși și va domni șaptezeci de săptămîni. *Căci de la darea poruncii de a restaura și reconstrui Ierusalimul vor fi șapte săptămîni, și alte șaiszeci și două de săptămîni*. De aceea, înțelepții să cerceteze ceea ce stă scris aici, și roagă-te să nu pună ochii pe el, așa cum mi s-a arătat mie într-o viziune de

la Dumnezeu. Și toți cei care citesc aceasta să se roage pentru mine, pentru copiii lor și pentru generația ultimei zile.“ Vocea Părintelui Gregory se pierdu. Îl privi pe Michael. Ei bine, Michael, zise el. E nevoie să-ți spun numele lui? Numele Fiarei?

– Qurtubi, șopti Michael. Acesta e, nu-i așa? Crezi că al-Qurtubi este Anticristul.

Gregory negă, dînd din cap. Părea foarte bătrîn și foarte obosit, un om care trăise prea mult și văzuse prea multe.

– Nu, Michael. Nu credem. Știm. Fratele tău l-a identificat pentru noi. Acesta este motivul pentru care a fost ucis.

Bătrînul tuși o dată și se cutremură. Privi în jur. Umbrele îngrămădite se împingeau pentru spațiu. În spatele lor imaginea Fiarei păru că se mișcă. Gregory mai aruncă o privire spre Michael, la umbra prelungă ce i se așternuse pe față.

– E timpul să mergem, îi spuse. Am văzut ceea ce am venit să vedem. Acum e timpul să-l căutăm în carne și oase.

CAPITOLUL PATRUZECI

Fumul mai ieșea încă din magazia transformată în cenușă. Arsese încet, mai mult de două ore. Acum, tot ce mai rămăsese era o grămadă de bușteni carbonizați. Mirosul înțepător de murături și vopsea fusese înlocuit cu cel de arsură. Spuza mai mocnea. Din cînd în cînd, mai cădea cîte o bîrnă înnegrită, aruncînd cîte o salvă de scînteii roșii și portocalii în aerul dens al nopții. Olandezul stătea la cîteva sute de iarzi depărtare. Oamenii lui evacuasera strada, dispersînd mulțimea și alungînd copiii și gură-cască adunați să vadă. În depărtare se auzeau pocnituri, semn că împușcăturile continuau.

Printre umbre se produse o mișcare. Apăru cineva, șchio-pătînd ușor.

– Care-i situația? întrebă Olandezul.

Cel care venise scutură din cap în semn de negație.

– Nimic, răspunse. Am verificat locul serios. În spate e un singur mort. Abu Samir zice că este unul dintre oamenii lui.

– Dar artistul, Bustani?

– În față.

– Ești sigur că este el?

Omul încuviință din cap.

– Abu Samir jură că era acolo cînd l-au ucis. Corpul lui confirmă asta, sir.

– Confirmă?

Bărbatul ezită.

– Ei... Se pare că l-au sfișiat în bucăți, sir.

Olandezul rămase tăcut un moment.

– Mda. Și ceilalți doi? Ești sigur că au scăpat?

– Absolut. Abu Samir n-are motiv să ne mintă.

– Nu? M-a dezamăgit rău de tot. Trebuie s-o găsim. Ai grijă ca Abu Samir să fie împușcat. Și-a depășit utilitatea.

– Da, sir. Omul ezita în continuare. În legătură cu femeia. Ce facem acum?

– Ce facem? Păstrăm oamenii pe pozițiile lor. Se va arăta. N-are nici o alternativă. Nicăieri unde să se ascundă.

– Și Hunt?

– Nu-ți face griji pentru Hunt. De el voi avea eu grijă.

– Unde credeți că este? Aveți vreo idee?

Olandezul ridică din umeri.

– Cred că l-au dus la bătrîn acum. După asta, nu sînt sigur. Va încerca să ia legătura cu Anglia. Îl vom prinde atunci.

– Și dacă nu va apărea?

– Va apărea, crede-mă. Oricum, n-are de ales.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

Chiar aici, în incinta întunecată a bisericii, puteau fi auzite focurile de armă: trei împușcături urmate de lătrat de câini, apoi alte două. Michael și părintele Gregory ședeau împreună în spatele clădirii. Acum, când văzuse ce zăcea în adâncuri, Michael simțea mai mult decît oricînd puterea imensă, covîrșitoare a locului, a întunericului, fragilitatea, micile flăcărui care se luptau să nege nopții absoluta stăpînire. Se cutremură o dată cu o nouă salvă de împușcături.

Cînd zgomotul se pierdu și tăcerea deveni din nou absolută, părintele Gregory i se adresă din nou lui Michael. Vocea lui acoperi liniștea ca o mînă.

– Știi ce se întîmplă în noaptea aceasta? Michael negă. Împușcă creștini, zise bătrînul. Tonul îi era sec, vocea – calmă. A început astă-seară. Cineva a lansat zvonul că cei care au răspîndit molima sînt copti. Ei sînt străini, înțelegi. Agenți ai englezilor și ai americanilor, aliați ai sioniștilor, dușmani învete-rați ai islamului... Cîțiva copti ripostează. Se vorbește de lagăre, de pogromuri.

Tăcu. Mai multe împușcături se auziră neclar, pocnituri slabe, simple ecouri în noaptea vulgară și urîtă, freamăte ce tre-ceau peste fluviul înocent.

– Ziceai ceva despre tatăl meu mai devreme, remarcă Michael. Ziceai că a văzut... visul de care vorbeam.

– S-a petrecut acum multă vreme, zise Gregory. A fost aici înainte ca tu să te fi născut.

– Aici? Michael îl privi pe preot cu uimire. În această biserică?

– În biserica asta. La mine.

– Nu pricep. De ce a venit tatăl meu la dumneata?

Părintele făcu o pauză. Flacăra lămpii se învioră brusc, apoi se micșoră.

– A avut vise, zise. Exact ca și tine.

– Același vis? Cel cu piramida?

Preotul încuviință, dînd din cap.

– Da. A fost printre primii. Era în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial, chiar înainte de bătălia de la al-'Alamein, cînd noi credeam că nemții își vor continua drumul către est. Tatăl tău a venit aici cu doi prieteni, toți catolici. Să viziteze camera unde a locuit Sfînta Familie. Cînd au sosit, erau foarte obosiți, căci tocmai se întorseseră dintr-un raid asupra pozițiilor germane. Credea... Mi-a spus că au adormit. Stînd în întunericul de jos, cu numai cîteva lumînări, au ațipit. Curînd după asta a început o luptă grea. Unul dintre cei trei a fost ucis. Tatăl tău și celălalt s-au întors la Cairo. Cîteva zile mai tîrziu al treilea bărbat s-a sinucis. Acela a fost momentul în care tatăl tău a decis să caute ajutor.

– Ajutor?

– Toți trei visaseră același vis, toți trei bărbații. Cînd s-au întors la Cairo, prietenul tatălui tău era obsedat de vis în fiecare noapte. Se afla sub o presiune teribilă. Se temea să doarmă noaptea. În timpul zilei nu suporta să vadă umbre trecînd printr-o cameră însorită. Pînă la urmă, și-a pus arma din dotare în gură și și-a luat viața. Tatăl tău era înspăimîntat că și lui i se va întîmpla același lucru.

– Și te-a căutat? Gregory confirmă. În partea întunecată foșni ceva. O lumînare sfîrși și se stinse. Bine, dar atunci erai la Dair Baramus. Asta e una dintre mînăstirile din Wadi Natrun. Cum se putea ca tatăl meu să fi auzit de dumneata?

– Tatăl tău era catolic, un tip religios în felul lui. A povestit visul preotului său, un padre englez din regimentul lui. Preotul respectiv știa despre mine. Îmi cunoscuse familia, iar ei îi povestiseră puțin despre mine. I-au spus, printre alte lucruri, că eram preocupat de vise.

Tatăl tău era un om simplu, Michael, continuă Gregory. N-a putut suporta complexitatea viselor lui, groaza pe care o văd în el. Cumva a avut o înțelegere instinctivă a felului în care va progresa visul. Că, în final, oricine-l visează va încerca în coșmar lucrul de care se teme cel mai mult. Se gândea că-l va duce la nebunie sau la frica de umbre, spre sinucidere, ca pe prietenul său.

– Și? A văzut ce-i era frică să vadă?

Gregory negă, dînd din cap.

– Nu-ți pot spune, zise. Nu știu. Nu mi-ar fi spus niciodată obiectul fricii lui. Dar cred că n-a ajuns pînă acolo niciodată.

Michael își aduse aminte acum cu claritate cele două sau trei ocazii din copilăria lui, cînd el și Paul fuseseră treziți în toiul nopții de strigăte care veneau din dormitorul părinților lui. Mama venise să-i asigure că totul era bine, că nu fusese nimic, că tatăl lor avusese un vis urît. Ei adormiseră la loc și uitaseră. Acum, putea auzi clar vocea tatălui, ridicîndu-se într-un vaiet de teroare, mormăiala înăbușită a unui om simplu, prins în capcană de lucruri pe care nu le putea numi.

– Visul lui a fost diferit din cîteva puncte de vedere de al celor care au venit mai tîrziu, continuă părintele Gregory. Interiorul piramidei lui era încrustat cu hieroglifice care conțineau semne similare zvasticilor. Vedeă femeii și bărbați complet goi, mînați în camere imense din care erau zvîrliți apoi afară, morți. Mai tîrziu, după ce s-a terminat războiul, cînd au fost date în vileag atrocitățile germane, mi-a spus că ceea ce văzuse el erau camerele de gazare de la Auschwitz. Avusese visul la cîteva luni după primele gazări de la Chelmno. Către sfîrșitul războiului ele deja începuseră să-i dispară din vis. Părintele Gregory făcu o pauză, privind în jur, la umbrele tremurătoare. Visul se schimbă, Michael, șopti. Se schimbă de la o persoană la alta, de la o

vreme la alta. Mai presus de toate, se schimbă în funcție de ceea ce un om se teme cel mai mult. Preotul se aplecă aproape de Michael și, cu blîndețe, puse o mînă noduroasă pe brațul lui. Noi credem că este un vis foarte vechi și că nu noi am fost primii care l-am visat. Credem, însă, că la noi se va termina.

– Credeți că Abu' Abd Allah al-Qurtubi este Fiara, personajul cu capul încornorat?

Michael privi în ochii bătrînului. Vorbise fratele său despre toate acestea cu tatăl lor? Știuse ceva tot timpul? Michael se simțea blocat. Se întrebă ce voia cu adevărat acest bătrîn de la el.

Se auzi un zgomot în apropiere.

Din umbre apăru Verhaeren.

– Cred că e timpul să mergem, spuse el. S-ar putea să avem dificultăți pe drumul spre nunțiatură. Am instrucțiuni stricte de a vă duce în siguranță, pe amîndoi, acolo.

Părintele Gregory se ridică în picioare. Se uită prin biserică cu nostalgie, știind că s-ar putea să fie ultima oară cînd se afla acolo. Dădu o singură dată din cap.

– Da, șopti, este timpul.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

Trecuse de miezul nopții. Părintele Gregory spusese „noapte bună“ și se dusese la culcare extenuat. Înainte de aceasta avusese loc o călătorie de coșmar pînă la nunțiatură și, chiar acum, lui Michael îi venea greu să creadă că scăpaseră cu viață din ea.

Verhaeren era cu el acum. Ședeau într-o cămăruță de la parter, pe a cărei pereți erau rafturi goale. Purta urmele, pretutindeni, ale unei împachetări frenetice. Călugări și preoți veneau și se duceau pe coridoare, cărînd cutii cu dosare. În toată clădirea era o atmosferă tensionată.

Preotul preparase băuturi pentru amîndoi, whisky-uri mari. Gheață nu era.

– Nu ne așteptăm să mai fim aici multă vreme, zise. E o chestiune de zile pînă cînd ne vor da ordinul de plecare sau ne vor închide în vreun lagăr din deșert. Sîntem pregătiți chiar și pentru asta.

– Cu siguranță că toți sînteți diplomați, aveți imunitate.

Verhaeren rîse sec.

– Imunitate? Ca și cînd ai spune că sîntem imuni în fața moliemei. Ei nu recunosc imunitatea diplomatică drept un concept valabil. Există un precedent instaurat de iranieni. Arta diplomației este considerată un truc vestic, un mijloc de a ocoli legea și drepturile populațiilor autohtone.

Michael luă o înghițitură din băutura sa.

– Cine ești dumneata? întreabă.

Verhaeren privi în altă direcție, jenat de întrebare.

– Sînt conducătorului serviciului de spionaj al Vaticanului în Cairo. Părintele Laermans este adjunctul meu. Făcu o pauză. Fratele dumitale era șeful biroului.

– Da, șopti Michael, bănuiam și eu cam tot atît de mult sau foarte aproape.

– Părintele Paul era desemnat de Sfîntul Părinte în persoană, continuă Verhaeren. Acest fapt, luat separat, este cu totul neobișnuit. A fost trimis aici cu un singur scop: să identifice, să urmărească și, dacă e posibil, să distrugă pe omul cunoscut sub numele de Abu' Abd Allah al-Qurtubi. Preotul făcu o pauză. Se auzeau bubuituri de arme de foc, foarte departe, foarte slabe. Continuă să vorbească de parcă nu auzise nimic. După Războiul din Golf din 1991, relațiile interrasiiale în Europa au atins un nivel scăzut. Legislația împotriva imigranților a fost adoptată peste tot. Europa se transforma într-o fortăreață, iar în interiorul acesteia se încingeau spiritele împotriva minorităților – a pakistanezilor, a celor din Bangladesh și a altora în Anglia, în Franța, împotriva nord-africanilor, în Germania, împotriva turcilor. Partidele de dreapta au început să cîștige voturi, suficiente să le dea puterea în unele regiuni, situație persistentă pînă în ziua de azi. De ani de zile, guvernele europene au redus angajările autohtonilor, distrugîndu-le acestora bunăstarea, creînd în acest proces o nouă subclasă receptivă la propaganda aripilor de extremă dreaptă. Acum, în locul evreilor, era oricine cu o piele colorată sau o credință străină. Mai mult decît toți, musulmanii. Era în 1991 cînd Le Pen, liderul Frontului Național Francez, a solicitat închiderea moscheilor și legi care să controleze predarea învățămîntului islamului în Franța.

Toți arabii, iranienii, toți turcii au ajuns să fie văzuți ca potențiali sau existenți teroriști. Unii oameni au devenit paranoici gîndind că toți erau pe străzi ca să planteze bombe – bărbați, femei, copii chiar. Musulmanii au fost atacați în stradă, doar pentru că purtau bărbi și haine ciudate. Au fost arse moschei. Aceasta, însă, n-a făcut decît să exacerbeze lucrurile.

S-au înțesit exploziile și asasinatele. Chemări la *jihad* din partea extremiștilor musulmani.

– Cunosc toate astea, zise Michael. De ce mi le mai spui?

– Așa vei înțelege, continuă preotul cu răbdare, cu miinile în poală, cu corpul țeapăn. I se mișcau doar buzele. La vremea aceea lucram la Secretariatul de Stat al Vaticanului. Tocmai începusem să primim rapoarte referitoare la situație. Rapoarte grave care ne-au dat motive serioase de îngrijorare. Începusem să ne gândim că lucrurile ar putea să degenereze spre un punct ireversibil. Existau temeri de un al doilea Holocaust. Era de datoria noastră să propovăduim reconcilierea. Chiar și acum preoții predică din amvoanele lor o nouă cruciadă. După cum știi, a început un nou val de violențe încă de acum patru ani. A luat prin surprindere pe toată lumea. Nu doar pe politicieni – pe care-i surprinde orice – ci pe noi, restul, chiar și pe serviciile de informații. De câțiva ani, agențiile europene de securitate fac progrese reale împotriva terorismului. Activiști cu funcții de conducere au fost ridicați în Franța, în Italia, Germania, Anglia, Olanda – oriunde vrei să te gîndești. Duzini au fost trimiși în închisoare, iar restul ori înapoi în Orientul Mijlociu, ori îngropați. Celulele au fost sparte, aeroporturile și porturile supravegheate atent, iar la controalele asupra transporturilor de arme a fost capturat un munte de arme și de explozivi. Apoi au reînceput asasinatele pe stradă și atentatele cu bombe. Îmi amintesc pe cineva spunîndu-mi la vremea aceea că totul seamănă a trișare.

Cineva a preluat comanda de la Abu Nidal și Abu Abbas. Cineva a clădit o rețea teroristă care a rămas invizibilă, cu excepția acțiunilor ei. Indiciile s-au topit, firele de investigație s-au transformat în fundături. Lumea își smulgea părul din cap. Au fost certuri, demisii, reangajări.

Acum aproape un an, serviciul de informații al Vaticanului a primit cîteva indicii. Indicii reale care promiteau rezultate. Problema era că duceau în mai multe direcții: unele către țările din Europa, unele în Orientul Mijlociu. Cîteva duceau spre Egipt. Din anumite considerente, au fost cele mai bune, aveau o logică. S-a decis că cineva trebuia să ajungă în Egipt să le pună

cap la cap: fratele dumitale. Totul avea o dimensiune religioasă sau, cel puțin, așa am dedus noi, iar Paul era cel mai bun în urmărirea acestui aspect particular. Fratele dumitale era un tip plin de resurse, mai mult decît preot, mai mult decît erudit. Nu puteai să-l cunoști cu adevărat. Avea legături pe care nici nu ți le puteai imagina, nici măcar dumneata, cu toată cunoașterea în materie de servicii de informații. Se ducea pretutindeni, vorbea cu fiecare. Verhaeren făcu o pauză. A găsit... Fratele dumitale a găsit... un bărbat. Un bărbat și o cauză. Numele acestuia era al-Qurtubi. Abu Abd Allah Muhammad al-Qurtubi.

În cameră se făcuse frig. Dincolo de fereastră, focurile se stinseseră. Pe cer se împleteceau umbre.

– Acesta nu este numele lui adevărat, reluu Verhaeren. Este numele lui în concepția musulmană, numele pe care și l-a luat cînd s-a convertit la islam. Asta se întîmpla acum treizeci de ani. Înainte îl chema Alarcón y Mendoza. Părintele Leopoldo Alarcón y Mendoza, preot spaniol. Verhaeren părea nervos. Se tot uita în jurul lui, la rafturile goale, la umbrele pe care le formau. S-a convertit la islam prin 1969. Acum treizeci de ani. Nu cunosc amănunte, de ce, în ce scop, nu s-a discutat niciodată prea mult despre asta. Să fiu cinstit, la vremea respectivă a fost considerat un scandal major. Simpla idee ca un creștin să devină musulman era de neconceput. Dar un preot! A fost multă birfă, firește, însă ierarhia spaniolă a redus-o rapid la tăcere. Multora le-a convenit ca treaba să fie îngropată. S-a deschis un dosar care a fost păstrat încuiat, departe de diverse minți, greu de atins sau așa au gîndit ei. După asta n-am mai aflat ce s-a întîmplat cu el. Unii au crezut că s-a dus în Africa de Nord, în Maroc sau Algeria, unde s-a alăturat ordinului sufi. Alții vorbeau că era în Arabia Saudită și făcea studii religioase la Medina. Alții, că ar fi fost aici în Cairo, la al-Azhar. Nu știu. Poate că nici unul dintre zvonuri nu era adevărat sau, poate, toate erau adevărate la un moment sau altul.

Fratele dumitale a confirmat că pe la sfîrșitul anilor '70 trăia în Egipt și nu numai atît. Își cîștigase reputația de sanctitate. Era privit ca un sfînt în viață. Mi se pare de crezut. Probabil că adusese același fanatism, aceeași intensitate crezului său cel nou,

cum făcuse și cu cel dinainte. Nu este neobișnuit: convertiții au un foc lăuntric pe care nimeni dintre noi nu-l poate aprinde nici măcar pentru noi înșine.

Această faimă și-a căpătat-o în sînul unui ordin mistic, Idrisiyya, dar după puțin timp l-a părăsit. A intrat în Frăția Musulmană, Ikhwan al-Muslimun. Dar era încă fără astîmpăr. Frăția i s-a părut prea blîndă. Dorea mai mult foc, voia să aprindă focuri peste tot în jurul lui. În cele din urmă, a fost atras într-un circuit de grupări mult mai extremiste, *jam'at islamiyya*. De acum vorbea și scria araba fluent. Citea cu lăcomie. Se întâlnea cu ideologii Noului Islam, radicalii, oameni ca Shukri Mustafa și Karam Zuhdi. În sfîrșit, în 1981, și-a fondat propria sa grupare. I-a numit Ahl al-Samt.

– Ahl al-Samt? Oamenii tăcerii? Verhaeren confirmă dînd din cap. N-am auzit de ei.

Preotul îl aprobă din nou.

– Nu, zise el. M-ar fi surprins contrariul. Aș fi surprins dacă ar fi mai mult de zece persoane din afară care să știe despre existența lor. Acesta este motivul pentru care al-Qurtubi a ales numele. Trebuia să fie o organizație secretă în sînul alteia la fel de secrete. Scopul principal era să opereze în afara granițelor, să cîștige adepți ai islamului în Vest, în special printre catolicii tineri. Al-Qurtubi le-a oferit o sofistică pe care n-ar fi dobîndit-o niciodată fără el. Cunoștea argumentele, înțelesese cele mai bune metode de abordare.

– Și asta a dat rezultate? Au cîștigat adepți?

– Da. Mult mai mulți decît ți-ai putea imagina, dar asta n-a fost tot. Au stabilit legături. Cu dezrădăcinații, cu nemulțumiții, cu furioșii. Asta a însemnat, în final, radicali, teroriști. Pentru al-Qurtubi nu conta dacă erau de extremă dreaptă sau stîngă, naționaliști, fanatici religioși, pentru el erau doar grăunțe pentru moara lui, combustibil pentru foc. Pe la începutul anilor '90 își avea rețeaua formată.

– Această rețea era compusă din convertiți?

– În principal, da. Musulmanii originari din Orientul Mijlociu erau vizați de serviciile de securitate, însă europenii se puteau deplasa incomparabil mai ușor. Conform instrucțiunilor

date de al-Qurtubi se țineau departe de moschei și nu se amestecau cu alții în afara grupării lor. Veneau în Egipt și în alte țări musulmane să se antreneze și munceau ca profesori, ingineri, doctori. Puțin cam ca dumneata.

– Dar voi știți cine sînt, puteți să-i găsiți.

Verhaeren dădu din cap foarte încet.

– Nu, spuse el. Știm că Ahl al-Samt există, că al-Qurtubi este liderul și că sînt în spatele atacurilor teroriste din Europa, cam asta-i tot. Nu știm unde își au baza, care este structura lor de comandă, unde le sînt plasate celulele. Dacă ne mișcăm acum, nu facem decît să tragem semnalul de alarmă. Rezultatele pot fi catastrofale, în special...

Preotul se întrerupse.

– Da?

Michael se aplecă înainte.

– Noi credem că al-Qurtubi plănuiește ceva, zise. Ceva de mare amploare. Unul dintre foștii lui adepți a vorbit. Nu știa prea mult, dar auzise zvonuri despre o acțiune care va atrage atenția guvernelor occidentale și care va răsplăti islamul pentru toate secolele de opresiune. Un act de răzbunare finală.

Preotul tăcu. Privi la fereastră, la noaptea de afară. Atît de mult întuneric, atîta putere a întunericului, atît de tăcut, putere hidoasă. Nu se putea hotări să-l privească pe Michael Hunt, nu găsea curajul de a-i spune mai mult decît făcuse deja.

În întuneric, oamenii tăcerii visau la zori.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

Ierusalim

Miercuri, 29 decembrie

Ieșiră din moscheea Aqsa în plină strălucire a soarelui. Olandezul clipi; ochii lui nordici nu se acomodaseră deloc cu lumina puternică a zonei mediteraneene. Aruncă o privire la ceas. Era trecut de prînz și trebuia să se întoarcă peste puțin timp în Iordania, peste podul Allenby. În Amman îi aștepta un avion militar care urma să-i ducă la Cairo, pentru ultimul stadiu al misiunii sale mărețe. Nu-și făcea griji pentru felul în care urma să plece din Israel. Avea să fie la fel de ușor precum intraseră. Actele erau în regulă, iar israelienii își făceau foarte puține probleme legate de cei care trebuia să părăsească țara.

Nimeni nu știa că însoțitorul lui era Abu' Abd Allah al-Qurtubi. Chiar dacă Shin Bet-ul ar fi cunoscut numele, se îndoia că știau că el era cel mai căutat om de pe listele pe care le aveau. Nu-și făceau griji. Al-Qurtubi nu venise aici să ucidă pe nimeni, nici să inițieze vreun val de teroare. Venise să audă cu urechile lui informația alarmantă care ieșise la iveală. Nu exista nici o modalitate de a scoate sursa afară din Israel, și al-Qurtubi insistase să audă la prima mînă ceea ce avea de spus acesta. Atunci și numai atunci va decide modul de desfășurare al acțiunii.

Al-Qurtubi se întoarse spre însoțitorul său.

– Ascultă, zise el.

Acum, că rugăciunea se prînz se sfîrșise, începuseră să bată clopotele unei bisericii din apropiere. Acestora li se adăugară altele și altele. Dangătul se propaga în zigzag pe străzile înguste ale bătrînului oraș, ca un dragon chinezesc de hîrtie care se răsucește într-un dans străvechi.

Spaniolul se uită în jurul lui, la domuri, la turnuri și la gărzile militare israeliene.

– Îți amintești?

– Sigur că da, încuviință Olandezul.

Clopotele treziră cele mai dureroase amintiri.

– Regreți vreodată?

– Să regret? Nu.

Olandezul vorbea cu certitudine. N-avea nici un dubiu.

– Eu, da, cîteodată. Mai cu seamă în preajma Crăciunului. Cînd eram copil, îmi plăcea staulul – cămilele, oile, măgărușii, copilașul în ieslea de lemn. Și mirosul plăcut de tămîie în biserică la miezul nopții. Făcu o pauză. Era atîta bogăție...

– Nu acesta a fost motivul pentru care am părăsit-o? Precis pentru bogăție. Pentru confuzia dintre Dumnezeu, mirosuri, țesături și gustul vinului. Cu siguranță, nu-ți lipsește asta.

Al-Qurtubi nu-l privi pe Olandez.

– Copilului din mine îi lipsește, șopti. A trebuit să zdrobesc atîtea. Tu n-ai să știi niciodată. Nimeni nu va ști niciodată.

Treptat, sunetul clopotelor se pierdu pînă cînd nu rămase nimic altceva în afara unui dangăt singuratic care părea să vină de departe, din cer. Se stinse și acesta, lăsînd să se aștearnă liniștea și rezonanța clopotelor, ca și cum sunetele lor intraseră în structura pietrei, ca și cum dangătul lor era ascuns în inima ei.

– Eu nu pricep, zise Olandezul. Ai fost totdeauna mult mai puternic decît mine. Mai dur. Pînă acum n-am văzut nici o urmă de regret la tine.

– Am spus că regretul aparține copilului din mine. Bărbatul este la fel de constant ca totdeauna. Nimic nu mă va face să ezit.

– N-am pus la îndoială niciodată asta.

– Da, zise Al-Qurtubi, întorcându-se și privindu-l pe tovarășul său. Tocmai te-ai îndoit chiar acum. Știi că aș fi putut să ordon să te ucidă pentru oricare dintre ofense: pentru că te îndoiești de mine și pentru că mă minți în legătură cu aceasta.

Olandezul își lăsă capul în jos. Îi era frică doar de un singur om din lume – omul de lângă el.

– Îmi cer iertare, spuse.

Știa că al-Qurtubi nu amenința niciodată fără rost.

Spațiul dintre moschee și Domul de piatră era aproape gol. În spate se putea vedea orașul în unghiurile ascendente și descendente ale unei rețele de turnuri și acoperișuri plate, un amestec neclar de raze și umbre, credință și necredință, adevăr și falsitate.

– Cred că ar trebui să mergem, glăsui al-Qurtubi.

Olandezul nu răspunse. Merseră unul lângă altul, trecură pe lângă paznici, îndreptându-se în jos dinspre Templul Muntelui spre Cartierul Musulman. Străzile erau pline de soldați și preoți, călugări și proprietari de magazine, beduini și turiști, toți amestecați la întâmplare oriunde te uitați. Ierusalimul era un bordel, iar tîrfele lui purtau uniforme de toate felurile. Dumnezeu își făcuse bagajele și plecase de mult, lăsându-i de capul lor.

Străzile deveneau din ce în ce mai înguste și mai întunecoase, pînă cînd se transformară în defilee săpate în ziduri înalte de cărămidă în care, la diferite intervale, erau uși grele, țintate. Nemișcarea era apăsătoare. În aer plutea un miros dezgustător, un amestec de disperare și sărăcie, vrajbă și regrete neputincioase. Al-Qurtubi venea de ani de zile aici, să inspire nelegiuirea, injustiția, perplexitatea, înghițindu-le cu scuipatul, simțindu-le gustul în gură mult timp după aceea, un gust acru, metalic de care nu se putea debarasa niciodată. Nu exista dulceață în nimic cît timp Ierusalimul rămînea în mîinile necredincioșilor.

Ajunseră la o ușă joasă unde se opriră. Olandezul bătu cu putere, propagînd ecoul în sus și în jos în antreul fund-de-sac în care se aflau. Cîteva momente mai tîrziu, ușa se deschise și fură primiți într-un coridor îngust, luminat doar de un bec slab. Îi întîmpină o femeie îmbrăcată complet în negru; era prea puțină lumină să vadă dacă era tînără sau bătrînă.

– Sîntem așteptați? întrebă Olandezul.

– L-au pregătit pentru dumneavoastră, jos, răspunse femeia.

– A fost făcut așa cum s-a cerut?

Ea încuviință scurt din cap. Lumina căzu pe fața ei, dezvăluind doar jumătate, cealaltă jumătate rămînînd ascunsă. Era tînără, de o drăgălășenie fugară, marcată de urmele mîniei. Își feri ochii de lumină.

– Ți-e frică?

Vocea lui al-Qurtubi răsună surprinzător de blîndă. Ea îl privi nedumerită, ca și cînd întrebarea îi sunase neclar.

– Nu înțeleg...

– Ți-e frică de ceea ce s-ar putea să ai de făcut peste două zile?

Ea răsufă ușurată.

– Frică de ce? Nu. E datoria mea. De ce m-aș teme?

El o privi intens, ochi în ochi, timp îndelungat.

– Noi ne îndeplinim obligațiile prin puterea voinței noastre, declară el, citînd parcă unul din discursurile sale. Asta le conferă valoare. Nu ești o marionetă. Nici unul dintre noi nu este. A simți puțină teamă mi se pare normal.

Coridorul ducea într-o cameră mică de primire. Al-Qurtubi o luă înaintea lor și o luă la stînga într-o deschidere, unde un rînd de trepte înguste cobora spre o pivniță veche. Olandezul îl urmă în timp ce femeia rămase în capul scărilor.

Pivnița data din vremea cruciaților, dacă nu mai dinainte. Fusesse construită din blocuri de piatră cioplită grosolan, cu destinația inițială de depozit de vinuri. Era un loc umed, nesănătos, niciodată călduros, niciodată uscat. Chiar și în miezul

verii nimeni n-ar fi coborât aici să se răcorească; aerul rece și umed părea că pătrunde dincolo de carne și oase.

De îndată ce intrară în pivniță, îi izbi mirosul, chiar înainte să vadă ce era acolo: un iz de putregai și miros respingător de transpirație și vomă. Al-Qurtubi aprinse o lumină. Mai fusese acolo și știa locul. Pivnița se umplu de o lumină gălbuie, tremurătoare care nu răspîndea nici un fel de căldură.

Într-un colț stătea ghemuit un om. Nu era nici în stare de conștiință, nici inconștient. Era în spațiul îngust dintre cele două stări. Deși era frig și umezeală, era complet gol. Pielea îi era acoperită de murdărie și răni; dîre de sînge uscat dădeau impresia că e îmbrăcat în zdrențe negre. Ambele picioare îi erau într-o poziție nefirească: îi fuseseră rupte sistematic, fiecare în cel puțin șase locuri.

În ciuda aparențelor, multe dintre celelalte răni erau interne și fatale. Nici cei mai iscusiți dintre chirurghi nu l-ar mai fi putut salva acum.

Deschise ochii vag, privind lipsit de interes la cei doi care veniseră. La un moment dat, ceva mai devreme în ziua aceea, trecuse de pragul fricii. Conștient că va fi mort în curînd, departe de călăii lui, i se părea totul mai simplu. Tot ce mai dorea acum era să vorbească, să le spună tot ceea ce doreau ei să afle, ca totul să se termine mai rapid.

– Cum se numește? îl întreabă al-Qurtubi pe Olandez.

– Eli Gal. Maiorul Gal.

– MOSSAD?

Olandezul clătină din cap în semn de negație.

– Shin Bet. Responsabilitatea principală – afacerile Vaticanului.

Al-Qurtubi ridică o sprînceană.

– Au nevoie de așa ceva?

– În Israel sînt optzeci de mii de creștini. Un mare procentaj îl dețin catolicii. Pe dea altă parte, o mulțime de evrei trăiesc în țări catolice sau în state cu populație majoritară catolică. Este o

chestiune politică. Anul trecut au avut loc cincizeci și unu de atacuri ale bisericilor catolice aici, în Israel.

– Cîte dintre ele au fost ale noastre?

– Treisprezece. N-am avut prea mult de făcut să menținem lucrurile la punctul de fierbere.

Al-Qurtubi se aplecă. Israelianul se uită la el fără curiozitate.

– Cred că suferi foarte mult. Al-Qurtubi îngenunche aproape de prizonier, cu buzele aproape de urechea acestuia. Îi vorbi în engleză cu mare prudență. Dar acum te gîndești că nu mai poate dura prea mult, că ce-a fost mai rău s-a terminat și că vei fi redat prietenilor tăi și familiei ori vei fi ucis. Ai spus tot ce știai, tot ce au vrut ei să audă și le vei mai spune dacă ți-o vor cere. Te-ai purificat. Și astfel, gîndești tu, durerea va înceta. Te vor arunca înapoi în cușcă sau te vor împușca; prin oricare modalitate, vei fi liber. Făcu o pauză să vadă efectul cuvintelor sale. Își atingeau scopul. Maiorul Gal începea să-i dea atenție. Ah, zise al-Qurtubi. Văd că mă înțelegi. Nu-i nevoie să irosim timp. Totul e foarte simplu. Mai sînt cîteva lucruri pe care ar trebui să le știu, pe care nu le-ai spus nimănui încă, despre care te-ai gîndit că nouă nici nu ne-au trecut prin cap. Acum gîndești că, oricum, nu mai contează, că ai trecut pragul durerii și ai atins nepăsarea. Tăcu și se apropie mai mult de urechea lui. Dar te înșeli. Foarte mult. Calm, spaniolul scoase ceva din buzunar. Aș vrea să privești această fotografie, continuă el. După cum vezi, a fost făcută ieri. Foarte drăguță această femeie, soția ta. Și copiii atît de adorabili. Ar fi mare păcat dacă ceva... foarte neplăcut li s-ar întîmpla.

Eli Gal închise ochii. Se crezuse departe, pe marginile extreme de dincolo de frică și durere, dar ei îl tîrîseră înapoi, chiar în inima lor. Sîngele îi pulsa neplăcut în artere iarăși, începuse să-l doară capul insuportabil, simțea din nou fiecare tăietură și rană de parcă tocmai atunci îi fuseseră făcute.

– Eu nu... știu ce vrei, mormăi neinteligibil.

Îi făcuseră ceva la gură... dinții. Articularea cuvintelor era durere pură.

– N-ai de ce să te îngrijorezi. Totul e acolo. N-ai decît să te încrezi în noi și să ne spui ce știi.

– Doamne Dumnezeu, v-am spus... totul. Vă rog... nu le faceți nici un rău. Ei... nu... știu nimic.

– Trebuie să-mi spui doar ce se va întîmpla pe întîi ianuarie.

– Ianuarie? Nu va fi... nimic. Eu nu...

– Pot să-i aduc aici, șopti al-Qurtubi. Poți să asisti la tot. Știi de ce sînt capabili oamenii mei.

– Nu-mi pot... aminti... Pe fruntea lui Gal apărură stropi de sudoare. Te rog, șopti, ceva... pentru dureri.

– Durerea poate deveni mai puternică. Acum gîndește. Gîndește intens. Spune-ne despre papă. Spune-ne exact ce intenționează să facă.

Dacă în obrajii israelianului mai era sînge, dispăru acum. Dădu din cap violent. Al-Qurtubi îi apucă mîna stîngă și-i rupse degetul arătător. Gal urlă.

– Nu faci decît să-ți mărești suferința. Inutil. Eu pot garanta siguranța soției și copiilor tăi, dar numai în cazul în care îmi spui cinstit tot ceea ce știi. Și nu uita că, în cazul în care informațiile tale se dovedesc a fi false, ei vor rămîne în mîinile noastre.

Gal respiră convulsiv de mai multe ori.

– El... începu, papa... intenționează să țină slujba la Biserica Sfîntului Mormînt, în Orașul Vechi.

– Știm asta. Plănuiește să inaugureze Anul Sfînt și începutul celui de-al treilea mileniu, concomitent. Altceva? Cînd urmează să sosească?

Israelianul tuși cu spasme, după care privi la călăul lui. Avea lacrimi în ochi.

– Avionul lui va ateriza în seara zilei de... treizeci și unu. Nu știu... cît mai e...

– Peste două zile.

– Va fi condus... direct la Ierusalim. La președintele Goldberg. În... în dimineata zilei de întîi va merge la biserică. Nu vor fi... ziariști... Nici turiști, nici pelerini... Doar papa și... o congregație special invitată. După asta, va fi o conferință intercon-

fesională. Vor participa reprezentanții religiilor principale din zonă.

Gal tăcu. Durerea îl împingea să spună tot ce știa, dar antrenamentul și ceea ce mai rămăsese din curajul său erau ca două ace pe buzele lui, încercînd să le coase strîns.

Își ținu ochii închiși. Îi văzu pe Hannah, Yigael și Rachel. Văzu sînge, în ochii lui, în ochii lor, sînge pe copaci, sînge pe vastele plaje vestice, sînge care inunda soarele ca un vâl des. Începu să vorbească.

O dată întorși în stradă, al-Qurtubi zîmbi. Se adresă Olandezului:

- Va fi gata totul diseară, la Cairo?
- Fără îndoială. Ziarele deja sînt pregătite pentru anunțul de mîine.
- Presa străină?
- Intenționăm să dăm un comunicat la ora nouă.
- Bine. Nu-l putem lăsa pe papă să ajungă pînă la Ierusalim, zise. Va trebui să fie deturnat.
- Există posibilitatea?
- Eu așa cred. El crede în mine. În cine și ce sînt.
- Că ești Anticristul?
- Da. Știe ce sînt și se teme de mine.

Merseră pe jos pînă la Poarta Leului. Pe Derekh Yeriko îi aștepta o mașină, ca să-i ducă în Iordania. Trecînd pe lîngă Biserica Flagelării, al-Qurtubi se cutremură. Dacă nu era decît o coincidență? Dacă el era, în fond, cel manipulat și nu cel care manipula, Fiara, nu stăpînul ei? Privind în jur, la pietrele sure, grele de trecerea secolelor, zise cu voce spartă:

- Să plecăm de-aici. Repede, hai! Locul ăsta e plin de șoapte. Sînt prea multe șoapte.

VI

„Cred că dorești să știi cum merge molima
la Cairo?”

Kinglake, *Eothen*

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

Ploaia lăsa urme subțiri, neregulate pe parbriz când se scurgea pe sticlă. Bătea, neanunțată, dinspre deșert, purtînd cu ea grăunțe mici de nisip fin, roșu, în picături și, așa cum cădea lumina, semăna cu sîngele.

Butrus nu acționează ștergătoarele. Ploua de la amiază, alungîndu-i pe pietoni de pe străzi. Absența trecătorilor îi lăsase, pe el și pe A'isha, expuși și vulnerabili. Mașina era a unui prieten, a unuia dintre puținii cărora li se mai puteau adresa. Din locul pasagerului, unde stătea, A'isha urmărea pe geam intrarea în clădirea din piatră gri, de pe partea opusă piațetei. Era ruta lui obișnuită, spusese ea, după care se îndrepta spre Shari' Mansur, mergînd spre stația Bab al-Luq, de unde lua metroul înapoi spre Helwan.

Piața Lazughly – sau, mai precis, Lazughly Circle – este aproape la mijlocul distanței între clădirea Parlamentului și Palatul Prezidențial. Flancul de nord-vest este ocupat de Ministerul Justiției, locul ideal de amplasament al Cartierului

General al Securității Naționale. De cînd se produsese puciul, Securitatea era vioara a doua după tinerii înfierbîntați ai *muhtasibin*. Într-un fel sau altul, o mare parte din vechea gardă se dusesse, dar, ca în toate regimurile noi, Consiliul Revoluționar din Republica Islamică Egipt recunoștea valoarea aparatului de securitate internă a predecesorilor lor.

Ploaia își cînta melodia pe acoperișul mașinii, singura muzică permisă acum în Egipt, după aplicarea dispozițiilor, vechi de secole, împotriva cîntecului și dansului. A'isha nu putea sta la volan: femeilor le era interzis șofatul. Ședea nemișcată, îngrămădită pe locul pasagerului, îmbrăcată într-o mantie lungă, complet neagră, hijab, a cărei glugă îi acoperea o mare parte din față. Ura felul acesta de îmbrăcăminte, dar o folosea fiindcă îi dădea sentimentul unei deghizări perfecte.

Bătea darabana cu degetele nervoase pe bord, așteptînd și rugîndu-se ca unchiul ei să apară odată. Dorea să-și aprindă o țigară, însă nu îndrăznea. Fumatul nu fusese interzis, dar era mai bine să nu atragă atenția.

Se făcuse aproape ora patru cînd apăru, în sfîrșit, Ahmad Shukri. Într-o mîna purta o umbrelă uriașă, în cealaltă, o mapă. A'isha îl recunoscuse imediat: înalt, subțire, gîrbovit. Cînd era mică, îl compara totdeauna cu o barză de care se temea că va zbura atunci cînd cerul va deveni întunecat și gol.

Știa totul despre el: singurătatea lui, anii goi de după moartea soției sale la douăzeci și cinci de ani, faptul că nu avea copii într-o societate pentru care copiii erau mai presus de orice altă avere. Munca lui fusese mai puțin publică decît suferința lui și, pînă acum, o interesase mai puțin. Era funcționar public, nimic mai mult, așa obișnuia să spună în momentele spontane de autoapărare: doar unul din marea armată egipteană de mișcători ai stiloului și punători de ștampile.

A'isha nu credea că unchiul ei fusese un funcționar devotat orbește serviciului său, așa cum își construise singur imaginea. Toată familia știa că deținea o poziție înaltă în poliția secretă: fusese securitatea lor, acel mic ceva pe care-l păstrau pentru

zilele ploioase. Unchiul Ahmad era atît de valoros pe cît era de temut.

Îl urmăriră încet pînă aproape de intersecția Majlis cu Mansur, ieșind bine din raza vizuală a piațetei. El nu privi deloc mașina care era condusă să-și potrivească mersul cu el. Majoritatea ar fi făcut-o. A'isha își scoase vâlul de pe față și dădu geamul jos.

– Unchiule Ahmad! Te rog oprește-te, trebuie să-ți vorbesc. Shukri se opri brusc și se uită în jur.

– A'isha, pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici? Nu știi...

– Urcă, te rog. Nu putem discuta în ploaie.

Shukri privi în jurul lui cu nervozitate, ca unul căruia îi dispăruse brusc convingerea că e invulnerabil. A'isha deschise ușa din spate și o lăsă așa. Îl imploră din ochi.

– Te rog, spuse. Am nevoie de ajutorul tău. Și Michael are nevoie de ajutor.

– Michael?

Privea ca și cînd nu înțelegea de-adevăratele.

– Michael Hunt, pronunță ea fără nici o inflexiune.

Shukri se alarmă. Se mai uită în jur, parcă speriat, apoi la A'isha. Se hotărî, în sfîrșit. Se urcă în mașină, închizînd umbrela și scuturînd-o. Butrus nu se întoarse.

– Încotro? întrebă el.

Nu discutaseră despre destinație.

– Acasă la mine, spuse Shukri, apoi se adresă A'ishei. Am cumpărat un apartament nou. Presupun că m-ai căutat la cel vechi. Ea încuviință. M-am gîndit că cel mai bine e să mă mut în afara orașului, zise el. Vă spun eu cînd ajungem. Dacă e să fiu răpit, vreau să fiu dus într-un loc confortabil. Ezită și se mai uită în jur, încercînd să vadă prin geamul din spate. Ia-o pe Corniche, zise. Va fi mai ușor să ne dăm seama dacă sîntem urmăriți. Și dă drumul la ștergătoare dacă nu vrei să murim cu toții.

Butrus porni și se îndreptă către fluviu.

În cadrul unei uși de pe strada pe care tocmai o părăsiseră, un bărbat îmbrăcat într-o *galabiyya* lungă și neagră vorbi repede într-un transmițător radio de mână.

Fluviul scînteia din cauza ploii. În dreapta lor, partea de sud a insulei Jazira tremura, strălucitoare de vegetație. De-a lungul malului, între podurile Tahrir și Fontana se strînsese lume în număr considerabil. Femeile erau amestecate la întîmplare cu bărbații, copiii plîngeau sau fugeau necontrolați, iar, la anumite intervale, lanterne Coleman fuseseră agățate de stîlpi, luminînd intermitent fețe din mulțime.

A'isha coborî geamul și se strădui să vadă prin perdelele de apă. Din toate direcțiile, venea o lamentație.

– Ce fac?

– Uită-te, zise Butrus. Uită-te la fluviu.

Legănîndu-se, ridicîndu-se, înclinîndu-se cînd le lua curențul, o armada de ceea ce păreau a fi bărcuțe plutea nesigură pe suprafața apei, îndreptîndu-se spre gura fluviului, între Jazira și țarmul de est.

– Ce-o fi? întrebă A'isha, astea nu-s bărci.

– Sînt sicrie. Vocea unchiului său sună nefiresc. Acum, zi de zi, lumea vine aici să-și aducă morții. Le e frică să-i îngroape în cimitire, să nu se contamineze. Nici autoritățile, nici șeicii de la al-Azhar nu-i lasă să-i ardă, din cauza scrupulelor religioase, așa că pun sicriile să plutească pe Nil. Ei cred că fluviul îi va duce la mare.

– Și-i duce?

Acum se îndepărtau de mulțime.

– Nu, bineînțeles că nu. O mare parte se scufundă înainte să ajungă la insula Warraq. Restul eșuează pe mal. Fermierii găsesc trupurile agățate în buruieni, iar ce rămîne iau crocodilii. Din ce în ce mai multe cadavre vin din sud, semn că molima se întinde. Ce putem face noi? Ce poate face oricine? Se spune că mor cîte zece mii în fiecare zi la Cairo.

Merseră mai departe, lăsând fluviul în urmă. Deasupra, cerul se întunecase. Un colț de lună se arăta palid în spatele unui vâl de nisip și apă.

Ploaia se opri când ajunseră la Helwan. Shukri nu vorbise nimic de când părăsiseră malul fluviului. Stătuse în spatele mașinii și privise pe geam, la noaptea care se înstăpînea.

Noul lui apartament făcea parte dintr-un bloc construit de *Muhafaza* din Cairo pe la începutul anilor '60, sub Nasser, una dintre sutele de locuințe ieftine făcute pentru muncitorii din fabricile locale. De atunci, apartamentul rămăsese expus fumului emanat de acestea, singura lui concesie făcută frumosului sau artei era o pictură murală uriașă, pe peretele estic, executată de un pelerin întors de la Mecca.

În fiecare zi când venea acasă și vedea barca pictată rudimentar, piatra Kaabei înfășurată în giulgiu, figurile lui Avraam și Ismael sub aripile deschise ale îngerului Gabriel, Ahmad Shukri simțea că-l năpădește o durere teribilă. Cîndva, o singură dată, fusese și el în pelerinaj, gîndi, un pelerinaj privat în care se angajase cu multă vreme înainte, dar undeva, cumva, la un moment neprecizat al vieții lui se poticnise și se rătăcise.

Îi pofti înăuntru, tăcut încă, pîrînd că își pierduse graiul. A'isha își aminti de vechiul apartament în care fusese adesea cînd era copil, pînă cînd, în anii din urmă, rezerva și vinovăția neispășită a unchiului ei o izgoniseră. Tatăl ei îi spusese o dată că fratele lui se învinovățește nejustificat de moartea soției sale, că-și cususe rana lăsată de pierderea ei, dar continua să sîngereze în interior. Din acel moment, corect sau greșit, A'isha îl considerase pe unchiul ei ca pe un om al sîngelui. Apartamentul era aproape identic.

– Multă vreme, A'isha, spuse el.

Ochii lui priveau fără țintă, de parcă visa.

– Da, replică ea. Multă vreme.

Unsprezece ani. Imediat după ce absolvise școala; atunci îl văzuse ultima oară.

- Ce-am făcut de n-ai venit niciodată să mă vezi?
- Nimic, răspunse ea. N-ai făcut nimic.
- Tatăl tău îmi spunea că nici pe ei nu-i vizitezi foarte des.

E adevărat?

– Mă duc pe la ei din cînd în cînd. E de ajuns. Nu mă pot împăca cu nemulțumirea lor legată de ceea ce am devenit. Ei m-au crescut să fiu independentă, să am grijă de mine. Și acum... Acum, „Coranul zice asta“, „Coranul spune astalaltă“.

- Ar trebui să faci pace cu ei.
- Așa spui acum? Sau crezi că ar fi bine?

El dădu din cap că nu.

– Știi prea bine ce cred. Totuși, regret că s-a întîmplat așa. Îmi pare rău pentru tine și pentru ei. Făcu o pauză. Am vrut să iau legătura cu tine. Cînd a dispărut soțul tău. Dar m-am gîndit... S-ar fi putut să-ți par stîngaci, tu ai fi putut să gîndești că eram amestecat, puteai interpreta simpatia ca manifestare a vinovăției.

- Ai fost? Ai fost amestecat?
- Firește că nu.
- Știi cine a fost?
- Nu. Încă nu știu. Poate că acum acei oameni sînt la putere...
- Rashid e mort.
- Mort? De unde știi?

Ea îi povesti, la fel cum odinioară îi spusese necazurile ei de fetiță. El o privea în același mod, fără amuzament, tratînd-o cu cea mai mare seriozitate. Ea se întrebă ce soi de om era, care putea fi concomitent sîngeros și grijuliu.

Cînd termină de vorbit, Shukri nu zise nimic. Ședea adîncit în gînduri, bătînd nervos cu o unghie într-un dinte.

– Nu te pot ajuta, spuse, în final. Cei care l-au ucis pe Rashid sînt imposibil de atins, crede-mă. Mai bine ai uita. Mai bine am uita cu toții.

A'isha negă din cap.

– N-am venit pentru asta, zise ea. Nu caut să mă răzbun, cu atît mai puțin să fac dreptate. Sîntem aici fiindcă Michael mi-a vorbit despre tine, că mă pot încrede în tine. Mi-a spus că erai sursa lui principală în serviciul secret egiptean.

– Despre ce vorbești, A'isha? Cine ți-a spus toate astea?

– Michael, răspunse ea. Michael Hunt.

– Îmi pare rău, zise el, faci o greșală. Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

Ea nu se gândise că o va minți, nu pe ea. Minciuna, atât de ieftină, atât de ineficace spusă cu atîta convingere, îi căzu ca o greutate în stomac.

– De ce mă minți în halul ăsta, unchiule? Viața mea depinde de onestitatea ta. Ai reacționat cînd ți-am pomenit numele lui Michael mai devreme. N-are nici un rost să mă minți: Michael mi-a vorbit despre tine, cine ești și ce făceai pentru el.

– De ce oare acest bărbat – Michael Hunt – să-ți fi vorbit de mine?

– Nu pricepi? Viața mea... viața mea depinde de găsirea lui Michael. Nu mai pot face asta direct. Sînt unii care îi supraveghează apartamentul. S-a dus la Alexandria acum mai mult de o lună, iar cînd am luat legătura cu hotelul, plecase. Trebuie să-l găsesc. El ne poate ajuta să ieșim din Egipt.

– Tu ești cea care nu pricepi, A'isha, tu și cu prietenul tău. Amîndoi înțelegeți atît de puțin, foarte puțin. Și iei acest puțin și-l răsucești într-o sfoară cu care, dacă nu ești atentă, te spînzuri singură. Crede-mă, te rog, te amesteci în chestii care te pot duce spre pericole mari.

A'isha dădu din cap nemulțumită.

– Nu știi? Nu știi despre mine și Michael?

Pentru prima oară, Shukri păru deconcertat cu adevărat. Deconcertat și înfricoșat.

– Despre tine și Michael?

– Că eu și Michael sîntem amănți. Cu siguranță că prietenul vostru comun Ronnie Perrone ți-a spus asta.

Ea observă imediat că nu știuse și că ignoranța lui îl tulbura.

Shukri se ridică și se duse la fereastră. Se sprijini de pervaz, privind în întuneric. Nu știa nimic, gîndi el, nimic. Țara era în prag de război, municipalitatea umplea locuri secrete cu victime

ale molimei, extremiștii deja amenințau să smulgă revoluția din hățișurile ei.

Se răsuci și o privi pe A'isha și pe tânărul nefericit de lângă ea.

– Ar fi trebuit să-mi spui asta încă de la început, zise el. Schimbă totul.

– Îl poți găsi? Se rugă ea. Ne poți ajuta?

Shukri încuviință.

– Da, zise. Vă voi ajuta. Vă duc la el în seara asta.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

Qasim Rif'at avea o mică librărie pe Shari' al-Sabtiyya în Qulali, sectorul nord-estic al Bulaq-ului, nu prea departe de gară. Librăria se numea Dar al-Adab. Era specializată în literatură arabă și filozofie. Ca multe alte librării mici din oraș, figura și ca editură, iar Rif'at scosese, de-a lungul anilor, numeroase volume prestigioase de poezie și traduceri.

Plecară tirziu. Fură opriți doar o singură dată la un punct de control *muhtasibin* pe al-Sadd al-Barrani. Conducea Shukri, cu Butrus în dreapta și A'isha în spate. În întuneric, mașina fu înconjurată de bărbați înarmați, nervoși. La câțiva iarzi în fața lor, un bărbat și o femeie fuseseră dați jos din mașină și stăteau în picioare, tăcuți în frig. Shukri dădu geamul jos și scoase din buzunar o legitimație verde, fosforescentă. Efectul fu instantaneu. *Muhtasib*-ul dădu din cap o dată și le făcu semn să treacă. În timp ce se îndepărtau, femeia din mașina cealaltă le aruncă o privire, ridicînd mîna într-un gest care nu era nici speranță, nici disperare.

Cînd ajunseră la Bur Sa'id, era pană de curent, a treia în aceea zi. Singurele lumini erau cele ale mașinilor și ale autobuzelor care se grăbeau în întuneric.

Trecînd prin piața Ahmad Mahir, văzură o procesiune lungă de bărbați ce se îndrepta spre sud. Purtau lumînări albe, înalte

din care picura ceara. Aveau haine lungi care le ajungeau la glezne, iar în jurul frunților aveau banderole late, cu sloganuri scrise cu cerneală roșie.

A'isha ghici încotro se îndreptau.

– De ce nu se opresc? Exclamă ea. Toată distrugerea asta e fără sens.

– Pentru ei, nu, spuse unchiul. Dărimă piramidele cu scopul de a construi un zid. Au terminat la Giza. Acești oameni se duc să termine treaba la Dahshur și Saqqara.

– I-am văzut muncind. Tot nu înțeleg. Ziceau că va fi folosit în fața dușmanilor islamului. Doar nu se gândesc să țină lumea la distanță cu un zid.

Shukri dădu din cap în semn de negație.

– Nu de lume încearcă ei să se ferească, ci de vântul care aduce molima în Egipt. Dacă reușesc să-l facă suficient de înalt, vor fi în siguranță.

– Au înnebunit cu toții?

Shukri nu zise nimic. Își strânse mai tare buzele și conduse în tăcere, privind prin parbriz la șirul de faruri care sfișia întunericul. Se uită așa multă vreme. În cele din urmă, vorbi fără inflexiuni, alegându-și cu grijă cuvintele.

– Cineva este pe urmele voastre, zise el. E un bărbat, al-Hulandi, un olandez care s-a convertit la islam și a venit în Egipt acum câțiva ani. Nu cred că știți de el. A'isha dădu din cap, fără să scoată o vorbă. Dar el știe despre voi. A venit la mine la birou acum trei săptămîni și a întrebat unde ai putea fi găsită, în compania cui. Știe că ești nepoata mea, firește... toți știu asta.

– Ce i-ai spus?

– Nimic. Am zis că nu te-am văzut de ani de zile. I-am ordonat apoi să iasă. Făcu o pauză și o privi direct. Am pus mîna pe telefon și am trimis oameni la tine acasă.

– De ce asta? A'isha sesizase nervozitatea din glasul unchiului ei, ezitarea care denota că ascunde ceva. Te rog, unchiule, de ce ai făcut asta?

El privi în jur. Toți anii păreau să cadă ca niște haine de pe el. Ea își aminti cum stătea pe genunchii lui în timpul Id al-Kabir din anotimpul secetos. Purta pe cap un batic de culoarea ierbii. Tocmai avusese primul ciclu. Spre deosebire de câteva dintre prietenele ei, fusese scutită de suferințele circumciziei. Chiar și acum își amintea fețele lor înfricoșate. Își amintea, de asemenea, absurd, propria ei gelozie. Îi spusese: „O femeie nu este femeie, dacă nu a fost circumcisă.“ Avusese vise însingurate luni întregi după aceea.

– Deoarece este periculos, zise Ahmad. E un ucigaș. Un tip rece, nervos, mereu la vînătoare pe străzi. Te poate frînge în două cu mâinile goale. Am să te... protejez.

– Nu l-ai fi putut aresta? Pe acest olandez. Sigur, dacă știi că...

– Nu pricepi, A'isha?

– Ce nu pricep?

– Că este peste putința mea de a ajunge la el? De neatins. Un om cu prieteni în locuri înalte. Foarte înalte. Făcu o pauză. Numele lui adevărat este Jan Van der Veen. Născut la Leiden, unde a studiat araba la Universitate. Acum cincisprezece ani a venit la Cairo să aprofundeze jurisprudența islamică la al-Azhar. Unii zic că este gînditorul cel mai strălucit în domeniul respectiv de la Ibn Taymiyya.

– De ce l-ar interesa persoana mea?

– Are legături cu o serie de organizații extremiste.

– Atunci, cu siguranță e...

Se strădui să găsească cuvîntul potrivit.

– Respectabil? Shukri dădu din cap. Doar la suprafață. El este o realizare, un cîștig. Un creștin care a devenit nu doar musulman, ci și jurist. Unora le displace, dar alții consideră asta o lovitură dată Occidentului. Nu ne putem compara cu ei în condițiile lor, cu tancurile, cu avioanele și tunurile lor. Putem însă să învingem suflete, cîte unul o dată, ușurel la început, apoi în forță îndată ce doare. Deci al-Hulandi are valoarea lui, dar și prețul său. Este legat de oameni pe care noi ne chinuim să-i

găsim de ani de zile, oameni care fac Jihadul islamic să pară mic copil. *Muhtasibin* îi vrea la fel de mult ca și noi.

– Asta încă nu explică ce vrea cu mine.

– Nu cred că pe tine te vrea. Ești o amenințare pentru unii, însă nu destul de mare pentru a-l interesa pe un om ca acesta. Eu gândesc că pe Michael îl vor, pe tine te vor doar ca să ajungă la el. Făcu o pauză. Am vrut să-ți spun asta, îi zise, ca să poți înțelege.

– Ce să înțeleg?

– Că, dacă tu îl găsești pe Michael, veți fi amândoi în cel mai mare pericol posibil.

Deschise ușa și coborî din mașină.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

Librăria lui Rif'at era închisă. Un grilaj de metal fusese coborât ca să acopere vitrina, iar ușa era zăvorâtă. Nu erau semne de viață. Pe partea cealaltă a străzii, la ferestrele etajelor al doilea și al treilea, era lumina aprinsă, dar etajele superioare rămăseseră întunecate.

– Locuiește la etaj, zise Shukri. Părea nervos. A'isha observă că arunca frecvent priviri în jur, nu, se părea, din cauza antrenamentului, ci de frică. Locuiește doar cu maică-sa și cărțile lui. Ea face cumpărăturile și gătește, el stă acasă și pregătește cataloagele.

– Pare a fi părăsită, zise Butrus.

– Poate.

Shukri era gînditor. Privea pe stradă în sus și în jos cu prudență. Undeva, nu prea departe, se auzeau prin aerul nopții vocile unor bocitoare plătite. Un cîine urlă. Shukri caută în buzunar și scoase un mănunchi de chei. Bijbîind în întuneric, alege una și o încercă în broască. Nu se potrivea. Încercă o a doua.

– Anunță-mă dacă vine cineva, șopti el. *Muhtasibin* au ordin să împuște orice hoț pe care îl întîlnesc.

– Cu siguranță că nimeni n-ar jefui o librărie, protestă Butrus.

– Cine știe? răspunse șoptit Shukri, încercînd a treia cheie. Este tot ce-a mai rămas. Poate cuiva i-ar plăcea să fure puțină înțelepciune înainte să moară.

Cheia următoare se răsuci ușor în broască. Zăvorul se deschise, și Shukri îl trase încet din lăcașul său. Ușa dădea într-o cameră întunecoasă ca smoala. A'isha adusese cu ea o lanternă. După ce intrară toți și închiseră ușa bine în urma lor, o aprinse.

Peste tot în jurul lor văzură rafturi goale, umbre, fantome de cărți. Raza țîșnea într-un arc larg, dînd la iveală doar goliciunea rafturilor. Într-un loc, se văzu un singur volum uitat, literele aurii strălucind scurt în raza lanternei. A'isha o îndreptă spre podea. Era acoperită toată cu hîrtie, vâi și dealuri, un peisaj alb construit între pereții goi. Pagină cu pagină fusese ruptă dintre coperti, sfîșiată, apoi aruncată. Pe ici, pe colo copertile zăceau ca niște cadavre din care fuseseră scoase măruntaiele.

Ea se aplecă și luă o filă la întîmplare. Era o pagină din *Tawq al-Hamama* a lui Ibn Hazm, din secolul al unsprezecelea. Îi căzură ochii pe un pasaj din mijloc: „Viața nu-mi mai oferă bucurie, și nu fac altceva decît să-mi plec capul și să mă simt total distrus de cînd am gustat întîia oară amarul despărțirii de cei pe care-i iubesc. Este un chin care mă vizitează constant, o durere chinuitoare ce nu conținește a mă asalta.“

Lăsă foaia să-i cadă dintre degete, din lumină, înapoi în beznă. Uneori se gîndea că va muri așa, fără să mai vadă fața lui Michael vreodată, fără să-l mai atingă nici măcar o dată, fără ca măcar să-i mai facă semnul de „la revedere“ cu mîna, de la distanță. Va muri ghemuită într-o cameră întunecată, mizerabilă, într-o zi ca oricare alta, nesemnificativă, fără dragoste, cu amintirile risipite ca paginile albe, sfîșiate pagini albe pe o podea murdară.

Shukri o atinse pe umăr.

– S-ar putea să fie înăuntru, zise el. Lasă-mă pe mine întîi.

În partea cealaltă a magazinului mai era o ușă grosolană care avea foarte mare nevoie de un strat nou de vopsea. Pe o bucată

de hîrtie lipită se putea citi: „Privat. Nu intrați!“ Literale erau decolorate, hîrtia îngălbenită avea colțurile întoarse. Shukri apucă de clanță și împinse ușa.

La început nu văzu nimic altceva decît grămezi de cărți, unele pînă aproape de tavan. Apoi sesiză că, de undeva, din interior venea lumină. Pășind cu grijă, se strecură printre grămezile gata să se prăbușească. Un miros de hîrtie și de piele îi umplu nările. Și un alt miros cu mult mai puțin plăcut.

Rif'at își făcuse o fortăreață pentru el însuși printre turnurile căzute ale afacerii sale. Ședea pe podea, la lumina unei lumînări care era pe sfîrșite. Ținea în poală o carte mare din care rupea paginile în tăcere. Peste tot în jurul lui, era o grămadă de hîrtie ruptă amestecată cu ceară topită. Puncte de sînge roșu pătau hîrțiile pe alocuri. Dintr-o privire, îți puteai da seama că era vorba de cineva foarte bolnav. Librarul privi în sus la Shukri care se aplecase desupra lui. Arăta extrem de afectat de boală.

Nu dădu semne de recunoaștere la început. Privirea îi era tulbure. Nu se citea frica. Rif'at devenise imun în fața acesteia sau atît de plin de ea, încît nu mai rămăsese loc gol. Avea ochii injectați și înfundați în orbite, obrajii nerași, supti, ofiliți, goliți de culoare. Pe gît, o rană deschisă, purpurie i se întindea de sub bărbie spre guler.

Abia mai tîrziu îl recunoscă pe Shukri, fapt ce fu marcat de un acces violent de tuse. Asistară neputincioși la contorsiunea convulsivă a întregii sale ființe, adîncindu-se din ce în ce mai profund în tuse, luptîndu-se, zbătîndu-se disperat după puțin aer de respirat. Dură mult pînă cînd încetă să tușească. Cînd termină, Rif'at se lăsă într-o parte, sprijinindu-se nesigur într-o mînă sovăitoare, și scuipă pe podea un amestec de sînge cu salivă. Stătu o vreme să-și recapete suflarea, plimbîndu-și ochii, pe rînd, la fiecare dintre vizitatorii săi, ca și cînd se simțea prins într-o cursă și căuta o cale de ieșire.

— Qasim, rosti Shukri, îngenuchind. De cînd ești în starea asta?

Librarul se uită la el. Bărbia îi era udă de sînge, ochii goi: momentul recunoașterii trecuse.

– Așa? Totdeauna așa. Toată viața mea am fost așa.

Cuvintele ieșiră greoi, incoerente, picurînd din gura sa.

– De cît timp ești bolnav?

– Nu sînt bolnav... Doar obosit. Am nevoie de... somn. Dar mă tem... de vise. Și cărțile... Prea multe de ascuns. Ei nu trebuie să le găsească aici.

În mod automat, mîinile-i apucară cartea din poală și începură să rupă pagini din ea. Shukri băgă de seamă că era un exemplar din *Diwan*-ul lui al-Mutanabbi. Poezii din ea zăceau pe jos însîngerate, pline de spută. Shukri se uită mai bine la Rif'at. Nu era expert, însă își dădu seama că librarul nu mai avea mult de trăit. Dacă avea pneumonie, atunci era infecțioasă. La fiecare acces de tuse împrăștia bacili în aerul din cameră.

– Chem un medic, hotărî Shukri. Mai există modalități de a găsi unul. S-ar putea să nu fie încă prea tîrziu.

– Prea tîrziu, repetă Rif'at. Închise brusc ochii și gura i se strîmbă de durere. Shukri îi atinse obrazul cu mîna. În ciuda palorii, pielea era fierbinte și uscată la atingere. Bănui că librarului i se agravase boala de mai puțin de douăzeci și patru de ore. Din cîte știa Shukri, perioada de incubație era de șase zile. După asta, oamenii se prăbușeau rapid. Se părea că erau mai multe tulpini de virus care acționau simultan, cu infecția bubonică transformîndu-se în pneumonie. Îi mai dădu lui Rif'at o zi, cel mult două. Gîndindu-se la asta, își aminti frica declarată a librarului că putea muri de SIDA.

– Qasim, îi zise. Noi îl căutăm pe Michael Hunt. A fost pe-aici? A încercat să folosească radioul?

Rif'at îl privi absent. Luă un volum de poezie modernă, *Awraq al-zaytun*, al lui Mahmud Darwish. Îl deschise, îl rupse în jumătate, apoi fiecare parte în bucățele mai mici. Shukri se aplecă, i le luă din mînă și le dădu drumul jos, pe dușumea.

– Trebuie să știm, Qasim, insistă el. Trebuie să-l găsim pe Michael. Înțelegi?

Recunoașterea răsări din nou în ochii lui Rif'at. Se formaseră lacrimi care îi curgeau pe obraji.

– Michael, se bâlbîi. Michael a fost aici.

– Cînd? Cînd a fost aici?

A'isha se repezi nerăbdătoare, dar Shukri o opri. Rif'at o ignoră, privirea i se concentra asupra lui Shukri. Acesta îl apucă pe bătrîn de mîneacă și îl trase mai aproape. La această distanță mică, duhoarea era de-a dreptul insuportabilă.

– În după-amiaza asta, zise. Făcu o pauză. Sau poate ieri. Eu... nu știu, nu-mi amintesc... eu...

Începu să intre în panică, îngrozit că ar putea să piardă noțiunea timpului.

– E-n regulă, murmură Shukri cu voce liniștitoare. Nu-ți face griji. Îți vei aduce aminte. Gîndește-te bine, ce a făcut cînd a venit? A folosit radioul? Asta te poate ajuta să-ți amintești cînd a fost aici.

Rif'at se foi jenat, încă pe muchia panicii.

– Radio? Nu, radio, nu. Nu există nici un radio.

– Qasim, ascultă-mă: nu ai de ce să te temi de mine. Eu sînt prietenul tău, Ahmad Shukri. Eu știu despre radio. Eu l-am adus pe Michael la tine. Ai uitat?

Rif'at se uită prin cameră, la turnurile lui Babel, la lumînarea care pîlpîia pe terminate.

– Nu-mi amintesc, zise. Nu-mi aduc aminte nimic.

Shukri începu să se enerveze. Știa că nu trebuie să stea prea mult aici. Dorea să obțină informația și să plece.

– Qasim, te rog gîndește-te bine. Cînd a fost aici, Michael a folosit radioul să contacteze Londra?

– Eu... nu știu. Poate... Da, așa cred. Sus, s-a dus sus.

Acolo era păstrat radioul.

– Ți-a spus adresa lui, locul unde stă?

Pe fața librarului apăru o expresie prudentă, șireată. De undeva din mintea lui, temeri vechi ieșeau la suprafață.

– Michael a plecat, zise. Înapoi în Anglia.

A'isha se simți ca și când fusese lovită cu piciorul în stomac. Putea fi adevărat? Să fi plecat Michael fără ea?

Se apropie din nou, se lăsă în genunchi în fața lui Rif'at. Shukri nu mai încercă să o oprească de data aceasta.

– Te rog, îl imploră ea. Te rog uită-te la mine.

Fu nevoie să-i apuce capul cu mâinile, ca să-l forțeze s-o privească. Pielea lui era încinsă și neplăcută la atingere. Tendoanele de la gât îi erau umflate.

– Pe tine nu te cunosc, șopti el. Nu te cunosc...

– Numele meu este A'isha, zise, A'isha Manfaluti. Poate că Michael ți-a vorbit despre mine. Rif'at o privi cu tristețe, dând din cap încet dintr-o parte în alta. Trebuie să știu, insistă ea. Trebuie să știu adevărul.

El se mai uită la ea o dată, apoi izbucni într-o altă criză de tuse necontrolată. Ea îi dădu drumul, simțindu-și propria frică, propria-i silă accentuându-se. Mai mult singe. Un nod de revulsie trecătoare în stomac. Și spaima că era singură, singură, cu adevărat. Tusea se potoli.

– Se întoarce, zise el. În noaptea asta, la miezul nopții. Pentru răspuns. Căută în bluza lui și scoase un plic șifonat și murdar. Îl am aici, șopti, să i-l dau la noapte.

Vorbele lui dovedeau luciditate. A'isha se simți inundată de ușurare. Când se întoarce, observă că Butrus o urmărea. Oare ce gîndea? Se întrebă ea. Era ceva ce nu putea citi în ochii lui. Gelozie? Regret? Ocazie favorabilă?

Din camera alăturată se auzi un zgomot strident. Cineva izbise ușa de la intrare de perete. Răsunară pași apăsați, apoi estompați, pe covorul de proză și poezie. Cineva lătră un ordin.

Shukri acționează rapid. Într-o măsură, se așteptase la ceva în genul acesta. Se răsuci, o apucă pe A'isha de umăr și o ridică în picioare. Rif'at întinse mîna și dădu plicul A'ishei.

– Găsește-l, murmură. Dă-i-l.

– Repede! Strigă Ahmad, trăgînd-o pe A'isha și îmbrîncind-o spre o ușă în stînga. Pe-acolo! Sus, camera din dreapta. Prin ea ajungeți la acoperiș. Eu fac tot ce pot să-i rețin cît mai mult aici.

Își bagă mîna în buzunarul interior și scoase un pistol.

– Dar tu...

– Du-te! Se adresă lui Butrus. Și tu! Pentru Dumnezeu, grăbiți-vă!

Cînd Butrus ajunsese la ușă, Shukri suflă în mukul de lumînare. În acel moment se deschise ușa. La început, nu se întîmplă nimic. Era întuneric, o liniște îngrozitoare, o speranță. Apoi cineva începu să țipe.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Michael își privi ceasul. Era timpul să facă mutarea. Rif'at insistase să se întâlnească la miezul nopții, cu convingerea naivă că întinericul îi va ocroti. Michael încercase să-l facă să renunțe, dar librarul fusese mai încăpăținat decît de obicei. Rif'at era bolnav, grav bolnav, și Michael îi promisese că-i va aduce medicamente. Medicul nunțiatului îi dăduse, în dimineața aceea, o cantitate de streptomycină și tetraciclină, după ce îi făcuse o singură doză de vaccin. Era destul vaccin ca să-i dea lui Michael încă șase doze. El urma să aibă nevoie de ele mai mult decît medicul.

Luarea de măsuri împotriva nunțiatului venise mai repede decît se așteptau. Vaticanul fusese anunțat despre masacrarea creștinilor din Egipt, iar slujba papei din dimineața aceea conținuse o condamnare aspră a violenței. Ce-i drept, nu acuzase guvernul egiptean de complicitate directă, nu-l făcuse direct responsabil de pogrom, dar nu folosisese nici cuvinte amestecate cînd spusese că guvernul considerase că era mai bine să închidă ochii.

Regimul reacționase prompt, trimițînd instrucțiuni nunțiatului și „instigatorilor discordiei“ să-și facă imediat bagajele și să se ducă acasă cu un zbor special, pus la dispoziție de Forțele Aeriene ale Egiptului. Nunțiatul, acel „Centru al Cruciaților și

al Evangheliștilor din Egipt“ fu imediat numită o Dar al-Da'wa, destinată expansiunii misiunilor islamice în afara granițelor.

Michael era deja instalat, în siguranță, într-un apartament mobilat eteroclit, departe de Shari' al-Husayniyya, tocmai la nord de vechiul zid al orașului. Verhaeren îl dusesese acolo cu o noapte înainte, după ce discutaseră. Nu-și văzuse vecinii încă, deși îi auzise mai des decît o singură dată: pași, strigăte în noapte, geamuri sparte, un copil somnoros plîngînd.

Avea și alți vecini care erau cu mult mai puțin gălăgioși; prin geamul murdar se vedea Cimitirul Bab al-Nasr. Morminte vechi, speranțe vechi, satisfacții vechi. Din cînd în cînd, se auzeau vocile înalte ale bocitoarelor tremurînd peste pietre, ca un tril de păsări strănii.

Se trezise extenuat pe la ora unsprezece și se dusesese direct la Rif'at, de unde transmisese un mesaj radio lui Tom Holly. Vrînd să-l ocrotească pe librar cît mai mult cu putință, se întorsese rapid în apartament și-și petrecuse restul zilei citind sistematic numeroasele hîrtii furnizate de Verhaeren, tezaurul de informații al nunțiaturii asupra lui al-Qurtubi și Ahl al-Samt. O mare parte dintre ele fuseseră compilate de fratele său, Paul.

Și le scoase pe toate din minte: Paul, Verhaeren, al-Qurtubi. În seara aceasta avea altceva de rezolvat. Trebuia să afle dacă galeria de ieșire rapidă mai era sau nu deschisă pe coastă. Deschisă pentru el și, pentru ceea ce părea acum o speranță absurdă, pentru A'isha.

Strada era liniștită. Noaptea era tăcută și în așteptare. Închizînd ușa de la stradă, se opri și-și palpă buzunarele ca cineva care uitase ceva. Cu colțul ochiului urmări vreo mișcare suspectă a cuiva care-l spiona, așteptînd s-o ia pe urmele lui. Sau să-l ucidă. Inspiră adînc. Totul era nemișcat.

Păși în noapte, ridicîndu-și gulerul hainei sale ieftine în jurul gîtului.

Shukri îl apucă pe Rif'at de braț și-l trase prin întuneric în spatele unei grămezi de cutii pline cu cărți. Calculase distanța înainte de a se stinge lumînarea. Frica ferecase limba librarului.

Shukri simțea cum tremură în mîna lui. Se întreba cine țipase. Propria-i respirație era departe de a fi regulată.

În camera alăturată, cineva înjură tare. Apoi o voce de femeie țipă din nou de durere. Rif'at se căzni să se ridice pe picioarele lui.

– Mama mea, exclamă el. O chinuie.

Shukri îl așeză la loc, căutînd să-i acopere gura. Îi simțea mirosul, amestecul de febră și de frică.

– Taci, șuieră în urechea lui Rif'at. Ne omori pe amîndoi.

De ce nu veneau? Ce așteptau? Shukri se forță să vadă în întuneric unde era ușa, dar ochii lui nu erau obișnuiți încă cu întunericul. Rif'at se mai zbătea să se elibereze.

Apoi, din întuneric, se auzi o voce moale ca mătasea.

– Îți pierzi vremea, Ahmad. Clădirea e înconjurată. Ești depășit cu mult de numărul nostru. Sînteți patru contra unui detașament întreg. Ești în măsură să tragi singur concluzia evidentă.

Brusc, Rif'at se dădu într-o parte și se eliberă. În momentul următor era în picioare, strigînd cu voce ascutită.

– Mamă! N-o să-i las să-ți facă rău!

Nu ajunsese decît pînă la ușa. Shukri auzi bubuitura și geamătul cînd librarul fu lovit. Văzu doar un petic de lumină unde era, probabil, ușa. Și ceea ce părea foarte probabil figura unui bărbat care o bloca. Ridică pistolul și ținti figura aceea. Zgomotul explodează prin cameră ca o lovitură de trăsnet. Cineva urlă.

Se trase înapoi în spatele bastionului de cutii de carton. O rafală de foc automat sfîșie încăperea, smulgînd tencuiala de pe pereți, cosind cutiile deasupra capului lui. Hîrtia zdrențuită plutea prin aerul perturbat, ca niște confeti albe.

– Îți dau încă o șansă, Ahmad. Una singură. De dragul vremurilor de demult. Dacă nu pentru tine, atunci pentru nepoata ta. Aruncă arma și predă-te. Îți promit că nu va fi nimeni rănit.

Shukri se răsuci spre marginea baricadei și trase încă două focuri. Trecuse atît de multă vreme de cînd nu mai fusese în acțiune. Foarte multă vreme.

Mitraliera replică, rupînd bezna în mii și mii de fragmente. Cînd se termină, femeia din camera alăturată urlă îngrozitor.

– O am pe mama lui Rif’at. La fiecare foc al tău, o fac să sufere. Depinde de tine.

Urletul se transformă în plîns cu hohote. Shukri ezită, apoi aruncă arma. Asta era problema cu viața, gîndi el. Deciziile cele mai grele nu trebuia să le ia niciodată cei care posedau arme puternice.

– Și ceilalți, se auzi din nou vocea. Spune-le să arunce și ei armele.

– Nu mai sînt alții, strigă Shukri.

Simți ezitarea produsă în partea adversă. Cineva ordonă ceva. Lumina invadează camera.

Intrară în cameră cu prudență, cu armele automate gata de foc. Doi bărbați îmbrăcați în uniformă *muhtasibin*. Costume antice, arme moderne: ce bine se asortează, gîndi Shukri.

Stătea în picioare lîngă cutii, cu mîinile ridicate deasupra capului, o mînă bătrînă, obosită, jucînd un joc vechi la fel de obosit. Îl ignorară doar cît controlară prin cameră. Apoi unul îl apucă brutal de braț și-l trase într-o cameră goală care fusese cîndva librărie. Abu Musa ședea pe singurul scaun. Era îmbrăcat în veșminte de *muhtasib*. Totdeauna cu un pas înaintea altora, gîndi Shukri.

În cămăruță năvăliră aproape o duzină de *muhtasibin*. Toți purtau barbă și aceeași expresie acră pe fețele lor. Cît de mult detesta totul! Lipsa lor de umor îl întrista mai mult decît orice. Observă, cu o urmă de satisfacție, că le pricinuise oarecari pierderi: un bărbat zăcea pe podea, gemînd și ținîndu-și coapsa strîns acolo unde fusese rănît.

Într-un colț, mascat de umbre, stătea în picioare un bărbat înalt. Shukri se uită bine la el, încercînd să-și facă o idee despre trăsăturile lui, dar acesta se feri din raza lui vizuală. Ceva la el îi

păru familiar, însă mintea lui Shukri era prea răvășită să poată gândi cine putea să fie.

O femeie în vîrstă stătea ghemuită jos, lângă Rif'at. Vînzătorului de cărți îi revenise cunoștința și începuse să tușească. Era mult mai bine pentru sârmanul nenorocit să-l fi împușcat mortal, gândi Shukri.

Abu Musa dădea instrucțiuni subordonaților în momentul în care el fusese adus în cameră.

– Și ia cu tine șase oameni să acoperiți fațada clădirii. Aveți autoritate deplină, zicea el. Ceilalți trebuie să înconjoare prin spate. Fata nu poate să fi ajuns prea departe. Vreau să scotociți fiecare alee și acoperiș pînă îi găsiți.

Îl concedie pe bărbat cu o singură fluturare a mîinii. După ce *muhtasib*-ul plecă, luînd încă patru bărbați cu el, Abu Musa întoarse capul și îl privi calm pe Shukri.

– Ahmad, scumpul meu înger. Să te găsesc într-o asemenea companie. Să cred că frecventezi o lume ca asta.

Aproape că zîmbea. Shukri nu-l văzuse niciodată atît de fericit. Se uită la el, ca și cînd îl vedea prima oară. Suplu, inteligent, arătos, scîrbos. Cîți ani să fi avut? Patruzeci și cinci, patruzeci și șase? Părea de vreo treizeci și cinci. Unul dintre aceia care înfloresc în desfrîu.

Shukri știa totul despre el, îl cunoștea mai bine decît el însuși. Îi era scîrbă și teamă de el. Dacă Abu Musa n-ar fi fost atît de bun în meseria lui, atît de chipeș și maleabil, atît de potrivit vinovăției unor bărbați și poftelor altora, Shukri l-ar fi dat afară din *mukhabarat* cu mulți ani în urmă. Acum regreta că nu acționase. Simți că i se pune un nod în gît de frică.

– Ți-ai schimbat uniforma, văd. Îți vine bine, zise el.

Speră că vocea nu trăda ceea ce simțea.

Abu Musa îl măsură cu răceală. Era ceva în maniera lui care suna fals, o nervozitate, o conștiință de sine care nu trebuia să fie acolo.

– Iar tu, zise el, ești același mic rahat pretențios care ai fost întotdeauna. Foarte rău. Făcu o pauză, cu ochii pe Shukri. Îl juca precum peștele în apă, împingîndu-l într-o undiță cu multe

cîrlige. Ahmad, continuă el, să-ți explic. Abd al-Karim Tawfiq mi-a dat instrucțiuni conform cărora să înființez un Departament de Securitate Națională în cadrul Poliției Religioase. La timpul convenit, acesta va deveni un organ independent al statului islamic. De luna viitoare vom prelua funcțiunile *mukhabarat amn al-dawla*. Deja deținem controlul brigăzilor împotriva revoltelor și al poliției obișnuite. Între timp, am de încheiat socoteli vechi. Socotelile vechi se fac mai bine în condiții noi. Cît de norocos am fost! Cît timp am fost în *mukhabarat*, am avut mîinile legate. Am avut îndoieli și suspiciuni, însă cui să le împărtășesc? Pe tine te iubeau, nu pe mine. Tu erai cel mai puternic din locul acela sau pe-aproape. Dar te-am suspectat și am știut că te voi avea într-o bună zi. Așa că mi-am ținut gura și am așteptat. Apoi...

O urmă de zîmbet licări pe gura subțire a lui Abu Musa. Dar nu în ochi. În ochi, nici urmă de zîmbet. Doar nervozitatea care nu-l părăsise. Shukri își dădu seama rapid că era cauzată de celălalt bărbat, de prezența străinului cu fața ascunsă în întuneric. Abu Musa arunca, din cînd în cînd, cîte-o privire, să se asigure că e încă acolo. Shukri se uită și el în colț, dar nu putu distinge nimic altceva decît umbră.

– Acum trei săptămîni mi s-a schimbat norocul, continuă Abu Musa. Am pus s-o urmărească pe nepoata ta, dragălașa doamnă Manfaluti, încă de cînd a dispărut soțul ei. La vremea respectivă știai totul legat de asta. S-ar putea să știi, de asemenea, că a devenit, cîteva luni mai tîrziu, amanta unui fost agent al serviciului secret britanic. Un tip pe nume Michael Hunt. Făcu o pauză. Oh, licărul acela din ochii tăi. Cunoști numele, bineînțeles. Un triumghi perfect: un ofițer superior în Securitatea Națională, delicioasa lui nepoată și un agent străin.

– Vorbești prostii.

Abu Musa dădu din cap rar, cu convingere.

– Nu, zise el, nu prostii. Acum cîteva săptămîni, Michael Hunt a plecat la Alexandria. Acolo a dispărut. După aceea, destul de ciudat, un control de rutină a scos la iveală că și nepoata ta a dispărut la fel de misterios. Ochii fără zîmbet

susțineau privirea lui Shukri cu o extraordinară duritate. În spatele lor, Abu Musa se ridica spre culmi. Nu se ridicase atît de sus niciodată pînă atunci și nu se mai simțise purtat pe astfel de aripi. Doar dacă... Întoarse privirea pe jumătate, simțea ochii care-l spionau. Asta pînă în această după-amiază. În această după-amiază, doamna Manfaluti și un bărbat care, presupunem noi, este același Michael Hunt, au fost văzuți luîndu-te din stradă, pe drumul tău spre casă, de la serviciu. Ați fost urmăriți pînă la Helwan și înapoi în oraș în seara aceasta. Și unde altunde va să vă strîngeți toți decît aici, într-un magazin al cărui proprietar este operatorul radio al lui Michael Hunt?

Abu Musa se roti. Rif'at își recăpătase pe deplin cunoștința. Era întins pe jos, și maică-sa stătea aplecată deasupra lui. O femeie bătrînă, îmbrăcată cu o rochie largă, cu un batic decolorat, genul de bătrînă pe care îl găsești pe orice stradă din Cairo: stafidită, tristă, fără nici un sens. Shukri se întrebă de ce anume se temea cel mai mult: de molima din răsufierea fiului ei sau de Abu Musa. Bănuia că de cel din urmă.

– Ridicați-l! comandă Abu Musa.

Unul dintre *muhtasibin* de lîngă Rif'at îl apucă pe bolnav de pâr și-l ridică în picioare, făcîndu-l să urle. Femeia se lipi de el, tipînd și ea nearticulat. Shukri văzu că sîngera în diferite locuri. Avea răni pe toată fața.

– Azi, de două ori, începu Abu Musa, au fost interceptate transmisiuni radio între Londra și Cairo de către centrul nostru de comunicații din al-Amiriyya. Prima a plecat din Cairo, a doua din Vauxhall, Londra.

Cred că Michael Hunt a fost azi aici și a trimis un mesaj la șeful lui. Mesajul venit a doua oară a fost, desigur, răspunsul. Ambii au folosit un cod pe care noi nu reușim să-l spargem. Tu vei considera că este vital pentru securitatea noastră națională să fie spart.

Făcu o pauză și-l indică din cap pe Shukri. Asta fuse tot ce făcuse, tot ce era necesar să facă. Doi *muhtasibin* veniră în spatele lui Shukri și-l apucară zdravăn de brațe.

Cînd simți mirosul de benzină, se întrebă de ce nu-l remarcase înainte. Fusesse prea speriat, asta să fi fost? Ar fi putut ghici încă de cînd dăduse cu ochii de Abu Musa: asta era marca fabricii lui, la urma urmei. Simți cum i se strînge nodul din stomac.

– Te cunosc prea bine, Ahmad, ca să cred că te pot face să vorbești atît de repede pe cît mi-aș dori. N-am timp și am nevoie de rezultate. Așa că va trebui să-mi servești de exemplu. Pe buzele lui se formă din nou o jumătate de zîmbet. Se întoarse și îl privi pe Rif'at. Nu-i prea mult, nu-i așa? Un omuleț vîrît în treaba asta pînă peste cap. Acum este înspăimîntat, dar nu știe în ce măsură poate deveni și mai mult. Dar tu, Ahmad, știi, nu-i așa? Știi foarte bine. Poate n-ar fi înfricoșat pentru el însuși, luînd în seamă starea lui. Dar maică-sa, va fi speriat pentru ea. De îndată ce află ce-i pot face.

Shukri simți mirosul de benzină, puternic și grețos, în aerul nopții. Din piele îi țîșni transpirația, în ciuda frigului. Închise ochii, încercînd să-și alunge durerea și starea nedemnă. Pleoapele îi erau încărcate cu amintiri care nu erau tocmai amintiri, visuri care nu erau tocmai visuri. Și-o aminti pe soția sa. Nu așa cum o cunoscuse, ci așa cum o vedea în vis. În fiecare noapte, sfișietor, an după an. Pînă de curînd, cînd visase o piramidă în deșert. Deschise ochii doar ca să vadă camera goală, fără cărți, din nou.

Abu Musa își pocni degetele. Un tip cu fața subțire făcu un pas înainte. Purta în mîini un tub lung de cauciuc, moale și flexibil. Simți strînsoarea pe brațe accentuîndu-i-se. Se întrebă de ce oare nu-l leagă.

– Îți bați joc de poziția pe care o ai, îi spuse.

– Mai mult decît tine de a ta? îl întrebă Abu Musa.

– Da, răspunse Ahmad, mai mult decît eu de a mea.

Acum nu mai conta. Ce importanță mai avea orice altceva?

Muhtasib-ul presă tubul pe buzele lui.

– Calmează-te, îl sfătui acesta. Relaxează-te și înghite, va fi mai ușor.

Shukri se luptă să respingă tubul, dar tipul i-l vîrî pe gît. Era evident că avea practică. Îi veni să vomite, se înecă, dar individul

i-l împinse, fără menajamente, pe gît în jos. Aceasta era o formă de viol.

Cînd *muhtasib*-ul termină, luă o pîlnie cu gura largă și o înșurubă la capătul tubului. Shukri simți nevoia să urle, dar nu putu; nu ieșiră din el decît gemete. Rif'at urmărea, fața lui se întoarse forțat în direcția lui Shukri. Acesta remarcă frica din ochii lui. Ce era mai îngrozitor, molima sau umanitatea?

Vînzătorul de cărți începu să plîngă în timp ce ei turnau, încet, benzină în pîlnie. Shukri o simțea alunecînd prin tub și umplîndu-i stomacul cu moarte. Cînd considerară că e de ajuns, îi scoaseră furtunul. Shukri tuși și se înecă, încercînd să vomite. Viscerele îi erau deja în agonie. *Muhtasib*-ul scoase din buzunar o rolă de bandaj, o rolă mică, strînsă.

– Înghite-o! îi ordonă.

El își ținu gura închisă. Era prea mult, mai departe nu putea să coopereze. Abu Musa dădu din cap, și *muhtasib*-ul îi rupse maxilarul lui Shukri cu o singură lovitură de pistol. Îi vîrî apoi rola pe gît, ținînd strîns de capătul liber. Ahmad o înghiți cu greu. Se îmbibase cu benzină: gustul îi umplu gura.

Rif'at încetase să mai plîngă. Shukri se uita în ochii lui. Frică. Resemnare. Nimic din poezia lui, nimic din filozofie nu-l pregătise pentru așa ceva. Ahmad închise ochii. Văzu un șir lung de sfîncși, o piramidă neagră al cărei vîrf se înălța spre cer cu păsări ce se roteau. Era liniște, o liniște înspăimîntătoare. Și, în sfîrșit, zgomotul unui chibrit frecat, sîsîitul unei flăcări, apoi flacăra crescă. Deschise ochii.

În acel moment, Olandezul ieși din umbră și-i zîmbi.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT

A'isha tremură din cauza frigului și a temerii. Dacă Michael încerca să ia legătura cu Qasim Rif'at în noaptea asta, va nimeri direct într-o cursă. Habar n-avea cine executase raidul asupra librăriei, dar toată zona era împinzită cu *muhtasibin*.

Ea și Butrus ședeau ghemuiți în umbra unei alei înguste care pornea din aleea ceva mai mare din spatele librăriei. Văzuseră deja două jeepuri trecînd, pline de polițiști și marcate cu simbolul Poliției Religioase, o semilună verde formată din cuvintele: *la ilaha illa'llah*: nu există alt Dumnezeu în afara lui Allah. Străzile deveniseră nefiresc de tăcute. Nici un pas tîrșit, nici o tuse, nici un lătrat de cîine. Nici măcar plîsete de copii în momentele de spaimă de după somn.

Văzură cum coboară oameni înarmați dintr-un vehicul ce se oprișe pe alee. Fără să-l vadă, auzi un ofițer strigînd ordine:

– Închideți zona. Nu lăsați pe nimeni să intre sau să iasă... Nu uitați ce v-am spus: nu trebuie împușcat nici unul din cei doi atîta vreme cît nu atacă și nu sînteți nevoiți să ripostați cu foc. Olandezul îi vrea vii.

Urmă zgomot de pas alergător, apoi mașina plecă.

– Am văzut destul, șopti Butrus în urechea ei. Vor pune un cordon de jur împrejurul al-Qulali și-l vor închide. Se uită în sus. Pe acoperișul casei opuse se putea vedea o siluetă întunecată, profilată pe cer. Mai sus, stelele se împingeau una pe alta să-și

facă loc în deschiderea strîmtă. Sînt peste tot, zise el. Trebuie să ne mișcăm iute, înapoi către Shari'Ramsis. Dacă putem ajunge la Spitalul Copt, știu pe cineva care ne poate duce înăuntru.

– Și Michael?

– Michael? Ce e cu el? Nu știi unde e, din ce direcție urmează să vină – dacă vine. Trebuie să ne gîndim la noi. Dacă tu n-o vei face, voi fi obligat s-o fac eu pentru tine.

– Nu-mi dicta ce să fac, răbufni ea.

– Aș spune mai degrabă că-ți port de grijă, că vreau să-ți ofer siguranță.

– Siguranță? Pufni. Cine e în siguranță, Butrus? Omulețul acela pe care l-am văzut noi acum o jumătate de oră rupîndu-și cărțile fișii? Prietenii tăi copți? Unchiul meu? Nimeni nu este în siguranță acum. Trebuie să rămîn, să-l găsesc pe Michael. Dacă vrei, poți să te duci.

– Fără tine, nu.

Ea se întoarse cu răutate.

– *Fără tine, nu*, îl imită. Ce înseamnă asta? Nu ești soțul meu, iubitul meu, fratele meu. Eu fac asta din propriile mele motive. Motivele tale sînt diferite. Dacă ai vreunele.

Îi întoarse spatele, tremurînd.

El nu zise nimic, dar ea simți că tăcerea lui era năpădită de sentimentele rănite. Erau din lumi diferite, el nu vedea asta? Dragostea te face oare așa orb?

– A'isha, nu înțelegi. Nu sper nimic de la tine. Dacă vrei să-l găsești pe Michael, dă-i drumul. Dar n-o poți face singură. Gîndește-te puțin. Tot locul este întesat de poliția religioasă. Dacă ai șansa să-l vezi tu prima, înaintea lor, n-ai cum să ajungi la el.

Ea se întoarse din nou spre el. Întunericul le ascundea fețele. Ca o iluminare bruscă, înțelese că fața ei totdeauna fusese ascunsă sub un fel sau altul de întuneric.

– Atunci ce propui?

Înainte să răspundă, el ezită.

– Ne ducem la ei, zise.

– Ce vrei să spui?

El îi arătă zidul din partea opusă a aleii.

– Ajută-mă să urc acolo, zise.

Cam la nouă picioare deasupra solului, era o fereastră cu zăbrele și cu obloanele trase. Ea ezită o clipă doar. Cu spatele sprijinit de zid, făcu scara pompierului pentru el. Jenat, el puse piciorul cu grijă și sări, folosind avîntul cu care ea îl împinse în sus ca să ajungă la fereastră. De-a latul ei, cineva întinse, cu mult înainte, fire de sîrmă ghimpată. Acum erau acoperite cu rugină și slăbite, dar vîrfurile erau încă foarte ascuțite. Atent, temător să nu cadă, și julindu-și mîinile, desfăcu un capăt al celui mai de jos fir. Aproape terminase cînd A'isha îl anunță că nu-l mai poate ține.

– Îmi pare rău, șopti ea, mă lasă brațele. Ce încercai să faci?

– Ai să vezi, zise el. Așteptăm cîteva minute, apoi te ridic și pe tine. Tot ce trebuie să faci e să desfăci firul de jos la celălalt capăt.

– De ce... ?

Ea se opri brusc, auzind un motor în alee. Se întinseră pe jos, lipindu-se de zid. Un jeep trecu prin fața deschizăturii, îndreptînd un girofar spre alee. Își ținură răsufllarea. Jeepul trecu, hurelul motorului pierzîndu-se complet în adîncurile nopții.

Era gata s-o ridice spre fereastră, cînd liniștea nemișcată fu sfîșiată de un urlet brusc, agonizant. În realitate dură doar cîteva secunde, dar nimeni din cîți îl auziră nu-l vor uita niciodată. Era imposibil de precizat dacă era cu adevărat un urlet uman sau al unui animal în plină groază a propriei morți. Nu scăzu în intensitate, dar se termină într-un tremur inegal. Aerul rămase plin de ecoul lui multă vreme după aceea.

A'isha se cutremură și-l cuprinse pe Butrus cu ambele brațe. El o ținu ușor, sfîșiat între teama de ceea ce tocmai auzise și dorul amar și înghețat de ea.

– Nu crezi... ?

– Rîf'at sau unchiul tău?

– Nu, eu...

Se bîlbîi. La unchiul ei nu se gîndise deloc. Temerile ei fuseseră legate doar de Michael.

– Credeai că e Michael?

– E aproape timpul. Dacă l-au forțat pe Rif'at să vorbească...

O mîngîie ușor pe creștet. În brațele lui o simțea atît de fragilă, încît se temea să n-o strivească. Dacă fusese într-adevăr Michael Hunt... Se înfioră amintindu-și cît de groaznic ar fi ca fericirea lui să depindă de asta, de moartea altcuiva. Simțea totuși că, în secret, era mulțumit. Dacă fusese Hunt...

A'isha se smulse din brațele lui.

– Crezi că a fost Rif'at?

Ce-i făcuseră oare? Sau unchiului ei?

– Nu știu, răspunse Butrus. Cum aș putea să știu?

Ea aprobă din cap. Speculațiile erau mai mult decît nefolosi-toare. Butrus își împreună palmele din nou. Ea inspiră adînc și-și puse piciorul în căuș. O ridică fără efort spre fereastra cu zăbrele. În mai puțin de un minut, reuși să rupă sîrma ruginită în două. O lăsă înapoi pe pămînt, iar ea i-o înmină fără să spună nici un cuvînt.

Îndoi ghimpii de la capete cu piciorul. Nu era pregătit pentru asta, nu avea să fie ușor.

Primul *muhtasib* era în alee, cam la douăzeci de iarzi de intrarea din aleea principală. Veșmîntul alb îl dădu de gol. În final, dragostea lor pentru puritate avea să-i trădeze, ca întotdeauna.

– Va trebui să mă ajuți, zise Butrus. Nu pot face asta singur.

– Ce dorești să fac?

Începea să înțeleagă ce intenționa să facă Butrus.

– Vorbește cu el. Distrage-i atenția. Spune-i că ai un copil bolnav, cere-i ajutorul. Dacă poți, fă-l să vină aici, în aleea aceasta.

Ea dădu negativ din cap.

– De ce m-ar ajuta? Va trebui să-i spun că l-am găsit pe cel pe care-l caută. Unde vei fi?

– Voi aștepta, zise el. Lasă asta în seama mea.

Spera că puținul antrenament de gherilă pe care-l făcuse cu Liga de Apărare Coptă, avea să fie suficient pentru ceea ce îl aștepta. Se întrebă de ce făcea ceea ce făcea.

A'isha plecă repede pe alee. *Muhtasib*-ul o auzi că vine, cam de pe la jumătatea distanței. Se întoarse și îndreptă arma spre ea.

O clipă destul de lungă ea se gîndi că o va împușca pe loc, acolo unde stătea.

Își ținu mîinile depărtate de corp, arătînd limpede că nu purta nici un fel de armă. El ținea arma îndreptată spre ea, și cînd ea fu la cîțiva iarzi de el, îi spuse să se oprească.

– Am nevoie de ajutor, zise ea. Pe aleea din fața casei mele este un bărbat rănit. Vă rog veniți.

Vorbi cu accent sa'idi, ca o femeie venită recent de la țară, neștiutoare, inofensivă, înspăimîntată.

– Pleacă de-aici! îi ordonă el brutal, fără compasiune în glas.

– Sîngerează, insistă ea. Zice că îl urmărește cineva. Trebuie să-l ajutați.

El ezită. Ea sesiză că momeala fusese mușcată și-l scosese din echilibrul sufletesc.

– Unde e omul ăsta?

Ea-i arată cu degetul aleea unde aștepta Butrus.

– Mergi înainte, îi ordonă.

Era suspicios, neliniștit și cu mult mai tînăr decît îi păruse la început. Optsprezece ani, probabil, cel mult nouăsprezece, un băiat înconjurat de bezna adultă.

Ea merse cu băgare de seamă, simțîndu-i prezența în spate, conștientă de arma automată care putea s-o sfîrtece în două într-o fracțiune de secundă. Fiecare pas dura cît o eră. Undeva, foarte departe, se auzi o voce stridentă în tăcerea vastă a orașului muribund. Își ținu respirația. Îl simțea, ucigător de aproape.

Brusc, el se opri.

– O clipă, zise. Cum te cheamă?

– Dunya, răspunse ea, dînd numele mamei ei.

Știa că o caută, dar nu știa dacă îi cunoșteau numele.

– Întoarce-te! Vreau să-ți văd fața. Ea se răsuci, încercînd să rămînă în umbră. De ce ești afară atît de tîrziu? De ce n-ai chemat vecinii în ajutor?

– Se tem toți, îi răspunse. Stau înăuntru. Din cauza molimei.

– Nu-i nici o molimă în Cairo, zise el, recitînd dogma oficială. Vino aproape, vino aproape.

Avea o lanternă în mînă, avea să i-o pună în față. Nu o va lua nici o clipă drept o fată de la țară.

Sări înainte ca el să aibă timp să ridice măcar o mînă să se apere, doborîndu-l la pămînt. Corpul ei mic nu se putea măsura cu forța lui, dar furia, durerea și disperarea îi înzeciră puterile. El era sub ea, zăpăcit, urlînd. Disperată, îi acoperi gura cu mîna, înăbușindu-i țipetele. Acum, el dădea din picioare, revenindu-și din șocul inițial provocat de atacul ei. Nu știa cît de mult va mai reuși să-l țină. Puterile i se scurgeau rapid, trebuia să depună eforturi ca să-l țină la pămînt. Cu o mînă, el o lovea peste cap și peste spate, încercînd să scape de ea.

I se păru un veac pînă cînd ajunse Butrus la ei. Fără un cuvînt, îngenunche în spatele *muhtasib*-ului, aruncîndu-i un lat de sîrmă ghimpată peste cap. Butrus trase tare, cu toată forța, de capetele sîrmei, aducîndu-l unul peste altul, încrucișîndu-le, strîngînd metalul ruginit în jurul gîtului victimei sale.

Omul se smuci, aruncînd-o pe A'isha la o parte. Turbat acum, se luptă să se ridice în picioare, dar Butrus îl ținu jos, cu un genunchi pe fiecare umăr. Ghimpii intrau în gîtul tînărului, făcînd să-i țîșnească sîngele. Încerca să țipe, dar nu reușea să scoată decît niște sunete nearticulate. A'isha urmărea cu oroare cum se lupta pentru viață, cu membrele zvîcnind și fața contorsionată. Mai mult decît orice, o înfricoșară ochii lui. Nu era nici un apel, nici o rugăminte de îndurare, numai frustrare și mînie. Își întoarse privirea în altă direcție, fără cuvinte. Cînd se uită din nou, fața acestuia se liniștise, tumultul brațelor și al picioarelor se transformase într-o ultimă încordare spasmodică, ajungînd în cîteva momente la o nemișcare desăvîrșită.

Își dădu seama că era ceva în neregulă cu mult înainte să ajungă la Fajjala. Tăcerea descuranjantă, străzile pustii, ecourile vocilor reduse brusc la tăcere, toate acestea îl avertizaseră de un pericol posibil. În mod obișnuit, s-ar fi întors din drum, dar acestea nu erau timpuri normale.

Fu deosebit de atent tot drumul pînă la al-Sabtiyya. În fiecare îngrămădire de umbre i se părea că vede dușmani. Mai erau aprinse doar cîteva becuri pe străzi, lăsînd întinderi mari ale bulevardului cufundate în întuneric. Merse cu grijă, evitînd băltoacele și gropile neastupate, acte de curaj în orice timp. Auzi un zgomot foșnit, ca și cînd ceva moale trecu pe lângă el. Un șobolan mare. Primul pe care îl văzuse.

Văzu librăria. La fereastra de sus era lumină și peste tot la etajele al doilea și al treilea în susul și în josul străzii. Se simți liniștit într-un mod straniu. Dar de ce nu era nimeni pe străzi? Fusesse reinstaurată starea excepțională? Se mai putea întoarce chiar și acum, însă avea nevoie de răspuns în noaptea asta și trebuia să-i dea medicamentele lui Rif'at. Dacă acestea îi salvau viața librarului, ele erau o mică răsplată pentru tot ce riscase el pentru Michael de-a lungul anilor.

Ușa era deschisă. Michael ezită, întrebîndu-se ce ar putea să găsească înăuntru. Nu va mai veni niciodată aici, indiferent ce s-a întîmplat.

În spatele lui auzi pași. Se răsuci și văzu două figuri venind spre el din umbre. *Muhtasibin*. Recunoscu hainele albe. Aveau arme automate și mergeau aroganți în direcția lui. Privi în susul și în josul străzii. Avea vreun rost să o ia la fugă? Așa, de-al naibii, ca un ultim gest? În oricare din cele două direcții, strada se întindea ca moartea.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ

Pînă în ultimul moment, ea se gîndi că totul se va dovedi a fi o greșeală. Va fi un alt bărbat, un străin, cineva lipsit de importanță pentru ea sau, mai rău, se gîndi ea, era cineva care venise s-o caute, cineva care, într-o altă clipă, o va recunoaște prin *thawb*-ul alb în care se deghizase și va da alarma. Apoi el se întoarse într-o rază de lumină care dădu feței lui o formă printre umbre, și familiaritate, iar ei îi sări inima, frica pentru ea dispăru complet, fiind înlocuită de o devoratoare teamă pentru el.

– Michael, șopti ea. Nu te teme. Sînt eu, A’isha. Stai calm și nu da nici un semn că m-ai recunoscut.

El o privi, speriat, uluit de improbabilitatea de a fi reală. Se gîndise că n-o va mai vedea niciodată.

– A’isha?! Nu cred... Ești chiar tu?

– Da, iubirea mea. El îi auzi timbrul vocii schimbat și, într-o strălucire momentană de lumină, văzu privirea pierdută și rănită din ochii ei. Involuntar, dădu să o cuprindă în brațe, dar ea se trase înapoi. Pentru Dumnezeu, nu mă atinge, nu arăta că mă cunoști. Locul e plin de *muhtasibin*. Trebuie să plecăm de aici cît mai repede posibil. Bûtrus și cu mine te vom aresta. Vom merge cincizeci de metri în direcția aceea, după care vom intra pe o alee. O dată ajunși acolo, o luăm la fugă.

– Cum...?

Butrus îl apucă de braț.

– Să mergem, zise.

A'isha îl apucă de celălalt braț, gîndindu-se cît de mult trecuse de cînd se atinseseră ultima oară și cum reîntîlnirea lor devenise o parodie. Era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată: să-l atingă fără afecțiune, să-l tragă pe o stradă rece și întunecată, jucînd un rol, așteptînd ca, în orice clipă, să se declanșeze o alarmă care să-i despartă pentru totdeauna. Era sigură că erau urmăriți, că cineva își puna deja întrebări și că în cîteva clipe vor fi aruncați la pămînt, plini de sînge și buimaci. Fiecare răsufare era o durere fizică, fiecare pas, o viață de om.

Depășind șocul inițial, Michael își jucă rolul perfect. Se opuse răpitorilor săi, ca și cînd voia să se elibereze. Butrus se întoarse și-i dădu ceea ce păru o lovitură puternică, cu patul armei, în stomac. Michael se împletici și se poticni, ca și cum și-ar fi pierdut respirația, lăsîndu-și toată greutatea pe cei care-l însoțeau.

Zece metri.

Liniștea era ca un ou gata să se spargă. Măriră pasul, luptîndu-se cu impulsul de-a o rupe la fugă.

Douăzeci de metri.

Magazinul rămăsese mult în urma lor acum. Liniștea, ca un lichid, îi învăluia, îi îneca, pașii lor afundîndu-se în ea ca niște bolovani. Nimic nu se mișcă. Nimeni nu strigă. Întunericul aștepta. Tăcere peste tăcere, pas peste pas.

Treizeci de metri.

A'isha văzu deschiderea din alee în dreapta ei. Tăcerea se întindea din ce în ce mai puțin densă, tensionată, ca o coardă de vioară întinsă pînă la punctul de rupere.

Undeva pîrii un emițător-receptor. Fără nici un avertisment, întunericul explodează în sunet și lumină. Se auzi o voce, distorsionată de un megafon, tulburînd liniștea. În fața lor, un șuvoi luminos țîșni la viață, luîndu-le din fața ochilor vederea pe care o mai aveau, orbindu-i.

– Puneți armele jos, bubui vocea. Sînteți înconjurați. Nu aveți încotro să mergeți. Nu puteți fugi de Allah.

Aproape fără să gîndească, Michael înșfăcă arma automată de la A'isha, o ridică în direcția luminii și trase exact în rază. Urmă o explozie, sticlă spartă. Cineva urlă. Întunericul năvăli la loc.

– Fugiți, strigă Michael. Fugiți!

Fugiră. Orbi, călăuziți de memorie și de instinct, cu ochii încă pulsînd dureros din cauza luminii puternice, cu urechile surzite de ecoul vocii tunătoare. Se auzi o împușcătură, apoi alta. Gloanțele intrară în pămînt aproape de ei. O rafală de foc automat atinse zidul după ce trecură ei, rupînd bucăți de piatră din el.

– Aici! strigă Butrus.

Intrară în alea din dreapta lor, abia vizibilă ca o schimbare în întuneric. Se buluciră, conștienți de ropotul pașilor lor pe ea. Viteza era însă esențială dacă voiau să ajungă suficient de departe de grupul principal de *muhtasibin* staționat în jurul librăriei.

Se auzi un strigăt:

– *Qifu!* Opriți-vă!

Din umbră se desprinsese o figură, o fantomă ce se contopi cu fantomele luminii din ochii lor.

Continuară să fugă. Se auzi o împușcătură. Butrus țipă și căzu pe spate. Michael trase în direcția figurii în alb, o scurtă și precisă rafală care-și atinse ținta. *Muhtasib*-ul scoase un sunet, căzu și rămase absolut nemișcat.

– Butrus! Ești bine?

A'isha îngenunche lîngă el, ridicîndu-i capul.

– Umărul... meu. Glonteale m-a nimerit în umăr. Îmi voi reveni.

– Poți să te ridici? Cu ajutorul A'ishei se ridică în picioare. Glonteale a trecut prin umăr?

– Nu știu, se crispă Butrus. Nu cred.

Cu grijă, A'isha își plimbă mîna pe spatele lui. Nu era nici o urmă de rană de ieșire. Glonteale era mai mult ca sigur înăuntru. În spatele lor se auzeau motoarele pomite, voci aspre dînd ordine și pași alergînd.

A'isha smulse veșmîntul alb de pe *muhtasib*-ul mort, apoi îl ajută pe Butrus să și-l dea jos pe al lui. Luă arma pe care o purtase el și porni, cu Butrus alături de ea, ținîndu-și mîna dreaptă cu stînga. Îl urmară pe Michael mai adînc în alee. Nu exista nici o altă cale de fugă: de ambele părți erau ziduri înalte cu uși încuiate care interziceau orice speranță de scăpare. Continuă să fugă, hărțuiți de zgomotul pașilor care îi urmăreau.

– Ne vor tăia calea la capătul aleii! strigă A'isha.

Se îndreptau spre aleea care dădea undeva în spatele lui Kamal Sidqi, un pasaj suficient de larg ca să permită accesul vehiculelor pe roți. Chiar cînd vorbea, în fața lor apărură o lumină. Era purtată de un vehicul blindat cu motorul în funcțiune.

Ajunseră la colț. Michael se lipi de zidul de pe partea dreaptă. Grăbit, privi spre pasaj. Cînd își trase capul înapoi, A'isha veni lîngă el.

Michael îl ajută pe Butrus să se țină pe picioare.

– Repede! strigă el.

Fugiră pe străduță. A'isha îi aștepta la cîteva iarzi mai în jos, la intrarea într-un pasaj și mai îngust.

– Aici, înăuntru, zise ea.

Se mișcă în tăcere pe vîrfurile picioarelor, căutînd siguranța mai mult în liniște decît în viteză. În urma lor, auziră bărbați strigînd.

Aleea era întortocheată și-i conduse într-un labirint de alei și mai înguste și poteci neumblate. Curînd se treziră prinși în capcana unui pasaj strîmt care se închidea cu un zid înalt de zece picioare.

Cînd încercară să se retragă, auziră pași apropiindu-se. Următorii nu puteau mai fi departe de cîteva sute de iarzi.

– N-avem altă șansă, zise Michael. Ajută-mă să urc.

A'isha îl ajută să se cațere pe zid. Michael se lungi pe el, întinzînd mîna în jos, îl apucă pe Butrus de mîna bună și-l trase pe zid, trecîndu-l în partea cealaltă. Pașii erau aproape lîngă ei acum. A'isha întinse mîna. Palmele lor se întîlniră și, o secundă, ei înghețară. Michael o trase cu putere, ea se cățără și trecu

dincolo. În deschiderea aleii apărură lanterne. Michael trecu și el de zid și se lăsă ușor pe pământ. Își ținură respirația.

Pașii se opriră, ezitară, se îndepărtară. O liniște cumplită. Întuneric peste tot, nicăieri nici o lumină, nici o mișcare. Un șobolan trecu peste piciorul A'ishei, sperînd-o. Șobolanul era mare și avea o coadă lungă. Se ghemuiră la baza zidului, respirînd rar și ascultînd cu atenție zgomotele făcute de urmăritori. Se lăsă o tăcere grea, ca și cînd zidul era granița către o altă lume.

După cinci minute, porniră pe aleea îngustă. De o parte și de alta se înălțau ziduri goale, ca pereții unui canion. Mai trecu un șobolan, apoi altul. Trecură prin alei înguste și întortocheate, mărginite de ziduri înalte și urîte. Ceva nu era în regulă. Nu erau *muhtasibin* aici, iar zona prin care treceau era tăcută ca un cimitir. Nu văzură lumini în ferestre, nu auziră voci, nici măcar zgomotul îndepărtat al televizoarelor sau radiourilor din spatele ușilor închise.

Luna se iți de după un nor, aruncînd o lumină slabă, palidă asupra orașului. Lumina învălui ca o pastă zidurile vechi, clădirile în ruină, casele abandonate. Era ca și cînd nu se mai aflau în Cairo deloc, părăsiseră umanitatea și veniseră într-un loc aparte, ruinat, o grădină întunecată, îngrădită cu pereți înalți, un oraș al morților. Cam la zece iarzi în fața lor, o ceată de forme prelungi și sure o luară la fugă în lumina palidă a lunii.

– Unde sîntem? întrebă Michael.

Cunoștea bine Cairo. Niciodată, nici chiar în cele mai cumplite coșmare nu intrase sau auzise de acest loc.

A'isha nu zise nimic. Încet, cu greu, începuse să priceapă. Întinse mîna după el, găsindu-i-o pe a lui în întuneric. Se uită în jur: la șobolani, la zidurile bolnave și stricate, la bucățile de zdrențe care fluturau în briza pestilențială. Și înțelese.

Cu tandrețe, îl trase mai aproape. Fața lui strălucea în lumina lunii, nefiresc de luminoasă. Ochii lui nu erau ai lui, era un străin pe care ea încercase să-l iubească. Îl sărută, cu ochii strîns închiși, la început ușor, apoi cu nerăbdare, nemiareținînd nimic în ea.

Butrus privea din penumbră. Avea pulsul accelerat și umărul îi pulsa dureros, însă se forța să se uite. Și el înțelesese la fel de bine unde erau și ce urma să găsească dacă prospectau mai adânc în această zonă răvășită. Înțelesese, dar, văzîndu-i pe Michael și A'isha îmbrățișați, nu mai simți nimic. Nimic nu mai era important, deoarece știa că nu vor părăsi niciodată vii acest loc.

CAPITOLUL CINCIZECI

Zidul se întindea în ambele direcții cît se vedea cu ochii. Cu fiecare zi creștea mai lung și mai înalt. Era gros de patru picioare, iar în final urma să aibă o înălțime de cincizeci de picioare și o mie trei sute de mile lungime. Tot ce era pîgîn în Egipt avea să intre în componența lui: piramide și morminte, temple și obeliscuri, ruinele secolelor, cărămidă și piatră, transpirația celor morți de mult și sîngele celor vii.

Echipe de bărbați lucraseră cu mîinile goale la săpatul unei fundații în nisip, oprind surparea părților laterale cu planșete de lemn, apoi umplînd șanțul cu ciment și pietriș cărat tocmai de la el-Lisht și Maidum. Această fundație brută fusese nivelată de alte echipe zile și nopți la rînd. Pe toată lungimea frontierei, procesul de execuție al fundației continua încă fără să fi fost întrerupt. Roabele veneau pline cu pietriș și plecau goale.

Pe această fundație se construia zidul. Mîini necalificate așezau cărămidă pe cărămidă, lipindu-le între ele cu mortar amestecat pe loc. Apa era adusă cu cisterne mari; chiar și atunci cînd forța de muncă tînjea după odihnă, cisternele veneau de la bazele situate de-a lungul fluviului și-și goleau conținutul în bazinele gigantice în care se amesteca cimentul.

Noaptea, lămpi cu arc luminau zidul, astfel că munca putea să continue fără întrerupere. Cei care lucrau ziua încercau să ciupească câteva ore de somn în corturi șubrede, odihna lor fiind tulburată de frigul aspru al deșertului și de zgomotul monoton făcut de generatoarele electrice care țineau lămpile aprinse. Lucrarea avansase pe un front de cinci sute de mile, cu aproape optzeci de secțiuni completate simultan.

În fiecare zi mureau tot mai mulți oameni. Unii din cauza extenuării. Unii din cauza insolației. Alții din cauza supărărilor. Cei mai mulți erau răpuși de molimă. Morții zăceau pe locul unde căzuseră sau erau tîrîți de lîngă zid, pe nisip, dacă erau în calea roabelor cu cărămizi. Cei care nu erau morți încă erau, în cel mai fericit caz, vii doar pe jumătate. O vreme, munca își încetinea ritmul, pînă cînd erau aduși cu autobuzul voluntari proaspeți din orașe sau din provincie. Fermele rămîneau goale pe măsură ce *muhtasibin* scotoceau țara, forțînd pe oricine peste vîrsta de douăzeci de ani să se alătore marelui pelerinaj la zid.

Nu-i hărțuia nimeni, nu-i biciuia nimeni să muncească. Erau animați de o pasiune imensă, o grabă înfricoșătoare și, mai presus de toate, o teamă copleșitoare de molima care se răspîndea cu rapiditate. Munceau pînă cădeau și, dacă erau în stare să se așeze pe picioare din nou, își reluau munca. Nimeni nu se plîngea.

Tom Holly ajunsese la zid imediat după miezul nopții de 29. Traversase încet deșertul libian, pe jos în mare parte, călărînd doar atunci cînd era sigur că nu atrage atenția. Știa că era căutat și-și amintea de numeroasele excursii pe care le făcuse prin această regiune înainte de absolvire.

Luna întindea frînturi de perdele albe pe suprafața grosolană din cărămidă antică și mortar improvizat. Această porțiune fusese terminată de mult. Nu se mișca nimic. Nu era pază, nu erau cîini, nici alarmă. La ce ar fi fost folositoare? Zidul nu era construit împotriva

intrușilor umani, așa cum se spusese, ci ca un obsatcol împotriva vîntului otrăvit care venea din Vest.

Zidul nu era așa greu de escaladat cum părea. Avea crăpături și proemințe. Ca într-un vis, învăluit de lumina lunii, Tom urcă ușor pînă în vîrf, apoi trecu în partea cealaltă. Nimic nu prevestea că la întoarcere nu va fi la fel de simplu de cățarat exact pe unde venise. Știa însă că, numai prin faptul că trecuse dincolo de zid, se angajase personal în runda finală a jocului.

VII

„Ele se vor rostogoli pînă în fundul iadului.“

Iov, 17:16

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU

Cairo era extenuat, înconjurat cu piramide de morți. Înecat cu cadavre, fluviul împărțise orașul în două jumătăți inegale, anexe întunecate ale apelor sale involburate. Pe străzile pustii, cîinii se furișau în cadrele ușilor în căutare de adăpost. În spatele ușilor încuiate, muribunzii tremurau de frig și ardeau de febră. Cei vii ședeau tăcuți, privind în oglinzi pătate și sparte, căutînd primele semne ale propriei lor morți.

Luna se ascunsese în spatele norilor negri, luînd cu ea și bruma de lumină. Dintr-un cer violat și rănit cădea ploaia, un fel de burniță intermitentă. Credeau că noaptea nu se va termina niciodată.

Ședeau în holul abandonat al unei case, înghesuiți pe muchiile aspre ale frigului și ale întunericului. Capul A'ishei era sprijinit de umărul lui Michael, părul lung, încîlcit și ud, atîrna pe pieptul lui. Își ținea ochii strîns închiși. Își imagina că erau din nou acasă, în siguranța apartamentului lui sau departe de toate astea, în Franța sau Anglia. Oriunde altundeva în afara Egiptului, departe de Cairo, oriunde în afara acestui loc îngrozitor.

Încercă să-și astupe urechile în fața acestei liniști care o presa din toate direcțiile, înghițind-o ca apa pe o înecată, neîndurătoare și iute. Cele câteva vorbe pe care ea și Michael le schimbaseră fuseseră mai rău decît nimic.

Butrus ședea puțin mai departe de ei, în cealaltă parte a coridorului, îngrijindu-și umărul rănit, adormit pe jumătate, semi-conștient din cauza durerii sîciitoare. A'isha făcuse tot ce putuse pentru a-i pansa rana, însă nu era nevoie de multe cunoștințe de specialitate să-și dea seama că, în curînd, urma să fie necesar un ajutor medical. Se foia neliniștit în semivisele lui, din cauza durerii și a ceea ce simțea. Chiar și în momentele de luciditate nu le putea despărți.

Nu se aventuraseră pe scări în sus. A'isha avea o lanternă luată de la unul dintre *muhtasibin* pe care îi ucisaseră. O folosisese la început să găsească drumul, dar, la un moment dat, o stinsese. Lumina nu dezvăluise nimic altceva decît mizerie și decădere.

Peste tot era praf, în pliurile zdrențelor și în îndoiturile încîlcite; pe trepte, pe praguri, pe tocurile ferestrelor. Peste tot erau șobolani. Uriași, negri, cu cozi roz și ochi sclipitori. Își săpaseră drumuri prin clădiri, lăsînd urme vizibile de labe pe toată suprafața covorului de praf. Nu se temeau, semn că erau obișnuiți cu prezența omului. Peste tot își lăsaseră morții să se descompună.

Ea deschise ochii, în sfîrșit, clipind în întuneric. Visele i se spulberaseră. N-avea nici un rost să se agațe de ele.

– Asculți și tu? întrebă ea.

– Da, răspunse el, ascult.

Ea tăcu. Nu era mai bine să-l lase în ignoranța lui, să-i lase încă puține ore de pace? Pînă la răsăritul soarelui și pînă va înțelege singur? Dar el îi ceruse să-i spună și, după ce fuseseră atît de mult timp despărțiți, ea nu putea să-i ascundă nimic.

– L-au izolat total, zise ea încet, poticnindu-se. Un sector întreg al orașului. Am crezut că-i doar un zvon, unul dintr-acelea fără

sens, de care nu te poți feri în Cairo. Știi cum e. Nu i-am acordat atenție. M-am gândit că nu pot să fie așa de proști.

– Vorbești fără noimă, zise el. De ce l-au izolat?

Ea ezită să răspundă. Apoi ieși totul într-un singur cuvânt.

– Molima, zise. L-au izolat din cauza molimei. A izbucnit într-o zonă, la început. Un singur sector, Bulaq. Nu știe nimeni de ce. Probabil din cauza șobolanilor. Dacă această izbucnire a urmat modelului tradițional, înseamnă că a fost o invazie a lor dinspre regiunea Mării Negre. *Pasteurella Pestis* este o boală întâlnită la rozătoarele de stepă. Șobolanii infectați au migrat înapoi, s-au înmulțit și apoi au împrăștiat boala vecinilor lor umani. Oricum, oamenii au început să moară în număr mare, cei mai mulți în acest cartier. Așa că cineva a zis: „De ce să nu impunem o carantină? Să închidem complet cartierul Bulaq construind un zid de jur împrejur și să-i lăsăm acolo? Nimeni nu intră, nimeni nu iese. Jumătate dintre ei sînt coți, de-abia scăpăm de ei. Pe restul să-i salveze Allah, dacă vrea. Asta ne va lăsa cu doar o mînă de cazuri izolabile în restul orașului.“ Așa s-au gândit și au crezut că pot să o țină în frâu, că Allah îi va ajuta să ridice bariere împotriva infecției. S-au înșelat, desigur; totuși, au izolat acest sector. Au delimitat un triunghi aproape perfect, mărginit la vest de Corniche, la nord, de o parte din al-Sabtiyya, apoi brusc în jos, în spatele lui al-Qulali cam pînă spre 6 Uktubir, toată partea vestică a al-Galei, lăsînd magistrala de cale ferată neatinsă pînă în nord-vest de-a lungul 26 Yuliyu. Asta a lăsat clădirile Radioului și Televiziunii în exterior. Au ridicat ziduri pe toate străzile, apoi au blocat toate ușile și ferestrele care dădeau în afară.

Ea privi spre el, la forma lui neclară, care începea să se alerteze în întuneric.

– Sîntem într-un cimitir, explică ea în continuare. Un cimitir de ciumați.

– Oamenii au acceptat? N-au încercat să evadeze?

– Ba da. Așa am auzit. Unii au încercat, dar au fost puși paznici pe toate rutele posibile de scăpare. Nimeni n-a reușit să scape viu.

– În seara asta nu erau paznici când am trecut noi.

– Trebuie că i-au demobilizat după un timp. N-a mai rămas nimeni care să evadeze. Ce rost mai aveau paznicii? Ea tăcu puțin. Dar îi vor pune înapoi. Să ne aștepte. Sîntem prinși în capcană, Michael; gârzi afară, șobolani înăuntru. Șobolani și numai Dumnezeu știe ce aici, în camerele astea.

Se cutremură. El o strînse în brațe, fără cuvinte.

După un timp, se trase înapoi și se sprijini de zid. Când făcu mișcarea, simți ceva în buzunar, plicul pe care i-l dăduse Rif'at. Îl scoase și i-l dădu lui Michael, explicîndu-i ce era și cum ajunsese în posesia lui.

– Dă-mi lanterna, zise el.

Deschise plicul mototolit și scoase o bucată de hîrtie pe care Rif'at scrisese cu mîna lui textul mesajului de la Century:

R 84156 / ED / 29.12.99

Începerea transmisiunii: 1723

Sursa: EGYPTDESK, VAUXHALL c PH

Destinația: BAZA DIN CAIRO

Operator: B 9

TEXT

P.H. trimite felicitări pentru întoarcerea ta din morți. Confirmăm plecarea lui Moș Crăciun din U.K. 17.12.99. De asemenea, confirmăm mesajul lui în aceeași dată, la întîlnirea propusă. Moș Crăciun va ajunge la Palatul de Zahăr între orele 15.00 și 22.00 noaptea, între 31 și 1. Puneți accentul pe posibilitatea amînării trecerii frontierei ostile. Ca răspuns la cererea ta din 29.12.99, avem instrucțiuni care hotărîsc că evacuarea pe mare, acum, este imposibilă. Este absolut necesar să te întîlnești cu Moș Crăciun, P.H. cere amănunte despre A.M. Ai știri în

chestiunea R.M. Dorește și el detalii ale investigațiilor tale la Alexandria, prioritate maximă. Mult noroc.

SFÎRȘITUL MESAJULUI

Sfîrșitul transmisiunii 1724. Fără semnătură.

Michael strînse hîrtia în mînă încet, apoi o aruncă jos. Lanterna lumină cu o rază puternică excrementele de șobolan. Moș Crăciun era numele de cod al lui Tom Holly. Palatul de Zahăr era termenul lor de argou pentru cafeneaua Sukaria din Khan al-Khalili. Un calcul sumar revelă că Tom îl va aștepta pe Michael acolo peste două zile, cel mult trei.

A'isha ridică ghemotocul de hîrtie și-l desfăcu. După ce-l citi, îl puse inconștient înapoi în buzunarul ei și întrebă:

– Ce e Palatul de Zahăr?

– Sukaria, zise el. Acolo obișnuiam să ne întîlnim, era localul nostru. Nu ne deranja nimeni, puteam sta la o singură ceașcă cu cafea o seară întreagă, dacă voiam.

Închise ochii. Cum naiba devenise Percy Haviland atît de adînc implicat? Și de ce oare bătrînul pungaș era atît de interesat de ce lucrase Michael în Alexandria? Ceva era greșit, era sigur de asta.

Cum naiba obținuse Tom Holly permisiunea pentru o misiune de teren în Egipt? Oricine știa că era culmea nebuniei să trimiți un șef de birou în propriul său teritoriu, în special într-o situație ca aceasta. Tom făcuse vreo încurcătură? Asta să fi fost? Sau asta se întîmpla? Acționase din proprie inițiativă și acum Vauxhall-ul încerca să-l acopere, să facă ceva bun pentru o treabă proastă? Asta era ceea ce se petrecea? Sau totul trecea prin mîinile „cîrțiței”? Cu groază, Michael se întrebă pentru prima oară dacă nu cumva cîrțița ar putea fi Percy Haviland în persoană.

Deschise ochii și o văzu pe A'isha. Lacrimi lente i se prelingeau pe față. Tremura, însă nu de frig. Michael întinse brațele și o trase spre el.

– Am crezut că ai murit, șopti ea. El nu zise nimic. Se simțea atât de departe de ea, încât își puneă întrebarea dacă va mai găsi vreodată calea de întoarcere. M-am gândit că nu te voi mai revedea, continuă ea. El o auzi, dar nu zise nimic. O ținea în brațe, dar putea fi un străin susținând un alt străin. S-a întâmplat atât de demult? întrebă tot ea. Pare că au trecut ani, dar n-au putut fi.

– Nu, zise el cu greutate. N-au fost ani.

Urmă o tăcere lungă, chinuită. Michael se cutremură și o strînse mai aproape de el, dorindu-și ca întunericul și tăcerea să-l părăsească pentru totdeauna.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI

Întunericul se ridică, dar liniștea rămase intactă. Michael se trezi dintr-un somn care se transformase rapid în coșmar. Văzuse din nou piramida, umblase prin coridoare nesfârșite și privise cum zeul cu cap de țap se reinstalase pe tronul lui. Trezindu-se în dimineata cenușie, după un vis împărtășit de atîția alții, se simți îpuținat, pradă unor temeri pe care nu le putea numi.

A'isha era trează deja. O găsi la piciorul scărilor, schimbîndu-i bandajul lui Butrus. Coptul avea febră și dureri mari. A'isha îl privi pe Michael care se apropia.

– Trebuie să-l scoatem de aici, Michael. Rana este inflamată. Are nevoie de antibiotice și dezinfectante.

Michael privi în jurul lui. În lumina zilei murdăria și degradarea erau mai vizibile. Plăci de ipsos lipseau complet sau atîneau de pe ziduri. Pe trepte erau cioburi de sticle sparte. La capătul primului rînd stătea nemișcat, cu fața la ei, un șobolan mare, cu ochii roșii, care se uita fără teamă la ei.

– Ai dreptate, recunosc el. Dar cum o vom face? Dacă e adevărat ceea ce ai spus, vor înconjura acest loc. Nu vom fi în stare să ieșim afară, cel puțin la lumina zilei.

A'isha fu de acord. Termină legătura bandajului și se uită din nou în sus. Era prima oară cînd el o vedea în lumină normală, de cînd se regăsiseră. Gîndi că îmbătrînise.

– Arăți obosită, zise el.

– Și tu.

El încuviință din cap.

– Paul e mort.

Rosti asta cu brutalitate, deși nu așa intenționase. Ca și când vorbise altcineva.

A'ishei i se tăie respirația.

– Nu mi-ai spus nimic despre tine. Despre ceea ce ți s-a întâmplat pe parcursul ultimelor câtorva săptămîni.

– Te-am căutat, răspunse el cu o voce fermă. De cînd am primit scrisoarea ta.

Ea îl privi. Era oare adevărat? O căutase în tot acest răstimp? Fuseseră momente în care se îndoise, cînd gîndise că el luase un vapor și plêcase înapoi, în Anglia. Îi căută mîna. Era rece.

– Hai să ieșim, propuse ea. S-ar putea să doarmă puțin acum.

Ieșiră afară în dimineata tăcută, pe o stradă cu case dărăpănate și abandonate. Undeva, o ușă bătută de vînt se tot lovea de tocul ei. Pe partea cealaltă a străzii, o țeastă de oaie strălucea albă în lumina unui soare palid. Peste tot era un miros de hoit, iar izul de descompunere le întorcea stomacul pe dos.

Se plimbară încet pe străzile moarte, pe lîngă magazine abandonate. În amîndoi era un gol, un gol care nu venea de pe străzi sau din clădirile abandonate, ci din interiorul lor. O vreme nu vorbiră, nici nu se atinseră. Apoi, trecînd pe lîngă o pancartă care proclama o nouă viață pentru națiune, el o apucă de mînă. Era atît de fragilă, încît îi simțea oasele ascuțite prin piele.

În sfîrșit, începură să vorbească. Ea îi povesti tot ceea ce i se întîmplase, de evadarea cu Butrus și despre noaptea de dinainte, la Rif'at.

– Îmi pare rău de unchiul tău, zise el.

– A fost un trădător. Tu l-ai plătit să-și trădeze țara. Nu-mi pare rău pentru el.

– L-am plătit? Ți-a spus el asta?

– Nu, dar cred că a existat un preț.

– Un preț, da, sigur. Însă niciodată bani. Nici influență. Nici promisiuni. Nu i-am dat nimic lui Ahmad Shukri. A făcut totul din simțul datoriei.

– Datoriei? Ea se înfurie. Și-a trădat țara. Ce simț al datoriei poate conduce un om la asta?

Michael scutură din cap.

– N-a trădat niciodată Egiptul. Nici nu i-ar fi trecut prin minte. Ahmad și-a iubit țara. A fost de acord să mă ajute pentru că eram pe jumătate egiptean, fiindcă împărtășeam aceleași speranțe. Ahmad a venit la mine fiindcă era îngrijorat de contactele dintre guvernul anterior și alte structuri mai puțin stabile din regiune. Organizația din care făcea parte chiar el fusese infiltrată masiv cu proirakieni și alte elemente.

– El a venit la tine?

– Da. Știa cine sînt și m-a căutat. Trebuia să ne ajutăm reciproc. Din cînd în cînd, eu îi dădeam cîte o informație. Nimic altceva n-a schimbat ordinea asta.

A'isha rămase tăcută. Continuă să se plimbe. Cum dădura colțul străzii, văzură în fața lor o mulțime de șobolani îngrămădiți ca un roi de muște pe ceva lung și răvășit care zăcea în mijlocul drumului. Se grăbiră să se întoarcă și făcură un alt cot, în altă direcție. Abia atunci Michael își dădu seama că nu erau nici mașini, nici autobuze și nici un fel de vehicule motorizate.

– Nu mi-ai vorbit despre Paul, reluă ea ideea. Ai zis că a murit, atîta tot.

Cu pauze, începu să-i explice. Cuvintele ieșiră într-un șuvoi, aproape incoerent, sfîșiind liniștea și umplînd-o cu durere.

Brusc, fără anticipare, se pomeni plîngînd. Toată viața lui fusese păcălit de lacrimi: de lacrimi de rușine, de regret, de mînie. Și acum, în acest loc mizerabil, nepotrivit, îl năpădiră ca un roi de viespi. Spre surprinderea lui, se pomeni gîndindu-se la fata pe care o văzuse pe geamul trenului, la fața ei palidă, la tristețea din ochii ei, la *muhtasib*-ul care deja îi pusese pistolul la tîmplă. Putea să înțeleagă soarta lui Ronnie, a lui proprie, dacă ajungea s-o sfîrșească, chiar și ceea ce i se întîmplase lui Paul, dar fata aceea, de ce? Din cauza ei, morțile celorlalți nu aveau sens, erau nimic, nici măcar gesturi împotriva nonsensului fundamental al lucrurilor. Ronnie, Paul, oameni pe care îi ucisese el.

Ea îl ținu în brațe pînă cînd plînsul încetă. Mîinile ei îl mîngîiau cu mișcări reflexe de afecțiune și resemnare. El era din nou al ei, oricum, pentru o perioadă scurtă. Îl dorea, îl dorea atît de mult, încît trebuia să-și muște buza să se abțină să strige.

Pe măsură ce i se uscau lacrimile, deveni conștient din nou de prezența ei. Își dădu capul un pic pe spate și o privi, ca și cînd o vedea pentru prima oară. Se gîndi că era frumoasă, speriată și un pic nebună. Cînd se cunoscuseră, o crezuse distantă, aproape de gheață, apoi, în cîteva momente, se topise. Ochii îi erau întunecați, nu putea vedea nimic în ei. Simți mîna ei pe obraz. Fără să scoată un cuvînt, îi desfăcu nasturii hainei și o dădu la o parte. Mîna lui îi atinse sînul și o simți invadată de aceeași dorință care-l cuprinsese și pe el. Îl lăsă să o dezbrace, se lipi de el, îl sărută, nepăsîndu-i că era atîta liniște sau că străzile erau lungi, goale și pline de praf.

O întinse acolo, jumătate pe haină, jumătate în murdăria străzii. Nu era urmă de eleganță nici în act, nici în intenție. Prin geamurile închise, îi urmăreau morții, fără cuvinte. Îi ridică fusta pînă deasupra taliei, o dezbracă. Își trecu degetele peste ea, ușor și perfect, iar ea țipă cuprinsă parcă de panică. El o readuse la tăcere cu un sărut care se transformă în nebunie, în vreme ce îi rupse rochia și-și lipi buzele de sînii ei, apucîndu-i sfîrcurile cu gura udă. Se gîndi la Carol și la pasiunea ei ieftină, la Paul și la dezaprobarea lui, și la sînii din palmele lui – ai lui Carol, ai A'ishei și ai primei femei pe care o iubise. O frămîntă ca pe o bucată de mătase. Ea îl strigă pe nume. Descheindu-se, se întinse peste ea. Nu mai era liniște acum, șoaptele și respirația lor o rupseră în fișii, iar țipetele lor își propagau ecoul prin oraș, ca pescărușii în zborul circular. Intră în ea nepăsător, în adîncurile ei, pînă cînd strigară amîndoi, mîinile lui erau pe umerii ei, dirijînd-o spre moment, ea căuta să-i afle ritmul, trăgîndu-l cu toată forța în ea. Mîinile lui îi apucară din nou sînii, mișcare ce o făcu să-și încolăcească picioarele în jurul lui. În tot acest răstimp liniștea era așternută deasupra lor ca o pătură.

Se termină în tăcere, la fel cum începuse, cu un ultim țipăt al ei, care sfișie cerul de la un capăt la altul. Zăcea întins pe ea,

cu fața ascunsă în părul ei încîlcit. După o vreme, ca și cînd greutatea lui devenise insuportabilă, se lăsă să alunece lîngă ea. Nu știură cît de mult stătură așa, privindu-se ochi în ochi întrebători sau cu ochii închiși, întorcîndu-se încet într-o lume în care întunecimea cea mai adîncă era artificială.

La început ea îi urmări de la distanță și, cînd văzu că ei nu-și dau seama de prezența ei, se apropie. Nu erau primii pe care-i văzuse că se împreunează pe stradă, deși încă nu înțelegea scopul sau motivul schimbării care se abătea asupra lor. Uneori strigau, alteori rămîneau tăcuți de la început pînă la sfîrșit. O dată văzuse treizeci și mai bine de cupluri la un loc, goi, rîzînd și tipînd, poticnindu-se prin ușile întunecate, în timp ce se pipăiau. Nu-i plăcuse asta: vocile lor aspre și privirile sălbatice o speriaseră. Dar cei tăcuți, cei interiorizați fascinau și repugnavă.

Se întrebă de unde veniseră aceștia doi. Nu-i mai văzuse pînă atunci, nu erau prieteni ai părinților ei, nu erau vecini de-ai lor. Nu că ar fi contat. Indiferent cine erau, aveau să se molipsească și să moară ca toți ceilalți.

Se așeză pe o treaptă și-i așteptă să termine. Era plăcut să conversezi cu cineva după tot acest răstimp.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI

Numele ei era Fadwa. Avea nouă ani, trei luni, cinci zile și se comporta ca și când ar fi avut de trei ori această vîrstă. Cînd o întrebă, le răspuase că pe mama ei o chema Samira, pe tată, Nabil și că avea trei frați – Samih, Rashid, Khalil – și o soră, Fawziyya. Și o mulțime de unchi, mătuși și verișori.

A'isha o privi cu milă pe fetiță. Nu părea atinsă de boală, dar era slabă, firavă și murdară. Părea că de vreo lună și mai bine era neîmbăiată și nu schimbase hainele.

– Unde sînt mămica și tătîcul tău? întrebă.

Se simțea însă ciudat vorbind unui copil care tocmai asistase la felul în care ea și Michael făcuseră dragoste și care trata întreaga procedură cu lipsă de interes, chiar cu plictiseală. A'isha ghici că asta nu era prima dată. Se cutremură cînd se gîndi cît de repede căzuseră amîndoi în vraja acestui loc îngrozitor.

– Vă duc la ei, dacă vreți, zise Fadwa.

A'isha își mușcă limba. Mai erau și alții în viață aici?

Michael se simți mult mai jenat aflînd că Fadwa îi privise. Fața ei serioasă și ochii, în care nu era nici pasiune, nici viciu, i se păreau plini de reproș. Se apropie de ea și se aplecă. Era doar un firav copilăș abandonat, însă, lîngă ea, se simțea vulnerabil. Ea îl privea fără curiozitate, cu o expresie în ochi pe care n-o

putu descifra. Erau mari și negri, îi aminteau de ochii fetei din tren.

– Sînt foarte departe? O întrebă. Ea dădu din cap că nu. Avem un prieten bolnav aici, aproape, și nu vrem să-l pierdem dacă ne îndepărtăm. Nu cunoaștem această parte a orașului.

Fadwa încuviință cu înțelepciune. Știa totul despre bolnavi. Și despre cei care se rătăcesc: la început și ea se rătăcise de multe ori, cînd lumea începuse să moară și era trimisă din loc în loc cu mesaje, după mîncare sau să aducă vești despre cine mai trăia și cine nu.

– De unde ați venit? întrebă ea.

– Din afară, răspunse Michael. De dincolo de ziduri.

– E frumos acolo, afară?

– Da, minți el. Foarte frumos. N-ai fost?

Ea clătină din cap.

– Am fost de multă vreme, răspunse ea. Cînd eram mică, ne-am dus cu o mașină, una mare. Îmi amintesc că era roșie și mirosea a miere. Era a unui prieten de-al tatălui meu. Făcu o pauză. Fața ei căpătă o expresie preocupată. Au luat toate mașinile și autobuzele de aici, explică ea.

– De ce?

– Nu știu. Au venit bărbați. Polițiști. Aveau uniforme caraghioase. Ne-au spus că nu mai avem nevoie de mașini. Au avut dreptate, deoarece lumea e bolnavă și nu mai poate conduce. Se opri brusc și o secundă fu din nou o fetiță. O fetiță care era foarte însingurată și foarte speriată. Apoi, cu resurse mai presus decît ale unui adult, își ridică din nou capul. Mai întîi, vom merge la prietenul vostru, zise. Atunci voi ști unde este și voi putea să vă aduc înapoi.

La cîțiva țoli de picioarele Fadwei trecu un șobolan lung. Ea nu se sperie, nici măcar nu clipi. A'isha se uită în jos și băgă de seamă că Fadwa purta o pereche de ghete bărbătești cu cîteva numere mai mari decît măsura ei.

– Îi umplu cu bucăți de cîrpe, explică Fadwa. Nu sînt foarte comozi.

Porni șchiopătînd ușor, mergînd pe lîngă ei ca o femeie în miniatură, în direcția indicată.

Butrus era treaz pe jumătate. Febra cedase oarecum, însă durerea era la fel de acerbă. Stătură puțin cu el, explicîndu-i planul lor. Urma să-i găsească pe părinții Fadwei și, poate pe alți supraviețuitori cu care să discute probabilitatea găsirii unei căi de ieșire. Dacă puteau localiza o farmacie, sperau ca în magazia acesteia să găsească analgezice pentru el. Erau siguri că Fadwa avea acces la vreun sortiment de mîncare.

O luară într-o altă direcție acum, afundîndu-se și mai mult în șanțurile întunecate ale ghetoului, urmînd-o pe Fadwa pe aleile înguste pline de duhoarea gunoiului putred. Gunoiul și... orice altceva ce umplea aerul cu mirosul dulceag de descompunere. Își puseră batistele la gură. Fadwa n-avea probleme. Mergea ca și cînd atmosfera era la fel ca oriunde. În anumite locuri duhoarea devenea insuportabilă.

La un moment dat, Fadwa se apropie de A'isha, în timp ce mergeau, și-și strecură mîna în mîna ei, fără s-o privească. Cu toată stăpînirea de sine pe care o arăta, fetița trăia într-un coșmar.

Se opri dintr-o dată.

— Asta e casa mea, zise.

Aici mirosul era extraordinar de pătrunzător. A'isha și Michael schimbară priviri. Casa era o clădire înaltă cu ferestre închise. Urme mari de urină pătau pereții exteriori. Cîteva bucăți de gresie albastru cu alb din perioada kedivală mai rămăseseră pe zid, sparte și murdare.

Urcară pe scările înguste în beznă, fiindcă prin geamurile mici din casa scărilor, din cauza mizeriei, nu mai intra lumină. Între scări zăcea cadavrul unui cîine mort, zdrențuit de șobolanii care luaseră masa acolo. Fadwa nu-i aruncă nici o privire. Nu le spuse nici că fusese cîndva cățelul lor și că purtase un nume.

Ușa apartamentului din dreapta era deschisă. Fadwa intră. Ei o urmară, ezitînd. Aici duhoarea era și mai puternică.

Fadwa se scuză pentru întuneric.

— Nu este curent electric, zise ea. Am avut, dar l-au întrerupt cînd au venit după mașini.

Găsi un muc de luminare și o cutie de chibrituri. Cu puțină lumină îi conduse în sufragerie. Camera era extrem de prăfuită. Cutii goale de conserve și farfurii nespălate umpleau podeaua murdară. O mulțime de sticle de Coca-Cola străluceau slab pe o măsuță joasă. Într-un colț era un televizor spart, cu antena îndoită și răsucită. Pe el, o păpușă cu o mână ruptă, îmbrăcată cu o rochie roșie, murdară, stătea ca un idol într-un templu dedicat sărăciei. Peste tot erau păianjeni. Camera era plină cu pânzele lor dense.

– Sînteți flămînzi? întrebă Fadwa.

Michael dădu să răspundă că nu – numai gîndul la mîncare îi întorcea stomacul pe dos – dar A'isha îl opri.

– Merg în bucătărie cu Fadwa. Vom pregăti ceva bun, zise, privindu-l cu subînțeleș pe Michael. Tu uită-te prin jur.

Fadwa mai găsi un capăt de luminare pe care îl aprinse pentru el. Ținînd-o de mînă pe A'isha, îi arată drumul dintr-o cameră în alta. Michael trecu într-un coridor după ce stătu o clipă pe gînduri.

Bucătăria era într-o stare și mai rea decît sufrageria. Ceainice și tigăi, mîncare, resturi de spărturi, toate erau împrăștiate pe jos. Pereții erau plini de grăsime și de semnele unui incendiu stins în pripă.

A'isha se uită la Fadwa. Buza de jos a copilului tremura. În sfîrșit, era în pragul plînsului, plîns pe care și-l reținea de mai de mult decît își putea aminti.

– Eu... eu am încercat să țin curat, spuse cu o voce tremurîndă. La început am putut, cînd s-a îmbolnăvit mami. Am făcut curățenie... m-au ajutat Fawziyya și Samih. Apoi... apoi s-au îmbolnăvit și ei. Toți erau în pat, n-am avut... pe nimeni care să mă ajute. N-a venit nimeni... am fost... singură de tot.

Izbucni, în sfîrșit, absolut, cu o asemenea forță, încît chiar și A'isha, care aștepta momentul, fu izbită în plin. Suspinele deveniră lacrimi, lacrimile se transformată în urlate de durere atît de profunde, încît nu mai existau cuvinte care să le descrie. A'isha o luă în brațe, ținînd-o strîns, simțind cum lacrimile îi inundă și ei ochii. Într-o secundă se simți și ea fetiță, plîngînd

pentru tot ce pierduse, pentru tot ce se zbătuse și nu găsise niciodată.

În spatele lor se auzi un zgomot. A'isha se întoarse. Michael stătea în cadrul ușii. Nu va uita niciodată expresia de pe fața lui. Privirea bîntuită, teribilă îi spuse totul. Se uită la ea, la Fadwa, apoi se întoarse într-o parte și vomită violent.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI PATRU

Lacrimile le ușurară treaba. O lăsaseră pe Fadwa atât de epuizată, încît nu mai fu în stare să se opună cînd o luară de acolo. Lipsa de somn și frica neconținută o vlăguiseră simțitor. Era aproape un miracol că nu cedase vreunei infecții, molimei sau vreunui microb din apa și mîncarea cu care supraviețuise.

A'isha scutură de praf păpușa și i-o dădu. Era prea mare pentru păpuși, sau așa ar fi zis ea, însă se agăță de ea cu înverșunare, ca și cum ar fi fost un talisman.

Maică-sa murise prima, apoi cei doi frați mai mari, Rashid și Khalil, urmați de tatăl, sora și fratele mai mic, în această ordine. Le spuse totul printre suspine adînci și înăbușitoare, incapabilă să mai nege realitatea a ceea ce se întîmplase.

— Michael, mai ai vaccinul? Cred că ar trebui să-i administrăm o doză.

Ei și-l făcuseră cu o noapte înainte.

El scutură din cap.

— Se pare că are un sistem imunitar deosebit de puternic. Există riscul ca vaccinul să-i strice echilibrul, ba chiar să declanșeze vreo infecție cu care se luptă de mult. Avem antibiotice. Dacă dă vreun semn că are ceva, acestea îi vor face bine.

A'isha nu păru convinsă. Fusesse crescută în concepția că vaccinurile erau Sfîntul Potir, soluția oricărei boli. Cu toate acestea, strînse mînuța Fadwei și-i zîmbi.

– Avem medicamente, îi spuse ea. N-ai de ce să te îngrijorezi dacă te vei îmbolnăvi de-acum.

Fadwa nu răspunse. Îi conduse, printr-un labirint de străzi, la un mic bazar. Magazinele fuseseră jefuite la un anumit moment, probabil la început; nu era clar dacă de locuitori sau de *muhtasibin*. Găsiră o farmacie mică la capătul cel mai îndepărtat. Era mai rea decît celelalte magazine. Găsiră un pachet mic cu morfină, rămas între niște cutii goale de carton. Puținul care mai era pe-acolo era nefolositor.

Fadwa îi duse apoi la băcănie, cîteva uși mai încolo. Proprietarul murise păzindu-și prăvălia. Era încă acolo, întins pe jos, în spatele tejghelei de lemn, piele uscată și oase ținute laolaltă de fișii de zdrențe. Le arătă un uriaș frigider vechi, plin cu sticle de Coca-Cola. Luară cîteva și o pungă ieftină de plastic cu care să le transporte. Michael mai adăugă și cîteva cutii cu fasole și linte de pe un raft înalt la care Fadwa nu ajunsese.

Pe drumul de întoarcere, trecură printr-o piațetă flancată de case înalte. Un loc plin de umbre, cu cerul de deasupra atît de sfîșiat, încît părea că aparține unei alte planete. De la etajele superioare, atîrnau în jos banderole pînă la pămînt. Pe ele erau scrise, cu litere mari, versete din Coran, versuri talismanice repetate ca mantrile.

La început își aduseseră morții aici într-o încercare de a-i arde. În centrul piațetei se înălța un rug, o împletitură neagră din lemn carbonizat și extremități umane. Aerul era încă impregnat cu miros de benzină, miros care era cu mult depășit de alte izuri cu mult mai urîte.

Ocolind piața pe margine, trecură grăbiți într-un labirint de alei abandonate. Fadwa parcurgea traseul fără probleme, ireproșabil. O singură dată dădu semne de frică, atunci cînd trecură după un colț pe lîngă o *hammam*, o baie comună, de pe la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, și dădură, o ușă mai încolo, de gratiile care acopereau o gură a sistemului de

canalizare. De îndată ce îi căzu privirea pe deschidere, se dădu puțin înapoi, după care trecu repede, ca și când s-ar fi temut că se va căsca și-o va înghiți. Cîteva minute mai tîrziu erau în hățișul de coridoare ce-i conduse pe strada unde-și petrecuseră noaptea.

Cînd ajunseră, Butrus dormea. Se așezară lîngă el tăcuți, cu grijă, temîndu-se să-l trezească. Avea febră, era neliniștit, cu visele întrerupte de vaiete. Într-un sfîrșit, răsucindu-se în somn, își frecă umărul și se trezi brusc de durere.

Îi dădură morfină, o doză mare, administrîndu-i-o cu una dintre seringile aduse de Michael. Curînd începu să-și facă efectul.

Michael deschise conservele cu briceagul și mîncară, ajutîndu-se cu degetele. A'isha încercă din răsputeri să uite de cel al cărui corp zăcea la o jumătate de metru de conservele acelea. Michael ciuguli doar, stomacul lui încă nu-și revenise după imaginile văzute acasă la Fadwa.

În timp ce mîncau, Michael îi povesti A'ishei despre al-Qurtubi, repetînd ce-i spusese Gregory. Faptele de bază ale convertirii lui, studiile ulterioare și înființarea Ahl al-Samt. Și lucrurile pe care i le spusese Verhaeren în noaptea aceea sau ceea ce spicuiseră din dosarele lui Paul.

– Cred că lui Verhaeren i-a venit greu să se hotărască dacă al-Qurtubi e în toate mințile sau nu. Aparent, la început, era mulțumit să fie doar lider al Ahl al-Samt. După o vreme, însă, asta i s-a părut prea restrictiv, prea... parohial. Au început să-i vină alte idei s-au altcineva a văzut potențialul reprezentat de el și i-a dat o direcție. Partea asta nu e prea clară.

În 1989, al-Qurtubi a început să studieze genealogia. Mai precis, propria lui genealogie. Provenea dintr-o familie aristocrată din Cordova. Așa a ajuns să-și aleagă numele arab al-Qurtubi: Cordovanul. Dar numele lui adevărat este Leopoldo Alarcón y Mendoza. Familia lui era originară din Granada și a ajuns la o poziție înaltă pe la începutul secolului al șaptesprezecelea. Înainte de asta fuseseră moriscos, musulmani în secret, convertiți la creștinism după căderea Granadei în 1492. Unul

dintre strămoșii lui fusese conducătorul revoltei morisconilor din 1569. Totul fusese convénabil uitat, firește, iar în secolul acesta cei din familia Alarcón y Mendoza erau fii respectabili ai Bisericii. Pînă acum au dat cîțiva episcopi și cardinali.

Făcu o pauză, Fadwa mîncă încet lîngă el, absentă la tot ce spunea. În lumea ei nimic din toate astea nu aveau nici un sens. Continuă:

– În 1989, un document a intrat în posesia lui al-Qurtubi. Era un pergament moștenit din vremurile în care familia lui avea încă credința veche, credința pe care, întîmplător sau printr-o lovitură a destinului, o alesese el. Documentul este cunoscut sub numele de *aljamiado*, un manuscris în spaniolă, dar caligrafiat cu caractere arabe. Întrucît familia lui uitase de mult limba arabă, nu reușise să descifreze *aljamiado* și fusese transmis din generație în generație mai mult ca o curiozitate. Pentru al-Qurtubi nu prezentase nici o dificultate.

Acum, cele mai multe *aljamiados* sînt simple manuale ale legii islamice sau ale vieții profetului său, sau comentarii ale Coranului – chestiuni care ar putea să fie utile unei minorități grupate ce trăiește sub Inchiziție și are nevoie de învățătură. Dar cel al lui al-Qurtubi nu era nimic în genul acesta. Era o prezentare detaliată a familiei sale.

N-am să te plictisesc cu amănunte. Ceea ce contează e că al-Qurtubi a descoperit că era ultimul descendent în viață al califilor Umayyad ai Spaniei. După logica lui, asta îl lega direct de o linie care provenea de la primii califi, succesori ai Profetului însuși.

A'isha se înfioră și-și puse mîna, cu gîndul în altă parte, pe creștetul Fadwei, mîngîindu-i părul încîlcit. Se întreba ce înțeles aveau aceste lucruri pentru ea sau pentru copil.

– După părerea lui Paul, continuă el, al-Qurtubi era deja obsedat de problema lipsei conducătorilor în cadrul islamului. A scris în 1985 un pamflet intitulat *Khilaf al-khilafa*, „Dispută despre califat“. A fost primul lucru care i-a atras atenția fratelui meu. El argumenta că abolirea califatului în 1924 de către Atatürk a fost cea mai mare lovitură suferită de islam în toată

istoria lui. Din cauza unui singur om, musulmanii din toată lumea rămăseseră fără conducător. Umilirea lor prezentă își are rădăcinile în acea trădare.

– Unde duc toate astea, Michael? Sintem înconjurați de nebuni. Ce-i așa de special cu al-Qurtubi?

– Nu ghicești? S-a proclamat el însuși noul calif. Conducătorul de drept al lumii islamice. Dacă va putea obține destul sprijin, va deveni centrul alianței fundamentaliste din Irak pînă în Maroc.

– Doar pentru că se autointitulează calif?

– Nu, nu doar de asta, zise el. El le oferă ceva, ceva ce nu poate nimeni. Fratele meu a descoperit ce este acel ceva. Făcu o pauză. Ca într-un vis, așa de slab se auzea *adhan*-ul chemînd la slujba de prînz, vocea lui fiind purtată din oraș pînă la ei prin spațiile goale. El vrea să aducă istoria înapoi. Știi că există o lege în islam care zice că, o dată ce un pămînt a intrat sub controlul islamului, trebuie să rămînă teritoriu islamic pentru totdeauna. De aceea pierderea Palestinei a fost o asemenea lovitură. Al-Qurtubi vrea să răzbune înființarea statului Israel. O compensație. Un schimb corect, zice el. Puterile din Vest au băgat un fitil în lumea arabă, acum musulmanii vor revendica pămîntul care cîndva le-a aparținut și le-a fost luat cu forța. Un cap de pod în Europa.

Nu e nebun. Știe că nu poate cere tot ce a aparținut Spaniei musulmane cîndva. Asta este de neconceput, dar intenționează să ceară regiunea modernă a Andaluziei, bucățică din ultimul stat musulman. Asta înseamnă provinciile: Almeria, Cadiz, Cordoba, Granada, Huelva, Jaen, Malaga și Sevilla. Treizeci și șase de mii șase sute șaptezeci și cinci de mii pătrate. Este aproape suma exactă a zonei care este ocupată de Israel acum sau a fost ocupată cîndva, inclusiv peninsula Sinai.

Încă n-a avansat nici o pretenție. Înainte să facă asta, va declanșa o campanie teroristă în toată Europa. A numit-o *Fath al-Andalus*. Cucerirea Andaluziei. Verhaeren e convins că va fi cea mai singeroasă campanie teroristă care s-a văzut vreodată. În curînd, Andaluzia va părea un preț mic de plătit.

Ea rămase tăcută mult timp. Fadwa ședea lângă ea tăcută, derutată de jocul acesta adult. Ea aștepta ca ei să moară. Toți mureau la sfârșit. Ea nu spera la nimic și la nimeni.

– Cine va locui acolo? întrebă A'isha, în cele din urmă.

– Refugiați. Tu nu înțelegi mintea omului acestuia. Mie mi-au dezvăluit-o în detaliu dosarele lui Paul. E oribilă. Sînt opt sau nouă milioane de musulmani care trăiesc în Europa: nord-africani în Franța, pakistanezi în Anglia, turci în Germania, alte grupuri împrăștiate peste tot. Sînt deja ținte ale violențelor rasiale. Mulți cer să fie expulzați. Cînd atacurile teroriste ale lui al-Qurtubi vor ajunge la un final, ei nu vor mai fi primiți nicăieri. El se așteaptă la asta. Se așteaptă și o dorește. Ei vor fi pionierii lui. Mai sînt apoi palestinienii, încă fără un stat; îi va invita în califatul său. Musulmanii din India, care sînt amenințați de majoritatea hindu. Grupuri întregi din fostele state satelite rusești. Va umple noua sa Andaluzie.

– Și locuitorii de acum?

– Ce s-a întîmplat cu palestinienii cînd au venit primii sioniști? Asta le va spune. Spania e mare, Europa e bogată, Biserica Catolică este înstărită. Musulmanii au suferit destul din cauza opresorilor lor. Le va oferi creștinilor dreptul de a trăi ca *ahl al-dhimma*, popoare protejate, Oameni ai Cărții. Vor avea drepturi mai multe sub islam decît musulmanii în timpul Inchiziției.

– Nu va accepta nimeni.

– El nu cere acceptarea. El vrea ca grozăvia lui să devină politica lumii. El vrea Împărăția lui Allah și nu ține seamă de prețul pe care el sau oricine s-ar putea să trebuiască să-l plătească.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI CINCI

– Cum s-a rănit prietenul vostru?

Fadwa stătea în genunchi lângă Butrus și îl ajuta să șadă drept.

– A fost împușcat.

A'isha se ridică în picioare și se duse s-o ajute.

– Cine l-a împușcat?

– Poliția.

Fadwa se uită neliniștită la A'isha.

– Vor veni aici? întrebă.

– Poliția? Nu, nu cred. Au terminat cu locul ăsta.

Fadwa aprobă cu gravitate. După privire, A'isha își dădu seama că era mai înfricoșată de *muhtasibin* decît de molimă.

– Trebuie să-l ducem pe prietenul nostru de aici, zise ea. Are un glonț în umăr. E nevoie să-l scoatem afară.

– Dacă nu, va muri? A'isha încuviință din cap. Dar se va îmbolnăvi și va muri, oricum, zise cea mică.

– Nu, ți-am spus că avem medicamente. Ascultă, Fadwa, tu trebuie să ne ajuți să găsim o cale să ieșim din Bulaq. Cred că oamenii au încercat să scape înainte de asta. Nu ți-a vorbit nimeni despre vreo ieșire?

Fadwa clătină din cap.

– Nu-i nici una, zise. De cînd au construit zidul.

Ceva era în neregulă. Copila era speriată, ca și cum pomenirea evadării îi trezise o spaimă abia stăpînită.

– Ce s-a întîmplat, Fadwa? De ce te sperie că vorbesc de evadare?

– Ți-am spus, nu poți evada. Nimeni nu poate.

Vocea copilei era stridentă, și ea nu se uită la A'isha.

Ceva din înfățișarea ei îi aminti A'ishei de momentul în care, pe drumul de întoarcere de la casa Fadwei, se speriasă de ceva cînd trecuseră pe lîngă baia comunală și intrarea în rețeaua de canalizare.

Bineînțeles! Asta era. A'isha se întrebă de ce fusese așa obtuză. Calea de ieșire era prin canale. Se aplecă și apucă mîna Fadwei.

– Fadwa, nu trebuie să te sperii. Eu și Michael sintem aici, vom avea grijă de tine. N-are de ce să-ți fie teamă. Vreau să știu: a încercat cineva să evadeze prin canale? Li s-a întîmplat ceva? Asta ți-e frică să spui?

Fadwa încercă să-și tragă mîna din a A'ishei, dar aceasta i-o reținu. Fetița își înclină capul, scuturîndu-l violent dintr-o parte în alta.

Michael se ridică și ieși afară. Se uită în susul și în josul străzii, la geamurile oarbe. Se gîndi că Tom Holly îl aștepta în cafeneaua rece, urmărind ca pe ușa să intre o persoană care nu va apărea niciodată.

– Au încercat să iasă prin canale, șopti Fadwa. A'isha se aplecă să audă. Copila parcă vorbea cu ea însăși și-și explica temerile. Oamenii i-au avertizat să nu se ducă, fiindcă acolo, jos, sînt niște chestii. Chestii care se tîrăsc. Le-au spus că vor fi atacați, dar n-au ascultat. S-au dus și au fost mîncăți de vii.

A'isha nu zîmbi. Putea fi un miez de adevăr în povestea fetei.

– De șobolani? Asta vrei să spui?

Fadwa clătină violent din cap.

– Nu, nu de șobolani. În canale sînt șobolani, dar nu te pot mîncă decît după ce ești mort. Vreau să spun alte ființe. Nu le știu denumirea. Ființe uriașe care se tîrăsc.

– Cu siguranță că o fetiță mare ca tine nu crede în monștri.

– Nu sînt monștri. Sînt adevărați.

– I-ai văzut? Fadwa negă și se cutremură. Cine ți-a vorbit despre ei? continuă A'isha.

– Tăticul. Mi-a spus să nu mă joc prin preajmă, pe-acolo.

– Și tu spui că acele chestii au mîncat oamenii care au coborît acolo. Ea încuviință din cap. De unde știi?

– Pentru că nu s-au mai întors.

– Poate, fiindcă au plecat.

Fadwa păru alarmată, de parcă la această posibilitate nu se gîndise. Pentru ea toate lucrurile se sfîrșeau în moarte. Evadarea, adevărata eliberare, eliberarea unui suflet chinuit, nu figura nicăieri în universul ei. Nici în visele ei, nici în stare de veghe.

– Scumpa mea, îi spuse A'isha. Eu nu cred că în canale există monștri. Or fi șobolani, dar cu aceștia ne putem descurca. Dacă găsim drumul, putem să plecăm de aici. Vrei să vii cu noi? Fadwa scutură din cap, cu ochii închiși. Nu vom pleca fără tine, Fadwa. Dacă nu vii tu, nici noi nu putem pleca. Va trebui să stăm aici. Butrus va muri. Cînd ni se vor termina medicamentele, și eu, și Michael vom păți la fel.

Fadwa își duse mîinile la urechi, mișcîndu-și capul în continuare. A'isha nu dorise să fie crudă. Întinse mîna după fetiță și o trase lîngă ea.

– Nu! țipă Fadwa. Nu, nu vreau să merg.

Sări în picioare și, înainte ca A'isha s-o poată opri, fugi în stradă. A'isha se ridică repede, se poticni și porni după ea. Cînd ajunsese la ușă, se opri. Făcea mai rău s-o urmărească.

Michael aștepta ceva mai în josul străzii.

– Ți-a spus ceva? întrebă el.

– Da. Canalele. Pe acolo s-au dus. Fadwa crede că au fost mîncăți de creaturi care trăiesc acolo, jos.

– Mergem după ea?

– Nu. N-o vom găsi. Se va întoarce, sînt sigură de asta.

– Și-a purtat de grijă binișor pînă acum.

– N-a avut încotro. Dar e singură și înspăimîntată, Michael. E numai o fetiță. Crede-mă, se va întoarce.

Se întoarseră încet. Nici unul nu pomeni despre actul de dragoste care-i apropiase din nou.

Iubirea era atât de fragilă și nu putea depinde doar de dorința trezită într-un anotimp rece pe o stradă pustie. Dar se țineau de mînă și pretindeau că dragostea e simplă.

– Crezi că poți găsi drumul spre intrarea în canal? îl întreba A'isha.

– Da, cred, încuviință Michael. Pot să încerc.

– Fă ce poți. Caută și alte intrări. Nu te duce însă prea departe. Eu am să rămîn cu Butrus. Cineva trebuie să fie aici, în caz că Fadwa se va întoarce. Vezi dacă e vreo intrare. Dacă găsești un magazin cu lanterne și o busolă, ia-le cu tine. Și niște sfoară.

– Asta-i tot?

Zimbi. Era prima oară cînd îl vedea zîmbind, de cînd se întîlniseră din nou.

– Nu, răspunse ea. Mi-ar plăcea și niște parfum, și o rochie nouă.

Încercă și ea să zîmbească, dar gura n-o ascultă.

– Voi face tot ce pot, spuse.

Se aplecă și o sărută. Cînd fuseseră despărțiți, fuseseră atât de multe lucruri pe care dorise să i le spună. Dar acum, cînd erau din nou împreună, avea buzele uscate și limba paralizată.

Întîi trebuia să se asigure că nu exista și o altă posibilitate. Printr-o combinație a instinctului și a norocului găsi o alee care conducea în perimetrul unde un zid înalt bloca drumul. În spatele acestuia se auzeau voci și motoare. Era prea înalt să vadă peste el. În schimb intră în clădirea din dreapta lui, o casă înaltă la marginea străzii.

La etajul al treilea, o ușă era parțial deschisă. Aerul era îmbîcsit cu același miros grețos și dulceag. Își aprinse lanterna și se strecură înăuntru. N-avea de ales: trebuia să riște cu lumina, ca să vadă pe unde s-o ia. Numai gîndul că s-ar putea împiedica prin bezna chioară îl umplea de oroare. N-ar fi făcut-o de bunăvoie pentru nimic în lume.

În stînga lui, stătea deschisă ușa unui dormitor. Întunericul din ea era brăzdat de dungi de lumină. Michael intră.

În aer pluteau fire de praf ca niște stelute mici. Benzi de lumină palidă solară se întindeau ușor pe podea, iar peretele din spate era împestrițat cu modele rombice. Ochii îi fugiră, împotriva voinței, spre pat, un pat înalt cu cuverturi bogat colorate, suspendat de fire de lumină. În el colcăiau viermi, albi, orbi în continuă mișcare. Se cutremură și-și mută privirea.

Fereastra fusese ferecată cu o placă groasă de lemn fixată în zid. Stinse lanterna și se uită printr-o crăpătură mare din lemn.

Strada de dedesubt era plină cu soldați. Camionete și jeep-uri treceau într-un șir lung. Altele erau parcate din loc în loc, la marginea drumului. Privi în cealaltă direcție și văzu aceeași imagine repetată. A'isha avusese dreptate. Ieșirea la suprafață era închisă. Nu credea că va dura mult pînă cînd, obosiți de așteptare, vor decide să intre în enclavă.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘASE

Lui Nuri Waffaq îi tremură mîna cînd își aranjă cravata. În biroul lui, de la etajul al zecelea al blocului turn care adăpostea Radio-Televiziunea, era semiîntuneric. Pe fereastră se vedea fluviul, partea de sud a insulei Jazira și mahalele al-Ajuza. Cu un binoclu bun putea să vadă piramidele, deși nici nu-i trecuse prin cap să încerce. Acum știa că era prea tîrziu. Asta, pe lîngă molimă, lagăre și execuțiile zilnice, era ceva ce nu putea menționa niciodată cînd era în emisie.

De săptămîni întregi trăia pe muchia unui brici. Fusese de mare folos noului regim în postura de prezentator coordonator la Televiziunea egipteană, netezind calea prezentatorilor novici și a vorbitorilor nervoși. Figura lui era binecunoscută publicului și apărea ca o reasigurare în mijlocul schimbărilor. Ei îl exploataseră fără milă. Cum denumeau americanii un tip ca el? Un om-ancoră. Da, exact asta era: o ancoră pentru un stat-vapor agitat.

Dar existase un preț de plătit: muchia unui brici.

Nu se știa de la o zi la alta în ce fel se schimbă politica oficială, ce fapte vor fi considerate acceptabile, ce schimbări a suferit chiar și istoria recentă.

Văzuse mai mult de jumătate dintre colegii săi deferiți tribunalelor, auzise zvonuri că fuseseră executați. Prezentatoarele fuseseră concediate în masă în prima zi, nici o față de femeie nu trebuia să fie văzută pe ecranele televizoarelor națiunii, nici o voce feminină nu trebuia să fie auzită pe nici o lungime de undă a radioului. Ministerul Comunicațiilor le numise incitatoare la desfrâu și crimă.

Ștuseră despre el, bineînțeles, despre femeile lui, de băutură, de cocaină. Acesta era și motivul pentru care îl acceptaseră să lucreze pentru ei. El le dăduse o ancoră în furtuna lor, ei îl lăsaseră în pace. Dar fiecare zi îi cădea tot mai greu la stomac, minciunile cotidiene și subterfugiile i se opreau în gât. Știa că nimeni nu credea o iotă din tot ce se transmitea, așa că dădea idei despre ce s-ar putea citi printre rînduri. Făcea mici modificări, modificări pe care spera că ei nu le vor observa sau vor prefera să le ignore.

Pentru „Zvonurile despre izbucnirea unei boli infecțioase în Egipt sînt complet lipsite de temeii“ făcuse substituirea „Știrile despre molima de pe tot cuprinsul țării se pare că sînt exagerate“. Nu știa nici măcar dacă sesizase cineva și nu aflase nici măcar dacă îi păsa cuiva. Știa însă că oricînd putea să fie victima cenzorilor și a prudenților care patruleau pe coridoarele din fața biroului său, adulmecînd erezie în fiecare transmisiune.

Era cuprins de nervozitate pentru seara care urma. Lucrurile se schimbaseră rapid în noua republică. Fuseseră deja numeroase mutări în posturile înalte, eliberări din funcție, se vorbea tot mai mult de o execuție în miez de noapte. Cu cîteva zile în urmă, puterea trecuse decisiv în mîna unui grup ascuns din cadrul huntei conducătoare. În seara asta urma să fie anunțată identitatea noului președinte.

Cineva bătu la ușa lui. Intră un tip înalt, îmbrăcat complet în negru, una dintre „gărzile“ desemnate să-l păzească imediat după lovitura de stat. Supraveghetorul lui, pe nume Wafa', dădu din cap politicos. Totdeauna avea o teamă respectuoasă față de Nuri.

– Sînt gata în studio, domnule Waffaq. Președintele așteaptă în camera de primire. Spune că vrea ca asta să fie transmisă la timp, nici un fel de întîrziere.

– Înțeleg. Voi fi acolo, acum.

Programarea avea oare vreo importanță? se întrebă Nuri. Se temeau de vreo altă lovitură, în caz că așteptau cinci minute mai mult? Cîți președinți va mai avea onoarea să prezinte unei națiuni înfometate? Presupunînd că va trăi el însuși peste noapte.

În studio era liniște. Se făcuseră toate verificările, toate camerele erau la locurile lor. Placheta care anunța o declarație importantă era deja televizată. Waffaq se duse direct la pupitrul lui, înțelegîndu-se din ochi cu producătorul, un tip adus de ei din Arabia Saudită.

Un tehnician dădu semnalul, făcură o probă de verificare a intensității vocii, iar asistentul de producție începu numărătoarea inversă, mută, pe degete.

Izbucni o muzică marțială. Pe ecran apărură emblema noii republici, numele lui Dumnezeu în litere kufice, într-o semilună verde. Emblema dispăru și în locul ei apărură titlurile. Acum era în emisie.

– *Bismi 'llah al-Rahman al-Rahim*, intonă el, așa cum fusese instruit de noii stăpîni. Aceasta este o transmisiune specială din partea Guvernului Islamic al Egiptului. Bună seara. Se uită în sus la teleprompter și continuă: Cu o oră în urmă s-a încheiat, la Palatul Prezidențial, sesiunea prelungită a Consiliului Revoluționar de Conducere. De cîteva zile, domnul Ali Nadim, președintele, a fost sfătuit de către medicul său să stea la pat. Starea lui este gravă și se crede că va fi obligat să rămînă așa mai multe săptămîni. În această după-amiază s-a declarat incapabil să poarte povara președinției pe umerii săi și și-a exprimat dorința de a se da la o parte, pentru a permite unui candidat potrivit să-i ia locul. În ședința din această seară a Consiliului de Conducere a fost ales un nou președinte dintre cei mai merituoși aspiranți la această înaltă poziție. Waffaq făcu o pauză. Își simțea gura uscată. În stînga sa, afară din raza camerei, se văzu ușa deschizîndu-se un pic. Se uită în jurul lui o dată, apoi din nou în

obiectiv. Popor nobil al Egiptului, citi el mai departe, oameni ai adevăratei credințe, oameni ai islamului de pretutindeni, noul vostru președinte tocmai a sosit în studio. În câteva momente se va adresa vouă pentru prima oară. Allah fie lăudat. Doresc să vă prezint pe excelența sa Abu 'Abd Allah Muhammad al-Qurtubi, președintele Republicii Islamice Egipt.

Camera mai focaliză puțin fața lui Waffaq. El continuă să zîmbească, știind că viața lui depindea de asta. Se aprinse lumina la camera 2.

Al-Qurtubi privi direct în lentilele obiectivului. Nu folosi teleprompterul și nu avea nici un discurs pregătit în fața lui.

– *Bismi 'llah*, începu el.

VIII

„Lui i s-a dat cheia fîntînii adîncului.“

Apocalipsa, 9:1

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘAPTE

Era întuneric cînd se întoarse Michael. Mai găsise mîncare – cutii cu macaroane fierte și spanac, cîteva batoane de ciocolată, cutii cu nuci prăjite. Unul dintre buzunare era plin cu pachete de Camel pentru A'isha, altul cu chibrituri. În spatele unei mici librării cu cărți religioase, lingă moscheea lui Mustafa Mirza, într-o grămadă de cutii *mushafs* și *'arraqiyyas* albe descoperise cutiuțe care conțineau busole folosite la determinarea direcției spre Mecca. Într-un depozit găsise lanterne și baterii, iar într-un garaj, salopete albastru-deschis. Pentru Fadwa găsise o pereche de blugi mici, pentru băieți, și un hanorac.

În Bulaq-ul vestic, pe Shari' al-Khadra, la mai puțin de un bloc depărtare de fluviu, găsise, spre bucuria sa, un magazinăș care avea componente pentru bărci mici. Luase o lungime de frînghie, un cîrlig cu coadă lungă și – minunea minunilor – o bărcuță din cauciuc, capabilă să țină trei adulți și un copil. Dacă era vreun pericol, își puteau salva viața cu ea. Se rugă să nu fie forțați să o folosească.

Lîngă ea era doar o singură jachetă gonflabilă de salvare. Scotocise tot magazinul în căutarea altora, fără să mai găsească. Asta era una veche, peticită și departe de vremurile în care era

performantă. O umflase și, văzînd că nu se dezumflă, o împachetase și o pusese alături de celelalte lucruri în geanta lui.

Fadwa se întorsese, așa cum anticipase A'isha, cu puțin înainte de a se lăsa întunericul. Fusese undeva să plîngă singură. Avea încă ochii roșii, dar se calmase. Negă atunci cînd A'isha o întrebă dacă fusese acasă. Spuse că se temea să mai meargă acolo. O dată cu apariția lui Michael și a A'ishei, se dusese toată prefăcătoria. Știa ce găsește în vechiul apartament.

Michael adusese și niște jucării dintr-un mic bazar din piața 'Abd al-Jawad, plastice ieftine în culori strălucitoare. Le luase gîndindu-se că o vor bucura pe Fadwa: un cățel cu coada și capul mișcătoare, un clown cu nas roșu care se învîrtea. Ea le mîngîie neconsolată o vreme pînă ce se întoarse la păpușa uzată.

În timp ce Fadwa se juca, A'isha îl trase pe Michael deoparte.

– Ai găsit intrarea în canale?

– Sînt cîteva, zise el, dar unele sînt blocate, doar prima pare a fi deschisă. Rămîne încă cea mai bună alternativă. Cred că a fost aleasă de cineva care a lucrat la sistem. Lacătul de pe grilaj fusese deschis cu o cheie. Am intrat puțin înăuntru. Nu-i nici un semn de inundație. N-am avea de mers prea mult; tot ce trebuie e să ieșim din perimetrul Bulaq.

– Dar dacă ceva mai adînc e inundat? A cam plouat.

– Trebuie să fim atenți. Dacă nivelul apei este prea mare, nu ne putem permite să așteptăm pînă scade. Vom fi nevoiți să sărim zidul noaptea tîrziu. Avantajul canalelor este că ne dau șansa să fugim fără să declanșăm alarma.

– Michael, Butrus nu poate să înoate. Cu brațul lui...

– Poate lua vesta de salvare. Atîta timp cît își păstrează capul deasupra apei, va fi bine. Fadwa?

– Nu știu. N-am întregat-o. Poate că a învățat-o cineva să înoate în fluviu.

– Dacă e nevoie, putem folosi bărcuța. Dar, dacă se sparge, ne putem îneca toți.

– Cînd plecăm?

– Cît de curînd posibil. N-are nici un rost să pierdem timpul. Vom mânca acum, apoi vom aștepta pînă cînd își va pierde efectul ultima doză de morfină a lui Butrus. Va trebui să suporte durerea pînă cînd vom fi afară, în siguranță.

O oră mai tîrziu porniră. Fu nevoie de multă muncă de lămurire s-o înduplece pe Fadwa să meargă cu ei. Merseră pe jos, în tăcere, pe străzile părăsite, o mînă de oameni abătuti și gînditori, animați toți de un singur lucru: speranța de scăpare. Din cînd în cînd, riscau să aprindă lanterna ca să-și verifice poziția. Peste tot pe unde trecură, văzură formele cenușii ale sobolanilor în întuneric, așteptînd răbdători. Ochi sclipitori, corpuri alunecoase, dinți ascuțiți ca lamele.

Nu aveau nici un fel de echipament. Michael purta frînghia incolăcită pe umăr. A'isha ducea bărcuța de cauciuc, dezumflată, împachetată într-un săculeț de cîneapă. Abandonaseră pușca-mitralieră. Deasupra lor, cerul era întunecat, amenințînd cu ploaie. Rafale scurte și înghețate de vînt le biciuiau fețele. Erau înconjurați de hectare de singurătate.

Ajunseră, în sfîrșit, la grilaj. Atîrna deschis, așa cum îl lăsase Michael, dînd la iveală o deschidere căscată care ducea într-o beznă și mai profundă. Fadwa ezita, revenindu-i în minte toate temerile anterioare acum cînd era față în față cu obiectul teroarei ei.

Michael își scoase pistolul și i-l dădu ei.

– Fadwa, asta e o armă adevărată, îi zise. Trage cu gloanțe adevărate. Îți promit că va ucide pe oricine sau orice vom găsi acolo. N-ai de ce să fii înspăimîntată.

Aceasta i se păruse o psihologie mai bună decît pierderea timpului s-o convingă să renunțe la credința ei în creaturi subpămîntene.

Ea examinează solemn arma.

– Ce vom găsi cînd vom ieși afară? întrebă ea. Și acolo e moartă toată lumea?

El ezită. Cît de mult adevăr era înțelept să-i spună? Încă nu avea nici o idee despre ce vor face cu ea o dată ce o vor scoate afară.

– Unii dintre ei, da, dar nu toți. Nu vom rămîne în oraș. Vei fi în siguranță.

– Mă va aștepta cineva?

– Nu, scumpa mea.

– Pot să am o pisică?

– Poți avea o mulțime. Și un cîine, dacă vrei unul.

O expresie neplăcută îi întunecă fața. Dădu din cap.

– Nu, șopti ea. Nu vreau un cîine.

Michael își aminti prea tîrziu de resturile ciopîrțite pe care le văzuse în fața apartamentului unde locuise copila. Ea făcu gestul de a-i înapoia pistolul, dar el îi făcu semn că nu și i-l presă în mînă.

– Ține-mi-l tu, îi zise, gîndindu-se că posesiunea unei arme îi va întări în continuare moralul.

Michael intră primul, ținînd strîns mînuța Fadwei. A'isha îi urmă, ajutîndu-l pe Butrus care era conștient, cu dureri mari.

Un tunel scurt, ai cărui pereți erau căptușiți cu dale de gresie spartă, ducea spre o gaură rotundă în pămînt de pe care fusese luat capacul. Aceasta era deschiderea unui puț din cărămidă, vertical, care se adîncea mai mult decît ajungea lumina lanternei.

Pe una din părți cobora o scară de fier ruginită, ancorată în pereți cu scoabe puternice.

– S-o facem în ordine corectă, propuse Michael. Eu merg primul. A'isha, tu vii după mine. Vreau ca Fadwa să te urmeze, ca să fie cu ochii pe Butrus.

Dîndu-i Fadwei responsabilitatea legată de Butrus, o ajuta să-și țină gîndurile departe de temerile ei interioare. Era obsedat de gîndul că fetița s-ar putea să înțepenească de frică pe la jumătatea drumului prin tunele. Nu puteau s-o abandoneze, dar avea să fie foarte dificil, poate imposibil, s-o poarte cu forța în brațe tot drumul.

– Butrus, continuă Michael, vei fi nevoit să cobori cu o singură mînă. Fadwa te va ajuta să-ți revii după fiecare treaptă în jos. Ia-o încet. Avem mult timp.

– Eu... mă tem de înălțimi, zise Butrus.

Michael puse lumina lanternei pe fața lui. Omul avea buzele albe și tremura. Mîneca salopetei era deja udă de sînge pe umăr. Părea distrus. Numai o voință extraordinară îl adusese atît de departe și numai ea urma să-l ducă la capătul celălalt. Dacă exista un alt capăt.

– Nu cred că e foarte mult pînă la fund, minți Michael. El fusese deja jos și știa că scara cobora cam o sută de picioare. Fii atent la fiecare fuscă în parte. De altfel, acesta-i singurul lucru pe care îl vei vedea.

Butrus încuviință din cap și încercă să zîmbească. Cu greu își putea aminti unde se afla. Glonte din umăr era ca o minge de foc. De ce? Fiindcă fusese suficient de prost să iubească o femeie căreia îi păsa mai mult de un altul. Poate că era în stare să aranjeze asta. Poate că, la urma urmei, putea să întoarcă totul în avantajul lui. Numai dacă umărul îi dădea pace o clipă.

Michael aruncă, în fundul puțului, bărcuța, vergeaua cu cîrlig și frînghia. Despovărat, își dădu drumul în deschiderea îngustă și începu să coboare. Această porțiune a sistemului de canalizare era veche și într-o stare precară. Zidăria canalului era de proastă calitate și prezenta găuri din care căzuseră cărămizi întregi sau mortarul se sfărîmase. O mulțime de scoabe care ancorau scara de perete fuseseră ori dislocate, ori atîrnau pe jumătate scoase afară. Dacă aceasta fusese ruta folosită drept cale de evadare din Bulaq, era normal să fie așa din cauza uzurii. Michael își avertiză tovarășii să stea departe unul de celălalt, mai puțin Fadwa de Butrus, ca scara să nu susțină o greutate prea mare.

Orice sunet, cît de firav, era amplificat și zvîrlit dintr-o parte în alta prin puț: zgomotul picioarelor pe fuscei, scîrțîitul scoabelor, chiar și respirația lor. La un moment dat, lui Butrus îi scăpă un urlet de durere ce răsună îngrozitor în spațiul restrîns.

Își continuară coborîrea lentă. Deasupra lor, chițăitul ascuțit al sobolanilor nu le permitea să uite nici o clipă ce era deasupra.

Pe neașteptate, o bucată din scară plesni chiar deasupra capului lui Michael. Scoabele din apropiere fură smulse din zid, dislocîndu-le pe toate celelalte din rînd. Scara se îndoi la un al doilea punct slab, cam șase picioare sub Michael, aruncîndu-l în peretele puțului, forța impactului aproape dezechilibrîndu-l.

Țipă de durere, apoi din nou cînd picioarele îi alunecară de pe scară, lăsîndu-l atîrnat în mîini.

– Michael! Michael ești bine?

Abia putu să răspundă, din cauza tensiunii pe care o simțea în brațe și în piept. Puțin mai tîrziu, puțul se umplu de lumină cînd A'isha își aprinse lanterna și o îndreptă spre Michael. Îl văzu agățat în mîini de un fusc, lingă bucata ruptă de scară. Capătul de sus al scării era lipit de perete acum. Se vedea că se mai ținea în ceva, dar era evident că încă puțină tensiune l-ar fi trimis cu iuteală pe Michael la moarte.

– Urcă în partea de sus, Michael! Răsuțește-te. Dacă te poți ridica singur, te țin eu.

Cu foarte mare grijă se roti lent pînă cînd fu alături de scară, deși era încă prins cu mîinile de centrul ei, de doi fusci separați. Puterea din brațe i se scurgea rapid, dar nu-și putea permite mișcări bruște. Inspiră adînc și începu să se ridice ca un gimnast pe o bară. Acum putea să riște să ridice o mîna peste cap. Încă puțin. Scara gemu și alunecă spre perete, aproape răsturnîndu-l. Așteptă pînă se stabilizează, apoi își aduse și mîna stîngă. Cu ultimele puteri se ridică pînă la piept, apoi își trase trupul deasupra scării. Stătea într-un anumit unghi, cu fața în sus. Privi în direcția aceea și văzu lanterna A'ishei deasupra lui.

– Michael, cînd te simți în stare, dă-mi mîna.

El clătină din cap.

– Dacă vin sus acum, nici unul dintre noi nu va reuși. Este singura cale de a ajunge jos.

– Tu singur ai spus că mai sînt și alte intrări.

– Cineva a selectat-o pe aceasta ca rută de evadare, cineva care cunoștea sistemul. Trebuie să fie cea mai sigură. Poate că e

singura cu tunele suficient de largi prin care să poți merge. Nu putem risca s-o pierdem.

– Michael, nu fi nebun. Nu putem trece. Bucata aceea de scară poate ceda oricînd.

– Mă duc după frînghie. Stai aici. Mă voi întoarce.

Ușurel, își dădu drumul pe capătul intact al scării, apoi coborî de pe el pe bucata de dedesubt, rugîndu-se să țină. Îl ținu. Continuă coborîrea, simțind cum se clatină scara sub el.

– Mai ține-mă un pic, murmură el, nesigur dacă se adresează scării sau lui însuși.

Mai era de mers încă puțin. Pe măsură ce cobora, se întetea frigul. De jos venea o duhoare, un amestec de canal și mîl de fluviu, și încă ceva care era greu de definit, dar tulburător. O materie vîscoasă, urît mirositoare, acoperea fusceii scării. Lui Michael îi alunecară tălpile de două ori, lăsîndu-l să atîrne în mîini.

În cele din urmă, atinse pămîntul. Se odihni, sprijinit de scară, timp îndelungat. Aici, jos, aerul era dens și rău mirositor, făcînd imposibilă inspirația adîncă. Încetul cu încetul, pulsul i se încetini și simți cum își recapătă puterile. Aprinse lanterna și o îndreptă spre sol.

Obiectele pe care le aruncase în puț zăceau în locul unde căzuseră. Frînghia era la picioarele lui încolăcită încă, cu cangea lîngă ea. Barca se rostogolise puțin mai încolo. Suci puțin lumina și văzu că se opriase lîngă ceva. Făcu un pas înainte să vadă mai clar.

Era o ființă umană sau ceea ce mai rămăsese din ea. Mare parte din carne fusese sfîșiată în bucăți mari. Scheletul fusese dezmembrat și împrăștiat în toate părțile. Capul lipsea.

Arăta ca și cînd ceva îl mîncase de viu.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI OPT

Era o arcadă și un tunel scurt care duceau la un canal transversal. Michael împinse bucățile scheletului în el, ajutându-se de cange. Nu fu în stare să le atingă cu mâinile. Apa din canal avea nivelul ridicat și oasele dispărură sub suprafața ei. O făcu cu greu, dar știa că Fadwa n-ar face un pas mai departe dacă ar vedea ceea ce părea dovada celor mai profunde temeri ale ei. Tremura când se întoarse la scară. Cu siguranță, șobolanii n-ar fi putut face așa ceva cu un corp uman. Chiar când gîndea acest lucru, o formă mare, maronie trecu în fugă pe lângă el, spre canal.

O clipă își scoase din minte tot ceea ce văzuse. Auzi vocea A'ishei care-l striga de sus.

– Michael? De ce durează atît? Ai găsit funia?

El răspunse, asigurînd-o că e pe drum.

În loc să urce cu frînghia la brîu, își legă un capăt de talie, lăsîndu-l pe celălalt să atîrne liber în spatele lui pe măsură ce urca. Scara scîrții și gemu pe alocuri, dar îi susținu greutatea. Pe ultimele douăzeci de picioare, A'isha îi luminea calea cu lanterna.

– Cum e acolo, jos? întrebă ea.

– Pare în regulă, răspunse. E o arcadă spre un tunel de trecere mai mare, cu un canal. Nu e foarte adînc, putem trece prin el.

– Dacă putem ajunge jos.

– Este posibil. Scara nu-i așa rea mai în jos. Îți voi arunca un capăt al funiei. Leag-o de cea mai solidă treaptă pe care o găsești. Eu o voi lega la celălalt capăt într-un punct deasupra bucății rupte. Îndată ce va fi întinsă, voi împinge capătul scării în sus, la tine. Păstrează suficientă funie liberă, ca s-o poți lega strâns.

A'isha prinse frînghia după cîteva încercări. Michael fu nevoit s-o arunce cu grijă în sus, cu o singură mîna, abia îndrăznind să-și miște corpul, ca un arc, de frică să nu se disloce scara din perete.

Cînd ajunse să forțeze secțiunea ruptă în sus, se dovedi prea mult pentru metalul atacat de rugină. Dacă ținea frînghia, scara le putea servi să ajungă pînă jos. Michael se lăsă cîteva picioare mai în jos și luminea coborîrea lentă a camarazilor săi. Scara se clătină periculos, dar ținu pînă cînd trecură toți în partea sigură, Michael îi dădu Fadwei un cuțit și-i spuse să taie funia cît de lung putea ea. De data aceasta, n-o mai lăsă să cadă, pentru cazul în care le-ar fi fost necesară.

Butrus fu aproape să cadă de mai multe ori. Dacă nu ar fi fost Fadwa, s-ar fi prăbușit în moarte. Vorbea cu el ca un adult, îl ajuta să stea drept, se asigura că picioarele îi erau pe fuscei înainte să-i spună să-și mute mîna. Le luă o jumătate de oră această coborîre.

Pînă atunci, Michael și A'isha reușiseră să exploreze secțiunea următoare. Nu era ușor să aleagă direcția. Nu puteau merge spre vest: în partea aceea era fluviul și nu erau siguri că tunelele ieșeau deasupra apei. Doar o linie dreaptă spre est, nord sau sud i-ar fi dus afară din Bulaq, dar ei nu știau dacă tunelul principal mergea neîntreput într-o singură direcție. Se așteptau să fie răsuciri și întoarceri, tunele auxiliare și capete închise. Fără precauții, puteau să se rătăcească definitiv. Aveau destule baterii pentru lanterne, dar foarte puține alimente și lichide. Dacă se terminau bateriile, aveau să fie aruncați într-o întunecime absolută, fără nici o posibilitate de a mai găsi vreo ieșire.

Presupunînd că panta în această secțiune a sistemului de canalizare ducea direct spre fluviu, Michael stabilise că, urmînd firul ascendent al canalului, vor ajunge la un tunel mai mare care ducea spre est. Cu ceva noroc asta îi va scoate în al-Azbakiyya sau la Bab al-Sha'riyya.

Își permisese cincisprezece minute de odihnă. Butrus avea nevoie cel mai mult. Coborîrea îi provocase constant izbituri la umăr, și avea dureri teribile. A'isha îi examină rana, cu mare grijă să nu intre în contact cu mizeria care-i înconjură. Gaura de glonte era extrem de inflamată și tot umărul era umflat.

– Cred că osul a fost atins sau chiar rupt, zise ea. Asta ar explica durerile. Cred că ar trebui să-i mai dai niște morfină.

– Trebuie să rămînă treaz. Ce se întîmpla dacă-și pierde cunoștința pe scara aceea?

– Acum sîntem jos. O cantitate infimă l-ar ajuta, fără să-l zăpăcească.

Michael ezită, apoi fu de acord. A'isha luă o seringă dintr-o geantă pe care o purta la piept și-i administră lui Butrus încă o doză mică. Aceasta își făcu rapid efectul, ameliorînd, dar nu complet, durerea.

– E timpul să mergem, zise Michael.

Era îngrijorat. Descoperirea rămășițelor pe jumătate mîncate îl umpluseră de o neliniște sîcîitoare.

Se strecurară de-a bușilea prin calea scurtă de acces în tunelul cel mai mare. Aici, tavanul era mai înalt, însă nu suficient ca adulții să meargă în picioare. Numai pentru Fadwa nu prezenta dificultate. Dar acum erau în tunele, încrederea temporară, pe care fetița o găsise ajutîndu-l pe Butrus să coboare, se epuizase aproape complet. Cu fiecare pas arunca priviri nervoase în jurul ei. De fiecare dată cînd se strecura cîte un șobolan afară sau în apă, sarea involuntar.

Ajunseră într-o lume întunecată, disperată, atît de ruptă de altele, încît ea singură ar fi putut fi universul. În mîna lui Michael, acul micii busole oscila și se schimba, orientîndu-se mereu spre nord. Dar în acest întuneric dens, rotațiile erau lipsite de sens, un dans care nu avea nici o legătură cu schimbările

imperceptibile ale tunelelor. Simțiră apăsarea pereților, grei și uzi, teribila presiune a întregului oraș pînă cînd nu mai putură respira.

Tunelul prin care treceau avea formă de ou, mai lat la bază decît la vîrf și pavat cu cărămizi antice provenite de la Mamluk. La fiecare cîțiva iarzi, erau găuri care marcau poziția străzilor a căror canalizare se scurgea în sistem. În aceste puncte șobolanii erau activi, venind și plecînd fără nici o regulă aparentă de mișcare. Apa le ajungea, aici, pînă la genunchi; Fadwei, ceva mai sus. La lumina lanternelor arăta ca o supă de mazăre. Din ea se ridica un miros fetid, persistent care îi obliga să țină bucăți de cîrpă la nas.

În mod normal, condițiile în canalele de sub Bulaq ar fi fost mult mai rele, căci serveau un sector dens populat al unuia dintre cele mai aglomerate orașe din lume. Chiar dacă acum Bulaq era un cimitir, era imposibil să se șteargă complet secole de mizerie în cîteva săptămîni. Apa era îngroșată cu tot ceea ce nu mai dorea orașul: șobolani morți, cîini și pisici, frunze moarte, vieți terminate.

Tunelul părea că se întinde la nesfîrșit. Fără altă lumină decît cea a lanternelor, nu puteau aprecia corect distanța. Din cînd în cînd treceau prin guri ale unor tunele laterale prea joase și înguste pentru a fi comode. Se îndreptau spre sud, iar tunelul principal pe care-l anticipase Michael nu se vedea încă.

Merseseră cam o jumătate de milă cînd A'isha observă pentru prima oară că dintr-un canal de drenaj curgea apă în galerie. Cîțiva iarzi mai departe, o a doua țeavă aducea un jet puternic de apă maronie și mocirloasă. Se opriră și ascultară.

Se auzea un sunet inconfundabil de apă curgătoare care era nou. Cînd se uitară, era evident că nivelul apei din canal creștea.

– Cred că a început să plouă afară, îi spuse încet Michael A'ishei. Trebuie să ne grăbim. Putem să fim prinși aici dacă se umple acest canal.

Dacă ploaia începea de-a binelea, știa că s-ar putea să nu mai scape vii. Fiecare canal și țeavă din oraș se va vărsa șuvoi în

sistemul de canalizare. Fluviul se va umple rapid și va ieși din matcă în mai multe locuri pe ambele maluri.

– Poate că nu-i prea târziu să ne întoarcem, zise A'isha. Dacă scara ține...

Michael scutură din cap.

– Nu putem ieși pe acolo, răspunse.

– De ce nu?

– Tunelul cel mic, care duce din galeria aceasta la puț, are tavanul și mai jos. Este prevăzut să preia surplusul din galerie imediat ce se depășește un anumit nivel. Când vom ajunge la el, va fi destulă apă în tunel și în puț, încât ne va face imposibilă trecerea. Nu am reuși, cu siguranță că Butrus nu. Îmi pare rău. N-avem de ales. Sîntem nevoiți să mergem mai departe.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI NOUĂ

Apa curgea acum cu repeziciune în canal. Sub picioarele lor fundul era alunecos, din cauza noroiului secular și a sedimentelor viscoase. Fadwa alunecă și căzu de două ori în apa puturoasă. Bărcuța de cauciuc nu le era de nici un folos în spațiul acela strîmt. N-ar fi făcut decît să umple spațiul din perete în perete și să-i înece rapid. Trebuia să meargă sau să înoate dacă nu ajungeau la apă mai lată și mai adîncă.

Michael îi dădu lui Butrus să îmbrace vesta de salvare.

– Ține-o umflată, îl sfătui, te va susține, în caz că te lasă picioarele.

Fadwa știa să înoate puțin. Așa cum presupusese A'isha, o învățaseră frații ei să înoate în Nil, ale cărui ape curgeau în marginea vestică a Bulaq-ului.

– Michael, cred că am ajuns la capătul canalului.

A'isha mergea în față. Lanterna ei lumina o spărtură în zid. Michael lipăi prin apă pînă la ea. Avea dreptate. O rampă abruptă, acoperită de apă, ducea în jos spre un tunel cu mult mai mare, exact cel pe care-l căutau. Apa curgea în pantă, ca un șuvoi de stăvilă.

– Merg eu jos prima, zise A'isha.

– Vei avea nevoie de frînghie. Dacă vei fi prinsă de curentul acela, nu vei mai ieși niciodată.

Cu degetele amorțite de frig el legă funia în jurul taliei ei. În zidul din fața lui găsi o crăpătură în care ancoră cangea, ca pe o proptea. În câteva secunde picioarele ei cedară și fu absorbită cu totul în tunelul de jos.

Frînghia prelua tensiunea imediat ce curentul o trase după colț. A'isha reveni la suprafață cu lanterna în mînă. Exact lîngă ea văzu o bordură îngustă care continua pe lungimea tunelului. Aruncă lantera pe ea și se rostogoli ea însăși.

Bordura era puțin mai lată de un picior și extraordinar de alunecoasă. Puțin mai sus, pe zid, văzu un inel, unul dintre alte câteva plasate la distanțe egale. A'isha îl folosi pentru a se putea ridica. Mișcă lumina în sus și în jos, ca să vadă un tunel construit din cărămidă neagră, cu aspect de fagure, fărîmată complet pe alocuri. Era mai lat și mai întins decît cel în care fuseseră, iar tavanul era mai înalt. Prin centru era un șanț adînc, plin cu apă care curgea spre vest.

Dezlegă frînghia și îi strigă lui Michael că era liberă. El o trase repede și o legă pe sub brațele Fadwei care tremura de frică. Michael o convinse că nu era altă cale, ea încuviință îngrozită și se lăsă coborîta pe rampă.

A'isha o aștepta să o prindă și s-o tragă sus, pe bordura canalului. Funia fuse trimisă iarăși în sus. De data aceasta, era rîndul lui Butrus.

– Lasă-mă să fac treaba în locul tău, îl sfătui Michael, A'isha și Fadwa te vor trage în partea cealaltă.

– Dar cu tine cum rămîne? Cum vei ajunge jos?

– Lasă asta în grija mea.

– Am vesta de salvare.

– Ai nevoie de ea. N-avem timp de ceartă.

În secunda următoare, picioarele lui Butrus fugiră de sub el. Alunecă pe rampă și fu dus în tunelul de mai jos, dezechilibrîndu-l și trăgîndu-l pe Michael în urma lui.

Se prăbușiră în șanț, devenind instantaneu prizonieri ai curentului, dați de colo-colo de șuvoiul de apă înspumată. Butrus rămase deasupra, dar Michael fuse tras sub nivel, înecat. Cînd ajunse din nou la suprafață, știu că are doar câteva secunde

pentru a acționa. Avea încă mâinile încheștate pe funie și pe cange. Fără să înceteze să gîndească, puse cangea de-a curmezișul, orizontal. Se propti în ea cu toată puterea, simțind cum greutatea lui Butrus îl împinge înainte.

– A'isha... Repede!...

Un șuvoi de apă îi luă vorbele din gură. Apoi ea fu acolo, întinzîndu-se după el.

– Prinde-l pe Butrus întîi! Nu pot... să-l țin!

A'isha se tîrî pe bordură pînă cînd fu lîngă Butrus, care se învîrtea neajutorat în jurul capătului de funie, încercînd să se elibereze cu o singură mînă. Brațul lui stîng fusese izbit de pereți fără milă.

Fadwa îl apucă pe Michael, ajutîndu-l să reducă tensiunea din funie. El simțea cum cedează canagea. Avea gîtul și plămînii plini de apă și știa că n-o va mai putea ține mult.

Strînsoarea funiei slăbi. Fadwa îl ținu strîns pe margine pînă cînd A'isha fu în stare să-l tragă pe bordură. Cînd se cătără, scăpă cangea. Aceasta se duse, învîrtindu-se, într-un torent alb de apă. Închise ochii, temîndu-se că, înainte de trecerea nopții, va regreta amar pierderea ei.

Rămaseră acolo cît îndrăzniră, conștienți că apa de sub ei creștea cu fiecare moment care trecea. Butrus zăcea în suferință. Umărul stîng îi fusese lovit groaznic în timpul căderii și a răsucirilor din apă. A'isha își deschise geanta să-i mai administreze o doză de morfină, dar seringile erau sparte, iar pudra de morfină devenise o substanță apoasă. Luă cît putu din ea și o puse forțat între buzele lui.

Le dădu zece minute. Nici Michael, nici Butrus nu era în formă să poată merge, însă nu era nimic altceva de făcut. Dacă ploaia continua să cadă – sau, mai rău, să se întetească – trebuia să se grăbească. Îl ajută pe Michael să se pună puțin pe picioare. Împreună îl ridicară pe Butrus.

Michael scoase busola din buzunar și o puse pe bordură. Tunelul se găsea pe aproximativ est-vest.

– Apa curge spre vest, zise. Spre fluviu. Nu putem merge într-acolo. Trebuie să ne ducem spre est.

– Cum vom traversa rampa?

Cînd intraseră în tunel, fuseseră, inevitabil, trași spre stînga, urmînd curentul. Ca să ajungă la porțiunea de bordură care ducea spre est, trebuia să treacă prin locul unde se uneau tunelele. Ca lucrurile să fie și mai rele, Fadwa era prima în partea aceea și nu era loc pentru nimeni să treacă.

– Poți s-o ridici? întrebă Michael.

– Voi încerca.

A'isha se aplecă ușor în față și-i spuse Fadwei să se agate de gîtul ei. Stînd în picioare, o ridică deasupra apei și o trecu în cealaltă parte a ei, pe bordură. Michael apucă strîns brațul fetei și o ținu ferm.

A'isha se îndepărtă cu grijă de margine.

– E prea departe să sar. Dacă bordura ar fi mai lată, n-ar fi nici o problemă.

Michael gîndi rapid.

– Umflă barca, spuse.

Ea scoase barca de cauciuc din sacul în care era și o puse pe bordură, alături de ea. Avea o cavilă care, cînd era trasă, o umfla. O frînghie de nailon era legată de un inel, lîngă ea. Ținînd strîns de funie, trase cavila și aruncă barca în spațiul gol, înainte să se umple și s-o dezechilibreze. În cîteva momente ajunse la volumul maxim.

O ținu strîns lîngă margine. Aproape că umplea spațiul dintre cele două borduri. Trecîndu-i funia lui Michael, pași cu grijă în bărcuță, în timp ce el se aplecă să o țină la margine. Era ca încercarea de a sta călare pe un cal care cabrează. Barca era aruncată și răsucită în toate părțile de curent, ridicîndu-se, căzînd și smucindu-se imprevizibil. A'isha, în genunchi, se tîrî în marginea cealaltă, pînă ajunse la capătul bordurii. Alegînd momentul cu mare grijă, puse întîi un picior și se aruncă în sus și înainte. Lovi puternic peretele, dar își păstră echilibrul.

În perete se afla înfîpt un alt inel, lîngă colț. A'isha îi strigă tare lui Michael să arunce frînghia. Fadwa ajută la menținerea

bărcii în loc, în vreme ce el strînse funia și o zvîrli spre ea. A'isha prinse imediat sfoara în inel, ancorînd bine bărcuța care, fixată în ambele capete, era cu mult mai stabilă. Fadwa traversă fără dificultate. Butrus o urmă și rămase în bărcuța pînă cînd A'isha îl ajută pe Michael să treacă. Pe bordură se reorganizară, cu Michael în față, urmat de Butrus, A'isha și Fadwa în urmă.

Dezlegară bărcuța și o luară spre est. Michael îi dădu Fadwei să țină funia. O trăgea după ea prin apă ca pe un cățel neastîmpărat în lesă. Era noua ei responsabilitate, ultima găselniță a lui Michael s-o țină cu gîndul departe de alte lucruri. Ca, de pildă, creaturile care mișunau nebănuite prin tunele.

Apa era tot în creștere. Mergeau cît de repede era posibil, fără să fugă însă. Suprafața bordurii era netedă și înșelătoare, iar o cădere de pe ea însemna aproape moarte sigură. Se țineau de mîini, tîrîndu-se ca niște crabi, cu spatele la perete. Dintre toți doar Michael avea lanternă. A'isha o ținea pe Fadwa de braț. Fetița purta încă pistolul strîns în mînă.

Nu vorbea nimeni. În urechile lor apa suna fără încetare. Departe de stăvilă era mai puțin vijelioasă, dar prin șanț curgea cu forță nediminuată.

Tavanul și pereții bătrînului tunel erau acoperiți cu mușchi și licheni; o combinație de excrescențe galben-verzui sclipeau oribil în lumina lanternei lui Michael. Peste tot era mătasea broaștei, întinsă în fire sau strînsă în mănunchiuri maro-închis ori albicioase pe cărămizile umede.

– Opriți-vă! se auzi vocea lui Michael curios de pierdută, de parcă fusese dus, brusc, departe. Printr-o perdea de durere, Butrus simți strînsoarea mîinii lui Michael pe a lui. Aproape am căzut pe spate, explică el. Peretele a cedat.

Dădu drumul mîinii lui Butrus, să se poată răsuci. În spatele lui era o deschidere largă, în locul unde fusese peretele. O bucată imensă se prăbușise la un moment dat în trecut, cu ani sau – posibil – secole în urmă. În partea cealaltă se căsca un vast hău infometat.

În lumina albă a lanternei lui Michael se dezvălui o cameră înaltă, cu pereți din piatră gri, sculptată și aranjată în straturi. Un tavan larg și arcuit tremura în lumina nesigură, umbre complicate țesute cu fire de alabastru. Stalactite uriașe din piatră sculptată ornamentau domul, modelele lor complicate fiind umplute cu pânze de păianjeni și aripi de lilieci ce atîneau.

Cîndva, pereții fuseseră stuc alb, gravat cu frunze și flori, și aripi de păsări. Acum mai rămăseseră doar fragmente care arătau ceea ce fusese, asemenea unor frînturi dintr-o melodie pierdută de mult în tăcere. Dale albastre și roșii se mai țineau în grupuri mici de tencuială, modelul pe care-l formau fiind frînt și incomplet. Aceasta fusese cîndva camera centrală a unei mare hammam, o baie publică.

Unde fusese podeaua, acum era o mare baltă de apă stătută, plină de scursuri și moloz. Apa bătea în verde acolo unde crescuseră algele. În colțuri se adunase spumă albă. De fiecare dată cînd tunelul se revărsa, balta se umplea și se scurgea imediat. Michael nu putu să aproximeze cît de adîncă putea fi.

Pomiră.

— Fiți foarte atenți, îi sfătui el. Nu avem decît bordura pentru a ne păstra echilibrul.

Lent, trecură peste spațiul gol. Erau aproape în partea cealaltă cînd le îngheță singele din cauza unui urlet grav, urmat cîteva momente mai tîrziu de un țipăt ascuțit. A'isha simți mîna Fadwei smucindu-se dintr-a ei, trăgînd-o și pe ea înapoi în deschizătură.

Dînd drumul mîinii lui Butrus, se răsuci, căutînd lanterna în buzunarul salopetei. Fadwa căzuse prin gaură. Țipa tare încă. Un sunet îngrozitor. De undeva, de aproape, alt urlet. A'ishei îi tremură mîna cînd aprinse lanterna.

Apă, turbulentă și acoperită de valuri. Cea mai adîncă dintre întunecimi. Țipetele unui copil. Sunetul a ceva greu care bătea apa. Fasciculul lanternei plimbîndu-se în sus și în jos, în

întuneric, fără să găsească nimic. Țipătul încetă brusc. O bolboroseală a apei, ca un cazan clocotitor.

Capul Fadwei răsări brusc din apă, o dată cu mâinile ridicate care se agitau neputincioase, corpul fiindu-i ținut ferm între fălcile coșmarului ei. A'isha țiță, simțind cum o străbate frica asemenea unor flăcări. În acel moment reapăru capul lung al unui crocodil de Nil, cu fălcile încheștate pe coastele Fadwei, trăgînd-o în apă s-o ucidă.

CAPITOLUL ȘAIZECI

A'isha stătea încremenită, incapabilă să se miște sau să gândească. Crocodilul era enorm, un adult de cel puțin patru metri ale cărui fălci erau dotate cu dinți ascuțiți și răi. Numai Dumnezeu știa de câți ani se bălăcea acolo, jos; puteau atinge o sută de ani și mai bine. Lumina căzu scurt pe ochii lui mici și răi, pe pupilele dilatate, strălucitoare. O secundă i se păru că se zgîia la ea triumfător.

Fadwa se lupta încă, mută acum, înecîndu-se cu apa stătută, pierzîndu-și rapid puterile. Crocodilul o ținea strîns, știa că nu poate să se elibereze. Ca s-o termine, nu avea nevoie decît de o mișcare circulară a capului lui mare, pentru a o rupe în două. Ea se forța să-și țină capul afară din apă. Ca printr-o minune, ținea încă strîns în mîna din aer pistolul lui Michael, ca pe un talisman care o putea salva.

A'isha nu încetă nici o clipă să gândească. Sări în apă, îndreptîndu-se direct spre copil. O lungime, două, și fu lîngă ea. Lanterna se dusesse, era în întunecimea de smoală și se ghida doar după zgomotul vîltoirii de apă. Întinse mîinile și simți asprimea spatelui crocodilului, solzii groși și neplăcuți la atingere. De ce aruncase lanterna? Fără lumină nu putea să facă nimic. Crocodilul se scutură, rostogolindu-se departe de ea. Întinse din nou mîna, lovind apa, dar nu dădu de nimic.

Brusc, o rază albă tăie bezna. Michael era în genunchi lângă deschizătură.

– A'isha, ia pistolul! Ia pistolul!

Ea sări și se aruncă peste capul crocodilului, după Fadwa. Reptila se ridică și se răsuci, îndepărtându-se și aruncând-o pe o parte, înapoi în apă. Lumina rămase fermă, derutînd crocodilul. A'isha se scufundă, dînd nebunește din picioare sub apă, revenind la suprafață ceva mai tîrziu exact dincolo de reptilă, aproape de Fadwa. Apucă fetița de braț cu o singură mînă. Cu cealaltă îi luă pistolul.

Era acum ori niciodată. O a doua șansă nu mai urma. Apucînd-o strîns pe Fadwa cu stînga, A'isha se răsuci, îndesînd țeava pistolului în gura larg deschisă a crocodilului. Pistolul era ud, ea știa sigur că nu va funcționa. Apăsă pe trăgaci. Nu se întîmplă nimic. Din nou. Nimic. Închise ochii, sigură că va muri. Crocodilul se răsuci, încercînd să se scape de ea. Ea mai trase o dată.

Urmă o bubuitură puternică. Reptila se trase înapoi și zvîcni în sus, mugind de durere. A'isha o ținea acum pe Fadwa cu ambele mîini. Lăsase pistolul să cadă pe fundul bălții. Peste tot în jurul lor apa clocotea și bolborosea din cauza monstrului rănit care-și mișca coada cu mînie furibundă.

– Du-te înot spre deschizătură! O iau acum!

Michael era lângă ele în apă. A'isha habar n-avea cum ajunsese acolo. Cînd privi în sus, îl văzu pe Butrus ținînd lanterna într-o mînă și încercînd să-și păstreze echilibrul, cu dinții încheștați de durere. Ea înotă în direcția indicată.

Butrus îi făcu loc să se cațere pe bordură. Șocul produs de atac îl adusese în simțiri. Așeză lanterna între genunchi și întinse o mînă A'ishei ca să o ajute. Cîteva secunde mai tîrziu veni și Michael la margine și o ridică pe Fadwa lângă ei. În urma lui crocodilul continua să biciuiască apa.

– Grăbiți-vă! urlă Michael. S-ar putea să mai fie și alții. Trebuie să ne mișcăm.

Fadwa era pe jumătate conștientă, înghețată atît din cauza frigii, cît și de durere. Sîngera rău în jurul taliei și a feselor, în

locurile de unde dinții ascuțiți smulseseră fișii din carnea ei. Reușiră s-o așeze pe bordură între ei, forțînd-o să vomite cît de multă apă era posibil.

– Să plecăm de-aici, zise din nou Michael.

Se uită după barca de cauciuc, sperînd că putea fi folosită ca o ambulanță pentru a o căra pe Fadwa și, eventual, pe Butrus. Aceasta fusese însă dusă de curent în momentul în care Fadwa dăduse drumul frîngiei. Nici măcar nu se mai vedea acum. Nu aveau altă posibilitate decît să ducă în brațe copilul rănit, pe bordura îngustă.

Începură să se tîrască din nou, încercînd disperați să se îndepărteze de deschidere. Michael și A'isha făceau eforturi s-o țină dreaptă pe Fadwa între ei, trîgînd-o mai departe de coșmar. Era ușoară ca o legătură de bețe uscate. Pînă acum nu-și dăduseră seama cît de înduioșător de slabă era. Din cînd în cînd, erau obligați să se oprească în timp ce ea se căznea să vomite și se zbătea convulsiv, aproape aruncîndu-se în apa de la picioarele ei.

Ploaia nu se oprișe. Dacă nu cumva devenise mai furioasă. Șuvoiul crescuse pînă la nivelul bordurii, pe măsură ce venea mai multă apă. În cîteva minute apa urma să le ude picioarele, făcînd imposibilă priza pe suprafața și așa alunecoasă.

Brusc, Butrus strigă cu voce slabă, estompată de vuietul apei.

– O scară! Este o scară pe partea cealaltă!

Lumina lanternei lui căzuse pe fusceii unei scări de acces, montată într-o nișă, în peretele opus. În fața ei se afla o platformă largă, protejată de canal cu un lanț slab prins.

Michael privi într-acolo. Îi separau doar cîteva iarzi de scară, dar la fel de bine putea să fi fost o jumătate de milă. Cu un sentiment de neputință, își dădu seama că, dacă n-ar fi pierdut cangea, ar fi putut să prindă lanțul cu ea. Fără, risca să fie înghițit de curent.

– Butrus, zise el. Du-te cîteva iarzi mai departe. Ia-o și pe Fadwa dacă poți. Vă vom urma și noi.

Își legă frînghia la brîu și dădu capătul celălalt A'ishei să-l țină. Era udă, zgîriată și puțea, dar el simți nevoia s-o sărute, să-i spună că o iubește. În loc de asta, îi atinse obrazul ușor, cu degetele, apoi se întoarse și sări în apa înghețată.

Curentul îl trase și-l duse mai departe de peretele opus. Se așteptase la asta. Funia se întinse, ținîndu-l la nivelul platformei. Ridicîndu-se, inspiră adînc, apoi se lăsă din nou să cadă. Atinse fundul cu un picior. Îndoi genunchii și, găsind un punct de sprijin fragil, se proiectă puternic în sus.

Apucă marginea platformei cu mîna și se ținu. Curentul îl trase puternic, încercînd să-l smulgă, dar acum se apucase cu ambele mîini. Trăgîndu-se în sus, încercă să apuce lanțul, dar îl rată cu cîțiva țoli. Urmă un al doilea efort. De data aceasta reuși să-și încheșteze degetele înghețate pe verigile ruginite. Se odihni puțin, apoi se trase pe platformă.

Trecerea celorlalți luă mult timp, aproape mai mult decît își puteau permite fără riscuri. Michael ținu frînghia, A'isha veni, ținînd-o pe Fadwa, apoi Butrus. În momentul în care fură toți pe platformă, apa plescăia la picioarele lor.

Fadwa nu-și revenise. A'isha o examinează cît de bine putu. În afară de rănile din locurile unde o apucase întîi cu dinții, părea că presiunea fălcilor imense îi rupsese cîteva coaste. Respira greu, cu un hîrîit care-i ridica părul A'ishei.

– N-o vom putea urca pe scară, Michael.

– Nu există altă cale. Va reuși. Trebuie.

A'isha scutură din cap.

– Sînt înspăimîntată, Michael. Respirația îi miroase urît, cred că vreo coastă i-a perforat unul din plămîni. A pierdut mult sînge.

– Dacă n-o scoatem afară, se va îneca aici.

A'isha privi fața trasă a fetei. Tocmai atunci aceasta deschise ochii. Își smuci capul, încercînd să se ferească, cu gîtul întins de parcă ar fi scos un strigăt. A'isha o atinse cu mîna.

– E-n regulă, o liniști ea. Ești în siguranță. E mort. Nu mai poate ajunge la tine. Fadwa era atît de adînc încătușată în frica

și în durerea ei, încît nu ajungea nimic la ea. Să ne grăbim, Michael. Trebuie să ajungem cu ea la cineva care s-o ajute.

El privi o singură dată înapoi, apoi începu urcușul. Scara era veche, însă ancorajul ei era cu mult mai sigur decît acela al scării pe care coborîseră. Își dădu seama rapid că ducea direct în sus, în întuneric. Michael se rugă să-i ducă la o ieșire.

Nu se gîdea acum la nimic altceva decît la scăpare și aer proaspăt. Nimic altceva nu mai conta. Nici Paul, nici al-Qurtubi, nici părintele Gregory și poveștile lui. Doar atît: scara, zgomo-tul apei care curgea dedesubt, întunericul și speranța de lumină.

Scara se termină la o platformă metalică de unde începea o alta. Aici, sus, apa era doar o amintire, un murmur îndepărtat. Fu nevoie să se autoîncurajeze ca să se gîndească la A'isha, la Butrus și la fetița care aștepta încă acolo, jos, urmărind cum crește nivelul apei. Urcă și cea de-a doua scară. La patruzeci de picioare mai sus se oprea în fața unui grilaj înalt de metal. Aprinse lanterna. Era o cameră mică cu o trapă în tavan. Împinse de grilaj, dar nu se întîmplă nimic. Mai împinse o dată, mai cu forță. Nu cedă nici de această dată. Puse lumina pe el. Nu era nici un zăvor, nici alte modalități de închidere. Puse umărul și împinse cu toată forța. Nu se deschise. Apoi se uită mai atent.

Fusese sudată.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI UNU

În timpul în care coborî, înțelese ce se întîmplase. Autoritățile fuseseră cu un pas înaintea lor, blocînd toate ieșirile din Bulaq. Nu pe a lor în special, bineînțeles – nu existase timp pentru asta – pe a oricui încerca să evadeze din ghetoul pe care-l creaseră. Numai cînd ajunse la baza scării, îi trecu prin minte că încă mai puteau fi căi deschise. În afară de corpul dezmembrat de la început – Michael își dădu seama că era o altă victimă a crocodililor – nu mai întîlniseră rămășițe umane.

Firește, asta nu însemna nimic, puteau fi zeci, chiar sute împrăștiate prin acest labirint sau fuseseră duse la fluviu de inundații. Nu insistă prea mult pe această temă. Era mai bine să gîndească la cei care scăpaseră pînă la urmă și că, într-adevăr, era o cale de ieșire doar dacă ajungeau la timp la ea.

Apa era deja la prima treaptă a scării de jos. A'isha și ceilalți doi stăteau pe ea fără să le pese. Cînd Michael apărui, A'isha se ridică obosită, gata pentru ultima etapă. El nu fu nevoit să spună nimic. O singură privire o lămurii. Îi pieri lumina din ochi. Se uită la Fadwa. Copilul își revenea. Ar fi fost mai bine s-o fi lăsat crocodilului.

– Trebuie să mai fie și alte ieșiri, zise Michael. N-au putut să le blocheze pe toate. Nu putem renunța tocmai acum.

A'isha îi aruncă o căutătură piezișă. Pentru prima oară de când se cunoscuseră, îl disprețui, se simți revoltată. La ce folosea aici sîngele lui rece englezesc? Ce sens avea să se dea în spectacol cu asta? Se vor îneca într-un șantî împutit, cu viermi, excremente și fetuși avortați. El și cei de felul lui îi aduseseră la asta, cu jocurile lor de putere și visurile lor legate de imperii. Butrus avusese dreptate. Ei toți fuseseră pionii.

— Eu rămîn aici, spuse cu voce resemnată și tristă. N-are nici un rost să merg mai departe, nu vezi? Fadwa are nevoie de odihnă. Butrus e aproape terminat. Vom muri, oricum, aici.

Michael coborî lîngă ea.

— Asta vrei? întrebă. Doar să renunți?

— Ce-ți pasă?

Ea tremura. Încercă s-o cuprindă cu brațul, dar ea se feri.

— Nu crezi că Fadwa mai merită încă o încercare?

A'isha se uită în jur, involuntar. Fetița era cu spatele sprijinit de zid, privind fix la lumina lanternei lui Butrus, care se juca pe tavanul acoperit cu mușchi. Avea pielea albă și ochii afundați în orbite. Era adîncită într-un vis urît pe care nu i-l putea alunga nimeni. Apa de lîngă ea era pătată, roz, de la sînge.

A'isha scutură din cap.

— Michael, e prea tîrziu. Dacă vrei, du-te singur, dar lasă-ne pe noi să rămînem aici.

El simți cel mai ciudat amestec de sentimente luptîndu-se în el. Mîhnire, tristețe, minie, dezamăgire și un sentiment amar de nedreptate. Să stea jos și să moară era împotriva tuturor convingerilor sale. Și totuși, într-un loc ca acesta i se părea perfect normal. Îngenunche în fața ei și-i luă fața în mîini. Era atît de puțină lumină, încît abia putea să-i distingă trăsăturile.

— A'isha, uită-te la mine. Ea se uită la el cu o privire indiferentă. Să coborîm aici, zise el, a fost decizia noastră. Una pe care am luat-o împreună. N-a fost ideea lui Butrus, nici a Fadwei, nici o altă alternativă reală. Acum, există o mică șansă ca puțin mai în josul acestui tunel să fie o ieșire. Ei nu pot ajunge singuri acolo, nu ne pot ruga măcar să o găsim pentru ei. Putem sta aici să le ținem companie pînă se îneacă. Poate chiar să-i ajutăm s-o

facă mai ușor, să-i scăpăm de suferință rapid. Poate că ar trebui să facem asta acum, nu ne-ar lua mult timp. Sau putem să ne continuăm drumul și, poate, doar poate – îi scoatem de aici. Și pe noi. Ce zici?

Nu putea s-o facă fără ea, știa că nu. Chiar dacă ar fi fost absolut sigur că era o cale exact după următorul colț, nu s-ar fi dus dacă A'isha ar fi optat pentru a rămîne. Destinul lui, toate destinele lor erau în mîna ei. Păru că trece o viață pînă vorbi.

– Foarte bine, zise ea. Avea încă vocea tristă și privirea indiferentă. Încă o încercare.

Îi ridicară pe ceilalți și-i puseră pe picioare. Umărul lui Butrus era atît de umflat, încît ajunsese de mărimea unui pepenaș. Fadwa era doar pe jumătate conștientă de ceea ce se întîmpla. Îi spuse A'ishei că o dureau rău părțile laterale și că respira foarte greu. A'isha o asigură cît de bine putu că mai era doar puțin. Nu credea că Fadwa va mai vedea din nou lumina zilei. Ar fi vrut să existe un Dumnezeu, dar care Dumnezeu ajungea atît de jos, pînă la ei?

Bordura de pe această parte a tunelului era puțin mai lată decît cea pe care merseseră pînă atunci. Acest cîștig era anulat însă de cei trei sau patru țoli de apă care o acopereau. Ieșind considerabil din matca șanțului în care cursese pînă atunci, curentul mai pierduse din viteză; dar avea destulă forță ca să-i ducă, în caz că ar fi alunecat.

Merseseră mai puțin de cincizeci de iarzi cînd văzură un tunel jos, sub nivelul bordurii. Doar partea de sus era deasupra liniei apei. Tunelul era aproape plin. Dacă era unul de evacuare, asemănător celui care-i condusese în prima galerie, trebuia să se sfîrșească cu un puț. Cîteva secunde sub apă, apoi din nou afară. Dar dacă nu era așa? Dacă era lung de o jumătate de milă?

Michael se gîndi repede. N-avea nici un rost să meargă mai departe. În orice secundă Fadwa sau Butrus puteau fi luați de picioare și duși de curent. Acum găsiseră un canal, era puțin probabil ca pe o anumită distanță să mai fie unul. Și dacă ar fi, ar fi, probabil, identic cu acesta. Identic și, poate, chiar mai mult sub apă sau invizibil.

– Îl voi trece înot, zise Michael. Cu noroc, ies în partea cealaltă peste câteva secunde. Iau și frînghia. De îndată ce am trecut, o smucesc de trei ori dacă totul pare în ordine. Leag-o pe Fadwa pe sub brațe și spune-i să-și țină respirația cît de bine poate. Vă voi lua apoi pe Butrus și pe tine.

Ea scoase lanterna din buzunar și puse raza pe fața lui. Toată mînia se dusese, toată supărarea. Totul părea nelalocul lui aici, atît de meschin. Se aplecă puțin și-i atinse buzele cu ale ei. Nu fu un sărut. Dar în acel moment crezu că toată viața ei o are pe buze.

– Michael, te iubesc, zise.

El nu-i răspunse, dar îi strînse mîna și o privi cu atîta regret și dorință, încît ea fu nevoită să-și întoarcă fața de la el. După câteva secunde, plecă.

Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea frică perfectă. Gîndea în fiecare clipă că apa trebuie să se termine, trebuie să iasă la aer. Dar nici un sfîrșit pînă cînd fu sigur că va continua la nesfîrșit. Tunelul era prea îngust și nu se putea înota în el. Mergea cu mîinile întinse pe pereți și dădea din picioare. La fiecare pas înainte, se ridica și atingeau tavanul cu capul. Nici vorbă să se poată întoarce. Îi explodau plămînii, în secunda următoare trebuia să dea drumul aerului. Cînd inspira din nou, înghițea apă și se îneca. Încă o lovitură cu piciorul. Tot tavan de piatră. Îi scapă puțin aer care produse bule de aer în apă. O lovitură cu piciorul. Din nou, tavan. Avea pieptul în flăcări și ochii înecați în sînge. În spatele roșului, forma unei piramide, una neagră, strălucitoare ca întunericul pietrificat. Încă o lovitură cu piciorul. Capul atinse ușor piatra. Mai multe bule de aer. Era aproape extenuat. Încă o lovitură cu piciorul și apoi va fi liber. Dădu cu piciorul. De data aceasta, capul i se ridică mult. Era tot în apă, dar tunelul se terminase. Deși nu se ridică mai mult de o secundă sau două, acestea i se părură ore. Apoi aer. Expiră violent, și prima gură de oxigen i se păru atît de dulce, încît îi smulse un strigăt.

Își scoase lanterna și o aprinse. Călca aproximativ zece picioare de apă în fundul unui puț înalt. Din întuneric se ridica

o scară chiar lângă el. La câteva picioare deasupra capului său era o platformă. N-avea nici un rost să piardă vremea verificînd ce era la capătul de sus al scării.

După ce inspiră adînc, se lăsă în fundul puțului și trase de frînghie de trei ori. Răspunsul fu o smucitură, apoi o pauză în care A'isha o pregăti pe Fadwa. Michael ieși la suprafață, își umplu plămîinii cu aer și se întoarse jos. O a doua smucitură. O trase pe Fadwa spre el, ca un pescar care-și înfășura firul undiței. Apăru fără dificultate, cu ochii strîns închiși, fără culoare în obraji și balonașe de aer care arătau că o părăsește suflarea. Fără să se oprească, o apucă, lovind-o cu picioarele de tavanul tunelului, ridicînd-o deasupra apei. Înghițise câteva guri de apă și tușea rău cînd o duse la scară. O susținu puțin, apoi o ajută să se cațere pe platformă.

– Cum te simți? întrebă el, dar nu primi răspuns.

Nu era vreme de pierdut. Se scufundă, luînd frînghia cu el, se vîrî în tunel. La un moment dat, i se prinse salopeta într-o protuberanță a tavanului și îl reținu. Apoi materialul se rupse și fu din nou liber.

Cînd ieși, apa din tunelul principal crescuse. A'isha era în picioare și-l susținea pe Butrus. Nivelul apei era deasupra genunchilor lor. Michael se odihni în timp ce ea legă frînghia pe după talia lui Butrus.

– Michael sînt îngrijorată, șopti ea. Nu știu dacă-și va putea ține respirația cît trebuie. Morfina are un efect mai puternic decît am crezut.

– Nu vor fi mai mult de douăzeci și cinci de secunde pînă afară. Se adresă lui Butrus. Poți ține frînghia cu o singură mînă în timp ce eu te voi trage?

Butrus dădu din cap că da, însă Michael văzu clar că nu era pe deplin conștient.

– Mă duc eu de data asta, se oferî A'isha.

– M-am familiarizat cu asta acum. Trebuie să mă duc înapoi, oricum.

Ea scutură din cap.

– Ai nevoie să-ți recapeți suflul. De vreme ce știu că este aer la capătul celălalt, mă voi simți bine.

– Ba nu...

– Pentru numele lui Dumnezeu, e mai sigur așa. Rămii aici.

Fără să mai aștepte alte obiecții, ea se scufundă. Euforia de început se cam terminase, și Michael sesiză că aerul din tunelul principal devenea greu.

Știa că prin canale erau gaze toxice și în anumite condiții ieșeau în aer. Ce ironie ar fi ca, după toate prin câte trecuseră, tocmai aerul să se întoarcă împotriva lor.

Îi vorbi lui Butrus, încercînd să-l țină vioi. Coptul găsise lucruri în interiorul durerii sale în care se putea odihni, colțuri izolate în care se putea ascunde. Michael era nevoit să-l tragă afară, oricîte chinuri îi provoca.

Își privi ceasul. Trecuseră mai mult de trei minute. Fixă frînghia cu ochii, dorindu-și s-o vadă mișcîndu-se. De fiecare dată cînd o ridica apa, i se părea că A'isha semnalizează. De fiecare dată însă cădea moale la loc. Trecuseră patru minute. Se întîmplase ceva. Îi va mai acorda un minut înainte de a se duce în tunel după ea.

Funia se mișcă. O dată, de două ori, de trei ori. Michael îl susținea pe Butrus să fie gata. Curentul îi prinse cu începutul unui puternic curent subteran. Funia se mișcă din nou.

Butrus inspiră. Michael îl împinse în deschizătură. Niciodată nu se simțise mai călău. Frînghia se întinse și Butrus dispăru.

Cinci minute mai tîrziu, Michael își făcu intrarea pentru a treia oară în tunel. Sentimentul de sufocare era mai rău decît oricînd. Parcă fusese acolo întotdeauna, împingînd, dînd din picioare, luptîndu-se să se elibereze.

Se ridică tușînd. O găsi pe A'isha stînd pe fuscelul de jos al scării, cu mîna întinsă spre el, gata să-l tragă sus.

– Ei se simt bine? întrebă el.

Ea încuviință din cap.

Urcă prima pînă la grătarul cel mic. Fadwa și Butrus erau întinși unul lîngă altul. A'isha îi privi îngrijorată. Michael ajunse la platformă în urma ei.

- Am crezut că vor muri, șopti el.
- Mai este încă timp pentru asta, răspunse ea.
- Hai să terminăm treaba.

Acum, că venise timpul să afle, gîndi că era aproape de preferat să nu știe.

- Mă voi duce eu, zise ea.
- De data asta, nu. A fost decizia mea să venim aici.

Ea rîse.

– Ești foarte ud, zise ea. N-am văzut niciodată pe nimeni așa de ud.

El zîmbi slab.

- Nu te-ai văzut pe tine.

Brusc, ea își aruncă brațele în jurul lui, ținîndu-l ca și cum nu ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată. Stătură așa multă vreme, uzi, tremurînd și ascultînd cum se ridică apa. În sfîrșit, el se smulse din îmbrățișare.

- Trebuie să știm, zise.

Pînă în vîrf nu era mult. Scara se termina sub o trapă. Michael se hotărî și își puse umărul în ea, apoi împinse cu putere.

Trapa se ridică. Folosindu-și mîinile acum, o forță pînă la capăt și o dădu la o parte. Simți că i se oprește inima.

– Doamne Dumnezeu, șopti el, fă ca asta să nu fie o intrare în alt canal.

Mai urcă doi pași. Era încă noapte. Nu erau nici o stea. Nici lună. Nici felinare pe străzi. Dar ploua. O ploaie puternică pe care-i venea să o sărute.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI DOI

Londra

Vauxhall House

Mesajul ajunsese la Londra la ora douăzeci și două și patruzeci și trei de minute și fusese imediat dus la biroul lui Percy Haviland. Sosirea nu fu înregistrată și nu era nici vreo copie rămasă la operatorul de serviciu, codul de indentificare îl alertase imediat să folosească proceduri speciale. „Proceduri speciale“ era argoul profesional pentru „doar pentru ochii directorului general“. Asemenea comunicații confidențiale erau ilegale din punct de vedere tehnic; dar violarea acestui drept de la Dumnezeu a lui Percy Haviland de a le primi, garanta, chiar celui mai bine plasat „ienicer“, o mutare rapidă și permanentă la un post undeva în Lumea a Treia, unde nici Crucea Roșie nu ajungea. La ora douăzeci și două și patruzeci și șapte de minute mesajul se afla pe masa de lucru a lui Haviland.

Pe masa de lucru a lui Haviland se găsea un telefon mic, alb, cu care-i plăcea să se joace din când în când. Îi asigura o linie sigură, o linie atât de liberă de microfoane ca un bisturiu proaspăt scos din sterilizator, linie care-i permitea accesul la o mulțime de numere, numere atât de confidențiale, încât nu erau nici măcar înregistrate: în ceea ce privea serviciul telefonic, ele nu existau.

Stătu cîteva momente studiind detaliile mesajului, dorind să se asigure că, la urma urmei, nu era vreun fel de farsă. Cu degetele lui fine, luă o bucată de ciocolată neagră Valrhona, o duse la gură și mușcă cu putere din ea. Șaptezeci de procente, un amestec din cele mai bune sorturi de cacao. Ciocolata îi conferea siguranță. Culoarea neagră și amărăciunea îl făceau să se simtă relaxat. Mîna i se mută pe telefon și apăsă pe un singur buton. Nu se auzi nici un ton, nici sunetul de formare a numărului, nici soneria la celălalt capăt al firului. Dacă n-ar fi știut, ar fi presupus că telefonul era mort. Nu era. Trecură doar cinci secunde, apoi se auzi o voce pe linie. Haviland vorbi înainte ca celălalt bărbat să fi terminat.

– Aici Haviland. Vreau să vorbesc cu sir Lionel imediat. Nu, nu pot aștepta... da, știu că este tîrziu. Știi al dracului de bine că asta este o linie pentru cazuri de necesitate extremă.

Trecură cîteva clipe în liniște, apoi pe linie intră o a doua voce. O voce moale, tipul de glas care aparținea unei linii ca aceasta.

– Da, Percy. Cu ce te pot ajuta?

– Cu Holly am terminat. A fost văzută azi, ceva mai devreme, într-un loc la vreo două sute de mile la vest de Cairo. Ezită. Din nefericire, după asta, omul nostru i-a pierdut urma. El crede că Holly și-a dat seama că e urmărit și a reușit să dispară. Oricum, asta nu contează atît de mult, nu în cazul în care se va întîlni cu Hunt. Ceea ce sper să facă.

– Ce știi de Hunt? Va fi acolo?

Urmă o pauză.

– Greu de spus. Era cît pe ce să fie capturat noaptea trecută la operatorul său radio. Este foarte posibil să nu fi primit mesajul trimis de noi, care le fixa întîlnirea. Dar Olandezul crede că femeia, Manfaluti, a reușit să ajungă la el. E posibil să i-l fi transmis ea.

– El unde este acum?

– Greu de spus. Se pare că a intrat într-o zonă interzisă. Egiptenii sînt discreți în legătură cu asta.

– Asta va schimba lucrurile?

– Nu. N-avem nevoie de ei împreună, asta doar pentru salvarea aparențelor.

– Păi, atunci, totul pare să decurgă conform planului. De ce naiba mă suni la ora asta să-mi spui doar atât. Nu putea aștepta pînă dimineață?

Haviland tăcu.

– M-am gîndit... am crezut că ai vrea să știi că astă-seară al-Qurtubi a fost declarat președinte al Egiptului.

– A fost ce?

– A făcut un anunț pe postul național de televiziune la ora nouă. A fost și o emisiune simultană la radio. A fost recepționată de noi în Caversham. De fapt, peste tot. La toate stațiile de ascultare.

– Asta nu a fost în plan.

– Nu, nu a fost. Ai perfectă dreptate, Lionel. Dar nu vîd de ce ne-ar face vreun rău chestia asta.

– E prea al naibii de riscant. Prea în față.

– El ne poate da ceea ce ne trebuie.

– Da, dar care va fi prețul pe care-l va cere acum?

O pauză.

– Asta rămîne de negociat, presupun. Sau ai prefera să ne oprim?

– Să ne oprim? În faza asta? Nu ne putem permite să facem asta. Dacă e neapărată nevoie, îl putem elimina pe al-Qurtubi. Dăm vina pe Hunt și Holly. Asta ar părea credibil.

– Cu tot respectul, Lionel, s-ar putea să nu fie așa. Va trebui să stăm de vorbă cu al-Qurtubi și cu prietenul lui olandez. S-ar putea ca el să aibă alte planuri.

– Încep și eu să cred asta. Știam că n-ar trebui să ne încredem într-un arab mic și împruțit.

– Ei bine, nu e tocmai arab, Lionel.

– Oricum ai vrea tu să-l numești, Percy, rămîne tot un afurisit de precupeț.

– Totuși, sîntem prea adînc vîrîți. N-o să ne lichideze, nu încă; nu atîta timp cît mai avem lucruri să-i oferim.

– S-ar putea să devină deosebit de încrezător.

– Da, este posibil, chibzui Haviland. Poate că ar trebui să trimitem, în mod discret, pe cineva care poate „turna“ o vorbă în urechea prietenului nostru.

Urmă o lungă tăcere. Preț de o clipă, Haviland crezu că se întrerupsese convorbirea. Vocea lui sir Lionel se auzi din nou.

– Percy, să știi că mi se pare o idee excelentă. Făcu o pauză. Și cred că ești omul potrivit să faci treaba asta. El are încredere în tine sau zice că are. Știe că ai influență în câteva locuri esențiale. Da, zic să-ți faci bagajul în noaptea asta. Sînt sigur că ai modalități de a ajunge la locul respectiv.

– Da... dar... se bîlbîi Haviland. Nu sînt atît de ușor de înlocuit. Un tip mai tînăr s-ar potrivi mai bine. Eu...

– Nu, Percy, nimeni altcineva. Unul mai tînăr cu atît mai puțin. Vorbesc serios. S-ar putea să însemne un pic de transpirație. Însă pentru cineva în pragul obținerii titlului de cavaler, care s-a arătat atît de devotat cauzei noastre... Ar fi un gest semnificativ, Percy. Și, în aceste circumstanțe, unul destul de necesar. Mă înțelegi?

– Bineînțeles. Doar că...

– Excelent. Asigură-te că nu sînt mișmașuri, Percy. Nu în acest stadiu.

Linia nu se întrerupse. Fu doar un ușor declic și vocea nu se mai auzi.

Haviland rămase cu receptorul în mînă încă o vreme, apoi îl repuse în furcă. Îi tremură mîna cînd îl fixă. Se uită în jurul lui prin confortabilul birou, la picturile de pe pereți, la grupul statuar de pe măsuta joasă de lîngă ușă. Se ridicase foarte aproape de vîrf. În câteva zile putea să fie sus. Sau putea să se prăvălească. Atunci n-ar mai fi contat că nu a atins apogeul dorit. Căderea urma să-i fie la fel de dură pe cît de fatală. Mai știa că, în acest caz, va cădea singur.

IX

„Cine este asemenea fiarei și cine poate să se lupte cu ea?“

Apocalipsa, 13:4

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI

Furtul de mașini era ceva ce te învățau la antrenamentele de început. Această mașină era cel mai ușor de furat. Era un Renault 4 verde-închis, ale cărui bucăți erau ținute laolaltă cu bucăți de sfoară. Probabil că era mândria și bucuria cuiva, dar nu în această seară. În această seară ea urma să-i scoată din ploaie și să-i ducă într-un loc sigur. Dacă exista un asemenea loc.

Fură necesare câteva încercări pînă să pornească motorul și în tot acest răstimp Michael privea în susul și în josul aleii pe care era parcată mașina, așteptîndu-se să-l vadă pe proprietar venind în grabă să se năpustească asupra lui sau pe un vecin fără somn care să dea alarma. Doar ploaia nesfîrșită și ora tîrzie se dovediră factori descurajatori ai curiozității sau acțiunii.

În sfîrșit, motorul porni. Dădu înapoi pînă la drum și găsi cadrul ușii în care ceilalți stăteau ghemuiți, adăpostiți pe jumătate de ploaia torențială care nu se mai oprea.

Fadwa era într-o stare critică. A'isha era sigură că nu va supraviețui nopții dacă nu primea un tratament într-un spital. Toate spitalele erau însă închise. Butrus zăcea amorțit, lipit de

perete. Dacă nu se făcea ceva într-un timp scurt, avea să-și piardă brațul, dacă nu era deja pierdut.

O puseră pe Fadwa pe bancheta din spate, cu A'isha lângă ea, ca să-i țină capul în poală. Butrus se prăbuși pe cea din față, mormăind vorbe pe care nimeni nu putu să le descâlcească.

A'isha recunoscuse strada. Capacul de canal se deschisese în Najib al-Rihani, ușor spre partea vestică a Hotelului Victoria.

— Încotro? întrebă ea.

— Cred că încă ne supraveghează apartamentele, răspunse Michael. Dacă știi ce fac. Și Abu Musa știe ce face, crede-mă.

— Nu poți să fii sigur că el e.

— Ba da, răspunse Michael, apăsînd pe ambreiaj și luînd-o spre est. Îi rămăsese un singur loc în care se putea duce. Sînt sigur. Știi cît de mult mă vrea.

— De ce? E o răfuială veche, singur ai spus. Astea nu sînt timpuri pentru răfuieli.

Michael scutură din cap. Traversau acum Clot Bey, trecînd prin Bab al-Sha'riyya, în drum spre mahalalele de est ale orașului. Străzile erau goale, spălate de ploaie și nefiresc de liniștite. Se rugă să nu fie patrule de poliție.

— Nu e asta, zise. Nu doar asta. Știe că am fost în Alexandria și că am făcut anumite descoperiri acolo. Nu știe însă exact ce și nu are nici o posibilitate de a afla. Nu fără mine.

— Nu înțeleg. Abu Musa lucrează pentru Serviciul de Informații Egiptean. Cu siguranță că ar trebui să te ajute.

Michael scutură din cap.

— Nu cred să fie așa de simplu. Joacă un soi de joc de-al lui propriu. Numele lui a ieșit la suprafață de cîteva ori în Alexandria. Cred că și unchiul tău îl vîna la fel de mult, dar nu găsisese nimic cu care să-l prindă. Acum, după ce s-a ocupat de Ahmad, e esențial să mă găsească pe mine și să mă ucidă înainte să vorbesc.

— Cu cine ai vrea să stai de vorbă?

El își tînuie buzele, luînd o curbă. Totul părea atît de lipsit de sens. Butrus gemu lângă el.

– Nu mai știu. Totul s-a schimbat. Oamenii mei importanți din *mukhabarat* au fost dați afară, împușcați sau transferați în locuri în care nu mai au nici o putere.

Continuau să meargă cu mașina prin ploaie. Nu exista nici un motiv ca ei să fie împreună, nici un fir comun nu le unea viețile. Intimitatea lor făcuse parte din nebunia vremii și atîta tot.

Făcu stînga în al-Husayniyya. Strada era întunecată și plină de aceeași tăcere jenantă pe care și-o amintea de la prima lui venire acolo, cu trei zile în urmă. Opri motorul și lăsă mașina parcată la cîțiva iarzi de strada laterală pe care era situată casa de siguranță a Vaticanului. Tăcerea îi inundă ca valurile pe o plajă pustie. Michael se înfioră și deschise ușa.

– Așteaptă aici, zise. Vreau să fiu sigur.

– Michael, grăbește-te, te rog. Ea e pe moarte. Ar trebui s-o uscăm și s-o încălzim, cel puțin.

El aprobă din cap și se duse.

Vecinii lui erau liniștiți în noaptea asta: și morții și vii. Se strecurară pe scară în vârful picioarelor. Auzi deasupra lui cum bătea ploaia pe acoperișul subțire. În camera din stînga scînci un copil, apoi se așternu din nou liniștea.

Vîrî cheia în broască și împinse ușa. Dădea direct în sufragerie. Intră și închise ușa în urmă lui înainte să răsucescă comutatorul. Cineva ședea pe singurul scaun din cameră și clipea des din cauza spotului brusc de lumină.

– Bună Michael, zise, începusem să mă îngrijorez.

– Dumneata, se miră Michael. M-am gândit că ai părăsit țara. Am crezut că Verhaeren te-a luat cu el.

– Nu, oftă părintele Gregory. I-am spus că vreau să rămîn. Se ridică în picioare și traversă camera. Știam că încă va mai fi nevoie de mine. El mi-a dat această adresă și o cheie.

– Poți să-mi explici mai tîrziu, spuse Michael. Mai întîi, am nevoie de ajutorul dumitale. Afară e o mașină cu o fetiță și un bărbat care au nevoie de asistență medicală. Fetița va muri curînd dacă n-o ducem repede la un doctor.

– Înțeleg. Inspiră adînc. Mai e cineva cu tine? Întrebă.

– A'isha. A'isha Manfaluti. Ți-am spus...

Gregory ridică din sprâncene.

– Ai găsit-o? Cred că ești fericit.

– Părinte... copila!

– Da. Da, desigur. Voi merge cu tine. Mai este loc pentru un alt pasager?

– O să vă înghesușiți. Dar...

– Nu pune întrebări. Vei afla.

Mașina trepidă la o curbă, apoi se redresă. Michael se forță să vadă șoseaua prin torentul de ploaie. Nu erau felinare; în beznă aceea toate străzile arătau la fel.

Pe bancheta din spate, Gregory stătea tăcut, rugîndu-se în gînd. Fadwa zăcea întinsă în poala lui și a A'ishei. Tremura și pierdea încă sînge. Preotul privi pe geam prin întuneric. Nicio-dată nu-i fusese atît de frică. Rămăsese ca să ducă lucrurile la un sfîrșit, pentru o ultimă rezistență la sfîrșitul zilelor, și totul ajunsese la asta: o copilă udă care tremura și singera, și murea în poala lui.

Din cînd în cînd, Gregory se mai apleca în față, să bată ușor pe umărul lui Michael, spunîndu-i pe unde să cotească.

Se opriră în fața unei biserici copte de pe care crucea și celelalte elemente ornamentale fuseseră îndepărtate recent.

– Biserica lui Amir Tadrus, zise Gregory. A fost una dintre multele construite în timpul lui Sadat. Aceasta era zona coptă. Privi în jurul său la strada întunecată. Acum este părăsită.

– De ce m-ai adus aici? întrebă Michael.

– Vei vedea. Se adresează A'ishei. Adu copilul. Eu îl voi ajuta pe Michael cu Butrus. Du-te la ușa laterală.

Biserica părea tăcută și părăsită. Nu se vedeau lumini, oricît de slabe, la nici o fereastră. Ușile fuseseră închise bine. Cînd ajunseră la ușa laterală, Gregory bătut cu putere. Nu se întîmplă nimic. Bătu din nou, mai tare, cu un cod anumit: trei bătăi, încă trei și încă trei.

– Sfînta Treime, explică el.

Se auziră pași în interior, slabi și cu ecou. Cîteva momente mai tîrziu ușa fuse trasă înapoi. În deschidere apărură o figură slabă care ținea un opaiț ridicat deasupra capului.

– Numele meu este părintele Gregory, zise preotul. Spune-i lui Anba Yu'annis că sînt aici. Spune-i că am adus doi oameni răniți. Unul este un copil.

Străinul din ușă orientă lumina lămpii pe fețe, rînd pe rînd. Pe Fadwa licări șters. Era ascunsă sub un strat de sînge de parcă era de cupru.

– Veniți înăuntru, spuse, Anba Yu'annis e jos.

În timp ce traversau biserica neluminată, Michael își aminti de noaptea în care intrase în biserica St. Savior și își găsisese fratele răstignit deasupra altarului. Nu înțelegea ce punea la cale Gregory, aducîndu-i aici. Aveau nevoie de un doctor, nu de un preot. În aer mirosea a tămîie, un miros greu și închis. În spatele lui, era altceva, un parfum antiseptic, ca și cînd cîeva dezinfectase clădirea.

Epitropul îi conduse la o ușă joasă în peretele de nord, imediat sub un mic iconostas din lemn. Cînd trecură pe lîngă el, raza de lumină dădu la iveală pete albe care arătau locul unde străluciseră cîndva icoane pictate cu roșu și auriu.

Ușa ducea la un șir de trepte. Aici nu avură nevoie de lampă, fiindcă exista lumină electrică. La început, Michael fu nedumerit, apoi distinse un bîzîit constant care, bănuî el, venea de la un mic generator.

A'isha trecu prima, purtînd-o în brațe pe Fadwa. La baza scării fu oprită de un tînar înarmat cu o pușcă-mitralieră. Se uită la ea și la Fadwa, apoi dădu afirmativ din cap și se trase la o parte.

Urmă un colț ascuțit al clădirii, apoi o arcadă ce se deschidea într-o cameră slab luminată ale cărei dimensiuni reale nu puteau fi approximate. A'isha rămase la intrare, gata să izbucnească în plîns, cuprinsă de disperare, neștiind ce să facă mai departe. Atunci, din umbre, apărură un personaj, un tînar îmbrăcat în blugi și în tricou.

– Numele meu este Anba Yu'annis, șopti el.

După aceea o privi pe Fadwa. Se răsuci și chemă încetișor pe cineva din întuneric. Apăru un al doilea bărbat, îmbrăcat într-o haină albă. Cîteva clipe mai tîrziu, o femeie în uniformă de soră se materializă alături de el.

A'isha simți că cineva o ridică pe Fadwa din brațele ei. De nicăieri apăru o targă pe roate. Urmă o îmbulzeală de bărbați și femei în haine albe, lumini licărind într-o cameră alăturată, voci estompate, Butrus împiedicîndu-se și fiind sprijinit, un braț în jurul umerilor ei, o voce îngrijorată șoptind despre o baie și haine uscate, lumini care se învîrteau, voci ce răsunau încolo și încoace, camera ridicîndu-se, învîrtindu-se și întunecîndu-se, brațe prinzînd-o în vreme ce ea cădea și cădea, și cădea.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI PATRU

Michael și preotul cel bătrîn erau într-o cameră întunecată, înghesuți unul în celălalt, ca niște păsări scăpate de curînd dintr-o furtună. O singură lampă slabă arunca o lumină bolnăvicioasă pe pereții goi și pe brațele unei mici cruci copte de deasupra ușii. Lui Michael i se dăduseră haine și o ceașcă de *mahlab* fierbinte să bea. Fusesse examinat de un doctor în timp ce o soră îi bandaja rănile. Avea numeroase tăieturi și vînătăi, iar pe frunte avea o rană adîncă pe care o primise după ce fusesse dus de curent din galerie în canalul principal al sistemului de canalizare. A'isha fusesse culcată într-un pat dintr-o altă cămăruță. Există și pentru Michael un pat, cînd îl voia.

— Cum au făcut-o? întrebă el. Au transformat biserica într-un spital. Au chiar și o sală de operații. N-am mai văzut așa ceva.

Gregory aprobă. Se simțea nemaipomenit de bine, ca un ucenic de magician care tocmai scosese un iepuraș din joben.

— Părintele Yu'annis a fost cel care a gîndit totul. Acesta este doar unul dintre puținele refugii pe care le-a pus pe roate. Cînd s-a aflat despre planurile de arestare a doctorilor și a paramedicalilor din oraș, și-a dat seama cam care ar putea fi consecințele. El începuse să se pregătească pentru a fi medic înainte de chemarea pentru preoție. Mulți dintre prietenii lui erau doctori la Spitalul Copt și la Kitchener Memorial, din Shubra. A început

cu doctori copti, oameni în care știa că poate să aibă încredere, dar nu după mult timp a avut un grup aproape format în egală măsură din copti, musulmani și câțiva creștini care nu erau copti. Cred că prietenul tău, doctorul Ibrahimian, era unul dintre ei.

Au întocmit planuri pentru situații speciale, în caz că se aplica decretul. Au fost sustrate medicamente și echipament din magazine și duse în cealaltă parte a orașului. Bisericele și alte clădiri din cartierele nemusulmane au fost selectate și transformate în centre pentru necesități extreme. Au știut de la început că ceea ce puteau să facă era foarte puțin, dar au vrut să facă o încercare. Mai mult decât orice era sfida, o modalitate de a spune regimului că nu poate face chiar orice.

Planul era să-i salveze pe pacienții cei mai bolnavi, care aveau șanse mari de supraviețuire. Trebuia luate hotărâri foarte severe. Oameni cu pronosticuri nesatisfăcătoare, necesitând echipamente specializate sau medicamente, trebuia să fie lăsați la urmă. Pacienții suferinzi, dar nesupuși unui risc imediat, trebuia să fie trimiși acasă.

Doctorii musulmani s-au dovedit a fi cei mai entuziaști. Se simțeau, în felul lor, trădați de regim. Unii dintre ei încercaseră să argumenteze că medicina vestică provenea tot din tradiția islamică. Scosese în evidență că grija față de bolnavi este o datorie islamică la fel de importantă ca postul și rugăciunea. Au fost concediați sau amenințați cu arestarea.

Se auzi o bătaie în ușă. Michael o deschise. În cadrul ei stătea Anba Yu'annis.

– Vă deranjează dacă intru? Sau ar fi mai bine să vin dimineață? Trebuie să fiți tare obosiți.

Michael dădu din cap că nu.

– E în regulă, îi răspunse. Stăteam de vorbă.

Preotul cel tânăr intră în cameră, închizând ușa după el. Îl salută și pe Gregory și se așeză la capătul patului lui Michael. Acum, că-l văzu mai bine, Michael băgă de seamă că Yu'annis părea mai obosit decât el. Sub ochi avea pungi mari, pielea îi era cenușie, se ținea țeapăn, pregătit parcă de un atac.

– Cum vă simțiți acum, domnule Hunt? întrebă.

– Mai bine, răspunse Michael. Mulțumesc. Locul acesta e un fel de miracol.

Pe fața preotului trecu o umbră de tristețe.

– Miracol? Își înclină capul. Aici nu mai e un miracol, domnule Hunt. Mă rog la Dumnezeu să fie. Tot Egiptul are nevoie de o minune, dar, de obicei, Dumnezeu se pare că are alte lucruri de făcut. Îi aruncă o privire lui Gregory. Îmi pare rău, părinte. Sper că nu v-am ofensat.

Grègory făcu semn că nu.

– Nu ești primul care spui un astfel de lucru. Și eu l-am gândit adesea. Domnul Hunt a avut dreptate. Ai făcut o minune. Poate că Dumnezeu nu este preocupat în totalitate cu alte chestiuni.

Coptul își înclină capul. Dumnezeu în care crezuse cândva îl părăsise. Spera că undeva, într-un mic colțișor al durerii sale, ar putea să găsească o altă divinitate, mai puțin înfumurată. Își ridică privirea spre Michael.

– Domnule Hunt, îmi puteți povesti cum a fost rănit de glonte prietenul dumneavoastră Butrus? Este foarte important. Trebuie să avem foarte mare grijă, ca să nu fim descoperiți de autorități. O mulțime de vieți omenști depind de rămânerea nedescoperită a secretului nostru.

Michael îi explică pe cât de bine putu. Fața preotului deveni gravă. Când termină, Yu'annis rămase în tăcere o vreme. Când vorbi, vocea lui trăda teribilul stres sub care trăia.

– Îi voi permite lui Butrus să rămână câteva zile, pînă cînd nu-l va mai dura umărul. După aceea va fi nevoit să plece. Nu pot risca să vină *muhtasibin* să-l caute aici. Dumneavoastră și doamna Manfaluti va trebui să plecați mîine seară, de îndată ce se întunecă. Regret, dar n-am altă alternativă. În afară de pericol, nu ne putem permite să vă hrănim. Deja stăm prost cu hrana.

Michael încuviință din cap.

– Nu-i nimic, zise. Înțeleg. Ați salvat două vieți, avem multe pentru care să vă fim recunoscători.

Yu'annis ezită, apoi vorbi încet.

– Nu sînt atît de sigur de viața copilei. Nu se poate vorbi despre ea ca fiind salvată. Mă voi ruga să fie așa, dar este încă prea devreme.

– Cît de grav este rănita?

– Mă tem că foarte rău. Crocodilul i-a rupt multă carne. Aici nu avem prea multe posibilități de a face grefe de piele. Are patru coaste rupte. Din fericire, se pare că nici un organ intern n-a fost afectat, dar siguri vom fi doar după o radiografie. I-am făcut transfuzie și i-am dat sedative, pentru moment situația s-a stabilizat. Sîntem prost dotați, ar putea la fel de bine să moară sau să trăiască. Regret, dar nu vreau să creez speranțe deșarte.

– Vă mulțumesc, oricum. Mulțumesc pentru că ați încercat.

– Nu mie trebuie să-mi mulțumiți. Ei au făcut tot ce le-a stat în putință. Dacă există cumva o șansă, va trăi. Sînt sigur de asta. Acum, mai bine să plec. Părinte, veniți?

Gregory dădu din cap că nu.

– Mai am de discutat cîteva chestiuni cu Michael. Dacă nu ești prea ostenit, Michael?

Acesta răspunse că nu.

– Foarte bine, vă las împreună.

Yu'annis se ridică și se duse la ușă. Cînd ajunse la ea, lumina îi căzu pe spate. Pe locul unde tricoul i se lipise de piele erau dungii de sînge. Michael se aplecă înainte.

– Părinte...

Gregory îl apucă pe Michael de braț, încruntîndu-se și dînd din cap. Yu'annis se întoarse pe jumătate.

– E-n ordine, părinte, zise Michael. Voiam doar să-ți mulțumesc încă o dată.

Yu'annis încuviință din cap.

– Spune-mi, întrebă el, dacă fetița va trăi, ce se va întîmpla cu ea?

Michael își tuguie buzele.

– Nu știu, adăugă el. Toți din familia ei sînt morți. Nu mai are pe nimeni.

– Erau copti sau musulmani?

– Musulmani, cred. Are vreo importanță?

– Nu, zise Yu'annis, mișcîndu-și obosit capul. Nu mai are.

După ce plecă, Michael i se adresă lui Gregory.

– Nu pricep, părinte. Sîngele acela...

– A fost arestat de autorități acum vreo două săptămîni. L-au bătut rău. Întîmplarea i-a lăsat mai multe cicatrice decît cele pe care le-ai văzut tu. Nu-i place să i se aducă aminte.

Michael ridică ceașca cu *mahlab*. Se răcise. O înclină într-o parte. De undeva din exterior veni un sunet de tuse găunoasă și pași ușori pe linoleum. Tusea se pierdu încetul cu încetul. Liniștea se drapă în falduri în spitalul improvizat.

– Michael, zise Gregory ezitant, aplecîndu-se în față. Trebuie să te întreb ceva.

– Da?

– Acum... acum, că ai găsit-o din nou pe această femeie, ce ai de gînd să faci?

Michael nu răspunse imediat.

– N-am nici un plan, spuse, în sfîrșit. N-a fost timp să mă gîndesc atît de departe.

– Vrei să pleci? S-o duci departe de toate astea? Și pe copilă dacă trăiește?

– Presupun că da. Să ies din Egipt, da, fără îndoială. Dacă o voi putea face.

Îi povesti lui Gregory despre Holly și despre posibilitatea de a pleca cu el.

– Și dumneata, părinte. S-ar putea să reușim să te scoatem. Dacă rămîi aici, vei fi prins și ucis. Sau vei muri din cauza molimei. Nu sînt prea multe alternative.

Preotul inspiră adînc. Își simțea inima mică bătînd în cavitatea toracică. Dacă închidea ochii, putea să vadă piramida din vis, sfîncșii aliniați ca niște care funebre într-un deșert nesfîrșit. Dădu din cap.

– Nu pot pleca, zise. Cu siguranță, tu înțelegi asta. Eu sînt încă păzitorul... aceluia loc.

– Cu siguranță, nu asta este important acum.

Preotul clătină din cap în semn de dezaprobare.

– Important? Nu știu, zise. Dar este o responsabilitate pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Nu pot s-o părăsesc, așa cum nu pot renunța la jurămintele mele ca preot.

– Nu e altcineva? Cineva mai tânăr, cineva căruia să-i poți preda?

Gregory tăcu o vreme. Noaptea cea lungă continua să treacă. Avea prea multe sunete și prea multe tăceri. Căută pe sub sutana neagră și uzată și scoase o cheie grea, legată pe un lanț subțire pe care-l purta în jurul gâtului. Ezitant, i-o întinse lui Michael.

– Dacă ți-aș oferi-o, zise în șoaptă, ai lua-o?

– Ai spus că era responsabilitatea dumatăle...

– Trebuie să fie predată...

– Dar nu mie. Eu nu sînt preot. Nici măcar credincios...

Gregory dădu din cap.

– Tu ai fi alegerea pe care aș face-o.

Michael se încruntă.

– Te rog, zise Gregory. Ia-o. Dacă n-o păstrezi pentru tine, dă-o altcuiva, cuiva în care ai încredere. Privi tăcut în ochii lui Michael. Așa cum am eu în tine. Întinse cheia mai mult. Degetele lui Michael o atinseră. Cheia era rece, înnegrită de vreme, un lucru complicat. Nu se deteriorase de secole. Michael simți cum i se încheștează degetele în jurul ei.

– Tu știi ce este el, șopti Gregory. Ai văzut pictura și înțelegi.

Lăsă lanțul să-i alunece dintre degete. Era ca și cînd, renunțînd la ea, bătrînul lua de pe el o povară pe care o purtase mult. Fața păru că i se destinde. I se umplură ochii de lacrimi.

Michael strînse cheia în palmă.

– Nu promit nimic, zise.

– Nu e nevoie, replică părintele Gregory. Vei ști ce să faci cînd va veni vremea.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CINCI

Urmări cum răsărea soarele din deșert, ca o minge de foc. Un deșert bătrîn, întunecat, înșelător, plin de furtuni. În noaptea care trecuse fuseseră fulgere, cerul fusese furios și plin de străfulgerări iuți și nervoase. Se adăpostise într-un spațiu dintre două creste de nisip întărit, plin de tăcere, așteptînd să treacă noaptea. Undeva mai jos de el era oaza Bahariyya, ultima etapă a călătoriei lui. Șoseaua spre Cairo se vedea clar, exact în spatele satului al-Jadida. Era extrem de obosit.

Acum, că era aici și avea timp să se gîndească, începuse să se întrebe dacă făcuse bine că, în cele din urmă, venise. Erau atît de multe elemente neprevăzute. Cîteodată se gîndea că îl părăsiseră simțurile și că va trebui să-și petreacă restul vieții încercînd să-și revină.

Avea să fie foarte greu pentru Linda și pentru copii, dar știuse asta cînd luase hotărîrea să plece. Se întrebă ce i-or fi spus ei. Că era un trădător, asta îi spusese oare? Că se dusese la AWOL, că își trădase datoria sfîntă? Vor încerca oare să-i facă greutăți, să o facă să se simtă pîngărită, soția unuia care își părăsise echipa? Ea le va spune unde să se ducă, bineînțeles, le va spune în față că sînt niște prostănaci nenorociți și că habar nu au despre ce vorbesc. O putea auzi spunînd-o, fiecare cuvînt, pe tonul ei tăios din Yorkshire. Toți niște prostănaci nenorociți.

Dar el știa, de asemenea, că ei aveau micile lor modalități, metode încercate și verificate de a înfrînge oamenii: zîmbete șterse, aluzii caustice, sprîncene ridicate viclean, ciomege pentru cineva vulnerabil și receptiv la sugestie. Ceea ce ea ar fi, în ciuda a orice. Vulnerabilă, deprimată, înfricoșată și singură.

Sau poate vor discuta cu ea pentru liniștea conștiinței lor, să-și ofere motive pentru a fi împotriva plecării lui, argumente pentru a crede că suferise ceea ce ei ar denumi, politicos, „cădere nervoasă“, ca și cînd el ar fi o mașină Bugatti stricată. Această metodă era departe de a fi neobișnuită în această meserie, un risc profesional ca alcoolismul pentru doctori sau oase rupte pentru șoferi cascadori. Oare ea inventase pentru ei o poveste despre nopți lipsite de dragoste, despre ședințe cu directorul îndelung tolerant, de la banca unde-și aveau banii, de griji în legătură cu copiii, de mama, de pisică, de robinetul care picură? Sau i-a expediat, spunîndu-le adevăruri usturătoare, luînd în brațe integritatea lui mintală ca pe o garanție pe cinci ani?

Dar nu Linda era grija lui cea mai mare. După ce ei obțineau ce doreau de la ea, după ce îi spuneau ce aveau să-i spună, o lăsau în pace. Ea va fi în destulă siguranță pînă la întoarcerea lui. Știa cum să aștepte, la fel ca toate soțiile celor de la Vauxhall. Să aștepte, să fie răbdătoare, să-și ascundă temerile bătătoare la ochi și frămîntările în mici colțuri din adîncul ființei ei. Într-un asemenea loc englezii nu caută niciodată. Pe de altă parte, se gîndea că ar fi mai bine ca ei să-i fi spus că e mort. Eliminat.

Între timp, trebuia să se gîndească la altele. De pildă, ce facea Controlul în acest moment. Nu în acest moment precis, bineînțeles: în Anglia era încă întuneric, două ore înainte de rasărit. Haviland dormea oare? Dar ce visa? La titlul de cavaler de mult întîrziat? La noua lui amantă, cunoscută ca fiind indecent de tînără și pretențioasă? Sau la reuniunea celor mai inteligenți și corecți în lumea lui de vis trandafirie, a unei comunități inteligente postcomuniste?

Holly avea o idee corectă despre cum vedea bătrînul spion totul. Îl cunoștea de mult și era la curent cu micile sale fantezii. În visurile lui D.G. Iorzii din Lothlorien ședeau pe tronuri, în

jurul unei mese magice, într-o cameră sterilă, unde draperiile albe fluturau într-o briză de aer condiționat: americanii într-o parte, rușii în cealaltă și, exact la mijloc, Percy Haviland, zîmbind cu blîndețe ambelor părți. Regele spiriduș ajungea, în sfîrșit, în elementul lui la un moment al naibii de potrivit.

Undeva, în această fantezie, Holly nu era sigur unde anume, pîndeau piticii din Mirkwood, al-Qurtubi și oamenii lui. În acest punct, firește, aceasta înceta să mai fie fantezia bunului sir Percy și devenea a lui – paranoia arogantă a unei conduceri vechi din Orientul Mijlociu care interiorizase fiecare teamă banală despre o conspirație nemiloasă, menită să întoarcă regiunea la Evul Mediu și să reînvie zilele Războiului Sfînt.

Doar... doar că, totuși, se petrecea ceva. Ceva nu atît de vag ca fantezia. Înainte să plece, reușise să dea alarma, chiar dacă o făcuse încet. Abordase un prieten din M.I. 5, un tip numit Crawford, în care putea să aibă încredere. Crawford avea trecere la cîțiva indivizi de la Whitehall și dacă-și întindea gîtul la maximum, ajungea pînă la primul-ministru. Dar chiar și Crawford era vulnerabil. Un singur pas greșit și se trezea lucrînd pentru o firmă de securitate de mîna a treia în Huddersfield, alături de tatuați și băutori de bere. Holly nu-și făcea iluzii cu privire la șansele sale.

Lui Percy Haviland i se datorau prea multe favoruri, zîmbise și-și săpase calea în prea multe vieți. Stătea în ușa cafenelei sale mici, invitînd trecătorii înăuntru. Sus, avea camere de bordel, mese de pocher, cămăruțe pentru fumat hașis; dacă știai ce era bun pentru tine, îți păstrai gura lipită și-l lăsaî să-și continue spectacolul la parter. Altfel, băieții îți închideau gura în locul tău. Pentru totdeauna.

Cel mai bun lucru, singurul în aceste circumstanțe, decisese Holly, era să plece din cafenea, să iasă în stradă, fără să se uite în urmă, și să se care din oraș. Așa că era aici, urmărind răsăritul soarelui de după o gaură în pămînt numită al-Jadida.

Se tîrî afară din sacul de dormit, frecîndu-se la ochi, apoi din groapă, pe una din creste. Dintr-o cutie de piele de la curea luă un binoclu Zeiss, o antichitate moștenită de la tatăl său. Întins pe

burtă, plimbă binoclul pe șosea. Mașina era încă acolo. Va mai aștepta o jumătate de oră, apoi va coborî la ea. Spera că băiatul pusese destulă benzină în rezervor: la urma urmei, plătise suficient.

Era o distanță lungă, cea mai lungă pe care o parcursese vreodată. Nu mișca nimic pe sau lângă autostradă. Cercetă cu privirea zona din jurul satului: totul liniștit. Începuse să ningă. Măriți de lentilele binoclului, fulgii albi veneau grei, prin aer, ca niște păsări. Își luă binoclul de la ochi și îl puse înapoi în tocul lui. Oriunde privea, cerul se umplea cu nori de zăpadă. Nisipul deja prinsese culoare albă. Cu fiecare clipă fulgii deveneau mai grei și mai iuți. Era timpul unui mic dejun rece.

X

„Cîte orașe am distrus pentru păcătoșenia lor.“

Coran, 22:45

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘASE

Butrus se trezi dintr-un somn adînc, înăbușindu-și un țipăt de groază. Se trezi și-și găsi umărul bandajat, suferința care făcuse parte din el nu mai era decît o durere surdă. Era atîta solitudine în absența durerii. Pînă în acel moment nu mai fusese niciodată în viața lui atît de el însuși, cu gîndurile și cu timpul lui. Durerea fusese atît de absolută, atît de istovitoare, încît mintea-i o luase razna. Nu-și putea aminti aproape nimic din ultimele douăzeci și patru de ore sau, dacă da, erau o serie de încurcături, un haos de sunete, imagini și senzații fără o ordine precisă, toate auzite, văzute și simțite distorsionat din cauza durerii.

Inspiră adînc. Undeva, cuibărită adînc în interiorul lui, durerea încă îl încerca. El știa că era ținută în frîu doar de medicamente și că putea reveni în orice moment, să-l devoreze. Dar îi scosese rălonul și-i pusese umărul la loc, acum nu se mai temea că va muri. Era o chestiune de timp, iar dintr-acesta avea suficient de mult. Mai mult chiar decît era în lume.

Nu era nici un ceas. Putea să fie dimineață sau noapte, el n-avea cum să știe. Ceva îl făcu să simtă că era după-amiaza devreme.

Auzise zgomote de cărucioare și zdrângănit de farfurii, și cești servite, apoi strînse.

Cineva îi spusese că era într-o biserică, dar acest lucru i se păru lipsit de sens. Acesta era un spital, cu doctori și surori în uniforme albe. Nu văzuse pe nimeni care să semene a preot. Nu, nu era chiar adevărat: noaptea trecută fusese un preot, cineva pe care englezul îl numise „părinte“, un preot copt, bătrîn.

Își amintea ceva despre canale, dar în felul în care rememorezi un coșmar, spasmodic, fără logică sau succesiune: apă, jocul luminii lanternei pe pereții mucegăiți, o bordură îngustă care intra și ieșea din duhoare și umbră. Brusc, știu ce are de făcut. Se ridică în pat, ajutîndu-se de mîna dreaptă.

Acolo fusese și un copil. O fetiță. Ceva o atacase, apoi dispăruse. Se întrebă ce se va întîmpla cu ea. Și A'isha fusese acolo, cu englezul care-i era amant. Da, gîndi el. Știa exact ce trebuia să facă.

Nu era prea greu să se ridice din pat. Încă se simțea amorțit și foarte slăbit, și amețit de la cine știe ce anestezic folosiseră.

Se putea hotărî s-o facă, știa că poate. Îl pusese într-un alcov cu o draperie striată în deschidere. Hainele îi erau aranjate pe un scaun, ude încă și duhnind a mizerie de canal. Își scoase cămașa de noapte pe care i-o dăduseră. Tremurînd de frig, se forță să-și îmbrace pantalonii. Era tot ce putea să facă cu un braț bandajat. Cruciulița de metal de la gît îi căzu cu greutate pe piele. Își aminti că aceasta le liniștise pe infirmiere cu o noapte înainte. Nu-l supravegheau îndeaproape.

Reuși să-și vîre un braț în mîneca hainei, apoi, trăgînd-o peste umărul stîng, o încheie la nasturi aproape pînă sus. Își scoase șireturile de la pantofi: nu le putea lega și dacă le lăsa să atîrne se putea împiedica în ele. Era bucuros că nu era nici o oglindă în cămăruță ca să se poată vedea în ea.

Cu deosebită precauție, se apropie de draperie și se uită prin deschizătura îngustă în camera cealaltă. Îi luă cîteva secunde pînă își dădu seama de ambianță. Dacă aceasta era cu adevărat

o biserică, atunci el se afla în criptă. Scările de vizavi duceau, probabil, la corpul principal al clădirii.

Lumea se mișca, însă nu ca într-un spital obișnuit, căci nu prea era agitație. Nu erau urgențe, nici internări, nici vizitatori. Ziua își avea programul ei și, cu excepția cazurilor în care un pacient sau altul aveau nevoie de asistență de urgență, multe lucruri se puteau face fără o grabă deosebită. Știu imediat că trebuia să creeze o diversivune.

Așteptă pînă cînd afară se așternu liniștea. Un grup de doctori și asistente stăteau în jurul unui pat, cu atenția concentrată asupra pacientului. Erau însă între el și scară. Ușurel, se strecură afară din cămăruță și trase draperia alcovului de alături.

Perfect. În pat era cineva adormit profund sau fără cunoștință. Diverse articole și mașinării medicale înconjurau pacientul. Butrus trecu prin deschizătura draperiei și o lăsă să cadă în urma lui. Nu se gîndise încă ce urma să facă, dar era sigur că îi va veni ceva în minte.

Chiar așa se întîmplă. Pacienta, o femeie de vreo cincizeci de ani, după cum arăta, era atașată la diferite drene și tuburi. Pe o consolă de lîngă pat, ecrane mici, verzuu, îi monitorizau pulsul și alte funcțiuni vitale. Din consolă se prelungea o sîrmă care ieșea afară. Ghici că aceasta era conectată la o alarmă.

Pe o masuță cu roțile, în fundul cămăruței, se găsea o tăviță de metal cu diverse instrumente chirurgicale, inclusiv două bisturie. Butrus luă unul și-l șterse de mîneca hainei. Tăiatul a două fire care conectau femeia la mașinărie fu o chestiune de cîteva secunde. Consola o luă razna imediat. Începură să clipească lumini. Impulsul luminos care, probabil, marca bătăile inimii intră într-un spasm scurt, apoi merse în linie dreaptă. Undeva începu să bîzîie o alarmă. Butrus nu stătu pe gînduri. Băgă bisturiul în buzunarul hainei și intră din nou în spatele perdelei.

Intră în rezerva lui fără să-l vadă nimeni. Erau prea ocupați cu alarma și cu descoperirea pacientului care o declanșase.

Cîteva momente mai tîrziu se auziră pași care se opriră în alcovul din care el tocmai ieșise. Se auzeau voci care țipau și un cărucior care era împins cu viteză pe dușumea.

Așteptă. Cînd se făcu din nou tăcere, privi afară. Drumul era liber. Tot personalul medical se îngrămădise în zona de urgență, lăsînd pe podeaua salonului doar pacienți. Era acum ori nicio-dată. Se strecură prin draperie și merse rapid prin camera lungă, neîndrăznind să privească înapoi. Inima îi bătea nebunește și-l determina să nu mai audă nimic altceva. Era sigur că după toate astea nu va mai reuși. Scările păreau atît de departe. Capul începuse să i se învîrtă și de-abia parcursese cîtiva iarzi. În fiecare clipă se aștepta să audă pași care-l urmăreau. Nu uitase de hăituiala de pe alei și focurile de armă în întuneric.

Ajunse la scări fără probleme. Îndată ce trecu de deschidere, se simți în siguranță. Stătu pe loc, ținîndu-și respirația, sperînd să-i treacă amețea. Trecuse multă vreme de cînd mîncase. Se simțea în egală măsură bolnav și flămînd. Era timpul să plece.

Urcă treptele încet. Pînă acum, norocul fusese de partea lui. Dacă ar fi putut să ajungă pînă în stradă. Regretă că nu putea s-o vadă pe A'isha pentru ultima oară, dar, gîndindu-se încă o dată, hotărî că e mai bine că nu. N-ar fi făcut decît să-l tulbure. Strînse din dinți și mai urcă cîteva trepte. Ce se întîmpla dacă analgezi-cele începeau să-și facă efectul înainte ca el să ajungă la destinație? Ei bine, cineva îl va vedea, fără nici un dubiu.

În capătul scărilor era o ușa de lemn. Chiar și aici, simțea mirosul de biserică, sanctitatea ei, izul de ceară și tămîie. Crăpă ușa și privi afară. Naosul era gol. În dreapta, în sanctuar, nu se mișca nimic. Deasupra, într-o boltă joasă, statuia Lui Hristos Pantocratorul privea în jos, în timp ce în jurul ei serafimi aurii pluteau pe un cer pictat.

Butrus pătrunse în corpul bisericii. Erau atîtea umbre aici. Își aminti copilăria lui, misterul elocvent al liturghiei, recitat într-o limbă pe care numai preotul o înțelegea. Lumînările și umbrele flăcărilor lor, nimburile șterse care cădeau pe fețele enoriașilor,

pe a lui proprie, pe obrajii lui. Pe scurt, se simți înjunghiat de rușinea a ceea ce era pe cale să comită.

Era la jumătatea drumului spre ușă când îl opri o voce. Se întoarse și văzu că cineva venea spre el rapid, dinspre sanctuar. Un tinerel îmbrăcat în tricou și blugi. Nu avu puterea să fugă.

Tînărul veni direct la el. Îl privi ciudat, după care expiră ușurat.

– Îmi pare rău, zise, am crezut... Ești cel pe care l-a adus domnul Hunt aseară, nu-i așa? Ce naibă faci? Cu siguranță că doctorul Rashid nu ți-a permis să pleci, dată fiind starea în care te afli. Și în hainele astea?

– Cine ești?

– Regret, nu erai pe deplin conștient când te-au adus aici noaptea trecută. Eu sînt părintele Yu'annis. Aceasta este biserica mea. Uite ce e, chiar nu pricep ce se petrece. Au spus că ai nevoie de cel puțin cîteva zile de odihnă la pat.

– Trebuie să plec. Sînt lucruri... am treburi de rezolvat.

– S-ar putea să fie așa, dar ești bolnav. Umărul acela nu se va vindeca așa cum trebuie. Dacă pleci de aici, nu-ți putem permite să te întorci. Înțelegeți? Nu vei avea unde să te duci. Nu vei găsi analgezice, nici un pansament, nici antibiotice nicăieri altundeva.

– Nu contează. Oricum, vom muri cu toții.

– Nu-î adevărat.

Preotul întinse brațul spre Butrus și-l cuprinse pe după umărul stîng, unde haina era susținută de bandajele groase. Butrus încercă să se smulgă, dar Yu'annis îl ținu pe cît de strîns îndrăzni.

Pe nesimțite, Butrus își strecură mîna dreaptă în buzunarul hainei. Găsi mînerul bisturiului.

– Vino cu mine înapoi. Îndată ce te vei simți un pic mai bine, vei putea face orice este necesar să faci. Butrus simți că-i curg lacrimile pe obraji. E-n regulă, șopti părintele Yu'annis. Ai tre-

cut prin stări grele. Putem să discutăm mai târziu, cât de mult vei dori.

– Îmi pare rău, părinte. Foarte rău. Ea ar fi trebuit să mă iubească. Preotul se uită în ochii lui. Simți durerea din ei ca pe o lovitură puternică. Iartă-mă părinte.

Tâișul era extrem de ascuțit. Fu ca o mângâiere pe blana unei pisici, doar o mișcare ușoară a mâinii peste gât, iar lama făcu restul.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

Era o zi ca oricare alta în Orașul Morților. Ca întotdeauna, soarele așternea modele schimbătoare de lumină și umbre peste morminte. Ca întotdeauna, Cairo nu era nimic mai mult decît o licărire și un murmur de trafic purtat pe aerul rarefiat al după-amiezii. Morții erau la fel de morți cum fuseseră totdeauna, iar viii trebuia să se descurce. Nimeni nu stătea aici dacă nu trebuia: morții, fiindcă erau morți, săracii, fiindcă erau săraci. Nu se schimba niciodată nimic.

Tom Holly fusese de prea multe ori aici în trecut, ca să i se mai pară straniu sau respingător. O luă pe jos pe strada laterală tocmai la nord de Khandaq Marwan. Cîțiva iarzi mai departe, doi cîini costelivi se băteau pe o bucățică de carne. Din ușa unui mormînt otoman se zgîia la el un copil cu ochi mari, fascinanți. De pe strada vecină se auzea o voce de femeie, ascuțită și falsă, care cînta un cîntec melancolic despre o dragoste sfîșiată. Zăpada cădea din abundență, fără oprire.

În sudul și estul orașului Cairo, se întindeau două complexe mortuare, între oraș și dealurile Muqattam. Amîndouă acopereau vreo două mile. Cel mai mare era Qarafa al-Kubra și pornea dintr-un punct sudic al Citadelei pînă la marginile orașului. Era ca oricare orășel, cu străzi, case, magazine, cafenele, apă și ceva

electricitate. Singura diferență era că locuințele nu fuseseră construite să adăpostească viii, ci morții.

Nu e un loc cu totul trist, gândi Tom. Femeile puseseră rufe la uscat pe frînghii întinse de la un mausoleu la altul. Hainele erau țepene din cauza gerului și a zăpezii, arătau ca niște tăieturi din cartoane. Străzile lungi și ordonate erau pline cu copii care se jucau, rideau și țipau. În cafenele bărbații își sorbeau cafelele și fumau. Dar era greu să-ți scoți din cap că, în spatele acestui perete sau a aceleuia, sub podea sau în partea cealaltă a ușii, zăceau grămezi de oase. Pe timpul nopții, străzile se umpleau de umbre. Umbre și gânduri ale umbrelor.

Clădirea pe care o căuta Tom era o mică *qubba*, un mormînt cu cupolă care adăpotea rămășițele lui Sidi Idris al-Fasi, un sfînt marocan fondator al unui ordin mistic sufi, în Cairo, pe la sfîrșitul secolului al optsprezecelea. Urmașul lui, șeicul Ibrahim ibn Fadl Allah, era conducătorul actual al ordinului. Centrul principal al frăției era în al-Jamaliyya, dar șeicul alesese să locuiască aici, în mormîntul strămoșului său, la un loc cu rămășițele tatălui, bunicului și ale altora de mai înainte. În fiecare noapte de joi, venea o mașină care-l ducea în oraș, unde-și conducea discipolii în *hadra*, în conformitate cu ritualurile stabilite de Sidi Idris. O dată pe an, dervișii din tot Egiptul se adunau în Qarafa și sărbătoreau *mulid*-ul, aniversarea zilei de naștere a fondatorului. Acum, ordinele erau interzise, ceremonialurile lor considerate în afara legii, ritualurile proscrise. Sub noul regim erau permise numai cele mai stricte și ortodoxe forme ale islamului.

Tom îl găsi pe șeicul Ibrahim așezat într-o cămaruță văruiată, cu picioarele încrucișate pe un covoraș. Citea un manual cu instrucțiuni sufi. Stătu multă vreme în picioare, la ușă, așteptînd ca șeicul să-l bage în seamă.

- Șeicul își ridică privirea. Ochii li se întîlniră. Închise cartea
- Te așteptam, îi zise.
 - Regret, începu Tom. N-am avut încotro. A trebuit să vin.
 - Stai jos. Îl voi ruga pe Fu'ad să aducă niște cafea.

Șeicul strigă. Cîteva clipe mai tîrziu intră un băiat de vreo paisprezece ani, vioi, cu o față netedă și nepătată, ca a unei fete. Șeicul îi spuse să prepare cafele. El se înclină și părăsi camera, zîbindu-i lui Tom. Acesta stătea cu spatele sprijinit de un perete, cu fața la Ibrahim. *Murshid*-ul rămase tăcut, cu ochii ațintiți pe fața musafirului. Purta îmbrăcăminte obișnuită a dervișilor: o manta lungă de lînă, turban, un rozariu lung la gît, un altul în mînă. Cu degetele muta mîrgelele una cîte una. Pe peretele din spatele lui atîrna, între două cîrlige de oțel, un rozariu uriaș de mărimea unui om. Lîngă acesta, atîrnau texte religioase, înrămate, versete din Coran aranjate cu măiestrie în forme de lei, copaci sau moschei. În cîteva nișe puțin adînci fuseseră expuse cărți. Un miros înecăcios de tămîie umplea aerul. Tom se simțea încorsetat, sufocat. Un radiator cu parafină, într-un colț, făcea cămăruța să pară insuportabil de înăbușitoare. Un opaiț umplea camera cu mai multe umbre decît cu lumină.

– Am venit singur, zise Tom.

– Dar pentru Dumnezeu. „El este mai aproape de tine decît propria-ți viață.“

Tom încuviință din cap. Își amintea de multe asemenea întîlniri. Cîndva venise aici să caute înțelepciune. Azi, venise după ceva diferit. Era timp suficient, gîndi el, să lase înțelepciunea pentru cei înțelepți.

– Cu Dumnezeu, atunci.

– Mă voi ruga să mergi cu Dumnezeu.

Ușa se deschise și băiatul se întoarse, purtînd o tavă cu două pahare și un ibric cu cafea. Era îmbrăcat simplu, cu o *jalabiyya* de bumbac, dungată, însă avea părul aranjat și dat cu briantină. Cînd zîmbi, Tom observă că avea dinți perfecți, ca niște perle mici, albe. Ochii lui erau de culoarea măslinei, cu gene lungi și mătăsoase. După ce umplu ceșcuțele, băiatul făcu o plecăciune și plecă. Tom așteptă ca ușa să se închidă, apoi se întoarse spre șeic.

– Ai descoperit ceva? întrebă.

Șeicul dădu din cap că da.

– Îmi pare rău, zise Tom, n-am vrut să te amestec în asta.

– De ce ai impresia că ai de-a face cu ceva?

– Eu ți-am cerut ajutorul. Să pui întrebări. Să descoperi ce se putea.

Șeicul clătină din cap în semn de negație.

– I-am fost profesor cîndva. La fel cum ți-am fost și ție. Parțial, sînt responsabil pentru ceea ce este el. Dacă aș fi fost o călăuză mai bună, poate că nu ar fi ales drumul pe care merge acum.

– Al-Qurtubi ar fi devenit ceea ce este, în ciuda a orice ar fi făcut oricine. A fost scris.

Șeicul Ibrahim se încruntă. Fără să răspundă, luă una din ceștile cu cafea aromată cu nucșoară. *Bismi'llah*, murmură el înainte de prima sorbitură. Își privi cu atenție oaspetele, de parcă îl cîntărea cu un cîntar invizibil.

– Ce vezi? întrebă el.

– Te vîd pe tine. Vîd camera asta.

Șeicul dădu nemulțumit din cap.

– Incorect, spuse. Nu vezi nici una, nici alta. Crezi că le vezi, dar ceea ce vezi tu este, pur și simplu, o iluzie. Ibn al-'Arabi zice: „*fa 'l-'alam mutawahham, ma lahu wujud haqiqi*“. Lumea nu e nimic altceva decît o iluzie. Nu există în mod real. Acesta este înțelesul „imaginației“. Ți se pare că lumea e separată de Dumnezeu, dar în realitate nu e așa... Tu însuți nu ești altceva decît imaginație. Tot ceea ce percepi tu este imaginație. Toate lucrurile sînt imaginație în imaginație.

Teologia lui Tom nu era la nivelul acesta.

– Ibn al-'Arabi nu cumva mai spune că lumea este manifestarea lui Dumnezeu? Că are realitatea ei din realitatea Lui?

– Există o tradiție, explică șeicul. „Toți oamenii dorm. Doar în momentul morții se trezesc.“ Se uită prin camera umbrită. Ai spus că poți să vezi această cămăruță? Ce ai vedea dacă ai fi în stare să vezi dincolo de ea, dincolo de acești pereți?

– Oasele strămoșilor tăi.

Șeicul zîmbi, ca de o glumă între prieteni.

– De asemenea, incorect, îl lămurii. Ceea ce vezi este o *silsila*, un lanț de inițiere care mă leagă de Profet. Și pe Profet, de Sfîntul Spirit. Pe Sfîntul Spirit, de Dumnezeu. Acum, ce-ar

fi dacă ți-aș spune că, în ciuda a tot, în ciuda puterii pe care mi-a dat-o Dumnezeu, încă mi-e frică de omul acela?

– Aș spune că aș fi surprins.

Șeicul se încruntă și puse jos ceașca. Blînd, ca totdeauna, o puse direct pe podeaua de piatră.

– Ai fi surprins, fiindcă dormi, fiindcă tot ce vezi, auzi și simți este un vis. Acesta este scopul Cărării noastre: să-i trezim pe oameni înainte ca ei să moară. Cu toate astea, mi-e frică. Făcu o pauză. Tu știi ce este el. Cine este.

Tom urmări degetele cu care șeicul răsucea mîrgelușele. Fiecare pocnea ușor cînd se alătura vecinei sale.

Dădu din cap. Era greu să înțeleagă. Căldura, umbrele, mirosul de parafină amestecat cu cel de tîmîie îi zăpăcea creierul.

– Ce ai aflat pentru mine? întrebă, în cele din urmă.

Șeicul oftă.

– Plănuiește să înceapă de mîine o campanie teroristă în Europa. Ceea ce a fost pînă acum a fost doar o fază pregătitoare. Ceva care să arate lumii cam de ce este el capabil. Oamenii lui sînt toți pe poziții. Au toate bombele și armele de care au nevoie.

– Cunoști identitatea vreuneia dintre ținte?

– Nu. Doar că include biserici și sinagogi, îi răspunse.

Tom arăta disperat.

– Am nevoie de mai multe informații. Trebuie să-l oprim.

Șeicul încuviință.

– Sînt de acord, dar omul meu de legătură și-a asumat un risc teribil.

– Știu asta. Sînt în joc sute de vieți. Trebuie să știm mai mult.

Șeicul ezită. Nu pentru că se temea să spună tot ce știa, ci pentru că-și petrecuse toată viața cîntărind consecințele cunoașterii și acțiunii.

– Dacă-ți spun ceea ce știu, te va obliga la o acțiune pe care ar fi bine s-o eviți.

– Nu am ce face. Lucrurile au ajuns prea departe.

– Da, șopti șeicul. Mult prea departe. Îl privi cu tristețe pe vechiul său prieten. Foarte bine, atunci! Ce știi despre plănuita conferință ecumenică de la Ierusalim la începutul anului?

– Ce știe toată lumea. Că va fi acolo papa și alți conducători religioși.

– Corect. Conducătorii Bisericii Ortodoxe Grecești și Copte. Episcopii creștini din Armenia și Siria. Musulmani. Evrei. Druizi. Va fi o conferință, delegații vor ține discursuri încântătoare despre fraternitate și armonie, vor citi pasaje din viitoarele lor cărți religioase și vor spune rugăciuni pentru pacea universală. Când se va termina totul, se vor întoarce în moscheile și sinagogile lor, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Se poate spune totul dinainte. Șeicul sesiză că Tom ridicase o sprinceană. Crezi că sînt cinic? Poate că da, însă vei vedea că am dreptate. O unitate religioasă adevărată nu i-a interesat niciodată pe teologi sau prelați, oricît le-ar plăcea să se prostească. Oricum, conferința este pe-alături de subiect. Nu-i altceva decît o fațadă. Papa știe foarte bine că asemenea adunări sînt pierdere de vreme; dar încă are încredere în posibilitățile dialogului politic.

Șeicul se opri. Acum ajungea la subiect. Într-o secundă se blocase orice cale de întoarcere.

– După conferința interconfesională este programată o altă întrunire. Sub nici o formă la fel de publică. Se va ține în cadru restrîns, fără televiziune, fără presă, fără observatori. Papa, personal, a invitat un grup select de politicieni să participe. Președintele Israelului, Goldberg, va fi acolo în persoană, împreună cu ministrul de interne.

– Rabinovici? Reprezentantul liniei dure?

Ibrahim aprobă, dînd din cap.

– El este unul dintre motivele confidențialității. Va fi prima oară cînd se va așeza la aceeași masă cu partea adversă. Va fi acolo și noul președinte al Organizației de Eliberare a Palestinei, Butrus al-Hammadi. Saiyyd Husayn Adelshahi, ministrul de externe al Iranului. Ambasadorul sirian la ONU, Robbins din Statele Unite și alți cîțiva.

Tom fluieră.

– Ești sigur că nu e ceva inventat de sursa ta?

Șeicul clătină din cap.

– Nu. Știam toate astea de o bună bucată de vreme. Este rezultatul inițiativelor diplomatice începute după tratativele de pace din Orientul Mijlociu și întrerupte în 1994. Dar abia acum am descoperit ce plănuiește al-Qurtubi.

– Al-Qurtubi?

Tom simți că-l ia frigul.

– Intenționează să-l răpească pe papă. Nu știu cum sau unde, nici exact când. Dar vrea să se asigure că papa nu va ajunge la Ierusalim. Fără el, negocierile de pace se vor năruî. În locul lor, va începe campania teroristă în Europa, a lui al-Qurtubi. Făcu o pauză. Peretii păreau să se fi îngustat în jurul lor. Asta e tot ce știu, mai zise. Afară de un lucru.

Căută în roba sa și scoase o hîrtie împăturită pe care i-o dădu lui Tom. Englezul o despături și o citi încet. Era o listă de nume. Numele celor care participaseră la întrunirea din casa lui sir Lionel Bailey și ale altora care fuseseră în Europa în aceeași zi. Oameni care fuseseră la informări în Alexandria. Când ridică ochii din hîrtie, în sfîrșit, pe față i se citea uimirea.

– Cum naiba ai obținut asta? întrebă. Recunoscuse mai mult de jumătate din nume și știa atît valoarea documentului pe care-l ținea în mînă, cît și pericolul pe care-l reprezenta.

– Prietenul tău, domnul Hunt, a pus o groază de întrebări la Alexandria. A agitat puțin lucrurile. Această listă a fost obținută de al-Qurtubi și păstrată ca un fel de poliță de asigurare, în caz că va fi nevoie să-și scoată din pușcăriile din Europa pe vreunul dintre oamenii lui. Voia s-o păstreze în siguranță, departe de mîinile lui Hunt. Omul meu a auzit de ea, a găsit-o și a luat-o. Tu ai putea să o folosești ca probă.

– Da, zise Tom. Înțelegea de ce. Recunoscuse scrisul de mînă: aparținea lui Percy Haviland. Dacă voi putea s-o duc înapoi în Anglia, adăugă el.

– Ar avea vreo importanță dacă ai reuși?

– Importanță?

– Pentru lume? Pentru suferința umană?

- Da, zise Tom. Eu așa cred. S-ar putea să salvez vieți.
- Atunci, ca și mine, crezi că nu există nimic scris?
- Nimic care să nu putem șterge noi.
- Sper, șopti șeicul. Sper să ai dreptate.

Afară, în liniștea zăpezii care cădea, în vifornița cenușie, vocea unui *mu'adhdhin's* se înălța printre morminte.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI OPT

Downing Street

Londra

Ora nouă și cinci minute

– Percy, mă bucur să te văd.

– Vă mulțumesc, domnule prim-ministru. Și eu mă bucur să vă văd sănătos.

– Așază-te, te rog.

Politețea prinților, fiorii ușori de a fi în prezența lor. Ambele supraevaluate. Percy Haviland aruncă o primă privire prim-ministrului și decise, nu pentru prima oară, că nu era din categoria princiară. Nu era nici măcar din aristocrația minoră sau clasa mandarinilor sălțați. Un nenorocit de golânaș scîrbos care își făcuse drum în sus cu asiduitate, lingînd acea parte anatomică pe care alte limbi nici n-au visat măcar s-o atingă.

Golânașul avea ceva bani, o gașcă de prieteni insistenți și o anumită manieră agasantă care se diminua pe băncile din spate cînd veneau cei din provincie în oraș și urlau după sînge. El conducea un circ, nu un parlament. Cît de mult îl disprețuia Haviland: mustața lui prost tăiată, genealogia nu tocmai plebeiană, dar nici veritabil aristocrată, aripa evanghelică a virtuoasei Biserici a Angliei, admirația lui pentru Puccini,

plăcerea de a mânca ciocolată cu lapte, candoarea lui stîngace, micile-i supărări, bătăile ușoare pe spate.

– Mulțumesc, Percy. Bravo, Percy. Bună treabă, Percy.

– Vă mulțumesc, domnule prim-ministru. Percy se strîmbă, așezîndu-se cu grația apatică pe care, fusese asigurat deseori, că o deține. Erau în biroul personal al prim-ministrului, acolo unde nu ajungeau secretarii, subsecretarii și alți omuleți odioși care purtau cești cu ceaiuri bine făcute. De curînd, după-amiaza, începuseră să servească lumea cu cafea; Percy se întrebă unde se va sfîrși.

– Ați primit ciocolata pe care v-am trimis-o, domnule prim-ministru?

– Ciocolata? Oh, aceea. Da, sigur. Am primit-o săptămîna trecută. Mulțumesc foarte mult. Ce fundă minunată avea! Super!

– Chestiunea este, v-a plăcut? Pot să cer să-mi mai trimită. Spuneți doar. Omul nostru din Bruxelles se duce cu regularitate la magazin. În fiecare săptămîină îmi trimite.

– Ah, păi, să fiu cîstit, Percy, mi s-a părut amăruie pentru gustul meu. Un pic franțuzească, dacă înțelegi ce spun.

– A fost belgiană, domnule prim-ministru.

– Da, bineînțeles. Ai menționat Bruxelles. Același lucru, Percy; e același lucru. Poate sînt nepoliticos, dar prefer lucrurile adevărate: Milk Tray, Galaxy și altele de acest fel. Sînt mai aproape de gustul meu. Fiecare cu a lui, Percy.

– Da, domnule prim-ministru. Într-adevăr. Fiecare cu a lui.

Cineva bătu la ușă. Intră un tip cu pantaloni cu dungi subțiri, slugarnic.

– Scuzați, sir. Domnului Haviland i-ar plăcea ceai sau cafea în dimineața aceasta?

– Domnule prim-ministru, am crezut că nu vom fi deranjați.

– Așa-i, Percy, așa-i. Hawkins, ai putea să vii puțin mai tirziu? Sînt sigur că domnul Haviland va dori un strop de cafea după micul nostru taifas. Aruncă o privire plină de înțeles la ceas. Dacă va mai fi timp.

– Prea bine, sir.

Hawkins plecă, nu însă fără să arunce o privire de nemulțumire în direcția lui Haviland.

– Acum, Percy, mai bine m-ai pune la curent cu lucrurile.

– Bineînțeles, domnule prim-ministru. De aceea am venit.

Ridică servieta, un exemplar Bruno Magli destul de elegant, pe care soția lui i-o cumpăraseră cu trei Crăciunuri în urmă, și scoase din ea o mână de hîrtii. Multe dintre ele erau marcate „Strict secret“, dar Haviland le-ar fi lăsat bucuroș pe toate într-un autobuz „numărul 45“ și ar fi plecat acasă fluierînd. El pusese ștampila înainte să iasă din birou, doar ca să-l impresioneze pe micul Johnny. Să fie el al naibii dacă va aduce vreun material confidențial original la Numărul 10.

– Am înțeles de la F.O. că au fost făcute cîteva schimbări de la ultima noastră discuție.

– Într-adevăr, domnule prim-ministru. Probabil știți că un nou bărbat a preluat puterea în Egipt.

– Da. Veștile au ajuns la mine aseară. Știi ceva despre el?

Haviland dădu din cap că nu.

– Deocamdată, foarte puțin, sir. Vreun politician obscur. Cine știe de unde l-or fi scos. Dar în momentul acesta este și o mică dezordine acolo. Afacerea cu molima aceea a scăpat de sub control.

– Da. Un lucru îngrozitor. Există vreo șansă ca acest individ să facă unele concesii, să-i lase pe cei de la Organizația Mondială a Sănătății să intre în țară? Parlamentarii primesc deja saci plini cu scrisori în care se întreabă de ce Guvernul nu face nimic.

Haviland ridică din umeri.

– După cum am mai spus, sir, acest Qurtubi este un politician obscur. După cum sună, este un dur. Ceea ce poate însemna că lucrurile se vor agrava înainte de a se îmbunătăți. Pe de altă parte, am deja un semn că s-ar putea să vrea să facă afaceri cu Vestul.

– Adevărat? Așa să fie?

Prim-ministrul ridică din sprîncene. Părea aproape însuflețit.

Haviland scoase o hîrtie împăturită din vestă. Aranjase în noaptea de dinainte expedierea ei, după ce discutase cu sir Lionel.

– Asta a sosit în dimineata aceasta, devreme, sir. Printr-o legătură teroristă europeană. E mai bine dacă nu spun nimic clar în prezența dumneavoastră. E vorba de prudență, știți.

– Ce e?

– Ei bine, pare că este un document de consultanță, sir.

Haviland i-o dădu peste masa cea lată.

Prim-ministrul o citi rapid, apoi se uită la Haviland.

– Percy, ce înțelegi din asta?

– Ei bine, ceva din ea este chiar limpede, sir. Vrea să ia atîția musulmani europeni din mîinile noastre cîți vrem noi să-i dăm. Această parte este foarte directă.

– În schimbul unei sume destul de mari, Percy.

– Da, nu este un gest tocmai altruist, sînt de acord. Oricum, va avea nevoie de acest fond pentru a-i caza, a le da de lucru, școli, spitale și așa mai departe.

– Noi nu deținem acești bani. Trezoreria nici nu se va mai uita la asta.

– Ei bine, sir, eu cred că avem o parte din ei.

– Adevărat? De unde naiba?

– Păi, dacă vă gîndiți puțin în urmă – cînd o fi fost? – cam prin 1991, cînd am închis banca aceea arabă, B.C.C.I., s-ar putea să vă amintiți că frăția noastră bancară a scos mult din afacerea aceea. S-au pierdut atunci bani, credit și influență. Eu cred că ar putea fi disponibili mulți bani pentru acest tip de plan, sir. Dacă îl legăm de înțelegeri comerciale mai largi. Nu numai cu egiptenii, ci și cu alte țări arabe. Sînt hotărîți să participe. Le-ar lua ceva din povara pe care o au în spate.

– Povară?

– Firește, e hotărît să se ducă, în final, la ei. La statele producătoare de petrol, în orice caz.

– Percy, nu sînt sigur dacă ar trebui să-mi spui mie toate astea.

– Aveți dreptate, domnule prim-ministru, n-ar trebui, dar știu că mă pot baza pe dumneavoastră. Implicit. Un iubitor de ciocolată.

Haviland zîmbi singur la propria glumă.

Primul-ministru își răsuci mustața. Uneori lui Haviland i se părea că e falsă, o chestie pe care o lipea cu clei în fiecare dimineață. Ceva din el tînjea să întindă mîna și să i-o smulgă sau, la urma urmei, să provoace durere în acea buză de sus care era lucrul pe care micul smoc trebuia să-l ascundă.

– Noi vrem să scăpăm de musulmanii noștri, nu-i așa, Percy? Asta e. Știu că unii dintre ei pot fi o pacoste infernală, cu *fatwa*-urile lor și restul; dar cei mai mulți dintre ei sînt cetățeni britanici adevărați. Nu sînt sigur că am putea legifera mutarea lor prin forță. Multor oameni nu le-ar plăcea acest lucru.

– Mai puțin decît vă imaginați, sir. Întrebați-vă politicienii. Opinia publică s-a îndreptat de-o vreme încoace împotriva imigranților. O legislație potrivită ar putea cîștiga o mulțime de voturi. Strictă, dar asezonată cu compasiune. Ar fi ca atunci cînd s-au dus evreii în Israel. Să înceapă o viață nouă. Să facă deșertul să înflorească. Oamenii vă vor aplauda.

– Dar de ce ar vrea să facă asta? Trebuie să fie vorba de ceva mai mult decît bani.

– Sir, chiar că nu știu. Dar vă sfătuiesc să studiați problema cu atenție. Chiar dacă nu-i nimic altceva, este un început. N-am nici o îndoială că documente similare sînt studiate în toate capitalele europene chiar în acest moment.

– Nici eu nu mă îndoiesc că ai dreptate, Percy, dar totuși...

– El vrea să merg acolo să încep negocierile.

Ochii prim-ministrului se deschiseră larg.

– Ce? Nu vorbești serios. El știe cine ești tu?

– Nu-mi imaginez că-mi știe funcția reală. Se pare însă că m-a întîlnit undeva, în vreuna dintre misiunile mele diplomatice. Crede că poate avea încredere în mine.

– Percy, crezi că e înțelept? În condițiile prezente?

– Cred, sir, că pot face ceva bine. Avem acolo oameni pe care am dori să-i vedem eliberați. Mi-a fost promisă imunitatea diplomatică.

– Păi, totuși, mi se pare prea riscant. Când ar trebui să pleci?

– Astăzi. Mi-am aranjat deja un zbor.

– Știi că-ți pot ordona să nu te duci.

– Aș prefera să n-o faceți. Să fiu cinstit, mă gândesc că voi fi în stare să câștig ceva. Să obțin câteva dintre concesiile despre care vorbeați.

– Chiar dacă el este un adept al liniei dure?

– Tocmai asta este, sir. Poate reușesc să întorc acest fapt în favoarea noastră. Să-i fac oferte potrivite politicii sale. Să închidem ochii la partea cea mai islamică a lucrurilor.

– Bine, în acest caz... Ai grijă, Percy. Insistă să obținem redeschiderea ambasadei.

– Deja am făcut-o. Mi se păruse cel mai bun lucru ce trebuia făcut, orice s-ar fi întâmplat.

– Foarte bine. Bine că asta s-a aranjat.

Prim-ministrul aprobă din cap și băgă hîrtia într-un sertar. Stătu o vreme, privindu-l pe șeful Serviciului de Informații mai degrabă ca pe un scafandru ce se pregătește să plonjeze în ape înghețate. Luînd un dosar de pe un raft din stînga lui, scoase un document subțire și i-l dădu lui Haviland, peste masă.

– Ai văzut asta, Percy?

Haviland îl privi. Era un raport de la Școala Unificată de Interpretare Fotografică a Forțelor Aeriene Regale din Wyton. Nu-i era familiară. Sus, purta data zilei anterioare și o ștampilă roșie care-l declara „strict secret“. Haviland clătină din cap în semn de dezaprobare.

– Nu cred, sir.

– Și eu la fel. Acheson a fost puțin evaziv în legătură cu ea. L-a ținut pentru băieții lui pînă ieri, apoi mi l-a trimis direct mie. De parcă eu aș ști ce să fac cu el.

– Nu pricep. Ce este asta?

Prim-ministrul luă un teanc de fotografii din dosar și le împinse spre Haviland. Directorul general începu să le frunzărească una câte una. În timp ce se uita la ele, prim-ministrul continuă să vorbească.

– Au fost făcute de satelitul israelian Mogen și date grupei lui Acheson pentru a fi identificate. Vei vedea că primele sînt datate 2 iunie. Cu aproape șapte luni în urmă.

– Da. Știu.

– Cu cinci luni înaintea revoluției din Egipt. Acum, dacă privești cu atenție, vei observa că reprezintă un amplasament de vreo șapte sute de picioare pătrate. Este localizat la vreo cincizeci de mile de oaza Dakhla, nu prea departe de Marea de Nisip. Aproape de granița libiană.

– Sir, știu unde se află Marea de Nisip.

– Adevărat? Eu însumi a trebuit să mă uit în atlas.

Percy Haviland nu zise nimic. Asculta cu atenție. Auzise zvonuri, dar, desigur...

– Nu mă aștept ca pentru tine, continuă prim-ministrul, aceste fotografii să fie mai explicite decît pentru mine. Raportul însă nu lasă mult dubiu. Cele mai recente fotografii nu arată altceva decît un lagăr. Asta a tras atenția MOSSAD-ului, în primul rînd. Nu există nici un motiv adevărat pentru o instalație militară atît de departe. Cel mai important loc de lîngă graniță, în Libia, este Khufra. E departe de a merita efortul cuiva. Făcu o pauză. Haviland remarcă în sinea lui – și nu pentru prima oară – că prim-ministrul putea fi dezgustător de bine informat. Apoi au fost începute săpături. Arată ca un șantier arheologic la scară foarte mare. Echipamentul a fost transportat cu elicopterele. Israelienii au făcut anchete discrete la departamentele pentru arheologie din toată lumea. Nu erau programate săpături pentru zona aceea sau imediat învecinată. Așa că prietenii noștri au continuat să fotografieze ori de cîte ori satelitul Mogen trecea pe deasupra. După revoluție, ritmul de muncă a crescut. Poți vedea și singur rezultatele.

Percy privi fotografiile cu mult mai multă atenție. Înfățișau ceva care se înălța cu încetul din nisip. Ceva foarte mare, încă neclar, ca un pătrat negru pe nisip.

– Aceasta a fost luată acum două zile, explică prim-ministrul. Israelienii au trimis un avion de vînătoare echipat cu camere de

luat vederi. Ce au adus ei era foarte clar. Întrebarea este, Percy, ce dracu înseamnă asta?

Percy se uită. Poza era colorată și ceea ce arăta era de neconfundat: o piramidă din piatră neagră, șlefuită, lată și înaltă ca cea mai înaltă dintre cele trei piramide principale de la Giza.

După plecarea lui Haviland, prim-ministrul rămase nemișcat o clipă, apoi ridică receptorul unuia dintre telefoanele pe care le avea pe masa de lucru.

– Hawkins, vrei să vii, te rog?

Cîteva minute mai tîrziu apăru în ușa secretarul particular al prim-ministrului.

– Hawkins, te rog ai grijă să nu fiu deranjat în următoarea jumătate de oră. Nu permiți nimănui să intre, nici măcar reginei.

– Prea bine, sir.

Imediat ce se închise ușa grea de stejar în urma secretarului, prim-ministrul ridică receptorul unui alt telefon și formă un număr scurt.

– Simpson, „coada“ lui Percy Haviland e încă la locul ei? Vezi să rămînă acolo. Și cît vorbim noi, ai putea să-l rogi pe unul dintre băieții tăi să-mi prindă o linie directă la numărul acela din Cairo pe care l-am folosit săptămîna trecută?

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI NOUĂ

A'isha se trezi din cel mai adînc somn pe care-l dormise vreodată. Avusese vise, vise groaznice. Acum nu-și putea aminti decît puțin din ele, însă urmele lăsate în gîndurile ei erau chinuitoare și urîte.

Se îmbracă și dădu într-o parte draperia cămăruței în care dormise. Micul spital era tăcut. Avea amintirea ștersă a unei agitații petrecute cu o oră sau două în urmă, dar acum nu mai era nici un semn că se întîmplase ceva.

La stînga ei era încăperea în care văzuse că o pusese pe Fadwa cu o seară înainte. Cu siguranță că nu deranja pe nimeni dacă arunca o privire la copilă. Trase perdeaua și se uită înăuntru.

Lîngă pat ardea o lampă mică. Sub ea, o soră în uniformă albă citea. Aceasta își ridică ochii din carte la zgomotul draperiei și zîmbi cînd o văzu pe A'isha.

– Pot să intru? întrebă ea în șoptă.

– Firește. Sora puse cartea jos. Nu-i nevoie să vorbiți în șoptă, nu vă poate auzi. Nu va mai dura pînă cînd își va reveni.

A'isha intră și trase draperia în urma ei. Cămăruța era înțesată cu diverse piese de echipament. Peste tot erau tuburi, sîrme și legături. De pe o prăjină din metal, picura ceva direct în brațul Fadwei.

Fetița stătea întinsă sub cearșafuri albe și rigide, cu capul sprijinit pe pernele înalte și scrobite. Era extrem de palidă. Ochii îi erau închiși. În jurul lor pielea era de un albastru-închis, ca niște vînătăi. Respira greoi și neregulat. Pe un ecran mic, verde, un indicator urmărea murmurul fragil al inimii ei.

– Cum îi este? întrebă A'isha.

Se simțea vinovată că fusese adormită atît de mult și o lăsase pe Fadwa singură. Promisese că n-o va mai lăsa singură niciodată.

Infirmiera clătină din cap.

– Nu prea bine, răspunse. A pierdut mult sînge și are leziuni interne. Cu facilități corespunzătoare... Ridică din umeri. Dar eu cred că va trece prin toate astea. Există motive să fim plini de speranță. Va dura un timp. E puternică? Vreau să zic psihic.

– Nu știu, zise A'isha, dar cred că da.

Sora păru surprinsă.

– Am crezut că e fiica dumneavoastră.

– Nu. Nu mai are părinți. Nu cred că are pe nimeni.

Îi explică pe cît de bine putu.

Infirmiera se uită la copila adormită. A'isha văzu că are mîna încheștată. Era în jur de douăzeci de ani, vulnerabilă încă, suficient de naivă să-i mai pese încă.

– Sărmana, șopti ea.

– Cum se simte prietenul meu Butrus? întrebă A'isha.

– Nu sînt sigură. Am fost aici toată ziua. Mai bine l-ați întreba pe doctorul Fishawi. Cred că el îl avea în grijă. Îl veți găsi în camera personalului, în spatele secției.

– Mulțumesc.

A'isha se apropie de pat. Se aplecă și o sărută pe Fadwa ușurel pe frunte. Copilul se răsuci la atingere. Buzele i se depărtară, ca și cînd ar fi vrut să vorbească. A'isha se uită la ea, gînditoare. Numai de-ar putea să plece de aici, să o ducă și pe Fadwa cu ei undeva unde oamenii erau în toate mințile. Oftă. Înainte de asta nu-și dorise niciodată un copil: acum părea că-și făcuse rost de unul.

Se îndepărtă în tăcere de pat, mulțumind infirmeriei, și ieși pe coridor. O aștepta Michael.

– Sora crede că Fadwa va supraviețui, zise ea. Dacă e suficient de tare. Tu crezi că... Ezită. Dacă ieșim din asta, Michael, aș vrea... cred că mi-ar plăcea s-o adopt. Doar că...

– Doar că n-o poți face de una singură.

– În Egipt, nu. Dar noi trebuie să plecăm din Egipt, oricum. În Anglia...

– Nu-i ușor să ajungi acolo acum, îi reaminti el. Ca refugiată. Au tras grilajul cu țepi.

– Michael, eu...

– Vrei să mă căsătoresc cu tine? Oftă. Știi despre Carol, despre...

– Ai doar o singură viață, Michael. Și eu am tot una singură. Fadwa la fel. Se opri. Îmi pare rău, nu e momentul...

El îi luă mâna.

– Nu, șopti el. Ai perfectă dreptate. Dacă nu discutăm acum despre asta, nu o vom face niciodată. Carol e chiar departe acum. Poate că n-a existat niciodată. Își dorește să divorțeze, așa că de ce i-aș sta în cale?

– Nu e nevoie să ne căsătorim, Michael. Doar... aș vrea doar să rămân cu tine după ce se termină toate astea.

– Și Fadwa?

– Ea dădu din cap că da.

O sărută cu delicatețe, știind că era o nebunie și că, aici, speranțele nu însemnau nimic.

– Afară ninge, zise el. Foarte tare.

– Ai fost afară?

– Doar puțin. M-am dus să-l caut pe Butrus.

– Butrus?

– A plecat. Ceva mai devreme în dimineața asta. Michael făcu o pauză. Personalul crede că s-ar putea să fi ucis un alt pacient ca să poată evada.

– Dar... nu era prizonier.

– Nu, dar știa că ei vor încerca să-l împiedice să plece. Fiindcă e bolnav. Și fiindcă nu pot risca să fie aduse autoritățile

aici. Am zis că fac tot ce pot să-l găsesc, chiar și numai pentru a mă asigura că e bine. Ai vreo idee cam pe unde s-ar fi putut duce?

Ea își mișcă negativ capul.

– A epuizat toate ascunzătorile. Amîndoi, de altfel. Era însă îngrijorat din cauza părinților lui. S-ar putea să fi mers acolo, să vadă dacă s-au întors.

Îi spuse adresa.

– E o distanță lungă pînă acolo, zise el, dar voi încerca. După aceea, va trebui să merg la Sukaria să mă întîlnesc cu Tom. Dacă el e acolo. Mă vei aștepta aici?

– Unde altundeva?

Ea zîmbi și-l sărută ușor pe buze

– Mă întorc, zise el. Poți fi sigură de asta.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI

A'isha se întoarse în pat. Avea nevoie de mai mult somn, de mai mult timp pentru ea, să se mai distanțeze de evenimente. Visurile îi reveniră, mai insistente decît înainte. Se trezi brusc, speriată, ca să vadă un bărbat care era aplecat deasupra ei.

– E-n ordine, doamnă Manfaluti. Nu-i nimic rău. Doctorul Fishawi tocmai a terminat operațiile și spune că ar dori să schimbe o vorbă cu dumneavoastră. Doar cîteva minute. E în camera personalului. Vă conduc eu.

Doctorul Fishawi o privi cu îngrijorare cînd aceasta intră.

– Doamnă Manfaluti. Cum vă simțiți acum?

– Mult mai bine, mulțumesc. Aveam nevoie doar de somn. Am fost s-o vizitez pe Fadwa. Pare liniștită.

– Excelent. Avem speranțe că se va face bine. Doamnă Manfaluti, intenționam să discutăm. Poate că domnul Hunt v-a spus deja. Era vorba de prietenul dumneavoastră Butrus. A dispărut. Credem că a activat o alarmă atacînd și ucigînd pe unul dintre pacienții noștri, așa că s-a putut strecura afară cînd nu era nimeni atent. Pantalonii și haina lui lipsesc.

– Eu tot nu pricep de ce ar face Butrus o asemenea prostie. Nici măcar nu era într-o stare corespunzătoare.

– Adevărul e că a plecat. Afară ninge din abundență și s-ar putea să nu fi ajuns prea departe. Ceea ce ne tulbură mai tare este că nimeni nu-l găsește pe părintele Yu'annis nicăieri.

– Părintele Yu'annis? Oh, da – preotul care era aici aseară. Poate s-au dus împreună undeva.

– Ne gândim la această variantă. Pe de altă parte, nu stă în caracterul părintelui Yu'annis să părăsească biserica fără să anunțe. Cel care face de gardă nu i-a văzut pe nici unul din ei plecând. Doctorul făcu o pauză, ca și când se pregătea să dea o veste proastă unui pacient. Doamnă Manfaluti, continuă el. Trebuie să știu ce se petrece. Yu'annis mi-a spus puțin, dar nu suficient. Nu pot permite ca dumneavoastră sau prietenii dumneavoastră să pună în pericol securitatea acestui spital. Sînt în joc vieți omenești. Incluzînd-o pe a dumneavoastră și pe cea a fetei pe care ați adus-o aici. Dacă îmi puteți spune ceva care să mă ajute, vă rog să nu omiteți nimic.

Ea dădu din cap că nu.

– Doctore, și eu sînt la fel de nedumerită ca și dumneavoastră. Butrus este copt. Amîndoi ne-am ascuns de autorități de mai bine de cîteva săptămîni. Sigur, nu are nici un motiv de a le spune despre acest loc. Nu cred că trebuie să vă faceți griji în această privință.

– Fără îndoială că aveți dreptate, dar se poate să aibă dureri mari acum. Cînd a plecat, știa că asta-l aștepta. Nu pot decît să presupun că a avut un motiv foarte puternic ca să plece.

– Ar putea să delireze? E posibil? Fishawi clătină din cap. A'isha observă cît de obosit părea. Fața părea tînără, dar avea părul înspicat. I-o fi spus cineva ceva? întrebă tot ea. Despre vreun prieten sau vreo rudă? Poate că cineva îl știa pe el sau pe cineva din familia lui. Știu că este îngrijorat de soarta cîtorva oameni. Părinții lui au fost arestați de *muhtasibin*. Îi caută cu disperare.

– Mă îndoiesc. A fost sub efectul puternic al sedativelor și și-a revenit, probabil, cu puțin înainte de a dispărea. N-a avut nimeni ocazia să vorbească cu el. Oricare ar fi motivul plecării lui disperate, a fost ceva ce a dus cu el.

În acel moment se deschise ușa camerei personalului și intră un alt medic. Era un tânăr care purta mustață. Părea cuprins de panică.

– Doctor Fishawi, trebuie să veniți. Este... Îi aruncă o privire A'ishei, înregistrându-i prezența pentru prima oară. Regret, doamnă, nu v-am văzut. Se adresează din nou lui Fishawi. Naghib vă cheamă sus imediat. L-au găsit pe Yu'annis.

Gîtul îi fusese tăiat dintr-o parte în alta, iar trupul îndesat în marea cristelniță din baptisteriu. Cineva observase balta de apă care se împrăștiase pe podea și se dusesse să cerceteze. Preotul fusese scos și așezat cu grijă pe steagurile din partea nordică. În jurul lui cineva aprinsese deja câteva lumînări.

– Nu pot crede că cel responsabil pentru asta este Butrus, zise A'isha. El este un om blînd.

– Nu poate exista altă explicație. Fishawi acoperi corpul cu halatul său alb. Nimeni altcineva n-ă putut intra. Se folosește doar o singură intrare. Cealaltă, care acum este deschisă, a fost încuiată pe dinăuntru cînd paznicul a verificat azi-dimineață. Credem că a ieșit în felul acesta.

– Dar el...

De undeva, slab ca ploaia, veni un sunet de sticlă spartă. A'isha încetă să vorbească și se uită în jur. Părea că vine din stradă.

– Doamnă Manfaluti, continuă Fishawi, prietenul dumneavoastră a fost adus aici cu o rană de glonte. Părintele Yu'annis mi-a spus cîte ceva despre ce i-a povestit domnul Hunt aseară. Sînteți implicați în activități periculoase. Dacă știți ceva despre asta, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, spuneți-mi.

Afară, alt zgomot. Cineva opri un motor. Era ceva neobișnuit liniștea care urmă, ceva care stîrni memoria A'ishei.

Începuse să se strîngă o mică mulțime. Două infirmiere, un alt medic, toți înspăimîntați. Rana de la gîtul părintelui Yu'annis se deschisese într-un mod îngrozitor, ca o gură de pește. Apa o spălase de sînge. Cineva aduse un cearșaf și-l acoperi.

Ușa se deschise. Tînărul care fusese de gardă apăru în cadrul ei, cu arma în brațe.

– Strada a devenit foarte liniștită, informă el. Asta nu-mi place. Cred că e pe cale să se întîmple ceva.

În secunda aceea, A'isha își aminti. În jurul librăriei fusese aceeași tăcere adîncă înainte de producerea raidului. Același soi de liniște, tensionată, marcată de sunete slabe. Făcu un pas către paznic.

– Nu pierde vremea, începu ea. Ar putea fi...

Pieptul omului se deschise în fața ochilor ei. O gaură mare apăru în centru, ca și cînd cineva i-ar fi dat un pumn care trecuse prin el. Ochii îi înțepeniră într-o expresie de surpriză blajină. Nu avusese timp pentru mai mult. Picioarele i se împleticiră și cedară. Căzu ca un bou într-un abator.

Nimeni nu avu timp să se miște. În ușă apăru un *muhtasib* și trecu peste cadavru. Picioarele îi alunecară pe băltoaca de sînge care se întindea în jurul lui. Avea un pistol mare. În urma lui venea un altul cu o pușcă-mitralieră.

În spatele lor, total anapoda, zăpada era mînată pe stradă, o albeață vastă, mișcătoare care nu avea nici formă, nici dimensiune.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI UNU

Timpul se opri cînd cei din micul grup, din jurul părintelui Yu'annis se îndreptară sau se întoarseră spre ușă. A'ishei i se tăie respirația. Făcu eforturi să și-o recapete și să se abțină să nu vomite. Îl privi pe Fishawi, apoi la ușă. În jurul ei biserica se cutremură. Se auzeau vehicule grele și pași care alergau. Lîngă ea, cineva recita o rugăciune. Una dintre infirmiere suspina.

Cadrul ușii era gol. Doi *muhtasibin* se postaseră de-o parte și de cealaltă a ei, aparent impresionați de sîngele care se prelingea la picioarele lor. Păru că trece o epocă. Apoi apără un personaj. Era înalt, frumos, îmbrăcat perfect, ca un profet. Ea îl recunoscă imediat după barba blondă, ochii albaștri și buzele arogante, lipsite de zîmbet.

Pe fața lui nu era nici o expresie. Doar o teribilă goliciune, paloarea credinței care a depășit sentimentul sau l-a ucis. Pentru Dumnezeu lui putea ucide cu aceeași ușurință cu care plîngea. Avea mîini fine, cu degete manichiurate; era curat și ordonat, strict în privința abluțiunii, era atent la orice în afară de compasiune. Cerul după care tînjea era un loc alb, alb ca furtuna de-afară, îngrozitor pentru oricine în afară de cei corecți, plin de spații deschise în care fața lui Dumnezeu privea, fără să clipească, spre eternitate.

Stătu în deschidere vreme îndelungată, fără să ezite, dar făcînd în așa fel, încît toți să se simtă judecați. A'isha se simți murdară, simți un bulgăre de vinovăție, o vinovăție veche de sute de ani pe care el venise s-o ardă în focul lui. Ochii ei priveau fix în ai lui, îi simțea privirea măturînd-o ca un vînt în timp ce privea de la unul la altul.

Olandezul dădu un ordin scurt unuia dintre cei doi *muhtasibin*. Omul salută și ieși afară. O secundă mai tîrziu, în cadrul ușii apăru Butrus. Arăta jalnic, îndurerat, dar nu din cauza rănii din umăr. Pentru aceea existase morfină. Nu era prizonier, cel puțin nu al lor. Se dusesse la Olandez de bunăvoie, se lăsase la mila lui – dacă așa o fi fost – fusese primit cu brațele deschise. Dacă totul mergea bine, mama și tatăl lui aveau să fie eliberați în acea seară. Iar englezul va fi mort. Nici măcar acum nu-i era clar ce fusese important pentru el. Să-i elibereze pe părinții lui sau să se asigure de moartea lui Hunt.

Butrus o arătă cu degetul pe A'isha. Olandezul încuviință din cap și făcu doi pași în interiorul bisericii. Era cu ochii pe ea. Butrus îl urmă ca un câțeluș. Îi dăduseră haine curate, nu putea și nu mai tremura. O auzea pe maică-sa șoptindu-i, învățîndu-l rugăciuni. La un moment dat, încercă să se uite la A'isha, dar își dădu seama că nu e în stare. Pentru ea l-ar fi trădat și pe Dumnezeu.

– Adunați acești oameni, ordonă Olandezul. Duceți-i jos.

Mai apărură și alți *muhtasibin*, toți înarmați pînă-n dinți. Năvăliră în biserică, luînd pe oricine găsiră.

Doctorul Fishawi făcu un pas în față. A'isha observă că tremura de indignare.

– N-ai nici un drept să faci asta, protestă el. Aceasta este o biserică creștină. Un sanctuar. Acești oameni sînt *ahl al-dhimma* cărora le este garantată protecția de către statul musulman. Olandezul nu răspunse. Fishawi insistă. Nu m-ai auzit? Legea e limpede în privința tratamentului creștinilor și al bisericilor creștine. Califul Umar s-a rugat în Biserica Sfîntului Mormînt de teamă că va fi transformată într-o moschee.

– Asta nu este biserică, obiectă Olandezul. Voi ați transformat-o ilegal într-un spital, tu și oamenii Cârții. Va trebui să suportați consecințele.

Întinse mîna.

– Și spitalele sînt locuri sacre, protestă medicul. Aici sînt oameni bolnavi. Muribunzi.

– Oameni morți, șopti Olandezul.

Un *muhtasib* se apropie de el și-i dădu un pistol. El îl ridică, ținti spre Fishawi și-l împușcă în față.

Una dintre infirmiere țipă. Cealaltă leșină. Olandezul restitui pistolul *muhtasib*-ului și făcu un semn din cap. Acesta se apropie de cele două femei și le împușcă. Muriră instantaneu. Butrus se întoarse cu spatele și vomită într-un colț.

– Tu, se adresă Olandezul A'ishei, rămîi cu mine. Stai foarte aproape.

Butrus își șterse voma de la gură și veni lîngă A'isha, dar ea îl ignoră.

Muhtasibin găsiseră intrarea care ducea la scări și îi mînau în jos, în spital. După ce coborî și ultimul *muhtasib*, Olandezul o apucă pe A'isha de braț și o trase cu el spre scară.

– Pe aici, îi spuse.

Cripta era plină cu *muhtasibin*. Marea majoritate a personalului era aliniat cu spatele la un perete. Ceilalți erau smulși grosolan din paturile lor, din cămaruțe.

Olandezul îl chemă pe *muhtasib*-ul care părea că răspunde de acțiune.

– Și ceilalți, zise el, arătînd spre pacienți. Fără nici o excepție. Apoi aduceți benzină. Ardeți tot. Toată clădirea.

– Unii dintre ei sînt prea bolnavi, nu pot sta în picioare, explică omul.

– Am spus „fără excepții“.

Insul înghiți cu greu, se întoarse și ordonă oamenilor săi să elibereze paturile.

– Este un copil, începu A'isha. O fetiță. N-a făcut nimic. Vă rog nu-i faceți nici un rău.

– Ai auzit ceea ce tocmai am spus locotenentului meu.

– Da, dar e imposibil. Oameni bolnavi... O fetiță...

El se întoarce și se uită la ea. Era doar duritate și neîndurare în ochii aceia ca de piatră.

– Ce e mai rău? Întrebă el. Boala spirituală sau cea fizică? Acești oameni au fost contaminați. Dacă li se permite să umble liberi, îi vor contamina și pe alții.

– Nu știu nimic despre ei. Sînt doar niște oameni bolnavi. Nu-i vina lor că se află aici.

– Vină? Cine vorbește despre vină? Îngerii nu vor întreba despre vinile tale cînd te vor interoga în mormînt. Te vor întreba: „Ai respectat legea? Te-ai rugat la vremea rugăciunii? Ai postit? Ai fost în pelerinaj?” Vina este un concept vestic. Ce aroganță!

A'isha văzu cum *muhtasibin* începură să tragă pacienții din paturile lor. Cei mai mulți erau prea bolnavi ca să poată sta pe picioare. Îi tîrau pe podea și-i îngrămădeau lîngă zid. Fu scos afară și părintele Gregory și aliniat cu personalul. Dintr-o cămaruță ieși un bărbat care o purta în brațe pe Fadwa. Era trează și plîngea de frică. A'isha vru să fugă la ea, dar Olandezul o apucă de mînă și o ținu strîns.

– Pentru Dumnezeu, strigă ea. Ea nu e nici ucigașă, nici adulteră. Abia dacă a împlinit nouă ani. Nici măcar nu a intrat sub incidența legii religioase. Nu poate fi considerată responsabilă pentru acțiunile ei.

– Vino cu mine, îi spuse Olandezul. Ținînd-o strîns de braț, o duse pînă la un dulap, în cealaltă parte a camerei. Deschide-l!

Era plin cu medicamente, pansamente, seringi. Olandezul cercetă rafturile și, în final, luă o sticlă de spirt medicinal. De pe un alt raft luă o sticlă cu apă distilată. Găsi o sticlă marcată pe care o umplu cu apă pînă la semn.

– Aici e apă pură, continuă el. Necontaminată. Deosebită de apa pe care toți ceilalți sînt nevoiți s-o bea în acest oraș. Deșurubă sticla cu alcool și puse, cu grijă, un singur strop în sticla cu apă. Gustă, zise. A'isha nu se mișcă. Am spus să bei. Ea ridică paharul și luă o înghițitură mică. Are vreun gust? Întrebă el.

– Nu, bineînțeles că nu. Doar apă.

Înima îi bătea cu putere. Nu-și putea lua gîndul de la Fadwa. Ce era pe cale să facă acest nebun?

El mai turnă încă o picătură de alcool în pahar.

– Mai bea o dată.

Ea se conformă.

– Tot n-are nici un gust? Ea dădu din cap în semn de negație. El continuă: Apa este legală. Spirtul este alcool și în afara legii. Bineînțeles, nimeni nu-l bea în forma aceasta, înțeleg. Asta este doar o demonstrație. O singură picătură de alcool nu a făcut apa ilegală. Nu ar îmbăta, ceea ce este considerat motivul prohibiției. Două picături în pahar nu vor îmbăta. Deci, de ce nu patru? De ce nu opt? De ce nu o sută de picături? Sînt sigur că o sută de picături nu vor îmbăta. Cînd anume te vei opri? Cînd devine apa substanța nelegiuită? O dată ce începi să faci compromisuri, totdeauna e ușor să mai adaugi o picătură. Și încă una. Pînă cînd alcoolul devine predominant. Dacă eu te ating, nu e bine, dar nu este nelegiuire. Dacă te sărut, e reprobabil, dar nu este adulter. Unde ar trebui să ne oprim? De ce ne-am opri?

Tăcu. Întinse o mînă și o mîngîie pe obraz. Atingerea lui i se păru o monstruozitate. Se trase înapoi, dar el își întoarse palma cu dosul și și-o plimbă pe pielea ei. Olandezul nu zîmbi.

– Spune-mi ceva, spuse el, și s-ar putea să-ți dau drumul. Unde-l pot găsi pe Tom Holly? E aici? L-a contactat pe prietenul tău Michael Hunt? A'isha nu zise nimic. Înțelegi, cred, că-l vom găsi, oricum. A fost văzut azi-dimineață venind spre Cairo. Ți-ai ușura situația dacă mi-ai spune cînd și unde urmează să se întâlnească. Totuși, ea nu răspunse. Foarte bine. Poate reușesc să te încurajez mai direct.

Îi întoarse spatele și se duse la locul unde cei din personal și pacienții erau aliniați lîngă zid.

– Aceea, zise el, arătînd spre Fadwa. Un *muhtasib* o aduse în față. Sîngera din nou. Ochii îi erau strîns închiși, din cauza durerii. Olandezul puse o mînă pe gîtul Fadwei. Ea va fi prima picătură, îi explică el A'ishei pe care o ținea Butrus acum.

Mîna Olandezului era masivă. Cuprinse cu ușurință gîtul fragil al copilei. În mulțime se produse un murmur. Un bătrîn își

făcu loc printre *muhtasibin* și traversă camera spre locul unde stătea Olandezul. Era părintele Gregory.

– Lasă copilul în pace, zise el. Mă poți avea pe mine în locul ei.

Olandezul își desfăcu strînsoarea mîinii de pe gîtul copilului. Îl privi pe preot îndelung, ca și cînd îl evalua în comparație cu fetița.

– Te cunosc, spuse, în cele din urmă. Numele tău este Gregory. O împinse pe Fadwa înapoi, în mîinile unui *muhtasib* și se apropie de bătrîn. Ești așa de nerăbdător să ajungi la Dumnezeuul tău? Gregory nu zise nimic. Olandezul continuă: Viața ta pentru a ei. Asta vrei? Bătrînul încuviință din cap. Foarte bine.

Olandezul întinse mîna din nou după pistol. *Muhtasib*-ul i-l dădu, iar el îi ordonă lui Gregory să ingenuncheze. Bătrînul o făcu cu toată demnitatea de care era în stare, în ciuda durerii din spate și din picioare. Ce mai conta acum durerea? Olandezul presă vîrfurile degetelor de fruntea bătrînului. Gregory își înălță capul și îl privi direct în ochi. Șopti ceva foarte încet, în așa fel încît numai călăul lui îl auzi. A'isha observă cum piere toată culoarea din obrajii Olandezului, în locul ei apărînd o expresie de furie teribilă. Văzu cum apasă pe trăgaci, impactul aruncîndu-l pe bătrîn înapoi ca pe o păpușă de cîrpe, părul lui alb pătîndu-se imediat de sînge.

Olandezul păru că face un efort extraordinar să-și recapete autocontrolul. Îi tremura mîna, avea fața și buzele albe, privirea goală. Rămase aplecat peste corpul preotului o bună bucată de vreme, de parcă aștepta ca acesta să se miște. Părintele Gregory zăcea însă perfect nemișcat în timp ce în jurul capului său se forma un cerc de sînge.

Brusc, Olandezul se răsuci și se întinse după Fadwa. Furia îl părăsise și fusese înlocuită de o răceală sporită. Parcurse cripta cu privirea, de parcă îi provoca pe cei prezenți să-l înfrunte.

A'isha țipă, însă el o ignoră. Copila era neputincioasă, incapabilă să se țină pe picioare. Olandezul îi puse rapid arma la tîmplă. Nu-i mai tremura mîna. Se adresă din nou A'ishei.

– Prima picătură, repetă el, apoi apăsă pe trăgaci.

A'isha se smulse din strînsoarea lui Butrus. Sub impulsul unei furii oarbe și lipsite de rațiune se aruncă asupra Olandezului, dar acesta se aștepta la această manevră și pară cu o singură lovitură. Ea căzu la pămînt, buimacă. Olandezul ridică din nou arma, însă Butrus se repezi la el și-l apucă de mînă.

– Îmi amintesc eu, strigă el. Acum îmi amintesc. Au vorbit despre un mesaj. Un mesaj de la Londra. Ea și l-a pus în buzunar, îmi îmintesc că am văzut-o. Credeau că dorm, dar durerea mă ținea treaz. Am auzit tot.

Plecînd de lîngă Olandez, se duse la A'isha. Nu îndrăzni s-o privească în ochi. O apucă de jachetă cu stîngăcie, își băgă mîna într-un buzunar, apoi în altul. În sfîrșit, o scoase, ținînd în ea o bucată de hîrtie încă udă. O întinse cu grijă pe jos și se aplecă s-o despăturească. Se rupse puțin, dar propoziția de care aveau ei nevoie rămăsese întreagă: *Moș Crăciun va fi la Palatul de Zahăr între orele cincisprezece și douăzeci și două, în nopțile de 31 și 1.*

Ea îl privi îngrozită pe Olandez. El îi zîmbi rece.

– Ce e Palatul de Zahăr? întrebă el cu voce scăzută. Unde e?

Ea își aminti propria-i voce răsunînd în tăcerea din Bulaq, cînd pusese aceeași întrebare. Răspunsul era foarte simplu. Clătină din cap în semn de negație.

– Nu știu, minți.

Butrus se uită în jos la frîntura de hîrtie de pe podea. Acum se lega. Își aminti frînturile de conversație pe care le auzise în acea noapte, vocile lor în întuneric, mișcările rapide ale unei raze de lumină, durerea lui din umăr, chinurile geloziei. O gelozie îngrozitoare.

– Cafeneaua Sukaria, șopti el. Se întîlnesc în Sukaria. Se adresă apoi A'ishei. A'isha, iartă-mă. A trebuit s-o fac. Pentru binele tău.

Dar ea nici nu-l asculta măcar.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI DOI

Era într-un oraș plin de oameni speriați, strigînd înnebunit să se facă liniște. Nimeni nu-l putea auzi sau nu voia să-l audă peste zgomotul neîncetat al fricii lor. Tot ceea ce-și dorea era liniște, un mic răgaz în care să se gîndească la tot ceea ce se întîmplase. În loc de asta, vocile și tamburinele nu făceau altceva decît să dubleze strigătele și zgomotele, lăsîndu-l surd și zăpăcit pe o stradă plină cu oameni care se îmbrînceau.

Mergînd spre cafenea, încercă să se amestece cu mulțimea, dar descoperi că nu era în stare s-o facă cu aceeași ușurință de dinainte. Pe străzile din jurul Ahzar-ului era multă zăpadă. Fiecare țol era aglomerat cu reclamanți și părți litigante care căutau *fatwas* sau dovezi pentru îndreptarea unor judecăți care fuseseră nedrepte cu ei. Aici erau direcționate toate chestiunile legale și spirituale, și zi, și noapte șeicii erau în ședințe, emițînd hotărîri judecătorești, chemînd martori, semnînd sentințe, consultînd cărțile de legi, storcînd Coranul pentru analogii legale.

Michael se frecă de ei pe străzi, oameni cu ochii cășcați alergînd într-un delir de neliniște, cu capete plecate ca să înfrunte zăpada, recitînd neîncetat rugăciuni, invocări și formule talismanice. Capetele le erau acoperite fie cu bonete croșetate, fie cu șaluri din lînă, fie cu glugile înalte ale *galabiyyia* lor. Încălțămîntea era un amalgam de pantofi moderni și antici și sandale sau mergeau desculți pe aleile înghețate. La colțurile

străzilor sau lângă fântinile din piețele Mamluk, stăteau în picioare sau ghemuiți în grupuri, ciondănindu-se plini de neliniște. Își mișcau ochii de la stînga la dreapta, sperînd ca dintr-o direcție să apară șeicul cel mai nimerit pentru contracte sau din cealaltă, *muftiul* pentru actele de proprietate asupra pămîntului. Deasupra tuturor, mai presus de orice tranzacție sau judecată, plana o singură, de negrăit și fără nume frică, asemeni unei umbre. Nimeni nu vorbea de molimă, nimeni nu pomenea de moarte. Nu era necesar.

Din exterior cafeneaua părea liniștită. Era familiară, atît de familiară, încît Michael ar fi desenat-o cu ochii închiși. Cîndva, aici, el și Tom Holly petrecuseră multă vreme împreună, hotărînd drepturile oamenilor și aranjînd lumea. În tot acel răstimp propria viață a lui Michael se dezintegra haotic, ca un ghem de lînă scăpat din mînă. Pe atunci îl invidia pe Tom pentru mariajul solid, pentru loialitatea de nezdruccinat pe care o aveau unul față de celălalt. Apoi fusese Carol și începutul vidului. Acum o avea pe A'isha, însă lumea nu mai putea fi pusă în ordine. Nici de el sau Tom Holly, nici de toți oamenii regelui.

Urmări mult timp, cu atenție, intrarea cafenelei, stînd la o oarecare distanță, ca un om care nu avea unde să se ducă. Intrară și ieșiră doar cîțiva clienți, toți bărbați, toți îmbrăcați sărăcăcios. De cînd nu mai fusese pe aici, calitatea scăzuse. Magazinele de pe ambele părți ale străzii erau aproape pustii. Comerțul mergea prost, oamenii se temeau să cheltuiască banii pe care-i salvaseră de la bănci. Proprietarii însă ședeau încă pe băncuțele lor de piatră, fumînd, citind din Coran sau înșirînd mătănii în timp ce luminile de neon le luminau fața cu intermitențe. Michael le cercetă chipurile cu atenție, căutînd un semn de vigilență sau o urmă de crispăre.

Venirea lui aici era un risc calculat pe care nu avusese încotro decît să și-l asume. Dacă Qasim Rif'at ar fi fost forțat să vorbească, atunci Abu Musa ar ști că era aranjată o întîlnire între el și Holly. Ar ști zilele și orele. Tot ce nu ar ști ar fi înțelesul expresiei „Palatul de Zahăr“. Va ghici oare? Oare avea înregistrată în vreun dosar cafeneaua Sukaria ca loc de întîlnire al lor?

Se rugă să nu. Dar Olandezul? Cît de mult știa? Ar fi reușit să-l urmărească pînă aici? Dacă Tom reușise, trebuia să fie înăuntru, în așteptare. Doar cînd se încheie o oră de supraveghere, se decide să intre.

Moș Crăciun aștepta la vechea lor masă, în spate. Nu dădu nici un semn de recunoaștere, dar Michael știa că-l văzuse. Era unul dintre talentele lui Holly să pară mai mult circazian decît european. Se îmbrăcase pentru rol, vorbea araba cu un puternic accent sirian care și în Damasc ar fi părut normal. Se amestecase în mulțime și nimeni nu-i acorda atenție deosebită.

Michael îl ignoră și se duse la tejghea, unde-și comandă o cafea slabă și niște plăcintă rece. Se așeză cam la a treia masă de la cea a lui Holly, cu spatele la el. Bîndu-și cafeaua, scoase din buzunar un număr al ziarului *al-Jumhuriyya* și-l întinse pe masă. Îl uimi că se mai publicau încă ziare. Acum, în ciuda a tot ce se întîmplase în oraș, era o atmosferă de normalitate hotărîtă. Se schimbaseră absolut totul, nimeni nu recunoștea acest lucru. În ziar erau programe de radio și televiziune, acestea erau încărcate serios cu religie și cultură islamică. Nu erau pagini cu sport, fotografii cu femei, nu mai erau reclame pentru filme și băuturi alcoolice. Erau, în schimb, articole noi și chiar o pagină specială adresată femeilor, în care erau rețete și schițe despre cum trebuia să se îmbrace în maniera prescrisă.

Își termină plăcinta și mai comandă o ceașcă cu cafea. I se vîrșă puțină pe ziar. Scoase batista și șterse. Privi în sus și-l privi pe Tom în oglindă. Împături ziarul cu indiferență și îl puse alături.

Cineva îl bătu pe umăr.

— *Min fadlak*. Ați terminat ziarul?

El se întoarse. Holly stătea lîngă el. Abia rezistă tentației de a-l îmbrățișa pe prietenul lui.

— *Itfaddal*, răspunse el, întinzînd ziarul.

Holly îi mulțumi și dădu să plece. Tocmai atunci se răsuci și exclamă :

— *Wa'llah al-'azim*! E... Sfinte Dumnezeule, în curînd o să-mi uit propriul nume.

– Osman Fahmi. Și tu ești Mahmud Rayhan, nu-i așa?

Michael știi că-i poate da prietenului său orice nume dorea. Holly încă avea nevoie de un pseudonim.

– Corect. Dumnezeu, au trecut mulți ani. Pot să stau jos?

Se așeză și mai continuă prefăcătoria câteva minute, trecînd treptat la o conversație obișnuită, pe măsură ce oamenii din jur își pierduseră interesul pentru regăsirea lor. Totul fusese de o tonalitate joasă și nimeni nu făcuse mai mult decît să-i privească cu slabă curiozitate.

– Cred că sîntem bine, zise Michael, în sfîrșit.

Rămăsese hotărît să vorbească numai în arabă.

Holly încuviință din cap.

– Am controlat locul încă de cînd am ajuns aici. Este curat, garantez cu viața mea.

– S-ar putea să fii obligat.

Michael făcu o pauză. Se uită atent la Holly. Prietenul său era epuizat. Mirosea a deșert și ochii nu i se adaptaseră încă la distanțele umane și străzile înguste ale orașului. Pe cap avea o căciulă afgană, achiziționată la mîna a patra sau a cincea, și un *suq* mititel din Damasc sau Amman. Michael nu mai știa de unde. Acesta îi fusese companion constant, insignă, jalon. Îl făcea pe Michael să se simtă acasă. Întinse mîna peste masă și o strînse pe a lui Holly. Tom părea extrem de jenat.

– Ai grijă, bătrîne. Vor crede că sîntem o pereche de pederăști.

– Nu te teme. Pederăștii sînt toți morți. Așa zice bunul și bătrînul *Daily Bugle* și el ar trebui să știe. Și, te rog, nu fi nepoliticos în legătură cu homosexualii. Nu în acest moment.

– Oh?

– Qasim e mort. Qasim Rif'at.

– Nu l-am cunoscut.

– Ba da, cîndva. Era operatorul meu radio.

– Ah, da. Acum mi-l amintesc. Avea o librărie. Spui că e mort?

Michael îi explică pe cît de bine fu în stare.

– Crezi că a vorbit?

– Ei ar fi fost aici dacă ar fi făcut-o.

– Poate. Holly se uită în jurul lui. Se poate. Făcu o pauză. Ai observat ceva? întrebă el.

Michael se uită și el atent în camera lungă.

– Nu mai este la fel de plină pe cât era. Nimic ciudat. Multă lume crede că e încă stare excepțională.

– Michael, au plecat câțiva clienți, dar de o jumătate de oră n-a mai intrat nimeni.

Michael mai privi o dată. Încă doi bărbați se ridicară și ieșiră pe ușă. O închiseră ușor în urma lor. Michael și Holly erau aproape ultimii oameni în cafenea.

– Este vreo ieșire prin spate? întrebă Michael.

– Chiar mă gîndeam cînd vei întreba. Geamul de la toaletă dă într-o mică alee. S-ar putea să reușim. Dar ei știu ce fac, au pe cineva acolo. Pregătit.

Tom scoase un pistol și îl puse pe masă. Michael dădu din cap că nu.

– N-are rost, spuse el.

– E pentru tine, zise Tom. Afară se produse un zgomot ca de vînt printre ramuri. Ia-l repede. Michael făcu cum i se spuse. Strecură pistolul în buzunar. Michael, continuă Tom, trebuie să mai știi ceva.

Îi povesti tot ce aflase de la șeicul Ibrahim. Despre al-Qurtubi, de conferința de la Ierusalim, de planul de răpire a papei.

– De ce? întrebă Michael. Ce rost are? Ce câștigă?

Tom clătină din cap.

– Nu știu, Michael. El nu gîndește ca noi, are propriile lui motive pentru absolut tot ce face.

– Poate fi oprit?

– Oprit? Mă îndoiesc.

– Dar tu vrei să încercăm noi.

– Vreau ca tu să încerci. Eu nu voi veni cu tine.

Michael deschise gura să protesteze, însă, înainte să poată protesta, Tom ridică o mînă.

– Nu e vreme să ne certăm pe chestia asta. E necesar să ieși. Am ceva să-ți dau să duci înapoi în Anglia. Îi dădu, peste masă, lista cu nume pe care i-o dăduse șeicul Ibrahim. Este o listă a membrilor unei coaliții de dreapta cu care lucrează al-Qurtubi. Are ramificații în toată Europa, incluzînd și o organizație britanică numită Stalwart. Unul dintre cei mai importanți oameni ai acesteia este Percy Haviland. Percy a fost tot timpul „cîrțița“ noastră. Lista e scrisă de mîna lui. Vreau s-o iei înapoi și s-o pui în mîinile care trebuie.

– Cum dracu’ presupui că am să ajung la Londra?

Tom clătină din cap.

– Nu știu, Michael. Cineva trebuie să o scoată de aici. Altfel, totul n-a fost decît o îngrozitoare pierdere de timp.

Mai plecă un client, apoi se deschise ușa. Intră un bărbat într-o *galabiyya* verde și se duse la tejghea. Vorbi pe șoptite cu proprietarul cîteva minute, apoi plecă. Acesta ocoli tejgheaua și se duse la ultimii trei clienți – nu la Tom și Michael – și vorbi discret cu ei. Toți se ridicară și părăsiră cafeneaua. Cei doi englezi erau ultimii rămași. Proprietarul nu aruncă nici măcar o privire în direcția lor. Închise arzătorul de sub mașina de făcut cafea, își scoase șorțul jegos și ieși afară. Lăsă luminile aprinse.

Trecură două sau trei minute, pline de tăcere. Cafelele din fața lor erau reci. Pe podea, rumegușul era la fel ca zăpada. Michael gîndi că se va îneca de atîta tăcere.

– Poți să ieși cu mine, protestă el. Mai există încă o șansă.

Tom clătină din cap.

– Vor înconjura localul. Unul din noi are șanse dacă celălalt creează o diversiune.

– Atunci, lasă-mă pe mine să fac diversiunea.

– Am nevoie de tine în Anglia cu tot ce știi despre Alexandria și al-Qurtubi.

Înainte ca Michael să poată face ceva, Tom se ridică în picioare, îl mai privi încă o ultimă dată pe prietenul său și se îndreptă spre ușa din față. Michael inspiră adînc. Era neajutorat. Se ridică și el, intrînd prin draperia care acoperea ușa de la bucătărie. Cineva lăsase, agățată în cuier, o *galabiyya*. Michael și-o trase peste

cap și-i ridică gluga. Auzi cum se deschise ușa, voci și foc de pistol. Deschise ușa din spate tocmai la timp ca să vadă un *muhtasib* fugind spre intrarea principală în cafenea. Ningeă încă. Se auzi o rafală de pușcă-mitralieră. Când sunetul se stinse, se puteau auzi fulgii de zăpadă căzînd pe pămîntul întunecat.

Michael fugi pînă în fundul aleii. Știa că are doar cîteva minute în care să scape. Strada laterală în care dădea aleea era pustie: toată atenția fusese concentrată la intrarea principală. Cu pași ușori, Michael călcă pe pavajul acoperit cu zăpadă.

Abia auzi declicul. Când se întoarse, nu văzu nimic altceva decît umbre. Apoi urmă o mișcare. În lumină apărură Olandezul. Michael ridică pistolul, dar, la fel de repede, îl lăsă jos. Olandezul o ținea strîns de încheietură pe A'isha și țeva pistolului fixată la tîmpla ei. Michael aruncă pistolul la pămînt, fără să scoată vreo vorbă. Zăpada continua să cadă.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI TREI

Cairo

Ora cincisprezece și jumătate

Percy Haviland zburase direct de la Londra la baza britanică aeriană Akrotiri din Cipru, unde i se aranjase să fie luat de un pilot cu o Cessna și dus în Egipt. Era teribil de supărat. Supărat pe Lionel Bailey pentru că-l forțase să zboare în acest loc uitat de Dumnezeu, supărat pe această primadonă al-Qurtubi, pentru că îi vîrîse idei în capul lui de spaniol prost, supărat că va lipsi la sărbătorile de mult planificate pentru înnobilarea lui. Ar fi bine să fie o recompensă substanțială pentru toate astea, căci, altfel, va avea grijă ca cineva să regrete că l-a tratat cu atîta desconsiderație.

Fiind singurul pasager în avion, toată călătoria păru mai plictisitoare. Forțele Aeriene Britanice nu erau tocmai generoase sau inventive cu rațiile de la bord. Reușise să strecoare o sticlută de gin și niște tonic la bord, deși bănuia că va trebui să le predea la sosire. Pe de altă parte, se gîndea că nu va fi supus la umilinta unui control vamal, chiar și de formă. Călătorea ca diplomat, la urma urmei. Dacă ar fi adus o geantă destul de mare, ar fi putut să ia cu el lăzi de gin. Nu dorea și nici nu se aștepta să stea măcar cît să bea o sticlă plină.

Aterizarea fusese aranjată de biroul propriu al președintelui. Chiar și așa, în spațiul aerian egiptean fură urmăriți de două avioane de vânătoare. Prin hublou putea să vadă bine pilotul unuia din ele. Dacă al-Qurtubi mai voia câteva din aceste jucării era mai bine să înceapă să-și caute argumente bune și explicații. Totul era pregătit pentru a doua zi; nu-și puteau permite gafe din cauza ambițiilor politice ale lui al-Qurtubi. Pe de altă parte, se gândi Percy, dacă al-Qurtubi controla tot și rămânea tare pe poziție, poate că totul se va aranja mai bine. Se vor rula o mulțime de bani într-o lună sau două, iar el era în poziția din care putea aranja să-i vină o mare parte din ei.

Pilotul anunță că urma să coboare la aeroportul din Cairo. Haviland se lăsă în scaun și-și verifică închizătoarea de la centura de siguranță. O ținuse fixată tot drumul. Din cauza furtunii de zăpadă de afară, fusese o călătorie cu pierderi de altitudine. Micul avion se înclină și începu un picaj cu o viteză pe care n-ar fi putut-o aborda nici un pilot civil.

Se așteptase la ceva cu totul diferit. Soare, nisip și cămile. În schimb, era o ninsoare viscolită. Una dintre piste fusese curățată pentru aterizare, dar, o dată ajunși la sol, trebui să meargă pe jos prin zăpadă compactă. Haviland aruncă o privire pe geam. Dintr-un motiv oarecare se îndepărtau de clădirile terminalului. Opriră lângă un mare hangar. Urmă o pauză, apoi motoarele fură oprite. Câteva momente mai târziu, pilotul trase perdeaua care separa cabina lui de restul navei

– Domnule Haviland. Mă tem că vor să coborîți aici, sir. Din motive de securitate, se pare.

– Asta nu este foarte convenabil. Pe deasupra, ninge puternic. Nu poți să-i ignori și să mă lași într-un loc ceva mai civilizat?

Pilotul clătină din cap.

– Regret, sir, dar cred că ar reacționa dur. Nu-mi par oameni dispuși să fie toleranți. Dacă mă înțelegeți, sir.

– Da, te înțeleg al dracului de bine. Cum ies din drăcia asta?

– Voi deschide ușa într-o clipă, sir. Va trebui să așteptați doar pînă reușesc să las câteva trepte.

Mai trecură alte cîteva minute, după care pilotul îl anunță că totul e pregătit. Haviland se ridică în picioare, își îmbracă paltonul, își puse fularul și inspiră adînc în timp ce-și luă servieta. Se gîndi că era cu atît mai bine, cu cît se termina mai repede.

Coborî treptele încetișor. Pe pistă nu era nimeni, nici comitet de primire, nici măcar un steward de vreun fel. Aceasta nu era nici o modalitate de întîmpinare a unui oaspete de rangul lui. Arabii aceștia mai aveau cîte ceva de învățat. Slavă Domnului că această alianță cu al-Qurtubi era temporară. Îi repugna să-și imagineze cam cum ar fi să continue pe o bază permanentă.

Cînd puse piciorul pe pistă, aproape că-și pierdu echilibrul pe zăpada alunecoasă. Era extrem de frig. Se înfioră și-și strînse fularul mai bine pe lîngă gît. Peste tot pe unde privea, aeroportul era pustiu. Care era scopul aducerii lui aici?

Auzi pași pe scara din spatele lui. Pilotul venea să-l însoțească.

— Îmi pare tare rău de asta, domnule Haviland. Sincer. Dar ordinele sînt ordine.

Haviland se întorsese pe jumătate să-i zică ceva sarcastic cînd glonteile îl lovi în tîmplă. Se smuci o dată, apoi îi alunecară picioarele de sub el. Fu mort înainte să ajungă la pămînt. Sîngele roșu curse și îngheță imediat în zăpadă.

Pilotul își puse pistolul în toc, verifică dacă Haviland era mort cu adevărat și se urcă încet înapoi, în avion. Avea să ajungă la Akrotiri la timp pentru a începe, o dată cu escadrila sa, petrecerea de Anul Nou.

XI

„Și fiara a fost răpusă și cu ea prorocul mincinos, cel ce făcea înaintea ei miracole cu care amăgise pe cei ce au purtat semnul fiarei și pe cei ce s-au închinat chipului ei“

Apocalipsa, 12:20

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI PATRU

Avionul personal al papei

Ora nouăsprezece și douăzeci de minute

Supersonicul papal părăsise aeroportul Fiumicino din Roma cu exact cincisprezece minute mai devreme și acum era deasupra Mării Ionice, cam la o sută de mile de Italia, îndreptându-se spre sud-est. Era o cursă Alitalia 737 închiriată, transformată și reechipată special pentru zborul respectiv.

Din motive de securitate, nu purta însemnele papale, iar numărul de zbor era unul dintre cele normale ale Companiei Alitalia.

Traseul de zbor fusese calculat cu atenție și fusese dat controlorilor de trafic cu câteva minute înaintea decolării. Prioritățile obișnuite fuseseră schimbate fără avertismente prealabile, făcându-se un culoar direct pînă la Tel-Aviv. Nu avea escortă și nimic altceva care să atragă atenția asupra avionului.

O porțiune în partea din față fusese separată prin perdele. În acest loc secretarii personali ai papei, înalți funcționari de la

Secretariatul de Stat și o mînă de delegați din alte departamente ale Vaticanului încă munceau cu frenezie pentru detaliile conferinței din ziua următoare. •

O cameră privată fusese construită pentru papă, în partea din spate a supersonicului. Aici se dusesse de îndată ce se imbarcase. În ea se găsea un pat mic, dar el nu avea nici o intenție să se odihnească. Așezat la o masă din lemn de nuc lustruit, se încrunta des în timp ce lucra declarația. Nu avea să vorbească *ex cathedra*, investit cu infailibilitatea instituției sale, ci ca un om altor oameni, ca un conducător altor conducători. Din această cauză știa că vorbele lui vor fi cîntărite și analizate, fiecare nuanță a lor va fi triată de către oameni de stat și ziaști în primă instanță, de teologi în anii ce vor urma, toți aceștia căutînd în ele înțelesuri la care nu se gîndise.

De aici nevoia lui copleșitoare de a se exprima limpede, de a eradica din fiecare propoziție și frază cea mai vagă urmă de ambiguitate. Traducerile principale – în limbile arabă, ebraică, franceză, germană și spaniolă – aveau să fie făcute în seara aceea și peste noapte, de aceea era obligat să dea, cît de curînd posibil, textul final personalului său suprasolicitat.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă și părintele Patrick Nualan, secretarul șef, intră în cămăruță. O clipă se auzi murmur și voci, și zumzetul mașinărilor, care încetară îndată ce închise ușa la loc.

– Îmi pare foarte rău că vă deranjez, Sfinția voastră, dar mi-ați spus că doriți să vedeți orice vine legat de situația din Egipt. Îi înmînă papei o foaie de hîrtie bleu. Aceasta tocmai a sosit de la directoratul nostru de informații. Au interceptat un raport, provenit de la un satelit american, care arată retragerea trupelor egiptene de la granița cu Israelul. Aparent, așa îl interprează în Langley. Ai noștri spun că ar trebui să aibă confirmarea în zece – cincispreze minute.

Papa își scoase ochelarii și se frecă puternic la ochi.

– Astea sînt vești foarte bune, Patrick. Parcurse raportul cu repeziciune. Da, vești excelente. Arată ca o adevărată retragere. Cărui fapt crezi că se datorează?

– Nu știu sigur, Sfinția voastră. Nu sîntem încă în stare să obținem nici o informație directă din țară.

– Care-i situația lui Verhaeren? Nu se știe încă nimic despre el?

Nualan dădu din cap că nu. Avea un păr negru ca pana corbului, tăiat foarte scurt, și un fizic care făcuse ravagii pe vremuri, în jocurile de hochei irlandez la Maynooth; dar în prezența papei părea cel mai sfios și mai sensibil dintre bărbați. Fără apărare; fără duritate, fără putere prost plasată. Credința îl înzestraseră cu blîndețe și putere de un alt ordin.

– N-a ajuns la barcă, asta ne-a fost confirmat. Avionul care a venit din Cipru nu a reușit să ajungă la întâlnire. Dar mai putem spera încă.

– Da, aprobă papa, mutîndu-și privirea. Putem spera. Și ne putem ruga.

Gîndul la Verhaeren îl împinse fără voia lui la alte chestiuni care-l tulburau profund și-l făceau să se teamă de viitor. Mai aveau mult, poate un an întreg, înainte de a considera trecută amenințarea lui al-Qurtubi. Avusese visul cu o noapte înainte și nu mai lipise geană de geană după aceea. Nu mai ajunsese la apogeul obișnuit. Se cutremura și acum gîndindu-se la el.

– Vă simțiți bine, Sfinția voastră?

Papa făcu un efort ca să-și revină.

– Da, zise. Da, mă simt bine. Mai urmă o bătaie în ușa. Intră, răspunse el.

În cameră intră o călugăriță. Era mai tînără și mai drăguță decît permiteau regulile stricte ale Vaticanului. De asemenea, fusese șefa promoției anului ei la Universitate, era doctor în filosofie și o autoritate în problemele politice pentru Orientul Mijlociu. Și asta depășea cu mult regulamentul, dar fusese dorința expresă a papei de a o include în această misiune. Erau, în orice caz, puține lucruri pe care le putea considera mai urîte decît călugărițele bătrîne și uscate. Urîtenia și uscăciunea nu erau, gîndea el, scopul vieții religioase, oricît de mult s-ar strădui unii să-l facă.

– Soră Frances. Cu ce te pot ajuta?

– Mii de scuze că vă deranjez, Sfinția voastră. Știu că sînteți foarte ocupat. Dar...

Îi întinse o bucată de hîrtie de fax.

– Tocmai a sosit asta, zise ea. A fost transmisă dintr-o sursă neidentificată. Nu de la Vatican. Nici de la o altă sursă cunoscută nouă. Cred că este destul de important să o vedeți imediat.

Papa întinse mîna. Îl inundă un simț al unei premoniții sumbre. Ca preot tînăr făcuse eforturi deosebite să-și mențină intactă vocația. În Belfast lupta fusese pentru viață. De cînd devenise papă se lupta zilnic pentru sufletul său. Era oare pe punctul de a pierde această bătălie acum?

Citi faxul. Nu era prea lung. Îi trebui doar cîteva secunde. Dar îi pieri toată culoarea din obraji cînd termină. Lăsă hîrtia subțire să cadă pe podea. Nu vorbi nimic o vreme. Avionul avu o ușoară cădere din cauza unui gol de aer. Urmă o scuturătură, apoi se redresă. Papa se întoarse spre dreapta sa și ridică perdeaua hubloului. Afară era întuneric beznă. Își văzu fața reflectată în geam: fața palidă și ochii obosiți. În cîteva ore avea să înceapă un nou secol și un nou mileniu. Dar al cui secol? Al cui mileniu?

Trase perdeaua în jos și se întoarse spre sora Frances.

– Soră, doresc să te întorci la postul dumitale. Te rog informează-l pe părintele Menichini să închidă toate sistemele imediat. De pe această navă nu se mai face nici o transmisiune. Nu trebuie să mai fie nici o recepție a mesajelor de la Vatican. Menichini va trebui să lase radioul deschis pe canalul specificat în mesajul pe care l-ai adus.

Călugărița rămase în ușă, uluită, incapabilă să priceapă ceva.

– Dar, Sfinția voastră, cu siguranță că nu veți ceda...

– Te rog, soră, fă ce ți-am cerut.

– Da, Sfinția voastră.

După plecarea ei, papa se întoarse spre părintele Nualan.

– Părinte, dă ordin pilotului să schimbe ruta. Trebuie să se îndrepte spre aeroportul din Cairo. Ni s-a eliberat un culoar special. Nu trebuie să comunice la sol cu turnul de control, nici cu alt avion. Înțelegeți?

Nualan se aplecă și ridică faxul căzut. Îl citi repede, apoi se uită la papă.

– Dumnezeule, cu siguranță asta e o înșelăciune.

Papa clătină din cap.

– Nu, Patrick, nu e o înșelăciune. Este absolut serios. Va pune în practică amenințările dacă nu cooperez.

– Dar nu înțeleg. Se pare că știți cine este.

– Da, Patrick. Știu foarte bine cine este. Acum, te rog fă ceea ce te-am rugat. Avem doar câteva minute la dispoziție să schimbăm ruta. După aceea am să vă vorbesc tuturor.

Nualan plecă. Papa rămase șezînd, privind în peretele din fața lui. Neputința picioarelor sale bolnave îl inundă ca un flux. Trecură multe minute, și el nu se mișcă. Apoi, încet, simți cum aripa dreaptă a avionului se apleacă și începură să se întoarcă. Afară, o spărtură în nori lăsă luna să strălucească scurt. Lumina albă căzu pe un strat gros de nori, transformîndu-l într-o imagine deformată a raiului. Dar fără îngeri. Nu erau îngeri nicăieri.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI CINCI

Cairo

Ora douăzeci și optsprezece minute

Supersonicul papal ateriză cu întârziere față de cum fusese programat. Aeroportul era pustiu și tăcut – nu prea arăta a aeroport. Toate pistele erau înzăpezite, în afară de numărul doi, care fusese curățată pentru ca avionul papal să poată ateriza. Corpul lui Percy Haviland, descoperit atât de misterios lângă un hangar de la capătul aerodromului, fusese de mult luat și dus la una dintre morgile orașului. Nu prea știuse nimeni ce să facă cu el. Avionul care-l adusese decolase fără nici o piedică.

Toate aeronavele Companiei Egyptair erau la sol, în hangare sau garate într-un loc de pe câmp. Singurele avioane care se vedeau erau cele vopsite cu verde, model militar, mai ales avioane de vânătoare și elicoptere de asalt. Pe toată lungimea luminată a perimetrului aerodromului, o linie de tancuri de luptă 236 M1-AZ țineau în șah orice amenințare necunoscută care pîndea dincolo de gardul înalt și electrificat.

Avionul se opri în fața porții șase. Tăcerea se adînci cînd ultimul motor fu oprit. În jurul avionului așteptau jeepuri ale *muhtasibin*, ca șacalii în jurul unui leu muribund. Oamenii cu puști stăteau de pază. Lumini stridente luminau porțiunea de pămînt care separa avionul de cea mai apropiată clădire.

Un lift mic fuse transportat pe pistă și fixat pe fuzelaj. Cîteva clipe mai tîrziu se deschise ușa laterală. O clipă, în cadrul ei apăru un steward, după care dispăru în interior. Papa apăru, îmbrăcat în alb, așezat în scaunul lui cu roțile. Părintele Nualan îl împinse pînă pe platformă. Cineva apăsă pe un buton și platforma coborî încet spre sol, cu preotul stînd drept, cu mîna pe speteaza scaunului în care papa ședea cu toată demnitatea, cu mîinile împreunate în poală și fața lipsită de orice fel de expresie.

Liftul se opri. Un *muhtasib* desfăcu bara opritoare și Nualan împinse scaunul pe pistă. Cîteva secunde mai tîrziu, în fața lor apăru un bărbat înalt în veșminte impecabil călcate. Se opriră cu fața la el.

– Bine ați venit în Egipt, Sfinția voastră, zise el într-o engleză fără cusur.

Nu avea în voce nici o urmă de ironie. Papa văzu într-o clipă că nu era egiptean.

– Nu îți alegi cuvintele cu suficientă atenție, replică papa. M-ai adus aici cu forța, ca ostatic, nu ca oaspete. Te rog nu te preface că mă tratezi altfel. M-am predat în mîinile tale. Sînt prizonierul tău. Așa că insist să te comporți în consecință.

Olandezul se încruntă și privi într-o altă direcție, jenat, ascunzîndu-și cu greu încordarea. Avea dificultăți în a-și controla emoția. În sinea lui, copilul catolic, la prima comuniune, viitorul preot de-atunci se zbătea între jenă și stimă. Peste acestea două se impusese atîta vreme tirania noii sale credințe, adultul circumcis și cu barbă, cu rugăciunile sale arabe, cu spălările rituale, încît aproape că uitase lungile veghi la alt altar, nopțile petrecute în genunchi, cu mult în urmă, în fața altui altar.

– Trebuie să mă urmezi, zise tăios, strivind copilul din el fără remușcări.

– Nu merg nicăieri fără să mi se dea asigurări, declară Papa.

– Nu prea ești în situația...

– În primul rînd. Personalului Secretariatului meu și echipajului de la bordul avionului meu să le fie permisă părăsirea Egiptului de îndată ce avionul meu va fi alimentat cu combustibil și gata de zbor.

– Eu nu pot...

– În al doilea rînd. Prezența mea aici, în Egipt, să fie anunțată presei mondiale în această seară. Poți spune, dacă vrei, că am venit aici de bunăvoie și că intenționez să plec la fel de benevol.

– Exclus. Ți s-a spus...

– În al treilea rînd. Toți creștinii străini care sînt reținuți pe pămîntul Egiptului să fie eliberați imediat și să le fie permisă întoarcerea la casele lor. Detaliile le las la discreția voastră. Condiția e să nu li se facă nici un rău.

– Asta mi se pare acceptabil. Oricum, sînt cîțiva copti cu naționalitate dublă, în principal americani. Regret că ei...

– Și ei va trebui să fie lăsați să plece. Astea sînt condițiile mele, deocamdată. S-ar putea ca mai tîrziu să mai am și altele. Vi le voi face cunoscute.

– Nu cred că înțelegi. Deja Olandezului îi creștea furia. Trebuia neapărat să-i arate pontifului cu cîtă putere fusese investit. Nu ești într-o postură în care să pui condiții. Mesajul pe care l-ai primit a fost explicit. Dacă nu ajungi unde trebuie pînă la miezul nopții, vor începe să moară primii copti. Ai cuvîntul meu. Subalternii mei și-au primit deja ordinele.

Papa se încrîncenă vizibil. Nualan, care-l cunoștea de ani de zile, putea să bănuiască ce se petrecea în mintea lui. Era ceva ce-l tulbura pe Sfîntul Părinte, ceva aparte de situația prezentă, ceva ce-l preocupase cu mult înainte de plecarea din Vatican. Papa părea înfricoșat și, în același timp, plin de o minie profundă și nedomolită.

– Cînd îl voi întîlni pe președintele al-Qurtubi?

– Vă așteaptă la destinație. Eu trebuie să vă transmit că așteaptă întîlnirea cu nerăbdare și interes arzător.

Trecură prin nordul orașului, îndreptîndu-se spre vest. Fuseseră luați de o mașină mare și neagră. Olandezul era în față. Pe bancheta din spate erau papa și părintele Nualan. În fața lor, pe strapontine, erau Michael și A'isha, cu încheieturile bine strînse în cătușe. Într-o parte, un *muhtasib* înarmat îi păzea cu

atenție. Papa ședea în partea stîngă a mașinii, cu ochii pe geam la întunericul de afară, la șirul de lumini de pe drum și din clădirile de la distanță, la orașul care se ridica în sud, cu toate cartierele lui, orașul turnurilor, orașul monștrilor și al blasfemiilor, al diformităților, Cairo Victoriosul. Nu putea să înțeleagă de ce cerul era așa de strălucitor și de ce se ridica o lumină difuză roșiatică la orizont. Soarele apusese de mult, iar strălucirea venea din sud, nu din vest.

– Ce e lumina aceea? Acolo pe cer?

Olandezul abia își întoarse capul. Știa răspunsul fără să fie nevoie să vadă.

– Arde Cairo, zise. Vorbi fără nici o inflexiune, fără nici o emoție, ca un ghid bătrîn și obosit, plictisit să repete pentru a mia oară un eveniment din lunga viață a metropolei, un mic incendiu petrecut sub dinastia Fatimizilor, incendierea unui palat sau pustiirea unei străzi, a unui cartier, nimic mai mult.

Papa privi din nou. De data aceasta, își dădu seama că greșise și că roșeața pe care o considerase strălucire pe cer era, în realitate, reflectarea, în norii cei mai de jos, a flăcărilor care se ridicau dintr-un punct nu prea îndepărtat. Dacă ar fi fost ziuă, ar fi văzut o trîmbă de fum negru ce îneca totul. Părea că se întinde mile întregi.

– Cairo? Întreg orașul? Cu siguranță, nu vrei să spui asta.

– A început acum cîteva ore. Un preot l-a început. A dat foc unei moschei în Sayyida Zaynab. A zis că orașul este blestemat. Dumnezeu și-a pus semnul pe el și nu-și va ridica mîna pînă cînd credincioșii nu-l vor incendia. Numai în acest fel va fi arsă molima – din Cairo, din Egipt și din sufletele noastre.

– Nu se face nimic? întrebă Michael.

Olandezul ridică din umeri.

– Să se facă? Ce poate fi făcut? De ce ar trebui să se facă ceva? Este voia Domnului. Ce-am vrea noi să facem?

– Dar sînt milioane de oameni care locuiesc acolo, protestă Papa. Este o pierdere enormă de vieți omenești. Guvernul trebuie să ia măsuri. Trebuie să salvați cît se poate de mulți.

Olandezul se întoarce și-și privi prizonierul. Relația dintre ei era clară acum. Se evaporase toată ambiguitatea.

– Ce ne sugerezi să facem, Sfinte Părinte? Acolo sînt grupuri care mișună din loc în loc și dau foc clădirilor, privind apoi cum arde molima în flăcări, urmărind împlinirea purificării dumnezeiești. Cine poate spune? Poate că au dreptate. Toate victimele bolii care sînt acum în oraș vor pieri. O dată ce se va termina incendiul, va fi mai puțină contagiune.

– Și după aceea? Cînd supraviețuitorii vor fi rămas fără alimente și apă? Nu va răbufni din nou, mai rău decît pînă acum?

– Vor fi extrem de puțini supraviețuitori, zise Olandezul.

A'isha se aplecă înainte.

– Voi ați început focul, nu-i așa? întrebă ea. Voi ați vrut să se întîmple așa.

Olandezul se uită pe geam.

– Este voința lui Dumnezeu, șopti el spre noapte.

La orizont, voința Domnului ardea, ardea și ardea, un foc suficient de mare să poată fi văzut din spațiu, dacă ar fi fost acolo ca să se uite.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘASE

Cairo rămase mult în urma lor, ca un far luminos pe mare, pierzîndu-se în beznă. Spre nord, cerul de deasupra orașului era luminat. Chiar și de la o distanță de cîteva mile, incendiul domina orizontul, ca un foc de semnalizare pe un deal înalt. Michael se întrebă dacă totul se va opri aici sau Egiptul va deveni curînd un șirag de orașe și sate în flăcări de-a lungul Nilului pînă la Deltă. Multă vreme, bucăți de cenușă fierbinte căzură deasupra lor, ca un duș de zăpadă neagră. În lumina farurilor se zbenguia cenușă de lemn, de mătase, de catifea, de carne. Mile întregi, patul neted de zăpadă peste care treceau era pătat și înnegrit de fragmente arse căzute din cer.

Cîteva mile mai departe, cerul deveni limpede. O dată cu el și pămîntul, ca și cînd ar fi fost purificate de un vînt brusc. Cerul era senin, rece și presărat cu stele, fără ecou, fără sunet. Se întindea la nesfîrșit. De o parte și de alta a lor, lumea era un așternut alb, ca și cînd căzuseră peste ea, într-un vis, zeci de mii de lîntolii albe.

Deșertul se întindea rece și deschis peste tot în jurul mașinii, un întuneric steril, fisurat de stele strălucitoare. Cam de o oră nu mai ningeă. Acum lumina palidă a lunii scotea la iveală o întindere vastă și albă. Deasupra ei, stelele păreau nesfîrșite, întindeau materialul universal mai mult decît era voie. Dacă exista un Dumnezeu, El nu era acolo, ascunzîndu-se în praful galactic. Era

aici, jos, mort și îngropat sub molozul secolelor, înecat de nisip. Cu oasele rupte și strivite. Cu spiritul pierdut și rătăcit printre bolovani și pietricele.

Papa se prăbuși în scaunul lui, luptându-se cu un val de depresiune care se așternuse peste el cam la o jumătate de oră după ce părăsiseră Cairo. Nu simțea nici un fel de frică personală, nici o suferință pentru el însuși; prin ce era mai rău trecuse la Belfast. Nici nu simțea altceva în afara unei preocupări normale față de coptții a căror viață atârna atât de delicat în balanță; este imposibil să suferi profund pentru cei pe care nu-i cunoști personal, să experimentezi teroarea universală. Nu-i era rușine pentru lipsa sa de sentimente pentru ei. Ceea ce simțea era o senzație copleșitoare de frică religioasă, o teamă aproape superstițioasă că Dumnezeu lui era mort, cu adevărat, că Fiara îl doborâse prin vicleșug, că Dușmanul era aproape de victoria eternă și că din acea noapte nimic nu va mai fi la fel. Pentru acest eșec simțea el cel mai ascuțit sentiment de vinovăție personală, o vinovăție care nu mai putea fi nici măsurată, nici calculată. Ignorase avertismentele lui Paul Hunt, avusese încredere în inviolabilitatea sa, în sanctitatea instituției sale. Într-o clipă de mândrie își pusese speranța în propria-i ingeniozitate, și acum totul mergea spre un sfârșit amar în cel mai singuratic și mai pustiu dintre locuri, într-o beznă unde nu era Dumnezeu, nici măcar un simulacru de Dumnezeu.

Aici nu era nici un alt zgomot, în afara motorului mării mașini militare și a roților ei care cîntau pe zăpadă în timp ce șoferul se lupta să țină drumul. Nu mai vorbise nimeni de când plecaseră din Cairo. Olandezul stătea țeapăn ca o statuie, cu privirea fixată înainte. Părintele Nualan se ruga. Mormăise rugăciuni de la începutul călătoriei, ca și când pentru el Dumnezeu mai reprezenta încă o posibilitate de salvare și că era o chestiune de câteva mile, atât de multe minute și așa de multe Ave Maria.

Urcară mici creste și coborîră în văi adânci, de parcă încercau să scape de urmărirea stelelor. Dar mereu mașina se ridica din nou, aruncînd o lumină scurtă spre cer, atingînd marginile

lunii care, acolo unde atîrna, pierdea din strălucire, subțire, părăsită, ca o zdreanță deasupra unui orizont jos.

Sunetul se schimbă un pic. Roțile mașinii intraseră prin zăpadă și scrișneau pe pietriș și pe nisip. Făcuseră o curbă și părăsiseră autostrada care lega Cairo de oaze; intraseră acum în deșertul fără drumuri. Nu era clar cum făcuse șoferul acea curbă sau după ce semn se ghidase cînd părăsise șoseaua pavată. Cu siguranță că nu erau nici un fel de marcaje în pustietatea aceasta albă. Mașina se scutura și se clătina violent pe stratul de pietre dure, aruncîndu-și pasagerii de colo-colo. Papa strînse din dinți și se ținu tare.

La un anumit punct ajunseră în gura unui defileu abrupt, o vale ai cărei pereți erau la fel de înalți ca pereții unei catedrale. Șoferul opri și stinse motorul.

În defileu cînta liniștea, de parcă fusese ciupită o coardă și lăsată să se stingă. Olandezul se răsuci în scaunul lui.

– De-aici e imposibil să mai mergem cu mașina. Dar vor fi alte modalități de transport.

Șoferul semnaliză cu farurile de trei ori. Cîteva secunde mai tîrziu o rază de răspuns tăie întunericul. După alte minute, în lumina farurilor apărură o figură ștearsă, urmată de altele. Toți erau îmbrăcați în *galabiyya* de iarnă, cu glugile trase pe capete și fețele ascunse. Fiecare bărbat călărea pe cîte un catir și mai ținea unul de căpăstru.

Părintele Nualan se întinse un pic și puse o mînă pe umărul Olandezului.

– În numele cerului, zise el, cu siguranță că nu te aștepti ca Sfîntul Părinte să călărească pe unul dintr-aceia. Nu pe un teren ca ăsta. E invalid, omule, nu poate...

Papa puse o mînă pe brațul secretarului său și dădu din cap. Olandezul se întorsese deja și era cu ochii pe preot. În puțina lumină a farurilor fața abia i se distinge. Vorbi pe un ton scăzut, abia perceptibil.

– Părinte, spuse el, dă-mi voie să-ți reamintesc natura poziției de aici. Aici nu e Vaticanul. Nu este o țară creștină. Ți s-a permis să-l însoțești pe acest om atît de departe, deoarece

este, așa cum tocmai ai explicat, un invalid și are nevoie de un însoțitor. Prezența ta însă nu va mai fi necesară din acest moment. Oamenii mei te vor duce înapoi la Cairo. Îți poți aștepta stăpînul la aeroport.

– Dar e absurd. Nu-l puteți lua așa, singur. Trebuie să fiu lîngă el.

Olandezul ridică puțin vocea.

– Ți-am explicat că prezența ta nu mai e necesară. Dacă trebuie, te voi împușca. Mi-e perfect egal. Sper că am fost clar.

Papa ridică mîna și și-o puse pe brațul lui Nualan.

– Patrick, du-te înapoi cu ei. Mă voi descurca. Dacă vrei să mă ajuți, roagă-te pentru mine și asigură-te că scapi întreg. Va fi nevoie de cineva care să poată povesti toate astea atunci cînd va veni timpul.

Preotul încercă să protesteze, dar mîna papei accentuă strînsoarea.

Cei care veniseră cu catîrii erau, în total, patru; fiecare avea, în afară de cel pe care-l călărea, încă un animal. Conducătorul lor desfăcu o desagă, pusă pe spatele catîrului său, din care scoase patru *galabiyya* groase. Olandezul luă una și pe celelalte le dădu mai departe celor din spate. Prin ușa deschisă frigul mușca fără milă. Nualan îl ajută pe papă să-și pună una peste cap.

– Aș vrea să-l forțați să mă lase să vin cu dumneavoastră, șopti el.

Papa clătină din cap.

– Nu e bine, Patrick. Te-ar ucide imediat. Mai bine du-te înapoi. Spune-le celorlalți că sînt bine.

Se îmbrățișară scurt. În acest timp Nualan șopti în urechea papei.

– Părinte, ai ghicit cine este celălalt prizonier? Bărbatul?

– Nu.

– E Michael Hunt, fratele lui Paul. Poate că el va reuși să vă scoată din toată situația asta.

– Nu vreau nici un fel de violență.

– S-ar putea să nu aveți încotro. Cînd va veni timpul.

Olandezul veni să-i despartă. Ținea portiera deschisă și-i ordonă papei să iasă. Urmară Michael și A'isha. *Muhtasib*-ul luă o cheie din buzunar și le scoase cătușele. Catirgiii ajutară la manevrele de mutare a papei din mașină pe unul dintre animale, un catîr alb, mare, cu un frîu lustruit și o pătură special pregătită pentru el. Oamenii se purtară cu blîndețe, ridicîndu-l cu grijă și ajutîndu-l să-și găsească echilibrul pe spatele pașnicului animal. Dacă sesizaseră o urmă de ironie în această acțiune, nu făcură nici un comentariu la adresa ei. Michael și A'isha fură îndrumați la catirii lor.

În afară de o scurtă conversație șoptită dintre Olandez și conducătorul ghizilor, nimeni nu scoase o vorbă. Micuța caravană porni prin defileu într-un pas egal, trecerea ei fiind marcată doar de sunetul copitelor catirilor cînd călcau pe stîncile fărîmicioase și pe pietrișul din defileu. Defileul părea că se întinde la nesfîrșit, răsucindu-se din ce în ce mai adînc în inima solitară a deșertului. Sub picioare simțeau cum relieful se înclină ușor în jos. Aici erau sub nivelul mării și, cu fiecare milă parcursă, pereții canionului păreau că se înalță și mai mult, aproape acoperind lumina punctiformă a stelelor.

Puțina lumină care reușea să ajungă la ei, de sus, tremura și lucea pe straturile de gheață ce zăceau ca argintul pe pămîntul stîncos. Gerul era strașnic, licăritor și intens, un frig al galaxiilor, nepămîntean, ce nu cunoscuse nici o secundă de căldură, care nu avea idee ce ar putea fi căldura. Deși erau îmbrăcați în *galabiyya* groase, sufereau cumplit și tremurau. Papa își dădu seama că, dacă nu găseau curînd vreun adăpost, putea să moară înghețat. Călărea în spatele Olandezului, la cîțiva pași, cu ochii pe figura lui ghemuită și îmbrobodită cu glugă. În spatele lor, A'isha și Michael călăreau tăcuți. Amîndoi știau că nu putea fi nici o scăpare din pustietatea asta. Decît dacă moartea însăși era o scăpare.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE

Paris

Ora douăzeci și două și jumătate

În partea de nord a străzii Rivoli din cartierul St. Gervais, Paris, printre *hotelurile* șubrede din cartierul Marais, se ascunde un mic district evreiesc. Pe strada Écouffes, între o măcelărie cușer și o brutărie care vindea pîine *challah*, se afla o mică sinagogă ortodoxă. Strada era pustie, toți erau în casă și se pregăteau de sabbat. Nimeni nu băga de seamă că un tânăr în haine negre deschise lacătul sinagogii și se strecură în clădire. Purta cu el o geantă de umăr.

Singura lumină venea de la *ner tamid*, o candelă mică ce ardea în fața chivotului, unde erau păstrate sulurile Torei. Intrusul aprinse o lanternă și se duse fără ezitare, la *bimah*, o platformă înaltă din centrul încăperii. Totul fusese bine plănuit dinainte.

Aplecîndu-se, scoase un pachetel din geantă. După ce puse bomba pe suprafața plată a *bimah*, făcu cîteva ajustări ceasului mașinăriei. Apoi, cu foarte mare precauție, plasă explozivul sub masa de citit, unde era ascunsă de o țesătură groasă pe care era brodată Steaua lui David. Totul era tăcut. Nu era nimeni să-l deranjeze. O ultimă răsucire a unui buton și bomba era activată.

Urma să explodeze peste douăsprezece ore, în timpul slujbei de dimineață.

Atentatorul trase fermoarul genții și plecă la fel de neobservat precum venise.

La două uși mai încolo, într-un apartament de la etajul al treilea, Chaim Hersch răsfoia Tora, citind cu fiul său. În ziua următoare era *bar mitzvah*-ul băiatului, când avea să fie chemat să citească prima oară din Tora, ca adult, în Sinagogă.

– Cred că ești pregătit acum, zise Hersch.

Era mîndru de fiul lui, de ușurința cu care citea Tora în ebraică, fără să se bilbîie. Toată familia avea să fie acolo, să-l urmărească, după aceea urma să fie o petrecere.

Băiatul încuviință.

– Tată, tu ai avut emoții înaintea *bar mitzvah*-ului tău?

– Bineînțeles, răspunse el. E un moment important. Ai să te descurci. N-ai de ce să fii îngrijorat. Toți de acolo vor fi de partea ta. Băiatul zîmbi. E timpul să te culci, zise tatăl. N-ai să vrei să întîrzii dimineață.

XII

„Fiara pe care ai văzut-o era și nu este.“

Apocalipsa, 17:8

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI OPT

Zorii se chinuiau să-și facă loc pe cerul înnegrit. Fumul incendiului din Cairo fusese purtat de vînt spre vest și spre sud în timpul nopții, întinzîndu-se într-un nor înalt și otrăvitor care întuneca pămîntul. Michael, tremurînd, se luptă să se trezească dintr-un somn agitat. În fața lui vedea siluetele papei și a Olandezului, conturîndu-se solide în lumina cenușie.

Mergeau înainte în tăcere, opt catîri într-o mare de alb. Opriseră doar cîteva ore în timpul nopții, să mănînce și să doarmă. Pe suprafața zăpezii, o crustă de gheață subțire scînteia ca sticla. Dinspre est, soarele se ridica furios pe cer.

Apoi, exact în fața lor, la capătul unei pante lungi, la o milă sau două depărtare, o văzu. Ceea ce el luase drept o pată de întuneric ce traversa orizontul, văzu acum că era un zid imens, simplu, din piatră, care părea că încercuiește pămîntul.

Pe măsură ce se ridica soarele și lumina devenea puternică, zidul părea că se forma din întunericul în care fusese ascuns. Milă după milă de cărămidă și piatră acoperită cu mortar, rigid pe albul strălucitor al zăpezii, un lucru semeț făcut din umbre și temeri: teama de molimă, teama de Dumnezeu, teama de lumea exterioară devenită complexă și instabilă.

Aproape de laturile lui era posibil să crezi că lumea se sfîrșea aici, că mai departe de el nu era decît deșertăciune și nebunie. Și cînd avea să vină vremea, în cele din urmă, ca oamenii să-și învingă aceste temeri, cînd necunoașterea nu va mai fi o amenințare și va deveni din nou seducătoare, cît de simplu va fi atunci să se pună reflectoare, sîrmă și amplasamente de tunuri, cît de ușor va fi de întors fața zidului spre interior.

Cu toate acestea, în ciuda mărimii lui impresionante, nu zidul era cel care reținea atenția. Zidul însuși era umbrit de ceva mai mare, mai întunecat și mult mai vechi: o piramidă, neagră și strălucitoare ca cea din visurile lui, dar mai înaltă și mai sinistră. Dar acum el nu dormea și nu visa. Ceea ce vedea înaintea ochilor era piatră.

Toțcai o văzură aproape în același moment. Michael văzu că papa tresare și se strînge în el. Îl văzu ridicînd o mîină, asemeni cuiva ca încearcă să se apere de o lovitură. Brațul îi căzu apoi într-un gest de neputință. Mai devreme, în mașină, observase cît de obosit arăta papa, cît de îndurerat.

Piramida aluneca inexorabil spre ei, dintr-un banc de pîclă, ca o navă pe mare ce apare brusc dintr-o ceață albă. O navă neagră, o navă contaminată, o navă fantomă, scăpată din trecut și lăsată în voia valurilor pe ape iuți, nesărate.

Coborîră într-un alt defileu tăiat prin nisip. Pe fiecare parte deslușeau formele pe jumătate îngropate ale unor sfîncși din bazalt, două șiruri lungi care se terminau în fața unei uși înalte într-o latură a piramidei. De sub un vâl de nisip înghețat îi priveau două linii de chipuri brutale.

Toate semnele de excavare fuseseră șterse. Nu erau nici săpături, nici echi"qpe de muncitori cu coșuri grele pe umeri. Sus, pe o parte a piramidei, o prelată uitată acolo de vreun lucrător foșni tare în vîntul de dimineață.

Lustruită și alunecoasă din cauza chiciuriisuprafața netedă, compactă a construcției gigantice se mișca sub soare. Era ca un lac de ulei negru ce se întindea spre cer, ținut acolo doar de tensiunea suprafeței. În orice moment, sau așa dădea impresia, avea să se prăbușească peste ei, ulei, sticlă sau piatră, conta prea puțin, căzînd fără milă peste capetele lor, îngropîndu-i în nisipul rece.

În cadrul ușii era o lumină, albă, rece care nu făcea altceva decît să accentueze negrul în care fusese montată. Deschiderea se afla la capătul unui rînd de trepte din piatră, ca ușa unei nave spațiale dintr-un film de categoria B. Michael se așteptă ca în cadrul ei să apară o figură, înaltă și cu coif, gravată în lumină. Dar rămase goală.

Catirgiii descălecară la baza piramidei și-l ajutară pe papă să coboare de pe catir. Un om rămase să aibă grijă de animale, un altul stătu cu ochii pe A'isha și Michael, iar ceilalți, cîte unul de fiecare parte, îl susțineau pe papă să poată urca treptele abrupte acoperite cu gheață. Olandezul privea în sus, ca și cînd se temea ca nu cumva „marfa“ adusă pînă aici să se împiedice și, căzînd, să se rănească. Zece minute trecură pînă cînd papa ajunse sus. Cînd, în sfîrșit, se află în siguranță în cadrul ușii, Olandezul se răsuci.

– Urmați-mă, fuse tot ce zise.

Întorcîndu-se cu spatele la ei, le arată drumul în sus, pe scări. Catirgiul care-i păzea le arată cu arma că trebuie să meargă în fața lui. A'isha și Michael, mîna în mîna, începură urcușul.

Intrarea în piramidă fuse cel mai greu lucru pe care-l făcuse Michael vreodată. Nici o explicație rațională nu putu să-i alunge frica primitivă, inconștientă care-i umpluse mintea.

– Ce e locul ăsta? șopti el.

– Nu știu, răspunse A'isha. Nu există nici o înregistrare a vreunei piramide care să fi fost construită atît de departe.

– E posibil s-o fi construit el? Al-Qurtubi?

Ea clătină din cap.

– Uită-te bine la ea, Michael. Construcția unui lucru ca acesta ar fi luat ani, chiar folosindu-se metode moderne de lucru. Am fi auzit despre ea cu mult înainte. Probabil a fost dezgropată. Și foarte recent.

– Ai idee cît de veche ar putea fi?

Ea ezită.

– În această formă nu poate fi mai veche de dinastia a patra. Nu mai devreme de anul 2500 înainte de Hristos. Ultimele piramide reale, despre care știm, au fost construite sub dinastia a douăsprezecea. Să zicem anul 1600 înainte de Hristos. Nu pot să spun nimic mai mult fără să văd mai de aproape. E posi-

bil să existe o inscripție. Dacă interiorul este la fel de bine păstrat ca și exteriorul, n-ar fi prea greu.

Ajunseră la intrare. Evident, în forma originală fusese zidită din cărămizi. Blocurile folosite la pecetluirea intrării erau în capătul scării și chiar în interiorul deschiderii. În spatele acesteia se întindea un coridor întunecat, în unghi, luminat de un șir de becuri electrice.

– Trebuie să aibă un generator pe undeva, pe-aici, zise Michael.

Olandezul îi aștepta. După ce intrară, el o luă înainte prin pasaj. Pereții erau făcuți din blocuri masive de calcar neșlefuit, pe care se puteau distinge semne întîmplătoare făcute cu ocră roșu.

– Acelea sînt semnele carierei de unde provin, șopti A'isha, arătîndu-i cu degetul. Dacă aș vedea mai de aproape, aș putea spune ceva mai multe despre locul ăsta. Bănuiesc că blocurile au fost aduse aici tocmai de la Gebelein, de lîngă Teba. Le-au adus prin oazele Kharqa și Dakhla.

– Atunci gîndești ca și mine?

– Ce?

– Că sîntem la vest de Dakhla.

Ea încuviință din cap.

– Mai mult sau mai puțin.

Coridorul continua să urce cu un unghi de aproximativ douăzeci de grade. Podeaua era cutată la fiecare cîțiva pași, făcînd ascensiunea mai ușoară. Luminile dădură la iveală un tavan jos care îl forță pe Olandez să meargă încovoiat. Brusc, pasajul încetă să mai urce, și se pomeniră intrînd într-un alt coridor care era mai larg și mai înalt. Aici pereții erau placați cu granit șlefuit pe suprafața căruia, cu linii de-o puritate deosebită, fuseseră gravate figuri de zei.

La capătul coridorului, o scară de lemn ducea într-o deschidere întunecată. De ambele părți ale scării, atîrnau două frînghii care, presupuseră ei, erau puse acolo ca să-l ajute pe papă. Trecînd și de această deschidere, se treziră într-o cameră mare, mortuară, plină cu sicrie și nenumărate mumii neînhumate. Nu-și puteau da seama cîte erau. Lumina era atît de slabă,

încît nu se vedeau nici măcar pereții. Puteau fi mii de corpuri acolo. Era ca și cînd pusese ră picioarul într-o groapă comună.

Cineva făcuse o cărare printre coșciugele vopsite în culori strălucitoare. Olandezul îi conduse, printr-o ușă joasă, într-o galerie îngustă care urca ușor. La capătul acesteia, după un mers încovoiat, aproape tîrîș, de vreo cincizeci-șaizeci de iarzi, ajunseră într-un coridor mult mai înalt, în cruce. Olandezul coti la stînga, iar ei n-avură altă alegere decît să-l urmeze.

Zece iarzi mai încolo, coridorul se termina brusc în fața unei uși de lemn. Ușa originală, grea, făcută din lemn de santal, era fixată în pivoți de cupru. Era prevăzută cu un zăvor și un lacăt moderne. Olandezul deschise ușa și le făcu semn să intre.

Camera în care intrară era mică și întunecoasă. Agățată de un cui, lîngă ușă, era o lampă de alamă cu o luminare în ea. Olandezul scoase din buzunar o cutie cu chibrituri și aprinse unul, apoi lumînarea.

– Trebuie să stați aici o clipă, le zise. Mas'ud vă va păzi.

– De ce ne-ai adus aici? întrebă Michael.

– Pe doctor Manfaluti, pentru ceea ce este. Pe tine, pentru ceea ce știi. Voi discuta mai tîrziu cu amîndoi. Cînd va fi timp liber, vi se va da ceva de mîncare și ceva de băut.

Fără să mai adauge altceva, se răsuci și plecă. Îl văzură o clipă stînd în coridor, o creatură palidă, tăiată din umbre de lumină galbenă. Ușa fu închisă și zăvorul tras.

Mai era o cameră mortuară, plină, din perete în perete, cu rămășițe mumificate de copii. Multe dintre învelitori căzuseră, dînd la iveală carne uscată și oase albe.

Se așezară în mijlocul camerei, spate în spate, odihnindu-se, în sfîrșit. Locul le inspira foarte puțină oroare. Întunericul le era prieten vechi, oasele erau simple oase, iar fișitul păianjenilor era un semn de viață.

– Dacă ațipim? întrebă A'isha. Dacă adormim și nu ne mai trezim niciodată?

– Ți-ar plăcea?

– Poate. Am putea să visăm la nesfîrșit.

– Să visăm? M-am plictisit de vise, zise el.

La gândul că se afla în acel loc, împărțind camera cu cine o împărțea, el își aminti două versuri dintr-o piesă a lui Yeats, *Visarea oaselor*. Le recită ușor.

„Oase uscate care visează sînt crude,

Ele visează și ne întunecă soarele.“

– Ce-a fost asta? întrebă A'isha.

– O poezie, răspunse el. Doar o poezie veche.

Și toate celelalte versuri, se gândi el, pe care nu cuteza să le recite.

„Noapte de noapte ea visează trează,

Și strînge la pieptu-i un bărbat visător.“

Ea se întoarse cu fața la el. În semiîntuneric, nu prea se vedeau unul pe celălalt. Ea îi atinse buzele cu degetul și-și puse buzele pe obrazul lui.

– Eu nu sînt un vis, zise ea. Trupurile noastre nu sînt vise.

O mîngîie și el pe obraz, își plimbă o mînă prin părul ei uscat. Ea avea să-l biruie cu realitatea ei. Realitatea zăcea sub carne, sub piele și sub mușchi, plana peste tot în jurul lor șoptind în întuneric, oase galbene care visau carne, orbite goale care visau ochi, uscăciune ce visa umezeală.

... și bufnița cuibărită în mormînt

La nivelul piciorului bate cu o aripă slabă.

– Te iubesc, zise el. Chiar dacă asta este tot ce este.

Șezură așa vreme îndelungată, într-o tăcere perfectă. O dată îl auziră pe Mas'ud, paznicul lor, tușind dincolo de ușă, după care tăcerea se reîntindea. Michael se întreba ce se întîmpla și unde-l dusesse Olandezul pe papă.

– Michael!

– Da. Ce e?

– Pe peretele acela se poate descifra o inscripție.

A'isha se ridică și luă lampa din cuiul ei. Traversînd spre peretele lateral, o ridică sus. Dădu la iveală o mare pictură funerară, ce întruchipa imaginea unui faraon care aducea o jertfă lui Anubis. Lîngă capul regelui fusese pictată o inscripție lungă în negru. Se întinse și o șterse cu mîna. Era lizibilă. Începu să citească rar:

– „*Hia 't-sep medju, 'abd-medju, 'akht su 21, kher hem en netjer nefer neb ta'wy nasut-bity...*“ Făcu o pauză. „Anul 2,

prima lună a Inundației, ziua 21, Maiestatea bunului zen, stăpînul celor două ținuturi, regele Egiptului de Sus și de Jos, Sen wosret, fiul lui Re', Kha'kaure', căruia i s-a garantat viață veșnică. Re' Harakhti..." Mai făcu o pauză. Ai fost atent? întrebă.

– Foarte.

– Kha'kaure este primul nume al faraonului Senwosret al III-lea. A fost al cincilea rege din dinastia a douăsprezecea. Se gîndi o clipă. Nu pot fi sigură, dar asta îl plasează undeva în prima parte a secolului al nouăsprezecelea înainte de Hristos. Să continuu?

El încuviință din cap.

– „Ptah la sud-de-zidul-său, stăpînul lui Onkhtowe, Mut stăpîna lui Ishru și Khuns-Neferhotpe, care a fost ridicat pe tronul lui Horus al viilor, asemeni tatălui său Harakhti, pentru eternitate.“ Mă tem că trebuia foarte mult să ajungă la subiect în vremurile acelea. „În această zi a fost terminată piramida care este Marele Zeu Re' la orizontul lui Atum.“

– Îmi pare rău, nu înțeleg. Credeau că piramida este un zeu? Ea clătină din cap.

– Nu. Fiecare piramidă are propriul ei nume. „Piramida este cel mai frumos dintre locuri“ sau „Piramida spiritului rău“. Pe asta scrie: *A Re' em akht Atum*.

Brusc ea tăcu. Era ca și cînd în mijlocul expunerii o lovise muțenia.

– A'isha? A'isha, ce e?

Ea îl privi neajutorată. Ochii îi erau larg deschiși și plini de teamă.

– O, Doamne, Michael. Știu ce este locul acesta. El simți cum îl străbat fiori. Este menționat într-un papirus din perioada ptolemeică. Ca origine a unui cuvînt grecesc. Scrierea egipteană antică nu conține vocale. Așa că grecii le-au completat. Ea îl privi rugător, ca și cum bunul său simț englezesc i-ar fi putut șterge din minte ceea ce știa. Armaghedon, pronunță ea abia audibil. *'A Re' em akht Atum* a fost deformat în *Armaghedon*. Acesta este locul în care ne aflăm, Michael. Asta este acest lăcaș.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ

Fusesse pregătit pentru multe lucruri, dar pentru acesta nu. Răpitorii îl aduseseră cu blindețe, dar hotărîți, prin lungile coridoare și galerii ale piramidei pînă la o ușă înaltă de abanos încrustată cu hieroglife de fildeș, cuvinte pe care nu le putea înțelege. În interiorul marelui mormînt era un frig îngrozitor – căci așa gîndea despre el – se gîndea că nu avea să mai vadă lumina soarelui. Becurile mici și galbene se luptau în zadar cu bezna de sub piatră.

Îl făcură să aștepte. Nu se simțea insultat de lipsa lor de curtoazie sau de lipsa de respect pentru instituția pe care o reprezenta. Pe o stradă din Belfast pierduse orice urmă de *amour propre* pe care l-ar fi putut avea vreodată și nu îi revenise nici măcar atunci cînd ocupase scaunul papal. Amenințarea cu forța, bucuria abia ascunsă, nerăbdarea chiar de a recurge la violență îl umpleau, ca întotdeauna, de greață și scîrbă.

Olandezul veni, fără să zîmbească, fără grabă, pârînd imun la beznă și frig.

– A sosit timpul, zise.

Unul dintre catîrgii deschise ușa cu o mînă în timp ce cealaltă trase brațul papei peste umărul său, ajutîndu-l să intre.

La început nu-i fu limpede în ce fel de cameră îl duseseră. La început, păru groaznic de întunecată. După aceea observă că

nu era luminată de becuri, ci de sute de lumînări care licăreau în aerul greu.

Aerul era plin cu fum de tămâie, o aromă vagă de flori exotice și periculoase care fuseseră așternute peste mirosul inițial și vechi al locului, zdrobitoarea intoleranță a pietrei însăși.

Prima lui impresie că intrase într-o biserică îi fu imediat întărită. Luminile formau modele de aripi de păsări pe pereții înalți, pictați, pe care figuri de zei antici ieșeau în relief, jumătate bărbați, jumătate animale. La capătul extrem, cineva construise un altar, deasupra căruia atîrnase o cruce mare din aur.

Îl duseră pînă în centrul încăperii, unde îl aștepta un scaun cu picioare scurte. Se așeză imediat, recunoscător pentru răgaz, dar simțindu-se murdar, nebărbierit și simțind nevoia unei toalete. Știa că trebuie să rămînă calm, dar în stomac simțea cum frica i se face ghem cu fiecare clipă ce trecea.

Privind în jurul lui, văzu că crucea nu era singurul simbol creștin din piramidă. De-o parte și de alta a altarului, statui de ghips ale sfinților fuseseră aranjate pe pedestaluri improvizate. Altarul era acoperit cu o țesătură albă, ornamentată cu un model complicat, brodat cu fir de aur. Pe el erau șase sfeșnice de aur și o cruce înaltă.

După ce se așezase, la cîteva secunde, observă o mișcare în umbre. În aceeași clipă se înfioră auzind voci psalmodiind în latină. Din întuneric, apărură cîțiva bărbați îmbrăcați în veșminte de preoți catolici și se aliniară înaintea altarului. Vru să se ridice, să țipe, să termine farsa. Dar nu-i mai rămăsese putere pentru gesturi.

Bănuî cine era preotul din mijloc, cel care oficia slujba. Era aproape o dezamăgire. În subconștientul său se așteptase la altceva. Dar ce fusese cu adevărat? Ce-i sugeraseră visele? Sigur, un bărbat. O fiară, poate? Sau jumătate om, jumătate fiară, ca figurile acelea din trecut?

Slujba continuă după moda veche, liturghia psalmodiată răsunînd pe pereții goi. Preotul nu se bîlbîi, nu se poticni nici

măcar o dată. Era ca și când făcea acest lucru în fiecare zi a vieții lui. Nu era nici urmă de parodie în vocea lui, nici urmă de jena comiterii unei blasfemii.

Apoi, când termină, se răsuci. O față obișnuită, însă ochi ce puteau vedea veșnic, în tăcere, în peșteră. Își ridică brațele și le întinse cu palmele în sus. Îl fixa pe papă, ca un îndrăgostit pe iubita lui.

– Este gata, spuse cu voce tare.

Papa închise ochii. Când îi deschise din nou, al-Qurtubi era lângă el, privind în tăcere.

– A trecut mult timp, Martin, spuse, în sfârșit. Vorbi în engleză, cu un puternic accent spaniol. Vocea lui era caldă, dar tristă. Peste treizeci de ani.

Papa nu zise nimic. Căuta încă pe fața celui alt trăsăturile unui prieten pe care-l cunoscuse și îl pierduse cu mult timp în urmă. Studiaseră împreună la Academia Pontificală din Roma, împărțiseră aceeași cameră și deveniseră mai apropiați decât frații. Crezuse că-l cunoscuse pe Leopoldo Alarcón y Mendoza la fel de bine cum se cunoștea pe sine. Urmase apoi acea tristă zi, când Leopold dispăruse, și o alta, câteva luni mai târziu, când se răspîndise vestea convertirii lui la islam. Fusesse interogat zile întregi de autoritățile academice, apoi de Comitetul Cardinalilor pentru Doctrina Credinței, pînă se scîrbise de întrebările lor. Nu fusese în stare să le spună nimic, fiindcă nu știa nimic.

– Ce nu e bine, Martin? Te temi de mine? Crezi că sînt o stafie? Al-Qurtubi tăcu. Sînt real, foarte real – poți să fii sigur de asta.

– M-au întrebat de ce, zise papa. Și nu le-am putut spune. Ai ținut totul ascuns, orice gînd, orice tentație.

– Nu ai fi înțeles. N-ai înțelege nici acum.

– Totuși, am dreptul să știu de ce. La urma urmei, am ajuns aici.

Al-Qurtubi lăsă capul în jos un moment, apoi se uită fix în ochii papei.

– Îți amintești când m-am dus acasă în toamna lui 1968? Atunci am vizitat Marea Moschee din Cordova. Era prima oară când puneam piciorul acolo. Eram singur și m-am rătăcit printre stâlpi și arcade, ca unul care se plimba într-o pădure imensă. În ziua aceea nu erau turiști, vremea era urîță, moscheea era numai a mea, am putut asculta pietrele, am putut uita cine eram, ce eram. M-am simțit complet gol, ca și când îmi fusese smuls totul în afară de ceea ce aveam în inimă. Ceea ce am văzut m-a scîrbit.

Construiseră o catedrală în mijlocul moscheii, un lucru oribil, o monstruozitate barocă. Fusese construită pentru a semnala triumful credinței creștine, însă se reușise exact opusul. Era minimalizată de clădirea anterioară în care se afla. Proclama lăcomie, aroganță și putere. Când am văzut asta, mi-am dat seama că în tot ceea ce crezusem pînă atunci era pulbere. Doar atît. Făcu o pauză. Vezi, continuă el, nu înțelegi.

– Dimpotrivă, zise papa, îți înțeleg convertirea. Ceea ce mă depășește este de ce ai deformat ceva atît de simplu într-un lucru atît de monstruos.

– Monstruos?

– Este monstruos să ucizi.

– Din contră, monstruos e să aprobi nedreptatea.

– Tu vorbești de dreptate? M-ai adus aici împotriva voinței mele...

– Nu te-a forțat nimeni. Ești liber să pleci când vrei.

– Am primit o amenințare.

– Nu te-a amenințat nimeni.

– Ai spus că...

– Am spus că, dacă nu vii, voi lua măsuri împotriva coptîilor. Asta e adevărat. Le-am amenințat viața, ca să te pot aduce aici. Pe a ta, nici vorbă. Ai fost liber să-mi ignori mesajul și să-ți continui călătoria.

– Despici firul în patru. Nu mi-ai lăsat nici o alternativă.

– Trebuie să te contrazic. Am lăsat chestiunea în propriile tale mâini. Tu ai decis să vii aici. Tu ai ales să fii cu mine. Azi dintre toate zilele. Acesta a fost destinul tău.

– Ce vrei de la mine?

– Nu știi? Întrebă. Nu ghicești? Papa nu zise nimic. Amîndoi sîntem actori, Martin. Trubaduri. Mimi. Am făcut o scenă pentru noi din credința altor oameni. Ne punem măștile și ne interpretăm ritualurile pentru distracția lor. Ei ne cred cînd le spunem că vor merge în rai dacă aplaudă suficient de tare și de mult timp. Uită-te în jurul tău, la măștile pe care le poartă acești zei. E un joc, totdeauna a fost un joc. Teatrul Divin. Am fost preot și acum sînt Anticristul. Mîine s-ar putea să fiu din nou altceva.

– Ai fost excomunicat.

– Crezi că are vreo importanță cît de mică? Eu scriu scenariul acum. Te-am adus să-ți joci rolul tău, te pot trimite înapoi la fel de ușor. Făcu o pauză. Martin, aș vrea să vorbim. În treizeci de ani s-au întîmplat multe; avem să ne spunem multe unul celuilalt. Dar nu este timp. Această piramidă este ultima structură păgînă rămasă în Egipt. O dată cu distrugerea ei, va începe o nouă eră. Am minat-o de la bază pînă la vîrf cu explozive puternice. Peste... se uită la ceasul pe care-l avea la mînă – exact o oră va fi doar pietricele. Imediat după aceea, voi da semnalul de acțiune pentru Fath al-Andalus în Europa. Vestul este pe punctul de a plăti prețul pentru mîndrie și agresiune. După ce va trece primul val de teroare, voi pune condițiile mele. Mă aștept ca fiecare dintre ele să fie îndeplinită. Guvernelor tuturor statelor europene le vor fi date patru ore la dispoziție în care să răspundă cu garanții ferme. Dacă nu, va reîncepe teroarea, iar eu voi repeta cerințele.

Papa îl întrerupse.

– Vor începe războiul înainte să capituleze în fața unor tactici ca acestea.

– Nu, nu vor face asta, fiindcă tu ești aici, cu mine. Vei fi ostaticul meu.

Papa nu făcu nici o mișcare. Îl țintui cu privirea pe al-Qurtubi, întrebându-se cum a putut produce universul un astfel de lucru. Un om care voia durere, moarte, un destin atât de însetat de sânge. Era frig, atât de frig.

– Ar fi mai bine să mă ucizi acum, zise papa. Nu vreau să particip la triumful tău. Nu voi fi ostaticul tău. Ești un nimic. Tot acel spațiu gol de-afară, zidul acela, pustiul acela – asta ești tu, Leopoldo. De ce nu mă ucizi acum, de ce nu termini acum? Atunci, masacrul poate începe serios.

Al-Qurtubi nu zise nimic, privea doar la cel de pe scaunul din fața lui. Un vechi prieten, cineva de care, în alte timpuri, în alte locuri, i-ar fi fost milă. Prietenul însă era aproape de nerecunoscut sub veșmintele acelea și boneta albă, murdară.

– Pentru mine e egal, spuse brusc. Corpul tău va servi ca mesaj al intențiilor noastre. Va arăta că sîntem pregătiți să depășim orice obstacol. Își mută privirea și făcu un semn Olan-dezului. Ocupă-te tu de asta.

CAPITOLUL OPTZECI

– Ce se va întîmpla cu noi? întrebă A'isha.

– Să se întîmple? Michael ridică din umeri. Nu știu. Dacă ar fi doar Olandezul, m-aș gîndi că e evident. Dar al-Qurtubi este imprevizibil. S-ar putea să se folosească de noi.

– Crezi că este aici?

– Sînt sigur de asta.

Tăcură puțin.

– Michael, cred că ar trebui să încercăm să plecăm de aici. Dacă putem, să-l luăm și pe papă cu noi.

– Unde ne-am putea duce?

– Dacă am putea ajunge pînă la Dakhla, am reuși să ne întoarcem la Cairo.

– Cairo e terminat. Ai văzut asta cu ochii tăi.

– Atunci, la Alexandria. Michael, în timp ce noi trîncănim aici s-ar putea întîmpla orice. Trebuie să facem ceva.

– Cam ce?

– Tu ești expertul. Gîndește-te la ceva.

Ea avea dreptate, trebuia să acționeze înainte să fie prea târziu. Michael se ridică în picioare și analizează încăperea.

– Bine, zise el. Du-te după ușă. În partea aceea. Cînd îl înșfac pe paznic, sări și iei arma. Să o iei în mod sigur, el n-o să-ți dea o a doua șansă.

Cînd ea ajunsese pe poziție, Michael scotoci printre mumii, luînd fișii de bandaje la nimereală. Cu brațul plin de zdrențe uscate, se duse la ușă și le răsîndi lîngă ea.

– Ești gata?

A'isha încuviință din cap.

Michael coborî lampa și atinse cu flacăra grămada de zdrențe. Luară foc aproape imediat și, în câteva secunde, camera se umplu de fum gros. Michael înteți focul pînă cînd se întinse puțin, apoi începu să strige.

– Ajutor! Foc, aici, înăuntru! Deschideți, pentru numele lui Dumnezeu.

De partea cealaltă a ușii, paznicul se întoarse și văzu fumul ieșind pe dedesubt și pe la margini. Brusc, apărură o flacăra la piciorul lui. Începuse să ia foc lemnul. Cineva bătea în ușă și striga. Bîjbîi după zăvor și reuși să-l tragă, apoi deschise larg ușa. Era fum pretutindeni. Intră în panică, știind cît de importanți erau prizonierii pentru Olandez.

Paznicul năvăli înăuntru și fu imediat înghițit de un nor de fum înțepător și înecăcios. În clipa următoare se simți smucit în spate și apucat de gît.

A'isha se mișcă rapid și, apucînd arma, i-o smulse din strînsoare. Michael îl trase într-o parte pe *muhtasib*-ul care se zbătea și îi dădu o lovitură puternică într-o parte a gîtului. Acesta se prăbuși la pămînt, peste grămada de cadavre.

Le luă puțin mai mult de un minut să oprească focul.

– Te simți bine? întrebă Michael,

– Aproape. Poftim, mai bine ai lua asta. N-am folosit nici una pînă acum.

Îi dădu arma, o Beretta MP 12. Michael o luă, apoi se întoarse către paznicul leșinat. După ce îi scoase uniformă, *galabiyya* și *thawb*-ul le îmbracă el. *Muhtasib*-ul purta un toc la brîu.

– Poftim, zise el, ridicînd un pistol. Țasta e mai ușor. Doar numai agitîndu-l, și ar trebui să fie util.

– Mulțumesc, zise ea, știu să folosesc un pistol. Rashid m-a învățat.

– Bine. Așa e chiar mai bine. Dacă e nevoie, folosește-l.

Afară, coridorul era pustiu. Bătăile în ușă și urletele nu atrăseseră atenția nimănui. Dacă era hotărît, paznicul ar fi putut rupe cu ușurință ușa, dar Michael era sigur că mai dura două ore, cel puțin, pînă își revenea.

Era doar o singură cale de ieșire. Michael mergea în față, cu Beretta în poziție de tragere. Galeria continua vreo sută de iarzi înainte să cotească brusc în unghiuri drepte. La colț se opriră. Michael o ducea pe A'isha în fața lui, ca și când o escorta. Trecură de colț.

Urmă un culoar scurt și, la capătul lui, o ușă de abanos. În fața ei, un singur *muhtasib* făcea de pază. Era fără grijă, protejat cum era de zidurile piramidei și de sute de mile de deșert. Un atac în acest loc era de neconceput.

Se apropiară la câțiva pași când omul pricepu despre ce era vorba. O dată cu primele bănuieli simți pistolul lui Michael în tâmplă.

– Lasă arma să cadă încet la pământ. Nu te grăbi și să nu-ți vină idei legate de coroana de martir. Omul se supuse plin de supărare. Cîți sînt înăuntru? continuă Michael. *Muhtasib*-ul tăcu. Michael îl lovi puternic peste față, spărgîndu-i nasul. Acesta urlă de durere. Vreau să știi cîți sînt.

Insul refuza în continuare să răspundă. Michael își pregăti din nou pumnul.

– Șeicul. Olandezul. Bătrînul. Cîțiva preoți. Atîta tot. Jur.

Michael îl izbi puternic cu mînerul pistolului în tâmplă. Erau prea multe vieți în joc pentru a-și face prea multe scrupule.

A'isha deschise ușa și el intră încet în cadrul ei, acoperind camera cu Beretta și măturînd-o cu privirea.

Papa ședea pe un scaun. Un bărbat, pe care Michael îl consideră a fi al-Qurtubi, stătea în picioare lîngă el. Olandezul stătea în spatele papei, ținînd un pistol la ceafa acestuia. Se răsuci cînd Michael intră în cameră.

– Te sfătuiesc să nu tragi, domnule Hunt, zise, s-ar putea să trag eu primul, nu se știe.

Michael ezită.

– Ar fi ultimul lucru pe care l-ai mai face.

– Nu contează.

Urmă o tăcere prelungă. Michael nu putu să riște. Chiar și o acțiune reflexă putea trimite un glonte în creierii papei.

– Acum, zise Olandezul. Pune jos arma. Mă cunoști suficient de bine acum, cred. Nu voi ezita să-l ucid. Viața lui depinde de tine. Michael aruncă arma. Mă bucur să văd că ți-a mai rămas ceva inteligență, domnule Hunt. Olandezul îndreptă

arma spre Michael. Vino aici. Michael făcu cîțiva pași înainte. Se simți puternic, toată furia și frustrarea îndreptîndu-i-se împotriva acestui om. Toată ura se concentră cu toată forța asupra Olandezului, și totuși nu putea să facă nimic.

– Îngenunchează.

Michael îngenunche în silă. Își aminti cum Olandezul tăiasse gîtul unui bărbat într-o cafenea plină de liniște. Știa de la A'isha despre sumarele sale execuții ale lui Gregory și a Fadwei.

– Nu ți-a fost sortit să mă ucizi, domnule Hunt. Dumnezeu are nevoie de mine. M-a ales ca spadă a lui. Totul și toți cei care-mi vor sta în cale vor fi dați la o parte.

Coborî arma pînă cînd atinse ceafa lui Michael. Pentru el nu însemna nimic, o mai făcuse înainte, avea s-o mai facă. Cînd se pregătea să apese pe trăgaci, auzi un declic puternic. Își ridică privirea.

Femeia, Manfaluti, avea o armă îndreptată spre el. Uitase de ea. Se autoeducase de atîția ani să privească femeile ca pe niște nimicuri, încît deveniseră invizibile pentru el. Îl năpădi o furie teribilă. Nici o femeie nu avea dreptul să ridice mîna împotriva sa. Mînia clocotea în el, arzîndu-l. Ridică mîna.

Ea apăsă pe trăgaci. Bubuitura reverberă în două ecouri. Glonteale îl lovi pe Olandez în piept, aruncîndu-l în spate, îngrozit.

– Nu! urlă el. N-ai dreptul! Ea mai trase încă o dată. Îl lovi din nou. Dumnezeu m-a ales... pe mine!

Mîna lui tremură, dar el ochi și trase. Glonteale merse în gol. A'isha mai trase încă o dată. Îl lovi în umăr. El se dezechilibră, se împletici și căzu în genunchi.

– Îți amintești de o fetiță? întrebă ea. Ea a fost prima picătură, mi-ai spus. Ai avut dreptate.

Mai trase o dată, trei focuri în succesiune rapidă. Pistolul căzu din mîinile lui. O privi. Aproape, gîndi ea, o implora. Aproape, gîndi ea, cerea îndurare. Clătină din cap. Dumnezeu nu era atotîndurător. Să hotărască Dumnezeu de data asta. Mai apăsă pe trăgaci pentru ultima oară.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI UNU

Al-Qurtubi era neînarmat. Olandezul, scutul lui, acum nu mai era. O secundă fu gata să sară asupra lui Michael, dar se răzgîndi. Preoții care luaseră parte la mascarada lui plecaseră. Fugiseră prin deschiderea îngustă de lângă altar, pe care intraseră mai devreme. Poate că ei aveau să aducă ajutoare. Ei toți erau foști preoți, ca și el, pe care-i convinsese să ia parte la acest joc.

– Vă simțiți bine, Sfinția voastră?

Michael se apropie de papă în timp ce A'isha îl supraveghea cu arma pe al-Qurtubi.

– Da, domnule Hunt. Mă simt foarte bine. Puțin obosit, dar, altfel, bine. Mulțumesc. Vă mulțumesc că ați venit la mine.

– Nu va fi ușor să vă scoatem de aici. Unul din noi va trebui să fie atent la prizonier, și e foarte probabil să mai fie gărzi aici.

Papa dădu din cap că nu.

– Eu nu plec de aici, zise.

– Nu înțeleg.

– Tu și prietena ta trebuie să plecați cît mai repede. Piramida este minată complet. Explodează în mai puțin de o oră. Eu nu aș reuși, chiar dacă ați fi complet liberi să mă ajutați. Sînt prea multe scări și prea multe galerii.

– Nu vă putem lăsa aici.

– Nu voi fi singur. Îl arată pe al-Qurtubi. El va fi cu mine. Avem multe de discutat. Timpul va trece repede.

– Dar el trebuie dus înapoi.

Papa se uită nervos la al-Qurtubi, apoi la Michael.

– Pentru ce? Pentru judecată? Ce justiție umană poate să se ocupe de o creatură ca asta? El este președintele Egiptului. Numai asta îi va asigura azil politic. Va fi în interesul cuiva să aibă grijă ca să nu i se întâmple nimic rău. Ascultați-mă, dacă rămîne aici, nu va putea să dea ordinul de declanșare a campaniei sale teroriste. Voi, pe de altă parte, veți putea povesti lumii tot ce s-a întâmplat aici. Știu cine ești și bănuiesc ce ești în stare să o faci. Am ținut mult la fratele tău. Avea o părere foarte bună despre tine. Michael, te rog, du-te. Înainte de a fi prea târziu.

– Dar eu...

– Eu sînt papa, Michael. Trebuie să mi se acorde autoritate asupra propriei mele vieți și morți. Acum, să nu mai pierdem vremea certîndu-ne. Dați-mi pistolul Olandezului. Trebuie să-l țin pe Leopoldo în liniște.

Amîndoi își dădură seama că nu mai era nimic de făcut. Papa avea dreptate. Dacă încercau să-l care afară, aveau să fie toți uciși. Michael luă pistolul Olandezului și îl dădu papei.

– Leopoldo, vino și șezi pe podea lîngă mine. Prietenii noștri au alte gînduri. Papei nu-i tremura deloc mîna în care ținea pistolul îndreptat spre al-Qurtubi. Spaniolul fu cît pe ce să refuze, apoi se așeză cu fața spre vechiul său prieten. La revedere, Michael. Mă bucur că te-am cunoscut. Roagă-te, te rog, pentru mine.

Michael făcu un pas înainte și sărută mîna bătrînului. A'isha făcu la fel. Cînd se întoarseră să plece, al-Qurtubi vorbi pentru prima dată.

– E o cacealma, să știți. Nici vorbă de exploziv.

– Bine, zise Michael. Atunci, veți fi în siguranță.

Nimeni nu încercă să-i oprească. Vestea morții Olandezului și a exploziei iminente se împrăștiase, așa că toți paznicii se decisersă să-și salveze pielea. Frica lor cea mai mare era că se puteau rătăci în labirintul de tuneluri și galerii ce fuseseră construite în piramidă sau adăugate ulterior. A'isha merse în față, încrezîndu-se în sentimentul de familiaritate cu structurile antice că o va ajuta să găsească drumul de ieșire. Cel mai greu moment fu acela de la jumătatea drumului, cînd se pomeniră într-un punct de unde plecau două galerii identice, în sensuri diferite. Alegerea greșită a uneia i-ar fi costat viața.

– Nu-mi amintesc s-o fi văzut când am venit.

Michael clătină din cap.

– Am fost cu spatele la ea. Și eram într-o postură în care nu prea puteam să facem observații.

– Galeria din partea dreaptă este mult mai în linie cu bifurcația. Dacă trebuie să pariem, e o variantă mai bună decât oricare alta.

– Tu ești șeful.

Pomiră din nou. Trecuseră mai bine de douăzeci de minute. Trebuia să iasă din piramidă și să ajungă destul de departe de ea înaintea primelor explozii. Galeria continua, dreaptă ca o luminare, prin vastul edificiu, fără să cotească.

În acel moment se stinseră luminile. Licăriră câteva momente, apoi se stinseră. Era inimaginabil de întuneric. Ca și când erai îngropat de viu.

Michael mai avea încă lanterna pe care o folosisese în canale. Bateriile erau cam descărcate și raza era foarte slabă, dar suficientă ca să-i ajute să-și continue drumul. Se rugă să nu se stingă pînă găseau ieșirea. Dacă exista vreo ieșire.

Acum erau imprudenți, nu mai mergeau, ci alergau prin tunelul întunecat, cu luminița cea mică jucînd în fața lor. Dacă n-ar fi fost atît de nerăbdători, ar fi văzut puțul vertical.

A'isha îl depășise pe Michael și alerga cu un iard sau doi în fața lui cînd țipă brusc și dispăru. Instinctiv, el se opri. La cîtiva toli în fața lui, în dușumea se căsca o mare gaură. Urmă o liniște îngrozitoare.

Michael se tîrî pînă pe margine și aținti lumina în gaură. Era inutil. Raza ajunsese doar puțin în interior și gata. Nu putu să vadă decât întuneric. Se dădu puțin înapoi, disperat. Ajunseseră pînă aici doar ca să fie înfrinți de un moment de neatenție.

Brusc auzi un sunet, apoi vocea A'ishei de jos.

– Michael... Poți să mă auzi?

El se aplecă din nou peste margine. Nu-i venea să creadă. Era încă vie:

– Te aud. Cît de adînc ai căzut?

– Nu prea departe... Cred... că am aterizat pe o bordură. Nu... am cum să-ți spun cît de adînc e puțul ăsta. Văd lumina ta exact deasupra mea. Poți să... te întinzi în jos? Am să încerc să te prind de mînă.

El se aplecă pe cît de mult putu, coborîndu-și mîna în întuneric. O bună bucată de vreme nu simți contactul. Era mai departe. Și timpul trecea. Mai încercă, întinzîndu-se în jos, balansîndu-și mîna de la stînga la dreapta. O găsi, degetele ei îl atinseră.

– Te poți ridica mai sus?

– Michael, sînt pe vîrfuri. Voi încerca să sar. Ține mîna în locul unde ne-am atins. Ea sări, încercînd să-i apuce palma. Nu reuși și căzu înapoi pe bordură. Nu știa din ce este făcută, cît de solidă e sau cîte șocuri repetate va mai suporta. Încă o dată, strigă ea.

De data aceasta, li se atinseră mîinile, însă înainte ca Michael s-o apuce, ea căzu la loc. De data aceasta, simți că bordura se clatină. Urmă un sunet de piatră care cade. Căderea continuă mult timp.

Ea închise ochii.

– Michael, ești pregătit?

– Da!

– Cînd voi spune „acum“. Urmă o pauză. Acum!

Ea sări și el se aplecă cît putu. Degetele lui îi prinseră încheietura. De data aceasta, nu-i dădu drumul, deși simțea că i se smulge brațul din articulație. Încordîndu-și puterile, începu s-o tragă în sus. Ea căută puncte de sprijin pentru picioare. Un picior, două, se zgîrie de piatră pe brațe și pe genunchi, trei picioare, apoi brațele trecură peste margine. O ținea acum cu ambele mîini, o trăgea spre el și, deodată, ea fu pe pămînt solid, rîzînd și plîngînd ușurată.

El nu-i dădu răgaz să se odihnească.

– Trebuie să ne mișcăm, zise el. Locul ăsta o să se spulbere în aproximativ cincisprezece minute.

– Sîntem obligați să ne întoarcem la bifurcația aceea.

– N-avem timp. Trebuie să sărim peste gaura asta. O lumină cu lanterna, însă raza nu ajunsese pe marginea cealaltă. Cît de lată ar putea fi? întrebă.

– Nu-i lată, Patru picioare, poate cinci.

– Sar eu primul. Dacă reușesc, te prind.

Ea încercă să protesteze, dar era prea tîrziu. El lăsase lanterna pe margine și alerga deja. Îl văzu sărînd, apoi îl pierdu,

silueta dispărîndu-i în umbre. Cîteva momente mai tîrziu, auzi zgomotul aterizării lui pe partea cealaltă. Urmă o tăcere, apoi se auzi vocea lui întretăiată.

– Cam șase picioare. Poți sări?

– N-am încotro. Cu lanterna ce facem?

– Va trebui s-o lași. Nu poți risca să sari fără lumină.

Ea se dădu înapoi cît putu de mult, inspiră adînc și își luă avînt. Se aruncă în beznă. Atinse cu picioarele cealaltă parte, apoi simți brațele lui Michael trăgînd-o spre siguranță.

– Să mergem, fuse tot ce zise el.

Galeria începu să coboare într-un unghi abrupt. Cam după vreo sută de iarzi, cotea brusc. Înainte lor se vedea o lumină. În mai puțin de un minut, ajunseră la locul pe unde intraseră în piramidă. Afară se întindea deșertul alb și strălucitor, ca un peisaj așternut în Africa de un djin invocat de un sultan dornic să vadă gheață și zăpadă.

Se grăbiră să parcurgă aleea cu sfîncși. Paznicii luaseră aproape toate animalele și fugiseră în grabă. Rămăseseră doar trei catîri. Încălecară iute și porniră pe urmele lăsate de *muhtasibin*. Atunci auziră prima explozie, un bubuit înfundat care părea că vine din adîncul pămîntului. Fu urmată de o alta, apoi o serie de bubuituri puternice.

Se uitară în jur. Sus, pe fața vestică a piramidei, apăruse o crăpătură imensă. Mai urmă o explozie, iar crăpătura deveni gaură. Brusc, un lanț de explozii rupseră suprafața piramidei. Apăru fum negru și urît în aerul limpede. Întregul edificiu începu să se cutremure și să se prăbușească în interior. Urmară o mulțime de alte explozii, mai înfundate și aparent în adîncul structurii. Dură aproape o jumătate de oră, timp în care urmărirea spectacolul, incapabili să se smulgă de acolo. Cînd se termină, din piramida neagră nu rămăsese nimic altceva decît un morman imens de moloz. Fumul continua să se înalțe spre cer. Era vizibil de la distanță de mile. Își întoarseră catîrii și porniră în lunga călătorie spre Dakhla.

Călăreau încet, incapabili să-și forțeze catîrii să iasă din ritmul lor lent. Chiar și aici, la est de Marea de Nisip, le tăiau calea dune mici de nisip orientate dinspre nord spre sud.

Flancurile estice erau pline de zăpadă, dar cele vestice erau încă maro-roșcate. Din cînd în cînd, cîte o pală de vînt uscat trimitea rafale de nisip în aer, ca fumul suflat de pe vîrfurile piramidelor albe și negre.

Pe la amiază, apăru de nicăieri o pîclă ușoară, tulburînd peisajul și așa lipsit de forme. Pîcla era rece și umedă și părea că le pătrunde prin piele pînă la oase. Erau obosiți, flămînzi și le era frig.

Michael începuse să se întrebe dacă ceea ce se întîmplase avea vreun rost. Totul părea lipsit de sens.

Cîteodată, pîcla se ridica, parcă vedeau în zare dune înalte, înghețate; razele soarelui cădeau pe ele și le făceau să arate ca velele unor corăbii imense într-o mare nordică, nesfîrșită în orizontul neclar. Treceau pe lîngă oase albite de cîmile moarte și, din cînd în cînd, peste trunchiuri pietrificate de copaci, rămășițe înghețate ale unei păduri antice care crescuse aici înainte ca soarele și vîntul să prefacă totul în nisip. Apoi pîcla se strîngea din nou în ei, încolăcindu-se în jurul lor și al animalelor, ca niște flamuri albe, moi, ce se zdrențuiau pe măsură ce ei înaintau.

A'isha se înfioră și-și conduse catîrul aproape de al lui Michael. Era ca și cînd veniseră într-o țară fermecată, fără păsări, fără muzică, ca și cînd navigaseră pe mări agitate ani de-a rîndul și debarcaseră, în cele din urmă, pe un țărm atît de îndepărtat de altele, încît părea să aparțină unei lumi complet diferite.

— Ți-am spus că te iubesc? întrebă Michael conștient de presiunea pîclei.

— Da, răspunse ea, dar mai spune-mi-o încă o dată.

El o zise. Fără sentimentul de păcat, fără remușcări, fără să se gîndească la viitor, la trecut, la preoți și la pedepse. Ea întinse mîna și o puse ușor pe brațul lui, de parcă se temea că s-ar putea sparge și dispărea, ca pîcla.

— Fratele meu s-a înșelat, zise el, mîngîindu-i mîna.

— S-a înșelat?

— Să se teamă de asta. Să găsească păcatul în asta. În tine.

— Și eu te iubesc, șopti ea.

În urma lor, pîcla se despărți pentru o clipă. În înaltul cerului se ridică un fuior de fum negru. Apoi pîcla se reuni și ascunse privirii acea priveliște.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI DOI

Londra

13 ianuarie 2000

ora cincisprezece

– Bineînțeles că noi știam despre Percy Haviland.

Prim-ministrul ședea în fotoliu foarte mulțumit. Cu al-Qurtubi eliminat, cu Percy Haviland redus la cenușă, cu papa și blestematele lui de conferințe terminate, totul părea să fi luat o turnură mai convenabilă decât sperase. Ascultase cu răbdare în timp ce Michael Hunt îi raportase amănunțit tot ce se petrecuse. Presupuse că Hunt dorea o medalie sau altceva. Ei bine, urma să vadă ce se putea face. Omul părea să fi trecut prin ceva asemănător unui calvar.

Michael și A'isha reușiseră să ajungă la Dakhla. Durase două zile, la sfârșitul cărora erau aproape morți. În acel răstimp, în Egipt începuseră să se destrame o mulțime de lucruri. Știrea despre moartea lui al-Qurtubi, adusă autorităților de către oamenii care fugiseră din piramidă, aruncaseră regimul în panică. Michael descoperise în portofelul său numărul de telefon pe care i-l dăduse Yusuf al-Haydari după masacrul din tren. Riscaseră să-l contacteze, însă în acel moment nici el, nici A'isha nu se putea gândi la altă variantă.

Al-Haydari era la fel de disperat ca și ei să părăsească Egiptul. În schimbul ajutorului dat de Michael de a intra în Marea Britanie, îi luase cu el într-o ambarcațiune de la Alexandria pînă în Cipru. De acolo zburaseră cu un avion al Forțelor Aeriene Britanice pînă la Londra. Tom Holly apucase să aranjeze ruta de evadare înainte să plece din Anglia. Mai trecuseră apoi încă patru zile pînă să se aranjeze întîlnirea cu prim-ministrul.

– Presupun, zise prim-ministrul, că acum al-Qurtubi și Olandezul acela al lui sînt morți. Oamenii tăcerii sau cum s-or numi ei vor dispărea. Acesta este felul general de a se petrece lucrurile acolo, nu-i așa? Îndepărtează conducătorul charismatic și ce mai rămîne?

– Regret, sir. Nu sînt de acord. Nu cred că amenințarea a dispărut.

– Chiar? Asta mă dezamăgește. Lumea este foarte neliniștită după chestiunea aceasta cu papa. Ar fi plăcut să putem să le spunem că am terminat cu oamenii implicați în ceea ce a fost.

– Nu cred că am făcut tocmai asta, sir... Eu... Tom Holly mi-a dat ceva înainte să fie ucis. O listă.

Michael căută în buzunar și scoase foaia pe care i-o dăduse Tom. Abia acum se gîndi la el și la toate prin cîte trecuse doar pentru asta. Mai trebuia să dea ochii cu Linda și să-i spună ce știa.

Prim-ministrul aruncă o privire listei și o puse pe masă.

– Nu înțeleg, zise el. Ce este aceasta, mai exact?

Michael îi spuse. O expresie de groază apăru pe fața politicianului.

– Nu vorbești serios cînd sugerezi că... unii dintre acești oameni au fost implicați în această conspirație? Acestea sînt nume foarte importante. Nu putem...

– Lista e scrisă de mîna lui Percy Haviland. Puteți să verificați. Veți găsi toate dovezile de care aveți nevoie dacă cercetați dosarele personale ale lui Percy. MI 5 sau Secția Specială nu ar

trebui să aibă probleme în a pune cap la cap fleacurile. De cei din Europa se pot ocupa propriile lor agenții.

Urmă o tăcere prelungă.

– Este...? Mai există copii ale acestei liste?

– Nu, sir. Acesta este originalul.

– Înțeleg. Îți mulțumesc că mi l-ai dat mie. Presupun că-l pot păstra?

– Da, l-am predat.

– Ai făcut mai mult decât suficient. Nu trebuie să-ți spun ce șoc reprezintă. Pe câțiva dintre acești oameni îi cunosc personal, pe unii chiar foarte bine.

– Sînt sigur că asta nu vă va influența, sir.

– Ce? Nu, bineînțeles că nu. Cu siguranță, nu. Oricum, ești de acord că este... o chestiune extrem de delicată. Pregătirea dumitale te-a învățat asta. Nu putem... să facem acest tip de problemă publică, trebuie manevrată discret. S-ar putea să dureze ceva timp. Să facem lucrurile cum trebuie.

– Sir, dar nu prea mult. Campania teroristă poate să se declanșeze în orice moment.

– Da, sînt de acord cu asta. E nevoie de grabă. Voi avea grijă să se ocupe cine trebuie. Mulțumesc, domnule Hunt. Îți sînt recunoscător și te asigur că serviciile dumitale nu vor rămîne nerăsplătite. Se uită la ceas. Doamne, ce oră e! Trebuie să mă scuzi, dar am o întîlnire importantă cu ambasadorul sirian peste cîteva minute.

Prim-ministrul se ridică și întinse mîna. Michael zîmbi și i-o strînse. Ușa se deschise și în cadrul ei apărură secretarul personal al prim-ministrului, care îl aștepta să-l conducă.

– Vă mulțumesc că m-ați primit. Las totul în seama dumneavoastră.

– Da, desigur. Se va avea grijă de tot, te asigur. Încă o dată, mulțumesc. Și noroc.

După plecarea lui Michael, prim-ministrul își instrui secretarul să aibă grijă să nu fie deranjat. Citi lista pe care i-o dăduse

Michael, analizînd fiecare nume. În final, scrise trei dintre ele pe o foaie separată. După aceea rupse bucata originală în sute de bucățele pe care le aruncă în coșul de gunoi. Totul e foarte bine, gîndi el, ca oamenii ca Michael Hunt să-și facă datoria și să întocmească liste. Dar nu folosea la nimic. Nu puteai merge să arestezi tipi ca sir Lionel Bailey, fără să produci multe dureri de cap. Era destulă agitație în țară și fără să mai împrăstii scandaluri și bîrfe. Cei trei de pe lista revizuită vor fi suficienți de dragul formalităților. Va discuta în liniște cu Lionel în week-end. Lionel avea bun-simț. Un mic sfat prietenesc va face mult. Fiecare avea nevoie de o doză de discreție, la urma urmei.

ÎNCHEIERE

CAPITOLUL OPTZECI ȘI TREI

Oxford

August 2000

Se îndepărtară de mormînt, în soarele strălucitor de după-amiază. Văzuse pe mai mulți șoptind în timpul slujbei, arătînd-o pe A'isha ca „femeia aceea“. Sora lui nu-i adresase nici o vorbă. Carol stătuse departe. La urma urmei, avusese o sarcină fantomă, dar găsise pe altcineva să se mărite, un producător de televiziune care devenise celebru cu o reclamă de gumă de mestecat, din fructe. El spera că ea va fi fericită. Era ciudat, însă el spera cu adevărat.

Maică-sa se îmbolnăvisese la scurtă vreme după ce afluase vestea morții lui Paul. Toată familia ei egipteană pierise în furtuna de foc ce mistuise orașul Cairo. Nu-și mai revenise. Nici nu dorise. Michael spera că mai urma o altă viață, unde să fie și ea fericită.

După plecarea ultimilor participanți, se duse la casa de vară din fundul grădinii. Ea îl lăsă singur o oră și mai bine, după care i se alătură.

— În seara aceasta mă voi întoarce la Londra, zise ea.

— Păcat. Trebuie să te duci neapărat?

Ea încuviință din cap.

– Este o întrunire a comitetului, zise ea. Trebuie să fiu acolo.

Încă de la sosirea în Anglia, A'isha devenise o personalitate de frunte în mișcarea de opoziție liberală care încerca să răstoarne noul regim din Egipt. Guvernul britanic tolera activitățile lor, în timp ce îi ținea sub observație. Fusesse vorba că C.I.A. ar fi susținut financiar această activitate, dar A'isha negase. Egiptul era încă o republică islamică. Atît molima, cît și marele incendiu convinseseră populația că toate relele care se abătuseră asupra lor erau opera agențiilor străine. Chiar și acum, nu permiteau pătrunderea lor în țară.

– Cît timp vei sta? întrebă el.

– Cîteva zile. Ai putea să vii și tu cu mine. Nu trebuie să stai aici.

– Am de lucru, zise el.

Primise un post la Oxford, la Colegiul St. Antony. Salariul era mic, însă programul era lejer. Plănuia să scrie o carte, un studiu asupra fundamentalismului.

– La carte?

– Nu, zise el. Cred că a venit vremea.

– Pentru ce?

– Vino înăuntru să-ți arăt ceva.

El urcă în dormitorul lui, în cel în care dormise cînd era copil, și aduse o cutie.

Scoase din ea o scrisoare care purta însemnele papale. Sub ea era o altă cutie mică cu o decorație papală. Le puse deoparte. Într-un săculeț de pînză păstra o cheie mare. Într-o bună zi se va întoarce în cenușile Babilonului să deschidă cripta lui Abu Sarga și să distrugă pictura.

De sub cheie luă un dosar gros. Prima pagină era fotocopia listei pe care o dăduse prim-ministrului. Mînșise cînd afirmase că nu mai erau alte copii. Chiar dacă și aceasta era distrusă, mai avea și altele. Prinsă de lista lui Percy Haviland mai era o altă listă, mai lungă. Conținea aceleași nume, dar cu adrese,

fotografii și detalii personale complete. Nu se lăsase cuprins de lene de cînd sosise.

Michael știa că n-are nici un rost să se mai ducă o dată în Downing Street. După ce citise un articol în ziare că sir Lionel Bailey fusese numit ambasador britanic în Franța, încercase să-l contacteze pe primul-ministru. Acesta îi mulțumise pentru ajutor și regretase că, din cauza programului foarte încărcat, nu putea să-l primească. Michael observase că cei de la Secția Specială îl urmăreau. Se întrebă dacă ei știau că el îi văzuse. Oricum, nu avea importanță.

Fath al-Andalus începuse cu cîteva luni în urma programării, pe la începutul lui martie. De atunci se produsese războaie aproape în fiecare săptămînă. Muriseră peste trei mii de persoane. Se operaseră doar cinci arestări. În Egipt umbla vorba că Abu' Abd Allah al-Qurtubi trăia încă și aștepta momentul potrivit să-și facă din nou apariția. Una dintre sursele lui Michael îl informase că există un fiu care trăia în Tanta, un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani, pe nume Hassan. Se spunea că se regrupau în jurul lui elemente din Ahl al-Samt.

Scoase un pistol automat mare și o cutie cu muniție.

– Cît de departe crezi că vei ajunge? întrebă A'isha.

El ridică din umeri.

– Suficient de departe. Nu trebuie să-i termin pe toți. Doar să le sparg rețeaua și să creez puțină panică.

– Michael de ce trebuie să fii tu acela? Ai legături. Cu siguranță că altcineva...

El scutură din cap. Scoțînd cheia din locul ei, o puse pe masă.

– Asta mi-a fost dată mie, zise. Atunci n-am vrut-o. N-o vreau nici acum. Dar este a mea. Cineva trebuie să rezolve acest lucru.

– Și după?

– După, nimic, răspunse el. Va fi un sfîrșit.

– Nu, zise ea. Așa ceva nu se termină niciodată cu adevărat. Pentru fiecare pe care tu îl ucizi, vor fi alții. Gloanțele tale nu vor schimba nimic. Nu poți ucide frica, prejudecățile, nimic din toate astea. Și de nu o faci tu, va fi totdeauna o scuză pentru oameni ca aceștia.

– Atunci tu de ce îți pierzi timpul făcând politică? Nu poți distruge fanatismul peste noapte.

– O fac pentru că trebuie, Michael.

– E același lucru.

Ea clătină din cap.

– Nu, iubirea mea, nu-i același lucru.

– Crezi că ar trebui s-o las baltă? Să-i las în pace?

Ea se gîndi o clipă, apoi clătină încet din cap.

– Nu. Nu, nu cred asta. Sînt răspunzători pentru moartea a sute de persoane nevinovate. Nu pot să rămînă nepedepsiți. Cîtă vreme înțelegi asta, nu se va termina nimic.

El se ridică în picioare și se duse la fereastră. Camera dădea spre grădină. Peluza trebuia tunsă, trandafirii nu fuseseră curățați de cînd murise tatăl său. El dorise să vină să locuiască aici. El și A'isha puteau avea copii.

– Mai am încă acel vis, zise el.

– Piramida? Nu mi-ai spus.

– Cam o dată pe săptămînă. Nu mi-l pot scoate din cap.

– Poate că ar trebui să vezi pe cineva. Un medic...

El clătină din cap.

– Nu, nu mi-ar ajuta. N-au medicamente pentru așa ceva.

Ea veni aproape de el și îl îmbrățișă strîns, foarte strîns.

Afară strălucea soarele. Era o zi mîrșă, o zi rară, fără nori și fără amenințarea ploii.

– Curînd va fi toamnă, zise el.

Ea încuviință din cap.

– Da, zise ea. Apoi, iarnă.

NUMELE FIAREI

Egiptul anului 1999. Ciuma bântuie în Africa de Nord, actele teroriste fac ravagii în Europa. Oamenii sînt hăituiți de aceleași coșmaruri. Răspunzător de toate nenorocirile este misteriosul al-Qurtubi. Să fie chiar Anticristul? Papa este convins de acest lucru și este hotărît să sacrifice totul pentru a-l învinge. Doar doi oameni îl pot opri pe al-Qurtubi – o frumoasă egipteancă de profesie arheolog și Michael Hunt, fost agent secret britanic. Cei doi întreprind o călătorie primejdioasă, din pustietatea scăldată în sînge de escadroanele morții pînă în canalele pline de șobolani de sub Orașul Morții. Dar al-Qurtubi nu este singur...

„O intrigă îndrăzneată și plină de vervă a cărei desfășurare o urmărești cu sufletul la gură.“

Publishers Weekly

Editura RAO

ISBN 973-98761-3-7

9 789739 876131